

CONTINUAREA
BESTSELLERULUI MISTER

STĂPÂNĂ

AUTOAREA TRILOGIEI CINCIZECI DE UMBRE

E L James

O POVEȘTE DE DRAGOSTE PASIONALĂ
ȘI PASIONANTĂ

Traducere de Oana Dușmănescu

TREI

STĂPÂNĂ

E L James

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

Pentru D, cu dragoste

Capitolul unu

Pașii mei grăbiți răsună pe podeaua dură și lucioasă. Mijesc ochii din cauza luminii orbitoare a neoanelor.

— Pe-aici!

Doctorița de la Urgențe se oprește și mă conduce într-o cameră rece și sumbră, care e morga spitalului.

Pe o masă, sub un cearșaf, se află trupul zdrobit și fără viață al fratelui meu.

Șocul e ca un cutremur, îmi apasă pe piept și îmi stoarce ultima suflare din plămâni. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta.

Kit, fratele meu mai mare.

Stâlpul meu în viață.

Kit, al doisprezecelea conte de Trevethick.

Mort.

— Da. El e.

Articulez cu greu cuvintele.

— Mulțumesc, Lord Trevethick, murmură doctorița.

La naiba! Acum eu sunt contele!

Mă uit în jos, spre Kit.

Doar că nu e el. Pe masa mortuară *sunt eu* — zac acolo învinețit și mutilat... rece... mort.

Eu? Cum e posibil?

Îl văd pe Kit cum se apleacă spre mine și mă sărută pe frunte.

— Adio, ticălosule! spune răgușit, reținându-și cu greu lacrimile. O să te descurci. Pentru asta te-ai născut.

Zâmbește pieziș, sincer, cum face mereu în rarele momente în care e peste măsură de emoționat.

Kit! Nu! Ai înțeles greșit.

Așteaptă!

— Te descurci, Rezervă, spune el. Tu ești numărul treisprezece. Cu noroc.

Zâmbetul îi piere și Kit dispare.

Iar eu îl privesc din nou, aplecat peste el în timp ce doarme. Doar că trupul său zdrobit contrazice faptul că doarme — e... mort.

Nu! Kit! Nu! Dar, de prea multă durere, nu pot rosti cuvintele.

Nu! Nu!

Mă trezesc. Inima îmi bate nebunește.

Unde mă aflu?

Îmi ia o fracțiune de secundă să mă dezmeticesc, în timp ce ochii mi se obișnuiesc cu semiîntunericul. Alessia mă ține în brațe, cu capul pe pieptul meu. Inspir profund, o gură de aer proaspăt, iar panica mea se retrage ca valul blând al unei mări liniștite.

Sunt în Kukës, în nordul Albaniei, acasă la părinții ei, iar dincolo de lac zorii sunt o șoaptă pe cer.

Alessia e aici. Cu mine. E în siguranță și doarme profund. Cu grijă, îi cuprind umerii cu un braț și o sărut pe păr, respirându-i parfumul. Balsamul cu iz de lavandă și trandafiri al iubitei mele îmi calmează simțurile și le stârnește, în același timp.

Corpul meu se trezește la viață; dorința, fierbinte și grea, îmi pune sângele în mișcare.

O doresc. Din nou.

Această dorință e ceva nou, dar s-a înrădăcinat în mine, a devenit o parte din ceea ce sunt și crește când sunt cu ea. E atât de atrăgătoare și de frumoasă, încât o doresc ca un dependent de droguri. Dar nu vreau s-o trezesc — a trecut prin tot iadul posibil.

Din nou.

La naiba!

Îmi stăpânesc pornirile și închid ochii în timp ce furia și regretele mă copleșesc. Am lăsat-o să-mi alunece printre degete. L-am lăsat pe nemernicul ăla violent, „logodnicul“ ei, să mi-o fure. Nu vreau să știu prin ce a trecut, dar rănilor și vânătăilor ei își spun povestea îngrozitoare.

Nu voi mai permite să se întâmple asta niciodată.

Slavă Domnului că e în siguranță!

Las-o să doarmă.

Mă joc tandru cu o șuviță din părul ei, minunându-mă ca întotdeauna de moliciunea acestuia. O duc la gură, o ating cu buzele, blând.

Iubirea mea. Fata mea frumoasă și curajoasă.

A îndurat atât de multe rele într-un timp atât de scurt: a fost victima traficului de persoane, nu avea adăpost, apoi și-a găsit un loc de muncă plătit... și s-a îndrăgostit de mine.

Dulceața mea din fiecare zi.

În curând va fi mireasa mea.

Închid ochii încă o dată și mă cuibăresc mai aproape de ea, căutându-i căldura, apoi ațipesc.

Mă trezesc brusc, speriat de... de ceva ce se-aude de-afară.

Ce-a fost asta?

S-a făcut târziu — lumina din cameră e mai puternică.

— *Alessia!*

Mama ei o strigă.

La naiba! Am dormit prea mult!

— *Alessia!* Trezește-te! Te cheamă mama ta!

O sărut pe frunte, iar ea oftează când mă desprind din brațele ei și mă ridic în capul oaselor.

— *Alessia!* Haide! Dacă ne găsește tatăl tău, ne împușcă pe amândoi.

Imaginea de-aseară a tatălui ei și a puștii sale cu aer comprimat îmi răsară fără să vreau în minte.

O să te căsătorești cu fiica mea.

Mama ei o strigă din nou, iar Alessia deschide ochii, clipind pentru a-și alunga somnul. Se uită la mine, ciufulită, somnoroasă și incitantă și-mi aruncă cel mai strălucitor zâmbet din lume. Preț de o clipă, uit de amenințarea sumbră a tatălui ei cu degetul pe trăgaci.

— Bună dimineața, frumusețe!

Îi mângâi obrazul, evitând zgârietura. Închizând ochii, se lasă răsfățată de atingerea mea.

— Te strigă mama ta.

Ridică pleoapele brusc, iar zâmbetul îi dispare; face ochii mari, speriată. Se ridică, goală, doar cu cruciulița de aur la gât.

— O, Zot! O, Zot!¹

— Da. O, Zot!

— Cămașa mea de noapte!

Se aude o bătaie în ușă, discretă, dar precipitată.

— Alessia! șoptește agitat doamna Demachi.

— La naiba! Ascunde-te! Mă ocup eu de asta.

Inima mea bate cu disperare.

Alessia sare din pat, cu picioarele goale, atât de drăgălașă, în timp ce eu mă reped să-mi trag blugii pe mine. Sincer, îmi vine să râd — parcă suntem într-o comedie britanică ridicolă. E o nebunie. Suntem amândoi adulți și în curând ne vom căsători. Arunc rapid o privire către Alessia, care se chinuie să se îmbrace cu cămașa ei de noapte gotică, și mă îndrept spre ușă, o întredeschid și mă prefac că de-abia m-am trezit din somn.

Mama ei se află în prag.

— Bună dimineața, doamnă Demachi!

— Bună dimineața, conte Maxim! Alessia? întreabă ea.

— A plecat din nou? spun eu, străduindu-mă să par îngrijorat.

— Nu e-n patul ei.

Tălpile Alessiei se aud călcând pe gresia rece. Apoi mă cuprinde cu brațele, ițindu-și capul din spatele meu:

— Mamă, sunt aici, șoptește ea în engleză, de dragul meu, presupun.

La naiba!

Am fost descoperiți, iar acum par un mincinos în fața viitoarei mele soacre. Ridic din umeri către Shpresa, în semn de scuze, dar ea nu se amuză, ci mă privește încruntată.

La naiba!

— Alessia! șuieră ea și se uită neliniștită peste umăr. *Po të gjeti yt atë këtu!*²

— *E di. E di!*³, răspunde Alessia și, când vede că mă încrunt, îmi aruncă o privire dulce și compătimitoare și se întinde spre mine sărutându-mă cu inocență.

Se strecoară pe ușă, în cămașa ei de noapte victoriană, și mă privește fierbinte în timp ce-și urmează mama pe scări. O iert pentru că m-a făcut să par un mincinos în fața mamei sale și ascult cum se ciondănesc în albaneză. Nu-l aud pe tatăl ei.

Cred c-am scăpat.

Oricum, a spus că Alessia e problema mea acum. Dau din cap și închid ușa, iritat de acest gând. Alessia nu e *problema mea*, pentru numele lui Dumnezeu! E o femeie stăpână pe sine. Cum poate tatăl ei să creadă așa ceva? Asta mă frământă. Din punct de vedere cultural, tatăl ei și cu mine suntem la poli opuși și, oricât de politicoasă vrea să fiu, trebuie să facă și el pasul în secolul XXI. E limpede de ce propria fiică se ferește de el. Când eram cu ea în Cornwall, Alessia îmi tot bătea apropouri despre temperamentul lui vulcanic. Îmi spunea că nu-i era dor de el... doar de mama ei.

La naiba! Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai bine.

Cât mai durează până ne căsătorim?

Poate că ar trebui să facem ceva ca să scăpăm mai repede de-aici.

Să fugim?

Am putea să ne ascundem la hotelul Plaza din Tirana până când îi iese noul pașaport și să descoperim împreună deliciile capitalei. Oricum, când va obține pașaportul? Va apuca oare tatăl ei să vină după noi și să ne amenințe cu arma? Nu știu și, cumva, nu cred că Alessiei i-ar plăcea ideea. Dar și să ne vedem așa, pe furiș, de parc-am fi copii... e o adevărată nebunie. E ca și cum ne-am întors în timp cu câteva secole, or, nu cred că mai accept multă vreme chestia asta.

Mă uit la ceas, e încă devreme, așa că-mi scot blugii și mă întind în pat. Cu ochii în tavan, reflectez la ultimele câteva zile și-mi revine în cap cel mai recent vis pe care l-am avut.

Despre ce naiba era vorba?

Despre Kit?

E de acord să moștenesc titlul de conte.

Asta să fie?

Ar fi de acord cu această căsătorie grăbită și cu nunta?

Nu, nu cred că ar fi. Poate că asta voia să spună. Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigur că din familia mea va fi cineva de acord. Închid ochii, imaginându-mi reacția mamei la aflarea veștii. Poate că va fi fericită să mă vadă însurat... în sfârșit!

Ba nu. Va fi furioasă. Știu asta.

Poate că visul meu însemna că Kit îmi oferă sprijinul lui.

S-ar putea...

Da.

Despre asta era vorba în vis.

Mama ei e supărată, iar Alessia nu știe ce să-i mai spună ca s-o liniștească.

— Ce făceai acolo? mârâie Shpresa.

Alessia ridică din sprânceană drept răspuns.

— Alessia! se răstește femeia, știind foarte bine ce vrea să spună fica ei. Chiar dacă bărbatul ăsta a profitat o dată de tine, asta nu înseamnă că nu trebuie să aștepți până la nuntă!

Mamă!

— Dacă te prinde taică-tău! oftează ea. Cred că a ieșit să te caute. Probabil că ar face infarct dacă ar ști adevărul.

Plescăie din buze exasperată străbătând coridorul, dar expresia i se îndulcește când ajung amândouă în sufragerie.

— Presupun că ești deja însărcinată, așa că... zice ea, ridicând resemnată din umeri.

Alessia se îmbujorează vag. Ar trebui să-i spună mamei ei că totul a fost o minciună?

— Deci frumosul tău conte e în formă.

Shpresa își privește fiica zâmbind ironic.

— Mamă! exclamă Alessia.

— Are și un tatuaj.

— Da, e blazonul familiei sale.

— Înțeleg.

Strânge dezaprobat din buze.

Alessia ridică din umeri. Îi place tatuajul lui.

Mama ei surâde.

— Se poartă frumos cu tine... în pat?

— Mamă! exclamă ascutit Alessia, șocată.

— E important. Vreau să fii fericită și trebuie să-l faci fericit și pe el. Nu va trece mult timp până când va veni copilul și, ei bine...

Mama ei oftează, dezamăgită, în timp ce Alessia se holbează la ea absentă.

Ce poate să spună? Că și-a mințit părinții?

Așa a fost și pentru mama ei după ce s-a născut ea?

Alessia nu vrea să se gândească la asta. În plus, e prea dimineață pentru o asemenea discuție.

— Cred că e fericit, zice ea, în cele din urmă.

— Bine. Putem vorbi mai multe despre asta.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, spune Alessia, absolut îngrozită.

— Nu ai întrebări?

Alessia pălește la gândul acesta.

— Nu!

— Presupun că acum e cam târziu pentru asta. Dar, dacă ai întrebări, tatăl tău și cu mine...

— Mamă! Încetează! strigă ea, acoperindu-și urechile. Nu vreau să știu.

Mama ei râde înțeleghătoare.

— Mă bucur că te-ai întors, sufletul meu! Mi-a fost așa dor de tine!

Râsul ei se stinge, își mijește ochii, schimbându-și expresia, devenind gravă.

— Noaptea trecută m-am tot zvârcolit în pat. Mă gândeam la ce a spus lordul Maxim. N-am putut să dorm de grijă, spune cu voce pierită.

— Ce anume, mamă?

Inspiră profund, ca și cum ceea ce urmează să spună ar fi deosebit de neplăcut.

— A spus ceva despre traficul de carne vie.

Alessia oftează.

— Ah, mamă, am atât de multe să-ți zic, dar mai întâi o să fac un duș. Mama ei o strânge în brațe.

— Dulceața inimii mele, îi spune încet la ureche. Sunt atât de bucuroasă că ești acasă! Și în siguranță.

— Și eu, mamă. Și că am scăpat de Anatoli.

Shpresa încuviințează dând din cap.

— Logodnicul tău are un temperament violent?

— Nu. Nu. Nu are. Dimpotrivă.

Mama ei surâde.

— Te luminezi ca o zi de vară când vorbești despre el.

Ia mâna Alessiei și, ridicând din sprânceană, admiră splendidul inel de logodnă.

— Are bani și gusturi bune.

Alessia dă din cap aprobator și privește lung diamantul strălucitor de pe degetul ei.

Acest inel frumos e acum al ei.

Aproape că nu-i vine să creadă.

— Du-te și fă un duș! Eu mă ocup de pâine și cafea.

Alessia stă sub dușul din baia casei părintești, savurând apa fierbinte. Nu curge la fel de puternic ca la dușurile din Cornwall, dar ea se bucură de acea căldură. E primul moment în care-și permite să reflecteze la tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

La Anatoli. La răpirea ei. La lungul drum până aici. La brutalitatea lui.

Se cutremură. El a ieșit din viața ei acum și, pentru asta, ea se bucură enorm.

Și a fost întâmpinată cum se cuvine acasă; chiar și tatăl ei a recunoscut că i-a fost dor de ea.

Alessia închide ochii, șamponându-și viguros părul, încercând să-și alunge sentimentul de vinovăție. Și-a mințit părinții, iar faptul că nu-i onestă cu ei o face să-și simtă conștiința încărcată.

Nu e însărcinată, dar oare ar trebui să le spună adevărul?

Ce-ar zice tatăl ei dacă ar afla? Ce ar fi capabil să facă?

Își ridică fața spre jetul de apă, lăsându-l să-i curgă pe obraji.

Și mai e și Maxim.

Zâmbește printre șiroaiele de apă. A traversat un continent întreg ca să o găsească și a adus cu el un inel ca să o ceară în căsătorie. E mult mai mult decât ar fi putut visa sau spera ea vreodată. Acum trebuie să afle ce părere are Maxim despre faptul că i se bagă pe gât o nuntă albaneză.

Aseară nu s-a opus.

Dar și-ar dori ca tatăl ei să fie mai puțin insistent.

Alessia ar fi mai fericită dacă s-ar întoarce la Londra și se teme că Maxim simte la fel. Cât timp va trece până când se va plictisi de Kukës? E obișnuit cu o viață foarte diferită, iar aici nu prea are cum să se distreze.

Poate că ar trebui să fugă împreună din Kukës. Să se căsătorească în Anglia.

Lui Maxim i-ar plăcea această idee? Alessia își clătește părul și se oprește brusc.

Nu, mama!

Alessia nu-și poate lăsa mama la mâna tatălui ei. Trebuie s-o ia cu ea. *Oare ar fi posibil? Oare Maxim s-ar opune?* La urma urmei, Shpresa vorbește fluent engleza. Mama *acesteia*, Virginia, bunica iubită a Alessiei, era englezoaică. Trebuie să mai aibă ceva rude în Anglia. Alessia nu știe exact. Bunica sa nu a vorbit niciodată despre familia ei de-acolo, pentru că nu a fost de acord ca ea să se mărite cu un albanez.

La fel se va întâmpla și cu familia lui Maxim?

Și ei o vor respinge?

Simte un fior pe șira spinării. Maxim se căsătorește cu menajera, o străină lefteră. Bineînțeles că nu vor fi de acord. Alessia se întristează.

Ce poate face?

Poate că n-ar trebui să se căsătorească până nu-i cunoaște familia, astfel va afla dacă o acceptă sau nu, pentru că, în adâncul inimii ei, își dorește binecuvântarea lor.

Dar, mai întâi, trebuie să descurce ițele cu tatăl ei și cu așteptările acestuia, iar el e un bărbat încăpățânat, temperamental și orgolios, care a spus că vrea să-i vadă căsătoriți până la sfârșitul săptămânii.

Oare e posibil așa ceva?

Alessia se spală pe față. Sunt foarte multe lucruri la care trebuie să se gândească și chiar și mai multe lucruri de făcut.

Când Alessia intră în bucătărie, mama ei își ridică privirea de la aluatul pe care-l frământă și o studiază atent.

— Arăți diferit, spune ea, lăsând aluatul deoparte la crescut.

— Să fie din cauza hainelor?

Alessia face o piruetă. Poartă o fustă, o bluză și un cardigan alese din colecția pe care Maxim i-a cumpărat-o din Padstow.

— Da, poate. Pari mai sofisticată.

Mama ei se îndreaptă spre chiuvetă ca să se spele pe mâini.

— Sunt, răspunde Alessia în șoaptă.

A fost traficată prin Europa, a trăit fără adăpost, a stat într-unul dintre cele mai aglomerate orașe din lume și s-a îndrăgostit... apoi toate acestea au dispărut când a fost răpită și aproape violată de fostul ei logodnic. Alessia se cutremură.

Nu te mai gândi la el!

— Cafea? o întreabă mama ei.

— Fără zahăr, pentru mine, spune, așezându-se la masă.

Shpresa se uită la ea mirată.

— E bună la gust?

— Te obișnuiești.

Shpresa toarnă o ceașcă plină pentru Alessia și, luându-și și ea o cafea, se așază în fața ficei sale.

— Spune-mi! Ce s-a întâmplat după ce te-am urcat în microbuzul care te-a dus la Shkodër?

— Ah, mamă!

Alessiei îi tremură buzele și emoția nenorocirilor pe care le-a trăit de când a plecat din Albania i se ridică în piept ca un tsunami. Șovăind, printre lacrimi, îi istorisește mamei sale întreaga poveste.

Mă trezesc odihnit. Soarele e și mai sus pe cer. Mă uit la ceas, e 9:30. E târziu. În grabă, îmi trag pe mine blugii, tricoul și puloverul. La un moment dat va trebui să mă întorc la hotel ca să-mi recuperez lucrurile. Dar, mai important, trebuie să știu ce se întâmplă cu nunta noastră stabilită rapid.

Le găsesc pe Alessia și pe mama ei plângând încet la masa din sufragerie.

Ce naiba se petrece?

— Ce s-a întâmplat?

Amândouă tresar, iar eu mă simt mai anxios ca niciodată.

Alessia își șterge lacrimile și sare de pe scaun în brațele mele.

— Hei, ce-ai pățit?

— Nimic. Mă bucur mult că ești aici.

Mă îmbrățișează, iar eu o sărut pe creștet.

— Și eu mă bucur.

Shpresa se ridică și ea și se șterge la ochi.

— Bună dimineața, lord Maxim!

— Bună dimineața! Ăăă... Maxim. Așa mă cheamă.

Îmi zâmbește reținut.

— Cafea?

— Te rog.

— Fără zahăr, mamă, intervine Alessia.

Îi ridic bărbia și o privesc în ochii triști, întunecați, care au văzut și au trăit prea multe. Inima mi se strânge.

Iubirea mea.

— De ce ești așa supărată?

— I-am povestit mamei tot ce s-a întâmplat după ce am plecat din Kukës.

O strâng și mai tare și mă copleșește un val de energie protectoare.

— Înțeleg.

O sărut pe păr și o legăn ușor, recunoscător încă o dată că a supraviețuit chinurilor la care a fost supusă.

— Acum ești a mea și nu te voi mai scăpa din ochi.

Niciodată.

Mă încrunt, surprins de sentimentele mele aprige. Chiar *nu* vreau s-o mai pierd din ochi. A trecut prin prea multe.

— Vorbesc serios, adaug eu.

Își trece vârful degetelor peste barba mea, iar atingerea ei îmi reverberează... în tot corpul.

— Trebuie să mă bărbieresc, zic răgușit, iar ea zâmbește.

— Mi-ar plăcea să mă uit la tine.

— Serios? întreb, ridicând din sprânceană.

Alessia nu pare intimidată. Ochii îi sclipesc amuzați, încărcăți de o emoție pe care mi-o transmite până-n străfunduri.

Doamna Demachi pregătește cafeaua, zornăind zgomotos micul ibric, iar vraja dintre Alessia și mine se rupe. O sărut pe nas și, rânjind ca un prost, îmi îndrept atenția spre mama ei. Alessia mă mângâie pe piept în timp ce eu urmăresc procesul elaborat care include un ibric mic de tablă, o linguriță cu coadă lungă și un adevărat ritual de amestecare a cafelei care fierbe pe aragaz.

Doamna Demachi îmi zâmbește scurt.

— Ia loc, spune ea, așa că mă desprind de logodnica mea și, privind pieziș pușca de vânătoare de pe perete, mă așez la masă.

Alessia aduce o ceașcă și o farfurioară din dulap. Poartă fusta din denim închis la culoare pe care am cumpărat-o în Padstow și care-i scoate în evidență fundul perfect și ispititor.

E absolut superbă.

Mă foiesc pe scaun, iar Alessia îmi umple ceașca.

— Cafeaua ta, zice ea, cu ochii negri scânteind de încântare, și-mi așază ceașca în față.

Știe că mă holbez la ea și-i place asta. Zâmbesc și, privind-o fix în ochi, strâng din buze și suflu ușor peste marginea ceștii. Întredeschide buzele și inspiră zgomotos, iar zâmbetul meu devine mai larg.

E un dans în doi.

Mama ei își drege glasul și revenim amândoi la realitate. Alessia râde și-i spune ceva în albaneză doamnei Demachi, care clatină dezaprobator din cap, în tăcere, spre fiica ei.

Încerc să sorb din cafea. E fierbinte, aromată și amară, dar savuroasă. Mama Alessiei aprinde cuptorul și apoi începe să întindă aluatul. E rapidă și eficientă, tăindu-l imediat în fâșii, apoi în pătrățele. Are o viteză de-a dreptul impresionantă. Nu e de mirare că Alessia gătește atât de bine. Fiica ei i se alătură, iar eu privesc, fascinat, cum amândouă formează mici bile rotunde de aluat. Ușurința cu care se mișcă în bucătărie îmi amintește de Jessie și Danny de la Tresyllian Hall, din Cornwall. Mama ei le pune una lângă alta pe o tavă de copt, iar Alessia le unge cu lapte, cu o pensulă mică de plastic. Îndemânarea lor, familiaritatea dintre ele sunt niște detalii atât de plăcute privirii!

La naiba! Unde-mi sunt bunele maniere?

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă Maxim.

Alessia clatină din cap cu precauție, în timp ce și mama ei face un gest.

— Nu, mamă. Când dai așa din cap înseamnă că da.

Shpresa râde.

— Nu suntem obișnuite să ne ajute bărbații la bucătărie.

Ochii îi sclipesc de amuzament, în timp ce bagă tava la cuptor. Alessia începe să pună masa și spune:

— Ți-am mai zis. Doar femeile gătesc aici.

Micul-dejun e un ospăț delicios, proaspăt scos din cuptor. Sunt la a patra chiflă cu unt și gem de fructe de pădure și la a doua cafea, când se aude ușa de la intrare trântindu-se. Câteva clipe mai târziu, apare și domnul Demachi, purtând un costum închis la culoare, cu o expresie sumbră, din care nu se poate ghici nimic. Shpresa sare de la masă și umple ibricul cu apă.

Poate că are nevoie de un ibric mai mare.

Alessia se ridică și ea, ia o farfurie și o așază în capul mesei, alături de un cuțit. Demachi ia loc și totul i se pare atât de firesc... a fost servit, din toate punctele de vedere, toată viața lui.

Hm... Și eu la fel. Dar nu de mama mea... și nici de sora mea, de altfel.

— *Mirēmēngjes!* mormăie el, privindu-mă într-un fel pe care nu-l pot descifra.

— Tatăl meu îți urează bună dimineața, traduce Alessia și pare amuzată.

De ce i se pare amuzant?

— Bună dimineața, spun, dând din cap spre viitorul meu socru.

Acesta începe să vorbească, iar Alessia și mama ei ascultă, fascinate de glasul lui profund și melodios, care explică ceva. Mi-aș dori să înțeleg ce spune.

În cele din urmă, Alessia se întoarce spre mine, cu ochii mari, ca și cum nu-i vine să creadă ce urmează să-mi spună.

— Tata ne-a aranjat cununia.

Deja?

E rândul meu s-o privesc neîncrezător.

— Zi tot!

— Nu-ți trebuie decât pașaportul.

Ne privim unul pe celălalt și cred că prin cap ne trece același gând.

Pare prea simplu.

Eu și tatăl ei ne uităm unul la altul, iar el ridică bărbia, cu o expresie arogantă care vrea să însemne *Nu te pune cu mine*, ca și cum m-ar provoca să-l contrazic.

— S-a întâlnit cu funcționarul de la... biroul... de stare civilă. Nu știu traducerea exactă, spune Alessia. S-au întâlnit la o cafea azi-dimineață. Au stabilit toate detaliile.

Într-o duminică? Atât de simplu să fie?

— Bine. Când?

Îmi stăpânesc vocea, pentru că nu vreau să-l enervez pe boșorog. Are un temperament vulcanic — aproape la fel de nenorocit ca al prietenului meu Tom.

— Sâmbătă.

Un fior de îndoială îmi străbate șira spinării.

— OK, răspund eu, dar probabil că ezitarea din glas mă dă de gol.

Doamna Demachi se uită neliniștită ba la mine, ba la soțul ei, ba la fiica ei.

Alessia îi spune ceva tatălui său, iar el îi răspunde țipând, sperându-ne pe toți. Ea devine palidă și-și lasă capul în jos, dar mă privește pe furiș

când mă ridic împingându-mi scaunul în spate.

N-ar trebui să vorbească așa cu ea.

— E prieten bun cu funcționarul, zice Alessia în grabă. Sunt vechi amici. Cred că-l cunosc. M-am mai întâlnit cu el. Tatăl meu spune că totul e aranjat.

Evident, e obișnuită cu accesele lui de furie, dar și ea pare că șovăie.

Și eu la fel. Acest aranjament pare mult prea convenabil.

Perplex, mă așez din nou pe scaun, căci nu vreau să-l provoc.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să ne întâlnim mâine cu funcționarul la *bashkia* — adică la primărie — ca să răspundem la câteva întrebări și să completăm niște formulare.

Ridică din umeri, la fel de tulburată ca mine.

OK. Hai să vorbim cu funcționarul!

Stau sub dușul ăsta aproape rudimentar și mă spăl pe cap. Trec printr-o adevărată criză de conștiință. O căutare rapidă pe internet de pe telefon mi-a demonstrat că în Albania e mult mai complicat să te căsătorești dacă ești cetățean străin decât pare să creadă tatăl Alessiei. Există niște formulare care trebuie completate, apoi traduse și legalizate la notar — și asta doar așa, la prima vedere.

Ce a pus la cale tatăl ei?

Cum a reușit să dribleze practica obișnuită?

Iar dacă a făcut-o, oare e legal?

Și, dacă nu e, cum pot accepta o nuntă care probabil nu este legală, doar pentru a calma orgoliul unui boșorog arogant și nerăbdător? Știu că va fi socrul meu, dar ceea ce-mi cere e prea mult. Tot discursul lui ținut cu o zi înainte despre onoare nu înseamnă nimic dacă-și tratează fiica în felul acesta.

Iar eu mă aflu în încurcătură. Nu pot pleca fără Alessia, dar știu că boșorogul n-o să mă lase s-o iau cu mine. Are nevoie de pașaport și de viză pentru a se întoarce în Marea Britanie, iar eu habar n-am de unde și cum putem obține așa ceva. Probabil de undeva din Tirana. Nu știu.

Și totuși a spus că acum ea este problema mea.

Poate că ar trebui să-l cred pe cuvânt.

Opresc apa, resemnat și dezorientat de situația în care m-am trezit — și de balta uriașă pe care am lăsat-o în urma mea pe jos, în baie. Nu e un semn de laudă pentru instalațiile sanitare albaneze. Iau un prosop și mă șterg rapid, apoi mă îmbrac și deschid ușa.

Alessia stă în prag, fluturând ceea ce pare a fi un dispozitiv sofisticat de făcut curat în baie. Pufnesc în răs, surprins și încântat s-o văd, și mă trezesc transportat înapoi în timp, când se afla în apartamentul meu, îmbrăcată în acel oribil halat de nailon, iar eu o priveam pe furiș... și mă îndrăgosteam de ea.

Zâmbește și-și duce degetele la buze.

— El știe că ești aici? îi șoptesc.

Clatină din cap, apoi își pune mâna pe pieptul meu și mă împinge înapoi în baie. Lasă mopul electric jos și încuie repede ușa.

— Alessia, o avertizez, dar ea îmi cuprinde fața și-și lipește buzele de ale mele.

Sărutul ei e catifelat și dulce, dar insistent — surprinzător de insistent. În timp ce limba ei se împletește cu a mea, își lipește trupul de mine, iar eu închid ochii și îmi încolăcesc brațele în jurul trupului ei, savurându-i sărutul. Degetele îi alunecă în părul meu umed, iar buzele ei devin și mai lacome. E un semnal de alarmă pentru scula mea nerăbdătoare.

La naiba! O să ne-o tragem.

Într-o baie albaneză, cu instalații sanitare proaste.

Mă îndepărtez ca să ne tragem sufletul. Ochii Alessiei sunt întunecați și plini de promisiuni, dar și de incertitudine.

— Ce e? o întreb.

Clatină din cap.

— Nu! spun și îi cuprind obrazii, privind-o în ochi. Doamne, oricât de mult te-aș dori, nu ne-o tragem în baia asta. Părinții tăi nu sunt departe, iar eu nu am prezervativ. Acum spune-mi ce s-a întâmplat? E din cauza nunții?

— Da.

Răsuflu oarecum ușurat și îi dau drumul.

— Da. Aranjamentul făcut de tatăl tău... nu știu dacă e... legal.

— Știu. Părinții mei vor să discute cu noi despre... toate detaliile, azi după-amiază. Nu știu ce să fac. Cred că tatăl meu a făcut toate astea deoarece crede că sunt însărcinată. A reușit să tragă niște *funii*.

Imaginea tatălui ei în rol de păpușar malefic, manipulând două marionete care seamănă cu mine și cu Alessia, mă face să pufnesc în râs.

— Se spune „să tragă niște sfori“.

Ea repetă zicala și-mi zâmbește timid.

— Tot nu te deranjează că te corectez?

— Niciodată.

OK. Să trecem la Planul A. Iată-l.

— Hai să plecăm. Nu trebuie să rămâi aici. Ești om în toată firea. Nu ai nicio obligație față de tatăl tău — indiferent ce crede el. Putem merge la Tirana. Îți scoatem pașaport și obținem viză. Apoi ne întoarcem în Marea Britanie. Ne vom căsători acolo. Iar părinții tăi pot veni la nuntă.

Alessia face ochii mari, iar pe chip îi trec mai multe emoții concomitent.

Speranța pare să învingă și cred că și ea s-a gândit la asta.

Dar apoi se întristează, așa că o iau în brațe și o strâng la piept.

— Ne descurcăm noi cumva.

O sărut pe păr. Se uită la mine și cred că vrea să mă întrebe ceva.

— Ce e?

— Nimic. Totul e-n regulă.

— Ce e? insist eu.

Ea înghite în sec.

— Mama...

— Ce-i cu ea?

— Nu pot s-o las aici cu el.

— Vrei s-o iei cu tine?

— Da.

La naiba!

— Bine. Dacă asta-ți dorești...

Alessia pare uimită.

— Ești de acord?

— Da.

Se luminează la față ca bradul de Crăciun, ca și cum ar fi scăpat, în sfârșit, de toate necazurile. Își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

— Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc, găfâie ea printre sărutări, râzând și plângând.

Ah, iubito!

— Nu plânge! Aș face orice pentru tine. Ar trebui să știi asta. Te iubesc!

Îi șterg lacrimile cu degetul mare și o mângâi pe față.

— Și, așa cum am spus, ne descurcăm cumva. Facem un plan.

Mă privește cu adorație, ca și cum aș ști răspunsurile la veșnicele întrebări ale universului. O căldură plăcută mi se răspândește în piept. Încrederea ei în mine e năucitoare, dar, la naiba, ce bine mă simt!

Și știu că aș face orice pentru ea.

¹ *O, Doamne! O, Doamne!* (lb. albaneză, în original).

² *Dacă-l găsește aici!* (lb. albaneză, în original).

³ *Știu. Știu.* (lb. albaneză, în original).

Capitolul doi

Afară e întuneric când mă îndrept împleticindu-mă spre pat și încerc să-mi scot puloverul. Dar nu reușesc și, în cele din urmă, renunț.

— Rahat!

Cad pe pat și mă uit în gol spre tavanul încețoșat.

Ah, Doamne! De ce am băut atât de mult?

După o după-amiază în care am pus la cale nunta încercând să nu-mi pierd cumpătul, *raki*-ul a fost o mare greșală. Camera se învâрте cu mine, iar eu închid ochii, rugându-mă să adorm.

Mă trezesc dintr-un somn fără vise. E liniște. Și luminos.

Nu luminos. Orbitor de luminos.

Închid ochii strâns, apoi îi deschid cu grijă, simțind o durere copleșitoare de cap. Îi închid repede la loc.

La naiba! Mă simt ca un rahat.

Trăgându-mi pătura peste cap ca să alung lumina, încerc să-mi amintesc unde sunt, cine sunt și ce s-a întâmplat aseară.

Am băut *raki*.

Pahar după pahar de *raki*.

Tatăl Alessiei a fost extrem de generos cu alcoolul ăsta puternic, specific locului și letal. Gem și îndoi degetele de la mâini și de la picioare, bucurându-mă să constat că încă o pot face. Întind mâna pe pat lângă mine, dar nu e nimeni.

Nici urmă de Alessia.

Dau pătura laoparte, deschid încet ochii și ignor durerea puternică de cap, din frunte, în timp ce cercetez camera. Sunt singur, iar privirea mea ostenită se oprește asupra luminii de veghe în formă de dragon, de pe masa de lângă pat. Probabil că Alessia a adus-o de la Londra. Gândul ăsta mă mișcă profund.

Dar oare Alessia a fost aici? Noaptea trecută?

Îmi amintesc vag că a venit la mine și poate că m-a dezbrăcat. Ridic pătura. Sunt dezbrăcat, am pe mine doar slipul. Da, probabil că ea m-a dezbrăcat.

Fir-ar să fie! Am adormit și nu-mi amintesc deloc ca ea să fi venit aici.

De ce l-am lăsat să toarne atâta alcool în mine?

Asta să fie răzbunarea lui pentru că m-am culcat cu fică-sa?

Și ce s-a întâmplat, mai exact?

Detaliile zilei îmi vin în minte, uitând de durerea de cap. Alessia și cu mine am stat de vorbă și am discutat cu părinții ei despre planurile de nuntă. Închid ochii și încerc să-mi amintesc toate amănuntele.

Din câte am înțeles, ne cam abatem de la tradiția albaneză petrecând o singură zi, nu mai multe. În primul rând, pentru că eu sunt britanic și nu am familie și nici casă aici și, în al doilea rând, facem totul pe repede

înainte deoarece Alessia „așteaptă un copil“. Demachi mi-a aruncat o privire dojenitoare când a spus asta, iar Alessia, roșie la față de rușine, n-a avut încotro și a trebuit să traducă.

Oftez. Poate că ar trebui să recunoaștem că am mințit. Poate că așa tipul lasă totul baltă.

Poate că ne lasă să ne întoarcem în Marea Britanie și să ne căsătorim acolo.

Ceremonia și petrecerea vor avea loc sâmbătă, la prânz — nu seara. Altă încălcare a nunților tradiționale, dar, pentru că stau la familia miresei, are sens... cel puțin așa mi-au spus. În plus, ofițerul de la starea civilă trebuie să mai ajungă la o nuntă seara.

Soții Demachi sunt cei care vor găzdui nunta, iar domnul Demachi m-a întrebat dacă vor participa și rudele mele. L-am lămurit în privința asta. Mama mea se va afla, fără îndoială, la New York și nu ar avea cum să ajungă la timp, iar sora mea, fiind medic, nu-și va putea lua liber așa din scurt. I-am asigurat că vom sărbători la Londra, când ne vom întoarce. Scuzele mele au părut să-l calmeze pe boșorog. Nu cred că membrii familiei mele vor fi de acord cu o nuntă rapidă și nu vreau să le dau ocazia să obiecteze sau să pună la îndoială legitimitatea căsătoriei noastre. Cu toate acestea, sper că partenerul meu de antrenament, Joe Diallo, va participa, așa că îi voi avea alături pe el și pe Tom Alexander. Ei sunt cei mai vechi prieteni ai mei.

Cu siguranță, e important că vin măcar ei.

Mă oferisem să plătesc totul, dar socrul meu m-a refuzat, jignit.

Doamne, cât de orgolios poate să fie!

Nici n-a vrut să audă de-așa ceva. Bănuiesc că-i place să se dea un pic în spectacol; e genul tragicomic. I-am sugerat să facem un compromis și am căzut amândoi de acord să cumpăr eu băuturile alcoolice. Dar îl irită faptul că va pierde banii dacă eu și Alessia ne răzgândim cumva.

La naiba! Asta e problema lui.

S-a mai discutat ceva și despre verighete, dar nu-mi mai amintesc ce anume.

Verighetele! Trebuie să cumpăr verighete.

Să le cumpăr oare de aici?

Mă ridic în capul oaselor și mă ia amețeala, dar, după ce mă liniștesc, mă dau jos din pat și-mi trag pe mine blugii, plecând în căutarea viitoarei mele soții. Nu-mi mai amintesc decât că azi ne punem planul în aplicare. Alessia și cu mine vom merge la secția de poliție, să facem cerere pentru noul ei pașaport, și apoi la primărie, pentru întâlnirea cu funcționarul care oficiază căsătoria și pentru a afla dacă tot ce a organizat Demachi e, într-adevăr, legal.

Da. Acesta e planul.

Îmi iau telefonul și găsesc două mesaje de la Caroline, trimise încă de aseară.

Unde ești? Ai găsit-o?

Sună-mă! Îmi fac griji pentru tine.

Mirat că-mi pot mișca degetele, îi scriu rapid, știind că e capabilă să trimită salvatorii voluntari după mine dacă nu-i răspund.

Totul e-n regulă. Am găsit-o. Te sun mai târziu.

O să-și iasă din minți din cauza acestei nunți, știu foarte bine. Poate că n-ar trebui să-i spun nimic până când nu ne întâlnim față în față.

Lașule!

Capul îmi zvâcnește de durere. Îmi frec tâmpilele, încercând să calmez nebunia din creierul meu. Dacă-i spun lui Caroline, va trebui să le spun și lui Maryanne și mamei mele, iar asta e o conversație pe care o evit tot timpul, cu atât mai mult când sunt atât de mahmur. Nu sunt încă pregătit pentru asta. Trebuie să aflu cum stăm din punct de vedere legal eu și Alessia, apoi poate o să-i spun maică-mii sau poate mai aștept până-n ziua anterioară cununiei.

Îmi trag un tricou pe mine și-mi pun telefonul în buzunar. Toate acestea mai pot aștepta; am nevoie de niște calmante și de cafea, dacă se poate în această ordine.

Alessia și mama ei stau la masa din sufragerie, bând cafea.

— Mamă, mai ai cardul meu de identitate?

— Bineînțeles, sufletul meu. Îl păstrez ca pe-o comoară de când ai plecat.

Alessia se miră de vorbele mamei sale. I se pune un nod dureros în gât, în timp ce o strânge de mână pe Shpresa.

— M-am gândit mult la tine cât am fost plecată, spune ea, cu vocea răgușită de emoție. Nu mai aveam nicio poză și nici telefonul. Bărbații aceia... mi-au luat totul. Inclusiv pașaportul. Mă bucur că am lăsat cardul de identitate la tine. Trebuie să-mi scot un nou pașaport.

— Ți-l aduc imediat. Mă bucur că zgârietura de pe față aproape că ți s-a vindecat. Și vânătăile. Arată mult mai bine.

Strânge din buze în timp ce-și studiază fiica.

— Aș vrea să-i sparg căpățâna lui Anatoli Thaçi.

Alessia zâmbește.

— Mi-ar plăcea să mă uit la tine când faci asta.

Îi dă drumul mamei sale și o privește tulburată. Alessia își dă seama că acum are cea mai bună ocazie să-i spună. A tot încercat să aducă subiectul în discuție de când a vorbit despre asta cu Maxim, cu o zi în urmă.

— Vreau să te rog ceva.

— Da, copila mea...

Alessia înghite în sec, iar discursul pregătit și repetat de atâtea ori în gând îi stă pe vârful limbii.

— Alessia, despre ce e vorba?

— Vino cu noi! izbucnește Alessia, incapabilă dintr-odată să spună ce plănuise.

— Poftim?

— Vino cu mine și cu Maxim în Anglia. Te rog! Nu trebuie să rămâi cu el.

Shpresa oftează, căscând ochii negri.

— Să-l părăsesc pe Jak?

Alessia remarcă uimirea din glasul mamei sale.

— Da.

Mama ei se lasă pe spătarul scaunului și se uită uluită la fică-sa.

— E soțul meu, copilă. N-am de gând să-l părăsesc.

Nu asta se aștepta Alessia să audă.

— Dar nu se poartă frumos cu tine, protestează ea. E violent. Ca Anatoli. Nu poți să rămâi aici.

— Alessia, nu e ca Anatoli. Îl iubesc pe tatăl tău.

— Poftim?

Lumea Alessiei se răstoarnă cu susul în jos.

— Locul meu e alături de el, spune Shpresa cu glas aspru.

— Dar tu mi-ai spus că iubirea e pentru proști.

Ochii mamei ei se înduioșează. Femeia zâmbește amar.

— Sunt o proastă, sufletul meu. Avem și noi momente bune și momente proaste, știu. Ca toate cuplurile...

— Ți-am văzut vânătăile, mamă! Te rog! Vino cu noi!

— Locul meu e alături de el. Aici e casa mea. Am o viață aici. Nu mă așteaptă nimic în acel loc, pe care nu-l cunosc. În plus, de când ai plecat, a fost mai cuminte. E oarecum spăsit. Crede că el te-a alungat. S-a bucurat enorm când am primit vești de la tine.

Alessia e în stare de șoc. Nu-și vedea deloc tatăl în felul acesta și, de fapt, nici relația dintre părinții ei.

— Vezi tu, sufletul meu, continuă mama ei și se întinde peste masă pentru a o prinde de mână. Asta e viața pe care o cunosc eu. Tatăl tău mă iubește. *Baba* te iubește și pe tine. Poate că nu o arată așa cum vedem în filmele americane — și văd că logodnicul tău se poartă altcumva cu tine, dar așa e *la noi* în casă. Acesta e căminul meu, iar el e soțul meu.

Ridică din umeri și apoi o strânge de mână pe Alessia, ca și cum ar încerca să-i transmită adevărul cuvintelor sale prin acea atingere. În schimb, Alessia simte că-i fuge pământul de sub picioare. Dintotdeauna a crezut că mama ei e nefericită cu tatăl ei.

Oare se înșelase?

Judecase greșit situația dintre ei?

Stau discret în pragul sufrageriei și o privesc pe mama Alessiei vorbindu-i acesteia pe un ton agitat, dar aproape în șoaptă. Stau amândouă la masă — locul unde domnul Demachi m-a atacat aseară cu acel *raki* — și discută intens. Dar am nevoie de pastile pentru durerea mea de cap, așa că ies din umbră, clătinându-mă, luându-le prin surprindere, și mă prăbușesc pe unul dintre scaune.

Shpresa dă drumul mâinii Alessiei.

— Putem vorbi mai mult despre asta mai târziu. Dar m-am hotărât, scumpo. Nu-mi părăsesc soțul. Îl iubesc. În felul meu. Iar el mă iubește și are nevoie de mine.

Îi zâmbește cald fetei sale, apoi își îndreaptă atenția către Maxim.

— Conteale tău a băut cam mult aseară. Adu-i niște calmante. Eu îi fac o cafea.

Alessia se uită neliniștită la mama ei, mirată de reacția acesteia.

— Bine, mamă. Vorbim mai târziu.

E nedumerită de răspunsul mamei sale, dar se întoarce binevoitoare spre Maxim, care-și ține capul în mâini.

— Nu cred că logodnicul meu este obișnuit cu *raki*.

— Acum știu și eu ce-nseamnă *raki*, geme Maxim și se uită la ea, cu ochi încețoșați.

Alessia zâmbește.

— O să-ți aduc niște pastile de cap.

Mă aplec spre ea.

— Mulțumesc că m-ai dus la culcare aseară.

Vorbesc încet, în timp ce mama ei e ocupată să pună ibricul pe foc.

— A fost interesant.

Se oprește și se uită în jur, să vadă dacă Shpresa ne poate auzi.

— M-am distrat dezbrăcându-te.

Trag rapid aer în piept. Ea se ridică și scoate o trusă de prim-ajutor din cămară. Când revine, ochii ei întunecați și provocatori se opresc într-ai mei. Un zâmbet timid și tainic îi luminează chipul.

Inima îmi tresaltă în piept.

Iubita mea m-a dezbrăcat, iar eu eram mort de beat.

La naiba! O șansă irosită.

Dar, dincolo de șansa asta irosită, ea nu m-a judecat că m-am îmbătat, iar acum are grijă de mine. E o experiență nouă și absolut superbă și o iubesc pe Alessia pentru asta. Nu-mi amintesc să mai fi făcut cineva asta pentru mine de când sunt adult — cu excepția Alessiei, când m-a dus la culcare după acel drum nebunesc cu mașina, când am venit din Cornwall.

E bună, grijulie și... sexy, mai ales când poartă blugi strâmți.

Sunt un tip norocos.

Încerc să-i zâmbesc larg, dar capul îmi zvâcnește de durere și-mi amintesc că tatăl ei mi-a provocat starea asta — eu am băut licoarea aia îngrozitoare doar din politețe. Alessia îmi întinde două pastile și un pahar cu apă.

— Tata ți-a făcut asta. Știu. Ți-a dat *raki* de-ăsta de pe la noi. Făcut aici, în Kukës.

— Înțeleg.

Asta a fost răzbunarea lui!

— Mulțumesc, îi zic.

— Cu plăcere.

Îmi surâde cochet și nu știu dacă se referă la tablete sau la faza cu dezbrăcatul. Zâbind, înghit pilulele și mă întreb dacă Tom și Thanas

sunt la fel de mahmuri ca mine.

În urma discuțiilor noastre nesfârșite de ieri, după ce formalitățile legate de căsătorie au fost rezolvate, doamna Demachi și Alessia pregătiseră o masă copioasă și îi invitaseră cu bucurie pe prietenul meu Tom, pe traducătorul nostru, Thanas, și pe Drita, iubita acestuia. În timp ce pregăteau bucatele, Alessia m-a învățat câteva cuvinte în albaneză — „te rog“ și „mulțumesc“.

A râs.

Mult.

De pronunția mea.

Dar întotdeauna mă bucur s-o aud râzând.

Mama Alessiei era în largul ei, fericită că are casa plină de oaspeți, chiar dacă nu a vorbit prea mult. Asta era treaba soțului ei, care ne-a spus tot felul de povești din agitații ani 1990, când Albania trecea de la comunism la democrație. Era fascinant — familia lui căzuse victima unei teribile scheme piramidale și pierduse toți banii pe care-i avea. Așa s-au trezit în Kukës, în acea perioadă dificilă. În timp ce vorbea, mâna lui generoasă și grea turna *raki* în pahare. Tom și Thanas au băut și ei cot la cot cu mine, sunt convins. Vor veni și ei cu noi la primărie, dacă vor trece proba alcoolului. Mă uit la ceas. Am la dispoziție o oră ca să-mi revin.

*

Primăria este o clădire modernă, dar banală, aflată la o aruncătură de băț de hotelul Amerika, unde sunt cazați Tom și Thanas. Alessia și cu mine, ținându-ne de mână, stăm în fața recepției așteptându-i pe ceilalți și, în ciuda durerii surde de cap și a mahmurelii, nu-mi pot reține zâmbetul. Alessia e veselă pentru că ne-am oprit mai devreme la secția de poliție, iar entuziasmul ei luminează foaierul mohorât. Vineri își va putea ridica noul pașaport — am plătit ca să fie gata în regim de urgență — și ai zice că i-am adus luna de pe cer, atât e de bucuroasă. Fără îndoială, noul pașaport al Alessiei ne dă posibilitatea să avem mai multe opțiuni acum.

— Când te văd atât de veselă, îmi trece mahmureala.

Încerc să-mi stăpânesc surâsul, dar nu reușesc. Ea *este* bucuria mea.

— Cred că te-au ajutat pastilele pe care ți le-am dat.

— Nu. Tu mă ajută.

Râde, privindu-mă printre gene, iar eu îi iau mâna și-i ating degetele cu buzele.

Doamne, aș vrea s-o pot duce cât mai departe de acest orașel monoton!

În curând, amice. În curând.

Tom și Thanas își fac apariția. Thanas pare că se simte ca mine — răvășit și mahmur.

— Vai de mine, Trevethick, arăți ca naiba! Ce căutăm aici? întreabă Tom, treaz, vesel ca o florică.

Raki-ul pare să-i fi priit.

— Îmi pare rău că am întârziat, mormăie Thanas. Am dus-o pe Drita la autobuzul de Tirana. Trebuie să se întoarcă la facultate.

— Am venit să ne întâlnim cu funcționarul care va oficia cununia.

— Ofițerul stării civile. Mă duc să aflu unde trebuie să mergem, spune Thanas și se îndreaptă spre recepție, așezându-se la coadă.

Alessia i se alătură.

— Deci, șoptește Tom cu voce gravă, conspirativ, nu te-am felicitat niciodată pentru copil.

Ce copil?

Pentru că sunt amețit, durează o secundă până îmi dau seama despre ce vorbește. Izbucnesc în râs și mă opresc brusc, din cauza durerii de cap.

— Alessia nu e însărcinată. I-a spus asta tatălui ei ca să nu fie obligată să se mărite cu labagiul ăla de Antonelli sau cum naiba îl cheamă.

— Ah! exclamă Tom, părând ușurat. Păi, atunci e de bine. Pentru bărbați e prea devreme să se întâmple așa ceva într-o relație.

Se înclină spre mine, cu ochii la Thanas și Alessia, și-mi șoptește suierător:

— Dar știi că nu trebuie să te căsătorești cu ea, bătrâne.

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Tom!

Tonul meu amenințător îl îndeamnă să nu mai vorbească despre asta.

— Am mai purtat această discuție. Pentru ultima oară îți spun: o iubesc pe Alessia și vreau să fie soția mea. Înțelegi?

— Sincer, nu. E o fată frumoasă, recunosc, dar îmi imaginez că nu aveți prea multe în comun. Însă inima vrea uneori lucruri iraționale.

Nu am chef de ceartă, așa că, atunci când ridică o mână, împăciuitor, pentru că mă văzuse încruntat, oftez lung:

— Să-i fac pe plac boșorogului de taică-său și să mă însor cu ea aici? Sau să aștept până ne întoarcem în Marea Britanie? Sunt prizonier până când îi vin pașaportul și viza și nu o s-o las singură.

Arunc o privire spre Alessia. Stă răbdătoare lângă Thanas, care vorbește cu recepționera.

— Bine, atunci, spune Tom. Dacă asta vrei, cred c-ar trebui să accepți. Faci cununia civilă la primărie. Îi cânti în strună bătrânului, apoi poți să fugi cu fiica lui și să faci o nuntă ca-n povești la Londra, în Cornwall sau în Oxfordshire. Oriunde.

Se încruntă.

— Dacă mai poți! adaugă el.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu dacă te poți căsători de mai multe ori cu aceeași femeie, bătrâne. Sunt sigur că există niște reguli. Ce trebuie să mai faci aici?

— Trebuie să le arăt pașaportul și se pare că asta e tot, deși nu așa scrie pe site-ul oficial al guvernului.

Tom se încruntă din nou.

— Crezi că e ceva-n neregulă?

Dau din cap aprobator.

— Dar o să aflăm de la Thanas. Vrei să rămâi pe-aici? Știi tu... să ne ajuți?

— Bineînțeles, Trevethick. N-aș rata spectacolu-ăsta pentru nimic în lume.

— Spectacol?

Mă mănâncă pielea capului. A ghicit că mi-a trecut prin cap să fug cu Alessia?

— Ai călătorit până la capătul lumii ca să-ți salvezi domnița. Dacă nici ăsta nu-i spectacol, atunci nu știu ce altceva mai poate fi.

Râd scurt. Are dreptate.

— Și, ăăă... vrei să fii cavalerul meu de onoare?

Tom rămâne o clipă fără cuvinte, iar când îi revine glasul, spune grav:

— Aș fi onorat, Maxim.

Mă bate ușor pe spate și, când ne întoarcem, îi vedem pe Thanas și Alessia venind spre noi.

— Pe-aici, zice Thanas, iar noi îl urmăm pe scări până la următorul etaj.

Pe plăcuța de alamă de pe birou scrie F. TABAKU. El e funcționarul care ne va oficia cununia civilă. Pare cam de aceeași vârstă cu Demachi, poartă același fel de costum închis la culoare și are aceeași expresie impenetrabilă. Se ridică atunci când intrăm în biroul său, o salută cordial pe Alessia, dă scurt din cap spre mine în chip de salut, apoi ne face semn cu mâna să ne apropiem de o măsuță unde să ne așezăm toți cinci.

Thanas o face pe traducătorul și aflăm rapid că trebuie să-i arătăm funcționarului o copie după certificatul de naștere și cardul de identitate al Alessiei, precum și pașaportul meu. Eu îl scot pe-al meu din sacou și-l deschid. Îmi dau seama că și eu trebuie să-mi schimb pașaportul, pentru că, în prezent, este pe numele Onorabilul Maximillian John Frederick Xavier Trevelyan.

Îi dăm actele, iar el le examinează superficial pe cele aparținându-i Alessiei. Pe pașaportul meu se uită însă mai amănunțit. Tabaku se încruntă și-i spune ceva lui Thanas. Alessia intervine.

— *Vëllai i Maksimit ishte Konti. Ai vdiq në fillim të janarit. Maksimi trashëgoi titullin, po nuk ka pasur ende mundësi të ndryshojë pasaportën.*⁴

Tabaku pare mulțumit de ceea ce i-a spus Alessia și se ridică de la masă, îndreptându-se spre un mic copiator de birou. În timp ce trage documentele la xerox, o întreb pe Alessia:

— Ce i-ai zis?

— I-am spus că... de-abia de curând ai... hm... ai moștenit titlul.

Funcționarul se întoarce și ni se adresează amândurora. Thanas îmi traduce.

— În momentul căsătoriei, soții au dreptul să aleagă. Își pot păstra unul dintre numele lor de familie ca nume comun sau fiecare îl poate păstra pe-al său. Trebuie să vă hotărâți.

Mă întorc spre Alessia.

— Cum vrei să faci?

— Aș vrea să iau numele tău.

Zâmbesc, încântat.

— OK. Pentru cununie, numele ei e Alessia Trevelyan. Titlul ei oficial va fi Alessia, Onorabila Contesă de Trevethick.

— Te rog, notează asta, traduce Thanas.

Scriu numele pe o bucată de hârtie și i-o întind lui Tabaku. Acesta zice ceva, iar Thanas traduce:

— Alessia se va numi Alessia Demachi-Trevelyan; în pașaportul dumneavoastră nu scrie nicăieri Trevethick.

— E-n regulă, mormăi și mă uit din nou la Thanas. Întreabă-l despre dovada că nu sunt căsătorit pe care ar trebui să i-o arăt.

Thanas se execută, iar Alessia mă privește neliniștită.

Funcționarul face ochii mari și se răstește la Thanas, care se întoarce spre mine și repetă răspunsul lui Tabaku.

— Spune că, pentru că timpul reprezintă o problemă — când traduce asta, Thanas se uită cu subînțeles spre Alessia —, o să vă căsătorească la urgență. Are puterea de a face asta, în circumstanțe speciale. Tatăl Alessiei îi e prieten apropiat și de aceea vă face această favoare.

Ofițerul de la starea civilă continuă, cu glas coborât, fără să-și ia ochii de la mine, și-mi dau seama că-i face lui Demachi — și implicit nouă — un mare serviciu.

— El spune că mariajul va fi legal. Aveți tot ce vă trebuie, traduce Thanas. Veți primi un certificat de căsătorie.

— Și dacă vrem s-o facem cu toate actele legale? întreb.

Tabaku își reia locul, ne înapoiază documentele și răspunde la întrebarea lui Thanas.

— Ar dura cam două-trei luni.

— Bine, am înțeles. Mulțumesc!

Chiar dacă ne face o favoare, tot mă simt aiurea. Pare un fals și acest gând mă neliniștește.

Funcționarul le spune ceva Alessiei și lui Thanas. Alessia încuviințează și începe să vorbească cu el în albaneză. Mă uit optimist la Thanas.

— Întreabă ce profesie ai, locul de reședință și unde veți sta după căsătorie.

Profesia!

Îi comunic lui Thanas adresa mea din Chelsea și îi spun că acolo vom locui după ce ne vom căsători. Alessia se uită la mine cu un zâmbet timid.

— Și profesia? insistă Thanas, iar eu repet cuvintele pe care le rostea tatăl meu când cineva îi adresa această întrebare încuietoare.

— Fermier și fotograf, zic repede, deși nu e întregul adevăr.

Acum sunt proprietar de terenuri și director general al domeniului Trevethick.

— Și DJ, se bagă Tom aiurea și, când mă uit urât la el, adaugă, gesticulând ca să mimeze ce fac: Știi tu, când învârți la platane. Și membru al nobilimii din regat, bineînțeles. Greu este capul care poartă coroana și așa mai departe.

— Mulțumesc, Tom.

Ignor chicotelile înăbușite ale Alessiei. Tabaku termină de scris. Își pune pixul pe caiet și, lăsându-se pe spătarul scaunului, ni se adresează

mie și Alessiei.

— Are tot ce-i trebuie pentru a redacta contractul, spune Alessia.

Mă întind spre ea și-i strâng mâna.

— Asta-i tot?

— Da.

— Bine. Hai înapoi la hotel, ca să hotărâm ce e de făcut în continuare.

Ea încuviințează din cap, iar eu mă ridic și-i fac un scurt semn lui Tabaku, drept salut.

— Mulțumesc.

Thanas ne traduce răspunsul lui.

— Ne vedem sâmbătă după-amiază. Și trebuie să alegi două persoane care să fie martori.

Martori? Mai degrabă complici.

Alessia nu știe exact care e starea de spirit a lui Maxim — sau ce are de gând să facă. În drum spre hotel, a fost tăcut și gânditor. E supărat? Mai vrea să fugă împreună cu ea? Stau amândoi la barul hotelului Amerika, o premieră pentru Alessia în țara ei natală, iar ea se întreabă la ce se gândește iubitul ei.

Tom și Thanas s-au dus în camerele lor, așa că ei doi au rămas singuri. Maxim pare îngândurat, totuși se întinde spre ea și o ia de mână.

— Sunt cam trist că ne dăm atâta peste cap doar ca să nu-l rănim pe taică-tău în orgoliu.

— Știu. Îmi pare rău.

Alessia se uită în jos, neștiind ce să mai adauge și neputând scăpa de sentimentul că e vinovată pentru situația în care au ajuns. Măcar dacă n-ar fi mințit în legătură cu sarcina!

Dar atunci tatăl ei ar fi insistat să se căsătorească cu Anatoli.

— Hei, nu e vina *ta*, pentru numele lui Dumnezeu!

Maxim o strânge ușor de mână, ca s-o liniștească. Ea își întoarce ochii spre el și se bucură că nu citește pe chipul lui altceva decât îngrijorare.

— Nu vreau să mă cert cu tatăl tău, dar mi-aș fi dorit să nu ne fi pus în situația asta. Știu că el crede că face ceea ce se cuvine.

Alessia încuviințează din cap, surprinsă de cât de serios se gândește el la toate acestea. Maxim își dorește ca mariajul lor să fie unul autentic, valabil. Strânge din dinți, cu o expresie gravă, iar ochii lui verzi sclipesc. Alessia urăște să-l vadă atât de tulburat.

— Ce crezi c-ar trebui să facem? îl întreabă ea.

Maxim scutură din cap, dar apoi zâmbește... cum știe el, fermecător, făcând-o să i se taie respirația.

E de departe cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunosc.

— Așadar, suntem blocați aici până când îți iei pașaportul și viza — nu plec nicăieri fără tine. Așa că, dacă nu ai nicio obiecție, cred c-ar trebui să ne căsătorim și gata.

Alessia se gândește la cuvintele lui. Pare resemnat la gândul nunții. Oare asta își dorește ea?

— Te simți prins în capcană? șoptește ea.

— Nu, adică da. Dar nu așa cum crezi tu. Am venit aici să te cer în căsătorie. Ai spus da și, în esență, tatăl tău îmi îndeplinește această dorință.

Alessia încuviințează.

— Înțeleg. De asemenea, cred că va fi bine pentru mama dacă rămânem aici și ne cununăm.

— Da?

— Nu vrea să vină cu noi în Anglia. Vrea să rămână cu el. Nu pricep de ce. Dar cred că tata s-ar înfuria dacă plecăm și ar putea...

Nu-și termină fraza, speriată de ce i-ar putea face tatăl său maică-sii.

Maxim o studiază cu fermitate.

— E un argument convingător pentru a ne căsători aici. Pentru binele ei, dar și al nostru.

Alessia râsuflă ușurată.

— De acord.

— Asta mă face să mă simt mai bine, zâmbește Maxim.

— Da, și pe mine. Cred că este decizia corectă, de dragul ei.

— Și pentru tine? întreabă el.

— Da, răspunde ea, hotărâtă. Va însemna că familia mea nu-și va pierde... ăăă... reputația printre cunoscuți.

Maxim expiră ușurat.

— OK. Bine. Atunci așa facem.

Și Alessia se simte mai ușoară — povara așteptărilor tatălui ei i s-a ridicat de pe umeri. Cât de ușor le-a fost să cadă de acord — ea și logodnicul său.

Așa va fi mariajul lor?

Așa speră.

— Acum, am o mulțime de lucruri de făcut, spune ea.

— Da, îmi iau bagajele din camera lui Tom și ne întoarcem. Am ceva pentru tine.

— Da?

— Da, zâmbește el.

Când ajungem acasă, vedem mai multe mașini pe alee.

— O Zot, spune Alessia, întorcându-se spre mine. Familia mea. Femeile. Sunt aici.

— Ah...

Nu știu ce altceva să spun.

— Da. Toate vor dori să te cunoască, zice și se bosumflă. Și tocmai voiam să... hm... să configurez telefonul ăsta.

Îmi arată cutia cu iPhone-ul pe care i l-am dăruit la hotel, iar eu îi zâmbesc înțelegător.

— Mă ocup de asta mai târziu, oftează ea. S-au adunat femeile. Întotdeauna facem așa când e o nuntă. Vor să te studieze.

— Să mă studieze? zic chicotind. Atunci sper să nu le dezamăgesc.

Și, în ciuda atmosferei relaxate dintre noi, am o senzație crescândă de panică, deși nu știu exact de ce.

— Nu-ți face griji, nu le vei dezamăgi! zâmbește Alessia timid.

— A, da?

— Da. Te apăr eu de ele. Ești pe mâini bune.

Râd din nou și coborâm din Dacie. Alessia mă ia de mână și intrăm împreună în casă. Mă descalț, la fel și Alessia, iar pantofii noștri rămân în șir cu numeroasele perechi de încălțări de sub cuier.

— Ești pregătit? întreabă Alessia.

Încuviințez și inspir profund, înaintând pe coridor spre zumzetul care se aude din sufragerie.

Când ne vede în prag, Shpresa anunță cu glas tare sosirea noastră, iar mai multe perechi de ochi se întorc spre noi. Gălăgia sporește. În încăpere sunt pe puțin zece femei, cu vârste cuprinse între cincisprezece și cincizeci de ani, care se năpustesc spre noi. Femeile mai în vârstă seamănă puțin cu doamna Demachi și sunt îmbrăcate tradițional, cu eșarfe pe cap și fuste ample. Cele tinere poartă haine mai moderne. Alessia mă strânge de mână și începe să facă prezentările, în timp ce rudele ei o sărută și o îmbrățișează. Reușește să nu-mi dea drumul în tot acest timp, deși toate mă sărută și mă iau și pe mine în brațe. Aparent, sunt încântate să mă cunoască. Niciuna dintre cele mai în vârstă nu știe engleză, dar două tinere o vorbesc destul de fluent.

După cincisprezece minute de zâmbit neconținut, de mă dor obrazii, reușesc să mă retrag, scuzându-mă că am de dat niște telefoane, și mă îndrept spre camera de oaspeți.

Alessia e copleșită de atenția mătușilor și verișoarelor ei. *E atât de chipeș! Pe unde ai umblat? Ce s-a întâmplat cu tine? Am crezut că te măriți cu Anatoli Thaçi. E conte! Stai să-ți vedem inelul. Foarte european. E bogat?* Întrebările curg în cascadă, iar Alessia le face față cu ajutorul mamei sale.

— N-am vrut să mă mărit cu Anatoli, spune ea, în timp ce femeile îi sorb fiecare vorbă.

Se aud exclamații de consternare.

— Dar *besa*⁵ tatălui tău? întreabă o mătușă din partea tatălui.

— Nu era pentru mine.

Alessia ridică bărbia, sfidătoare.

— Alessia a cucerit inima unui om bun. E îndrăgostită. Va fi fericită, spune mama ei. În plus, el a venit tocmai din Anglia ca s-o ceară de nevastă.

Îmi așez bagajele pe pat și-mi scot telefonul din sacou, mulțumit că am scăpat de atenția acelor femei curioase — deși încă le aud pălăvrăgind și râzând la etaj. Le ignor și pornesc telefonul.

Mai întâi, îl sun pe Oliver, directorul de operațiuni de la Trevethick Estate.

— Milord... vreau să spun Maxim. Ce mai faci? Unde ești?

Îi transmit rapid tot ce trebuie să știe.

— ...Și va trebui să grăbim puțin lucrurile, pentru viza Alessiei. Anunță-l pe Rajah. Alessia și cu mine ne căsătorim.

— Ah! Felicitări! Când?

— Mulțumesc. Sâmbătă.

Îl aud pe Oliver gemând. Apoi tace mălc. Asta spune multe.

— Da. E ceva brusc, știu, zic eu, rupând tăcerea stânjenitoare.

— Vrei să dăm un anunț în *The Times*?

— Oamenii încă fac asta?

Nu reușesc să-mi ascund mirarea din voce.

— Da, milord. Mai ales când e vorba de un nobil.

Pare să nu prea fie de acord cu asta.

— Cred că, date fiind circumstanțele, vom ține secret. Nu dăm niciun anunț. Poți să-i dai cheile de la apartamentul meu lui Joe Diallo? Va veni să le ia de la birou.

Sau cel puțin așa sper.

— Firește, răspunde Oliver.

Cred că e încă în stare de șoc.

— Voi vedea ce face Rajah în privința vizelor.

— Mulțumesc.

— Azi am primit vești de la poliția metropolitană. Agresorii Alessiei au fost puși sub acuzare pentru trafic de persoane.

Doamne! Ce bine!

— Nu pot ieși pe cauțiune. Ar exista riscul să fugă. Cred că și alte persoane au fost arestate.

— Mă bucur. Ce ușurare!

Sper ca Alessia să nu fie chemată martoră în instanță. Ar putea fi dificil. Dar până atunci va fi deja soția mea.

Nu te mai gândi la asta, amice.

Fă-o și gata!

— Vreo tranzacție imobiliară de care ar trebui să fiu informat? Întreb ca să schimb subiectul.

Oliver mă pune la curent cu ce s-a mai întâmplat pe-acasă. Din fericire, nu foarte multe lucruri.

— Ți-am trimis câteva e-mailuri care necesită atenție, dar nimic urgent.

— Mulțumesc, Oliver.

— Milord... ăăă... e totul în regulă?

Îmi trec o mână prin păr, cuprins de același sentiment de panică pe care l-am avut când am ajuns acasă. Îl alung. Nu vreau să-i spun că mariajul meu ar putea fi ilegal. O să mă ocup de asta mai târziu, când vom reveni în Marea Britanie.

— Da, totul e-n regulă.

— Bine atunci. Te anunț cum se descurcă Rajah cu vizele.

Apoi îl sun pe prietenul și partenerul meu de antrenament, Joe Diallo.

— Frate, spune el. Unde ești?

— În Albania. Mă căsătoresc. Sâmbătă.

— Ce mama dracului? Sâmbăta asta?

— Da. Poți să vii și tu?

— Amice, stai așa? Vorbești serios?

— Da.
— Pe bune? spune el pițigăiat, iar eu îmi dau ochii peste cap.
— Da, șuier exasperat.
— Pari sigur. Ea e aleasa ta?
Oftez prelung.
— Da, Joe.
— Bine, spune el, cu glas șovăitor. O să mă interesez de zboruri.
— Poți să ajungi vineri? Și să-mi aduci un costum?
Îl aud suspinând.
— Ce nu fac eu pentru tine, amice?
— Vreau să treci și pe la Boodles⁶.

*

Cineva bate la ușa de la intrare și, pentru că Alessia e mai aproape, se duce să vadă cine a venit. E încântată să-și revadă rudele, dar se bucură pentru momentul de pauză și liniște, în timp ce merge pe hol. Uitase cum e să fie înconjurată de familia ei zgomotoasă și curioasă.

Ajunge la ușă și o deschide.

Și încremenește. Șocată.

— Bună, Alessia.

Se face palidă la față, privindu-l înspăimântată pe bărbatul din prag.

— Anatoli, de-abia șoptește ea, înfricoșată.

⁴ *Fratele lui Maxim era conte. A murit la începutul lui ianuarie. Maxim a moștenit titlul, dar încă nu a avut timp să-și schimbe pașaportul* (lb. albaneză, în original).

⁵ *Promisiune* (lb. albaneză în original).

⁶ Magazin de bijuterii de lux.

Capitolul trei

Alessiei nu-i vine să creadă că Anatoli are atâta tupeu, încât să vină acasă la tatăl ei, cu hainele lui italienești elegante și cu pantofii scumpi. Însă tipul nu pare că ar avea intenția să intre. Se uită la ea cu ochi sclipitori, de un albastru-glacial. Apoi înghite în sec, ca și cum se pregătește să spună ceva sau poate din cauza emoțiilor — Alessia nu știe exact de ce. Instinctiv, tânăra face un pas înapoi și inima începe să-i bată cu putere. Un fior îi străbate șira spinării — din cauza prezenței lui sau de vină e aerul rece de februarie?

Ce vrea oare?

— Nu pleca! Te rog!

Își proptește un picior în prag pentru ca ea să nu poată închide ușa, implorând-o din priviri.

— Ce vrei? se răstește ea, în timp ce indignarea o face mai curajoasă.

Cum îndrăznește să apară aici?

Nu vrea să aibă nimic de-a face cu el. Se uită peste umăr, să vadă dacă a mai venit cineva să răspundă la ușă — dar nu e nimeni. E singură.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Ne-am spus totul sâmbătă.

— Alessia. Te rog! Am venit să... să-mi cer iertare. Pentru tot.

— Poftim?

Alessia simte că nu mai are aer. E uluită.

— Putem să vorbim? Te rog! Măcar atât îmi datorezi. Te-am adus înapoi aici.

Un val de furie se ridică din adâncul pieptului ei.

— Nu, Anatoli! M-ai răpit! se răstește ea. Eram fericită la Londra, iar tu m-ai luat de-acolo. Și m-ai pus într-o situație dificilă. Trebuie să pleci. Nu am nimic să-ți spun.

— Am greșit. Atât de mult! Știu asta. Am avut timp de gândire. Lasă-mă să-ți explic! Te rog! Nu te voi atinge.

— Nu! Pleacă!

— Alessia! Suntem logodiți! Ești cea mai frumoasă, cea mai nebună, cea mai talentată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Te iubesc!

— Nu. Nu. Nu!

Alessia închide ochii, încercând să-și stăpânească șocul și indignarea.

— Tu nu știi să iubești. Te rog să pleci!

Încearcă să închidă ușa, dar piciorul lui pus în prag o împiedică. Apoi Anatoli pune mâna pe ușă, ținând-o larg deschisă.

— Cum poți să te măriți cu cineva care te va duce departe de patria ta? De patria noastră? Ești albaneză până-n măduva oaselor. Îți va fi dor de mama ta. Locul tău nu va fi niciodată în Anglia. Englezii sunt niște snobi îngrozitori. Te vor disprețui. Te vor privi de sus. Nu vei fi niciodată acceptată acolo.

Cuvintele lui o ating profund, greutatea lor îi trezește cele mai negre temeri.

Oare are dreptate? Familia și prietenii lui Maxim o vor disprețui?

Anatoli o privește din ce în ce mai intens, pe măsură ce-i simte șovăiala.

— Eu vorbesc pe limba ta, *carissima*. Te înțeleg. E-adevărat, am făcut niște tâmpenii. Foarte mari. Dar mă pot schimba. Ai fost în Vest. Vrei mai mult și meriți mai mult. Înțeleg asta și pot să-ți ofer ce-ți dorești. Și chiar mai mult de-atât. Îți voi crește copilul. Îl voi trata ca și cum ar fi al meu. Alessia, te implor! Te iubesc!

Face un pas înainte și îi ia cu îndrăzneală mâna între palmele sale, implorând-o și privind-o în ochi.

— Vei face din mine un om mai bun. Am nevoie de tine, șoptește el, disperat.

Alessia își retrage mâna și îl privește furioasă în ochi.

— Dă-mi drumul, Anatoli!

Inspiră profund, înspăimântată. Apoi, găsind un curaj pe care nu știa că-l are, se întinde și-l mângâie pe obraz. El își lipește fața de mâna ei, privind-o fix în ochi.

— Dacă mă iubești, dă-mi drumul. Nu te voi face fericit. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

El dă să vorbească — probabil ca s-o contrazică, bănuiește Alessia, care îi pune un deget peste buze.

— Nu, nu sunt.

— Ba ești, șoptește el, iar ea îi simte pe deget răsuflarea fierbinte, după care își îndepărtează mâna.

— Nu. Tu vrei să-ți găsești pe cineva al cărei chip să se lumineze când intri tu în cameră.

— Am găsit, șoptește el.

— Ba nu! Nu sunt eu.

— Ai fost, odinioară.

— Acum un secol. Dar tu... m-ai rănit. Atât de tare, încât a trebuit să plec. Nu mai există cale de întoarcere.

Bărbatul devine livid la față.

— Nu ești omul potrivit pentru mine, continuă Alessia. Nu mă vei face niciodată fericită.

— M-aș strădui din răputeri să devin acel om.

— L-am întâlnit deja, Anatoli. Îl iubesc. Ne vom căsători săptămâna asta.

— Poftim?

Rămâne cu gura căscată — e de-a dreptul șocat.

— Te rog! Pleacă! N-ai ce să cauți aici, îi șoptește Alessia.

El se dă înapoi neîncrezător, cu o expresie dezolată.

— Sper să-ți găsești jumătatea, spune ea.

— *Carissima*...

— Adio, Anatoli!

Cu inima bătându-i puternic de spaimă, Alessia închide ușa în timp ce mama ei o strigă.

— Alessia? Ce faci de nu mai vii odată?

Shpresa apare pe hol.

— Nu-i nimic. Vin imediat.

— Cine era?

— Mamă, lasă-mă un minut!

Încruntându-se, Shpresa își studiază fiica, apoi dă din cap și se întoarce în sufragerie. Alessia răsuflă îndelung, încercând să scape de frica și de emoțiile care o sufocă. Se uită pe vizor și-l privește pe Anatoli mergând cu pași lungi pe alee, până la mașina lui. Cu umerii drepți, arată ca un bărbat hotărât, nicidecum învins. Este o priveliște înspăimântătoare.

Nu!

Alessia se întoarce și se sprijină de ușă, lipsită de vlagă.

Nu se aștepta la asta. Dar cuvintele lui — *te vor disprețui* — și-au atins ținta. Își duce o mână la gât, de parcă adevărul o împiedică să respire și, brusc, simte imperios nevoia să plângă.

Și dacă Anatoli are dreptate?

Am despachetat cele câteva lucruri pe care le-am aruncat, panicat, în bagaj când credeam că nu o voi mai vedea niciodată pe Alessia. Le-am aranjat și le-am rearanjat și știu că, de fapt, evit următorul telefon.

Lașule! Sun-o odată!

Mă uit la apa liniștită și tăcută a lacului, la cerul cenușiu reflectat în oglinda acestuia. Peisajul e în ton cu starea mea de spirit. Femeile de la etaj sunt încă laolaltă și, după râsetele și pălăvrăgeala lor zgomotoasă, știu că se distrează de minune. Inspir profund și mă încordez, apoi iau telefonul și aștept să-mi răspundă Caroline.

Să-i spun?

Să nu-i spun?

— Maxim! exclamă ea, entuziasmată și îngrijorată în același timp. Ce faci? Unde ești?

— Caro. Bună! Sunt în Kukës, la părinții Alessiei.

— Ești încă acolo? Nu înțeleg. Dacă ai găsit-o, de ce nu te-ai întors? De ce nu ești pe drum?

— Nu-i atât de simplu.

— Logodnicul ei?

Nenorocitul!

— Ăăă... nu.

Tace un moment, așteptând o explicație. Apoi oftează.

— Ce-mi ascunzi?

Cel mai bine ar fi să-i spun adevărul.

— Trebuie să așteptăm pașaportul Alessiei.

— Aha! Înțeleg, spune șovăitor. Nu vrei să vii acasă și să te duci mai târziu după ea?

— Categorie nu. Nu vreau s-o scap din ochi.

— Oh, cât de protector ești! se amuză ea. Un adevărat cavaler.

Râd, ușurat să-i aud, ca de obicei, replicile acide.

— Da. Așa sunt în ultima vreme, spre surprinderea mea.

— Presupun că e-n siguranță alături de părinții ei.

— Mama ei a dat-o pe mâna traficantilor... e-adevărat, fără să vrea.

— N-am știut, oftează ea. E îngrozitor!

— Da. De aici și nevoia mea de a fi protector. Oricum... destul despre asta! Ce ai mai făcut?

— Ah! spune ea și aproape că simt cum se retrage în ea însăși.

— Ce ai pățit?

— Am găsit, în sfârșit, puterea să mă uit prin lucrurile lui Kit.

Suferința mea iese la suprafață, neașteptată, crudă și rea, învăluindu-mă dureros.

Kit. Fratele meu iubit.

— Înțeleg, șoptesc.

— Am câteva lucruri de-ale lui care ți-ar plăcea, spune, iar tonul ei este blând, plin de regrete. Restul... nu știu ce să fac cu ele.

— Putem să ne uităm împreună prin ele când ajung acasă, îi propun.

— Da, așa facem. Măine mă voi ocupa puțin de actele lui.

— Succes!

— Mi-e dor de el, spune ea tristă.

— Știu. Și mie.

— Când te întorci?

— Săptămâna viitoare, sper.

— Bine. OK. Mulțumesc că m-ai sunat. Mă bucur că ai găsit-o.

Am închis, simțindu-mă al naibii de vinovat.

Minciună prin omisiune.

Ar fi trebuit să-i spun.

La naiba!

Sunt tentat s-o sun din nou și să-i mărturisesc că mă însor, dar atunci va vrea să se suie în primul avion și să vină aici și, sincer, n-am chef de circ.

Din același motiv, prefer să nu-i spun nici mamei. Și-ar ieși din minți și, sunt convins, nici orașul Kukës, nici cei din familia Demachi nu sunt pregătiți să dea piept cu Contesa Văduvă și Bogată, în toată splendoarea ei... cât despre mine, eu sigur nu sunt pregătit pentru așa ceva.

Mai bine să-ți ceri iertare decât să ceri permisiunea. Îmi vine în minte fraza pe care o spunea tatăl meu atât de des. O rostea cu o sclipire în ochi, când mă prindea că sunt gata să fac un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l fac.

Alung asemenea gânduri. Chiar atunci, cineva bate la ușă. Înainte de a apuca să spun ceva, Alessia intră valvârtej, închide ușa și se sprijină de ea. Își ridică ochii neliniștiți spre ai mei. E pământie la față.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Inspiră adânc, vine spre mine și mă îmbrățișează. O cuprind la piept, alarmat, și o sărut pe păr.

— Alessia, ce s-a întâmplat?

Ea mă strânge și mai tare în brațe.

— Anatoli. A fost aici.

De-abia poate vorbi.

— Ce?

Lumea mea se întoarce cu susul în jos. Mă tensionează și simt cum furia îmi răbufnește în măruntaie.

Ea ridică privirea, ochii îi sunt mari, de frică.

— A venit la ușă.

Îngrozit, îi cuprind capul în mâini și-i studiez chipul.

— Animalul ăla nenorocit! De ce nu m-ai chemat? Te-a atins? Ești bine?

— Sunt OK.

Își pune palmele pe pieptul meu.

— Și nu, nu m-a atins. Voia să mă facă să mă răzgândesc.

Nu mai pot respira.

— Și te-ai răzgândit?

De aceea nu m-a chemat.

Se încruntă, fără să înțeleagă.

— Te gândești ce să faci?

— Nu! exclamă ea.

Slavă Domnului!

— Ce te face să crezi asta?

Se dă înapoi, părând foarte jignită, iar eu mă văd nevoit să-i dau drumul.

— Poate că tu vrei să te răzgândești? întreabă ea, ridicându-și bărbia în felul acela al ei arogant, iar eu izbucnesc în râs în fața acestei absurdități.

— Absurditatea asta dintre noi doi...

Cum a putut să creadă așa ceva?

— Nu, firește că nu. Deși mi-aș fi dorit să facem asta cum vrem noi. Dar știi bine. De ce te îndoiești de mine? Sunt complet îndrăgostit de tine... totalmente, fără dubiu.

Îmi deschid brațele și, după o clipă, ea se lipește din nou de mine, cu un zâmbet timid și iertător.

— O grămadă de adverbe, spune ea. Totalmente?

— Cuvântul meu preferat, îi zic, zâmbind. Vreau să mă însor cu tine. Cum se cuvine.

Un pic mai calm, o mai sărut o dată pe creștet.

— Ce i-ai spus? continui.

— I-am spus nu. I-am spus că ne vom căsători. A plecat.

— Sper că asta e ultima dată când îl vedem.

I-am cuprins ușurel părul și, dându-i capul pe spate, am sărutat-o încet pe buze.

— Îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu nemernicu-ăla. Mă bucur că ai făcut față, iubita mea curajoasă.

Alessia se uită fix în ochii lui verzi și strălucitori și își vede dragostea reflectată în adâncul lor. Își trece mâinile peste brațele lui musculoase,

peste umerii lui, peste chipul lui, peste părul lui castaniu. Mirosul lui îi e atât de cunoscut — miroase a Maxim și a lemn de santal. Îi apropie gura de buzele ei întredeschise, stârnită de o dorință disperată, ademenindu-l și ispitindu-l. Maxim geme când limba ei îl roagă să vină mai aproape. Ar vrea să-i intre pe sub piele și să șteargă amintirea întâlnirii de mai devreme, cu Anatoli. El o strânge și mai tare — mâna lui urcă pe spatele ei, iar cealaltă îi cuprinde părul, ținând-o strâns și savurând ce-i oferă ea. Maxim înaintează și amândoi se mișcă în timp ce se bucură unul de celălalt, până când Alessia se lovește ușor cu spatele de zid. Dorința îi pulsează prin tot trupul și se adună în măruntaiele ei, aprinzându-i poftete.

Maxim se desprinde din sărut, cu răsuflarea precipitată.

— Alessia, totul e bine. Sunt cu tine.

Își lipește fruntea de a ei.

— Nu putem face asta acum.

— Te rog, șoptește ea.

Îl dorește.

— Cu tot familionul tău la etaj? Oricare dintre femeile alea ar putea veni să te caute.

Alessia îl atinge cu un deget pe gât, până la gulerul puloverului, trădându-și intențiile.

— Iubito, nu cred că e o idee bună.

O prinde de mână, privind-o cu ochii lui de smarald, nehotărâți... și totuși spune *nu*.

Alessia nu pricepe. Primul ei instinct e să se retragă.

Nu e cazul să-l ia la întrebări. Dar acesta e viitorul ei soț, iar cuvintele lui, rostite într-o după-amiază de iarnă în acel conac din Cornwall, îi revin în minte.

Vorbește cu mine! Pune-mi întrebări! Despre orice. Sunt aici. O să te ascult. Discută cu mine! Țipă la mine! O să mă cert cu tine. O să strig la tine. O să greșesc. Și tu o să greșești. E-n regulă. Dar, pentru a ne rezolva problemele, trebuie să comunicăm.

Ce naiba, frate?

Am o criză de conștiință sau ceva de genul ăsta. Nu vreau să mă prindă *in flagrante delicto* vreun membru al clanului Demachi. Sincer, e tare ciudat să aud grupul de femei râzând și glumind deasupra noastră, împreună cu mama ei, și să știu că nebunul de taică-său nu e departe, cu pușca lui cu tot.

Am ajuns în secolul greșit, iar asta mă năucește de-a binelea.

Alessia face ochii mari.

— Nu vrei să faci asta?

— Ah, iubito, nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Uite!

Îi iau mâna și i-o apăs peste mădularul meu întărit.

— Vai, zice ea, îmbujorându-se la față, și degetele ei încep să exploreze.

La naiba!

— Alessia, mârâi ușor, fără să-mi dau seama dacă e un avertisment sau o rugămintă.

Se uită la mine, cu ochii ei negri, întunecați și plini de dorință, iar eu nu mai pot rezista. O trag în brațele mele și încep s-o sărut. Așa cum trebuie. Aprig, ca un om înfometat. Îmi înfig degetele în părul ei, ținându-o în loc, în timp ce limbile noastre se împreunează. Dorința fierbinte și nestăpânită îmi trece prin sânge și cred c-o să explodez. Ea e la fel de pasională, împingându-mă înapoi spre pat, smulgându-mi cămașa din blugi și trăgându-mă de pulover. Îi duc o mână la ceafă, cu gura lipită de-a ei, savurându-i gustul, și cu cealaltă mână pe fundul ei frumos.

— *Alessia!*

Se aude o bătaie în ușă.

La naiba!

Ne desprindem unul de celălalt, amândoi rămași fără suflare și cu privirea rătăcită, gâfâind.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Rahat! șoptesc, iar Alessia chicotește.

Expir prelung, apoi o trag în brațele mele și o sărut pe creștetul capului.

— Intră, strig răgușit. Nu avem deloc timp să stăm împreună, nu-i așa? îi șoptesc Alessiei.

— Doar noaptea.

Ochii ei sclipesc plini de dorință.

Ah! E ca și cum ar fi vorbit direct cu penisul meu entuziasmat.

Shpresa intră în cameră și se încruntă la Alessia, aflată în brațele lui Maxim.

— Aici erai, sufletul meu.

Mama ei i se adresează în albaneză.

— Avem musafiri.

— Știu, mamă, gâfâie Alessia.

— Lasă omul să respire și hai să ne continuăm planurile. Vor pleca în curând.

Alessia îi zâmbește lui Maxim.

— Te întorci la rudele tale? întreabă Maxim.

— Da, trebuie să mă întorc. Discutăm despre mâncare și decorațiuni pentru nuntă, oftează Alessia. Nu-ți face griji; nu mai stau mult. Și apoi începem curățenia.

Alessia oftează zgomotos.

— Am niște e-mailuri de care trebuie să mă ocup.

— Mamă, vin imediat.

Shpresa se încruntă, apoi ridică degetul arătător.

— Un minut. Atât.

Se întoarce cu spatele și-i lasă singuri pe Alessia și pe Maxim, străduindu-se încă să-și revină.

O privesc pe mama ei ieșind, bucuros că aveam încă hainele pe noi când ne-a întrerupt. O sărut din nou pe Alessia pe frunte.

— Iubito, te doresc. Însă hai să așteptăm până când plecăm de-aici.

— Dar mai sunt câteva zile până atunci!

Protestele Alessiei mă fac să zâmbesc.

— Iar eu nu am prezervative, îi șoptesc în păr.

— Ar trebui să cumperi câteva.

— Ar trebui. Dar nu crezi că ar fi ciudat? Oamenii cred că tu ești însărcinată, iar eu cumpăr prezervative?

— Ah!

— Îl voi ruga pe Tom să-mi aducă el câteva.

Alessia scoate un scâncet, se înroșește în obraji și-și îngroapă fața în puloverul meu. Zâmbesc larg și o strâng la piept.

— I-am spus că nu ești însărcinată.

— Eu... ăăă... m-aș putea duce la clinică. Să iau pastile anticoncepționale, spune ea, cu glas înăbușit.

— E o idee genială.

Ea mă privește pe furiș, iar eu zâmbesc.

Sexul fără prezervative va fi o premieră!

— Bine, așa voi face. Ar trebui să le spun părinților mei că nu sunt însărcinată.

— Da, ar trebui să le spunem.

— Am un plan.

Mă privește șovăitor.

— Ai un plan?

— Mâine.

Își vâără din nou capul în puloverul meu.

— E momentul. Îmi vine ciclul.

Ah!

— Bine. Deci îi vei spune mamei tale că nu ești însărcinată?

— Da. Voi găsi clipa potrivită în care să-i spun.

Nu se poate uita la mine și cred că se simte rușinată. Îi cuprind din nou capul în mâini și o privesc în ochii ei frumoși și întunecați.

— Ar trebui să putem vorbi despre asta — despre tine și corpul tău. E-n regulă. Cred că e un plan bun, zic și o sărut pe frunte. Poate-i spui sâmbătă.

Încuviințează, un pic mai liniștită.

— Trebuie să plec.

Îi dau drumul cu greu, iar ea îmi aruncă o privire lungă și pofticioasă și iese din dormitor, lăsându-mă excitat, cu ditamai erecția.

Așa cum eram și când am întâlnit-o prima dată.

Zâmbesc aducându-mi aminte și inspir profund, liniștitor. Așa cum am prezis, mama ei a apărut intempestiv. Și asta e o problemă al naibii de mare. Proximitatea părinților ei și monitorizarea constantă pur și simplu mă înnebunesc. Faptul că mă aflu aici mi-a oferit o perspectivă valoroasă în privința educației Alessiei și mă face să o admir și mai mult pentru că a fugit la Londra. A crescut și a trăit în această atmosferă sufocantă,

controlată de mama și de tatăl ei toată viața. Eu sunt aici de două nopți și deja mi-e dor de libertate. Mă simt din nou ca un adolescent la școală.

Sunt om în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă rog, în cea mai mare parte a timpului.

Dar nu voi pleca de aici, mai ales că nemernicul ăla își imaginează că poate să apară și să-i mai ceară Alessiei o șansă.

Strâmb din nas în fața acestei ironii. *Frate, ești tot timpul cu ochii pe ea.*

Îmi masez tâmpilele ca să alung mahmureala și-mi propun să aflu unde-și ține tatăl ei pușca... în cazul în care nemernicul de Anatoli va apărea din nou din senin. Aș fi mai mult decât bucuros să-i trag un glonț în cap.

La naiba!

Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai bine; deja am început să mă gândesc la crimă.

Capitolul patru

La lumina micii veioze de veghe în formă de dragon, Alessia stă întinsă în pat și se uită în tavan, jucându-se cu cruciulița de aur de la gât. E de-a dreptul epuizată, dar mintea ei refuză să se calmeze, trecând în revistă evenimentele zilei și lista de lucruri pe care le are de făcut.

De dimineață, Tom le dusesese pe Alessia și pe mama ei la Prizren, în Kosovo, ca să cumpere o rochie de mireasă. Mama ei nu-l lăsase pe logodnicul fetei să le însoțească, pentru că „aducea ghinion” și „ar fi stricat surpriza”, așa că Maxim insistase să le ducă Tom. Tatăl ei ridicase din umeri.

— După cum spuneam, acum ești problema lui. Dacă așa vrea Maxim, atunci așa să fie. În plus, el și cu mine avem treabă pe-aici.

Alessia se încruntă în întuneric și se întoarce pe o parte, spre veioză.

Ea nu e o problemă!

Își îndreaptă gândurile spre călătoria lor. Fusesse un mare succes. Avuseseră norocul să găsească o rochie superbă, iar ea descoperise o latură mai umană a prietenului lui Maxim, despre care credea că e prea dur. Fusesse politicos, amabil și vigilent cât timp le însoțise. De asemenea, mormăise aprobator cu privire la rochia ei, stând cuminte și discret lângă ușa magazinului pentru mirese.

— Da, da. Aceasta este cea mai potrivită. Foarte drăguță. Arăți... ăăă... minunat, bombănise el, căpătând în obraji aceeași nuanță roșie precum îi era și părul.

Apoi, ca să-și ascundă stinghereala, se întorsese să-i privească pe oamenii care treceau prin fața vitrinei.

Alessia bănuise că se uita după Anatoli.

Pe drumul spre Kosovo, Tom îi povestise despre compania de securitate pe care o deținea și unde putea să-și pună în valoare abilitățile pe care le deprinsese în armata britanică. Fusesse încântat să descopere că are un auditoriu fascinat și atent. Alessia era captivată, punându-i întrebări despre munca lui, bucuroasă că venise cu ele, căci Maxim devenise foarte agitat de la ultima apariție neașteptată a lui Anatoli.

S-a încordat, încă zdruncinată de întâlnirea cu Anatoli.

Ce fusesse în capul lui?

Pe străzile din Prizren se pomenise uitându-se peste umăr de mai multe ori, cu o senzație de neliniște în stomac.

Era oare urmărită?

Nu. Era doar imaginația ei.

Alungă acest gând și mintea îi zboară la lucruri mai senine — la logodnicul ei, amintindu-și de el cu mânecile suflecate, mai devreme, în această după-amiază. Spre surprinderea ei, cât timp ea fusesse în Kosovo, Maxim și Thanasi îl ajutaseră pe tatăl ei să golească garajul în care familia Demachi urma să găzduiască petrecerea de nuntă. Tatăl ei, cu ajutorul lui

Maxim, dusesse la atelierul de reparații din oraș cele trei Mercedesuri pe care le ținea de obicei acolo. Când se întorseseră, toți trei continuaseră să elibereze garajul și să facă ordine, ca să aibă loc pentru cortul care urma să sosească dimineață. Plănuiau să-l ridice în fața garajului, creând astfel un spațiu mai mare pentru distracție.

Când Alessia și mama ei reveniseră din Kosovo, Tom își suflecăse și el mânecile și se alăturase celorlalți bărbați. În timp ce aceștia așezau lucrurile afară, Alessia și mama ei începuseră curățenia în interior, sarcină care părea să nu se termine niciodată.

Spre seară, Alessia reușise să se strecoare la clinica medicală locală. După o scurtă discuție, îl convinsese pe doctor să-i prescrie anticoncepționale. Ajunsese la farmacie cu rețeta chiar înainte de a se închide și se bucurase că acolo nu o recunoscuse nimeni. Se întorsese repede acasă, ca să-și vadă mai departe de curățenie și nimeni nu o întrebase pe unde umblase. Mai târziu, când îi venise ciclul, reușise să se strecoare la etaj și să ia prima pastilă.

Seara, devreme, Maxim venise în bucătărie, cu mânecile suflecate, în ciuda frigului; era murdar, roșu în obraji și cu părul ud de transpirație. Arăta... sexy.

Îi priește munca fizică.

O sărutase iute, făcând-o să-și dorească mai mult înainte de a se duce la duș.

Maxim la duș.

Închizând ochii, Alessia se întoarce pe o parte, visând la momentele în care se află cu el la duș. Sunt în Cornwall, la Hideout, iar Maxim îi săpunește corpul, stând sub jetul de apă. Acum își coboară mâna peste propriul trup, devenind mâna lui, în imaginația ei, în timp ce-i aude glasul.

Vrei să te spăl peste tot?

Respirația i se precipită. Își trage în sus cămașa de noapte, peste coapse. Își strecoară mâna între picioare și începe să se miște ritmic, arcuindu-se pe spate.

Își amintește de mâinile lui îndemânatic, pline de săpun, pe sâni ei, alunecând peste abdomen, până în partea de sus a coapselor. Dorința o cuprinde ca un val și sfârcurile i se întăresc, atingând țesătura moale de bumbac. Și le imaginează excitate, între buzele lui, atinse de barba lui, între dinții lui.

Scoate un geamăt.

În fanteziile ei, el o sărută pe gât, râzând satisfăcut.

Mmm-hmm.

Cuvintele lui i se revarsă în minte.

Ești atât de frumoasă!

Alessia găfâie, mișcându-și mâna din ce în ce mai repede.

Mai repede. Și mai repede.

Îți place?

Și ea se îndreaptă spre orgasm.

E aproape acolo.

Vreau să încerc ceva nou. Întoarce-te, îi murmură el la ureche.

Alessia își dă drumul. Cu putere. Rapid. Trage adânc aer în piept.

Când își revine, se gândește că poate acum va reuși să doarmă. Se cuibărește și senzația de plăcere începe să se estompeze. Gândurile o iau din nou cu asalt.

A doua zi vor termina amenajarea garajului, dar mai are de făcut curat și de gătit. Atât de multă mâncare! Și de pregătit mărturiile pentru invitați: migdale cu glazură de zahăr, în pungulițe de pânză. Din fericire, rudele ei de-abia așteaptă s-o ajute — cu o zi în urmă au stabilit de comun acord meniul și și-au împărțit sarcinile. O bucătăreasă li se va alătura în ziua nunții, ca să le dea o mână de ajutor.

Va fi oare Maxim mulțumit de aceste pregătiri?

O Zot! Speră că da.

Știe că nu aceasta e nunta pe care și-o dorește el.

Dar e încă aici, nu a plecat și va lua parte la această ceremonie de dragul ei — dar și al mamei ei. Alessia deschide ochii și se uită iar în tavan, jucându-se din nou cu cruciulița de aur. Anxietatea o cuprinde ca o flacăra mistuitoare.

Mama, care vrea să rămână cu tatăl ei.

Oare va fi OK?

Îi observase în ultimele zile — părinții ei par să fi ajuns la un fel de armistițiu. Era ciudat. Poate că mama ei avea dreptate — el pare... mai blând. Poate că plecarea Alessiei le va prinde bine. Poate că ea fusese cauza certurilor lor.

La urma urmei, nu e băiat.

La gândul acesta, i se pune un nod în gât.

În tot acest timp, oare ea fusese obstacolul din calea fericirii mamei sale?

Acum e problema ta...

O lacrimă i se prelinge pe obraz și i se strecoară în ureche.

Nu poate îndura acest gând de una singură.

Își aruncă așternuturile laoparte și se dă jos din pat. Înșfacă în grabă veioza în formă de dragon și se îndreaptă spre ușă. Probabil, e în jur de 2 dimineața, dar nu știe sigur. Iese în vârful picioarelor din cameră, închide ușa în liniște și ajunge în hol, unde totul e tăcut, părinții ei s-au dus la culcare de câteva ore. Se îndreaptă fără zgomot spre scări și coboară două etaje. Alessiei nu-i pasă că-l va trezi când se furișează la el în cameră, pentru că, în acest moment, Maxim e singurul om pe care-l dorește și de care are nevoie.

Nu pot să dorm și totuși nu cred că am muncit vreodată mai mult ca azi. Poate de când tata ne-a pus să dăm o mână de ajutor la strânsul recoltei, la ferma de pe domeniile Trevethick. Eram adolescent și aveam o energie debordantă.

Acum? Nu prea mai am așa ceva.

Nu m-a afectat cu nimic păhărelul de *raki* pe care l-am băut în seara asta ca să-mi alin durerea musculară. Mâine-dimineață mă duc să alerg

înainte de a mă apuca de orice altceva și mă bucur că mi-am pus în bagaj echipamentul sportiv.

În mod ciudat, m-am simțit bine ajutându-l pe viitorul meu socru. E-adevărat că e aspru și încruntat și că habar n-am ce gânduri îi trec prin cap, dar, pe de altă parte, e hotărât, vrednic și organizat. Are un plan, ceea ce e perfect, pentru că eu nu mă pricep deloc la așa ceva. Iar la sfârșitul unei zile grele, m-a bătut pe spate și mi-a dat cheile uneia dintre mașinile sale — un Mercedes C-Class vechi. Thanas mi-a tradus:

— Pentru tine. Când vei fi aici. Mașina ta. Poți să-i dai Dacia prietenului tău. Adu-o mai târziu. Deocamdată, parchează-o pe stradă.

— *Faleminderit*, zic eu.

Mulțumesc, în albaneză.

Atunci a zâmbit și a fost prima dată când l-am văzut zâmbind din toată inima. Toleranța și generozitatea lui îmi ridicaseră moralul.

Poate că nu e chiar atât de rău.

Poate că face și el ce crede că e bine pentru fiica lui.

Dar acum mi-e greu să adorm. Am visat eu vreodată că mă voi căsători într-un garaj? În Albania? Mi-am imaginat că mă voi însura înainte de a împlini treizeci de ani? Slavă Cerului că mama nu știe! Dar gândul ăsta mă face să zâmbesc ironic... dac-ar ști, și-ar pierde mințile.

Alessia și mama ei au mers la cumpărături cu Tom. Nu am avut voie să le însoțesc, pentru că ele trebuiau să găsească Rochia Perfectă de Mireasă. Îi dădusem cardul meu de credit și îi făcusem cu ochiul. Și ea îl luase mulțumindu-mi și sărutându-mă pe obraz.

S-au întors victorioase, iar Tom era deja îndrăgostit de viitoarea mea soție.

— E o nestemată, Trevethick. Acum am înțeles, spusese el când venise să ne ajute la eliberarea garajului.

Alessia și mama ei și-au petrecut cea mai mare parte a după-amiezii făcând curățenie. Până seara, toată casa era impecabilă. Cred că era epuizată și sper că doarme adânc și mă visează. Când toate acestea se vor termina, după atâta muncă, vom avea nevoie de o vacanță.

O lună de miere.

Aș vrea s-o duc pe Alessia într-un loc minunat. În Caraibe, poate. Să ne relaxăm pe o plajă liniștită, sub palmieri, legănați de briză, să bem cocktailuri, să citim și să facem dragoste sub stele. Corpul meu se trezește la viață la gândul acesta.

La naiba! Am fost în Cuba și apoi în Bequia de Crăciun, cu fratele meu și cu Caroline, soția lui.

Parcă ar fi fost ieri.

A fost doar cu opt săptămâni în urmă.

La naiba!

S-au întâmplat atât de multe de atunci încoace!

În seara asta, mai devreme, am vorbit cu Oliver. După ce m-a pus la curent cu afacerile imobiliare, a aranjat să luăm viza pentru Alessia de la ambasada britanică din Tirana. Ambasadorul însuși a accelerat procedura — pentru că-l cunoștea pe tatăl meu —, așa că Alessia va putea

veni în Marea Britanie ca vizitator până când îi vom obține dreptul de rezidență sau o viză de partener de viață. Ambasada va apela, de asemenea, la un notar care să ne legalizeze certificatul de căsătorie, ca să fie totul oficial.

Mă voi întâlni cu un avocat pe care mi l-a recomandat Rajah, când ne-am întors la Londra. El m-a avertizat că mai avem mulți pași de făcut, înainte ca Alessia să aibă drept de ședere în Marea Britanie.

Ușa se deschide scârțâind, făcându-mă să tresar. Alessia se furișează înăuntru, îmbrăcată în cămașa ei de noapte caraghioasă, cu veioza în mână. Inima mea o ia la galop.

E aici. Iubita mea.

Zâmbesc în întuneric, în timp ce ea vine spre pat.

— Bună! șoptesc, cu bucurie în glas.

Trag laoparte pătura ca să vină lângă mine.

— Bună! răspunde ea, un pic răgușit.

— Ești OK?

La lumina micii veioze, ea dă scurt din cap, o așază pe noptieră și vine lângă mine. O sărut pe obraz, apoi o iau în brațe și o țin lipită de mine, iar ea își sprijină capul de pieptul meu.

— Nu pot să dorm. Și sunt atât de obosită! murmură ea.

— Și eu la fel. Acum poți să dormi.

O sărut pe păr, îi inspir parfumul și închid ochii. Aici e locul ei... alături de mine.

Pentru totdeauna.

Adorm.

Alessia închide ochii, în brațele bărbatului pe care-l iubește. Aici este locul ei. Aici, în brațele lui, se simte ca acasă. Nu-i pasă dacă tatăl sau mama ei o prinde în flagrant; ea și Maxim doar dorm. Oftează, iar gândurile i se liniștesc în sfârșit, apoi se cufundă într-un somn fără vise.

~

E vineri după-amiază și mă uit încontinuu la ceas. Joe trebuie să ajungă aici pe la 15:20. Tom, care a condus mai mult decât avea chef în ultimele zile, l-a luat de la Aeroportul Internațional din Tirana. Joe mi-a trimis mesaj că sunt pe drum și că are o surpriză pentru mine.

Nu sunt convins că-mi plac surprizele.

Curtea din fața casei familiei Demachi e impecabilă și demnă să găzduiască o nuntă. Lângă garaj e un fel de terasă, iar mesele și scaunele sunt aranjate înăuntru. Locul a fost curățat riguros. Cu o zi în urmă am montat cu toții plasa albă pe care ne-a dat-o una dintre mătușile Alessiei. Tavanul garajului este acum plin de voaluri fine și luminițe. Și arată foarte bine. Romantic chiar. Pe pereți sunt beculețe, la fel și pe fiecare dintre mesele de plastic, toate acoperite cu fețe de masă de in. Familia Demachi s-a descurcat grozav — într-un timp atât de scurt! Au închiriat câteva radiatoare să încălzească cortul, iar în capătul garajului e o sobă cu lemne în care va fi aprins focul, așa că sperăm că oaspeții noștri nu vor îngheța.

DJ-ul, Kreshnik, unul dintre verii Alessiei, și-a amenajat o cabină mică într-un colț al garajului. Echipamentul său e din alt secol: un laptop și niște platane DJ Numark Mixtrack. N-am mai văzut așa ceva de ani întregi. Le-a conectat la câteva boxe, iar sunetul este surprinzător de cald și clar.

— Se-aude senzațional!

Ridic degetul mare și-i zâmbesc larg. Îmi răspunde cu un surâs, iar eu îmi dau seama că nu a înțeles nimic din ce am spus.

— Maxim! mă strigă Alessia.

Zâmbesc. Probabil că vrea să gust vreo delicatesă. Aroma din bucătărie m-a amețit toată ziua. Demachi se întoarce de la stiva de lemne din colțul garajului și-mi aruncă rapid un zâmbet.

— *Ajo do të të të shëndoshë!* strigă el râzând, dar eu habar n-am ce a spus.

Thanas mi se alătură, chicotind.

— A zis: „O să te îngrașe nevastă-ta“.

Amuzat, răspund în timp ce mă retrag cu spatele:

— Spune-i: „Așa sper și eu“.

Mă întorc și mă grăbesc să intru în casă, mă descalt și mă îndrept spre bucătărie. Mă sprijin de arcadă și o admir în tăcere pe viitoarea mea soție. Stă lângă aragaz, amestecând într-o oală mare și legănându-și șoldurile în ritmul muzicii care răsună din telefonul ei. Părul îi este prins într-o coadă la spate. Poartă niște blugi strâmți, una dintre bluzele pe care i le-am cumpărat în Padstow și un șorț drăguț, înflorat. E tânără, frumoasă și în largul ei — ca o zeiță a căminului. Toate urmele traumei ei au dispărut. Nu mai are nicio vânătaie. Nicio zgârietură. Și mă bucur din tot sufletul că arată atât de bine.

Shpresa se mișcă și ea în ritmul muzicii, frământând un morman imens de aluat.

Câtă energie are, frate!

Dansează amândouă pe o melodie pop albaneză. E un cântec la modă. O cântăreață cu o voce minunată.

Alessia zâmbește când dă cu ochii de mine.

— Poftim!

Îmi întinde o lingură de lemn din care picură un sos aromat, cu carne. Când mă apropii de ea, îmi aruncă o privire misterioasă și-mi strecoară lingura printre buze, urmărindu-mă atent — ochii ei se întunecă în timp ce dumaticatul picant mi se topește în gură.

E succulentă, cu puțin usturoi și ceva iute.

Delicios.

— Mmm, fac eu, înghițind cu poftă.

— Ți place?

— Știi bine că-mi place. Foarte mult. Și-mi placi și tu.

Zâmbește, iar eu o sărut rapid pe buze.

— *Tavë kosi?*

— Ți-ai amintit! Da, sos cu smântână. Rețeta mea specială.

E de-a dreptul încântată și-și leagăna șoldurile în ritmul muzicii, ochii ei negri fiind plini de promisiuni, în timp ce amestecă în oală.

Ah, iubito!

În curând.

Acum are pașaport nou-nouț, așa că putem pleca oricând dorim.

Slavă Cerului!

— Hei! strigă cineva de la ușa din față.

— Joe! îi zic Alessiei și mă grăbesc, doar în șosete, ieșind din sufragerie pe coridor.

Joe stă în prag, elegant ca de obicei, într-un costum făcut pe comandă, bleumarin, și un palton de aceeași culoare. Când mă vede, își deschide brațele.

— Trevelyan! Prietene!

Alerg spre el și-l strâng la piept.

La naiba, cât mă bucur să-l văd!

— Amice! spun răgușit, cu un nod în gât din cauza emoțiilor.

Mă îmbrățișează puternic, apoi face un pas în spate, ca să mă studieze.

— Ești OK? mă întreabă.

Iar eu sunt prea emoționat ca să fac altceva decât să dau din cap.

La naiba! Nu vreau să clachez tocmai acum. N-aș putea trăi cu gândul ăsta.

— Arăți bine, Maxim, spune el cu un zâmbet larg. Bagajele sunt în mașină. Ți-am adus costumele, verighetele și pe...

Se dă laoparte, iar în spatele lui, în picioare lângă mașină, e sora mea.

Maryanne.

La naiba!

În spatele ei, cu o expresie care m-ar putea transforma în piatră, stă văduva fratelui meu.

Caroline.

A dracului tărașenie!

Capitolul cinci

Îi arunc o privire lui Joe, care ridică din umeri cerându-și parcă iertare, în timp ce Maryanne trece pragul și se aruncă în brațele mele.

— Maxie, șoptește ea. Ai găsit-o deci.

— Am găsit-o.

— Ai ceva să ne spui? adaugă ea, plină de sarcasm, lăsându-și capul într-o parte, semn că e furioasă, dar se stăpânește.

Ah, nu!

Caroline apare din spatele ei și-mi întinde obrazul ca s-o pup.

Nu mă îmbrățișează.

— A trebuit să venim cu avionul la clasa economic! se răstește ea.

La naiba!

Am mai multe belele decât mi-aș fi închipuit. Tom și Thanas intră și ei.

— Veniți să cunoașteți familia Demachi, spun, ignorându-i răceala. Și descălțați-vă!

Shpresa și Alessia sunt lângă cuptor când ajung cu Joe și cu oaspeții noștri surpriză în sufragerie. Se uită mirate la noi când ocupăm tot spațiul. Alessia lasă oala pe aragaz, își șterge mâinile pe șorț și oprește muzica de pe telefon. Îl prezintă mai întâi pe Joe, deoarece îl așteptam și e primul dintre oaspeți. Întotdeauna un gentleman, se repede spre ele, cu mâna întinsă.

— Doamnă Demachi, ce mai faceți? spune el zâmbind fermecător. Sunt încântat să vă cunosc.

Bravo, amice! Frumos.

Shpresa, deși șocată, îi strânge mâna.

— Bună ziua! Bine-ai venit! zice ea.

El surâde și se întoarce spre Alessia, care a căscat ochii și s-a albit la față.

O, nu!

— Alessia, ce plăcere să te revăd!

— Bună ziua! răspunde ea. De data asta, ești îmbrăcat.

El izbucnește în râs, iar Alessia prinde din nou culoare în obraji și zâmbește. Joe o îmbrățișează și o sărută pe ambii obraji.

Pe amândoi!

Amice!

Mama ei se încruntă văzând salutul lor afectuos, dar tace cu discreție.

— Doamnă Demachi, ele sunt sora și cumnata mea, Maryanne și Caroline.

Dau mâna pe rând.

— Iar aceasta e logodnica mea, Alessia. Pe Caroline ai cunoscut-o.

Caroline îi zâmbește scurt, dar sincer, cred.

— Bună! spune ea.

Alessia îi strânge mâna.

— Bună... Caroline.

Vocea îi tremură, trădându-i emoțiile, dar, înainte de a putea spune ceva, Maryanne îi întinde și ea mâna.

— Îmi pare bine să ne cunoaștem! spune ea.

Alessia îi ia mâna și se uită ba la ea, ba la mine.

Da. Semănăm mult.

— Încântată de cunoștință! răspunde ea, iar Maryanne cascadează ochii, mirată, și zâmbește.

— Înțeleg de ce te-ai agitat atât, spune ea în felul ei direct.

Alessia se încruntă, probabil că nu înțelege că e un compliment.

— Da, OK.

Caut cu disperare cuvintele potrivite.

E foarte aiurea.

— Acum, că ne-am cunoscut cu toții... reușesc să zic. Vă rog să luați loc!

Shpresa mă salvează și face semn spre masă.

— Suntem în toiul pregătirilor de nuntă.

— De fapt, înainte să ne așezăm, spune Maryanne, cu vocea ei gravă de doctoriță, aș putea să vorbesc puțin cu fratele meu? În particular.

Maryanne își întoarce ochii verzi și strălucitori spre mine, iar eu știu că sunt într-o mare, mare belea.

— Vă puteți duce în camera din față, zice Alessia, privindu-mă neliniștită.

— Condu-mă tu, propune Maryanne și, pentru că știu ce va spune și nu vreau să o facă în fața Alessiei și a mamei ei, o iau de mână și o târăsc afară din cameră.

Traversăm coridorul, într-o tăcere plină de tensiune.

Alessia îl privește pe Maxim îndepărtându-se împreună cu sora lui. I se pare că e supărat, dar nu înțelege de ce.

Oare nu vrea ca familia lui să se afle aici?

Îi este rușine cu rudele sale?

Sau îi este rușine cu ea și cu familia ei?

Alessia nu stă prea mult pe gânduri, deoarece se teme că acesta ar putea fi motivul. Își îndreaptă atenția spre Tom și Thanas, care au intrat în cameră. Vede cum Tom îl lovește în joacă pe Joe cu pumnul.

— Mă bucur că ai venit și tu, bătrâne!

Joe zâmbește arătându-și dinții albi și strălucitori și-l bate pe spate pe Tom. E limpede că sunt prieteni buni. Tom îi surâde politicos lui Caroline. Cu ea e mai reținut. Alessia crede că Tom e mai fericit în compania bărbaților decât a femeilor.

La fel ca bărbații albanezi.

Tom îl prezintă pe Thanas lui Joe și lui Caroline.

— Nu ne așteptam să ne viziteze femeile din familia noastră, spune mama ei în limba lor, distrăgându-i atenția.

— Știu. Nu cred că Maxim e încântat.

— Vor trebui să doarmă în camera pe care o păstrasem pentru prietenul lui Maxim.

— Da. Ar trebui să le oferim un ceai sau ceva tărie.

În acel moment, intră și tatăl ei și încep din nou prezentările. Pare încântat să întâlnească o femeie frumoasă, care miroase frumos a parfum, iar Alessia nu poate să-l condamne. Nu-și poate lua ochii de la Caroline. E cea mai elegantă femeie pe care a văzut-o vreodată Alessia. Îmbrăcată în pantaloni cafenii și cu un pulover crem, la gât cu o eșarfă simplă de mătase cu model discret, Caroline arată ca o persoană bogată și educată. Cu tot cu cerceii ei cu perle și cu părul strălucitor, tuns bob.

Alături de ea, Alessia se simte demodată și neîngrijită, în blugii ei, cu șorțul pătat.

Arată ca menajera lui Maxim.

Iar ultima dată când a văzut-o pe Caroline, era în brațele lui Maxim.

Când închid ușa, Maryanne se întoarce spre mine furioasă, cu părul răvășit.

— Ce naiba faci? Te însori cu o sărăntoacă? Pe bune? Ce mama dracului te-a apucat?

Mă uit la ea, uimit de violența cu care-mi vorbește și, pe moment, rămân fără replică.

— Deci? mă întreabă ea.

— Nu te credeam atât de snoabă, Maryanne, îi răspund, din ce în ce mai furios.

— Nu sunt. Sunt doar pragmatică. Ce naiba poate să-ți ofere o fată — face un gest cu brațele arătând în jurul camerei — de aici?

— Dragoste, de exemplu.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Maxim! Ți-ai pierdut mințile? Ce aveți voi doi în comun?

— În primul rând, muzica.

Mă ignoră; are chef de ceartă.

— Și faci asta la doar câteva săptămâni după moartea lui Kit? Așa-ți exprimi tu durerea — știi asta, nu-i așa? Nu am avut suficient timp să-l jelim. N-ai niciun pic de respect?

— Da, nu e chiar momentul potrivit, dar...

— Nu e „momentul potrivit“? Dar de ce atâta grabă? zice, făcând ochii mari. O, nu! face ea, după care își coboară glasul. Să nu-mi spui că e borțoasă!

Strâng din dinți, simțind că mă lasă nervii.

— Nu. Nu e. E...

Oftez și-mi trec o mână prin păr, chinându-mă să găsesc o explicație satisfăcătoare pentru ea.

— Cum e?

— E complicat.

Se uită fix la mine și jur că, dacă aș fi fost un morman de vreascuri, m-ar fi transformat în cenușă. E palidă, apoi se enervează și mai tare.

— Și când te gândești că ai mers înainte cu farsa asta, fără ca măcar să ne inviți la nuntă!

Vocea i se frânge, încep să-i curgă lacrimile.

La naiba. M.A.!

E rănită.

— Asta mă supără cel mai tare, șoptește ea.

Îi simt cuvintele ca pe un pumn în stomac.

La naiba! N-am crezut că se va simți așa.

— Care-i problema? spun, pe un ton mai blând. Faptul că eu mă însor cu Alessia sau că tu n-ai fost invitată?

— Problema e că tu crezi că noi nu ne dorim să fim aici. Deși e al naibii de departe! Sau că nu ne-ai vrut aici. E la fel de dureros. Ce e-n neregulă cu tine, Maxie? Am pierdut deja un frate anul ăsta. Tu ești tot ce am. Tu ești familia mea.

Plânge cu zece rânduri de lacrimi.

— Și faptul că vrei să faci asta fără ca noi să fim aici...

Își trage nasul și scoate o batistă din mânecă.

La naiba!

— Îmi pare rău.

Deschid brațele, iar ea mă strânge la piept, fără ezitare.

— Și a trebuit să aflu de la Caro, bolborosește ea.

— M.A., nu m-am gândit, îi șoptesc în păr. Totul s-a întâmplat atât de repede! Și vom sărbători la Londra sau în Cornwall, vom face nuntă din nou acolo. Și, ca să știi, nu e deloc o farsă. Mă căsătoresc pentru că am cunoscut o femeie de care sunt îndrăgostit cu pasiune și vreau să îmbătrânesc alături de ea. Alessia e totul pentru mine, m-am trezit la viață de când am întâlnit-o. Mă sprijină, e grijulie și plină de compasiune. E uluitoare. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca ea și n-am simțit niciodată așa ceva. Am nevoie de ea și, mai mult, ea are nevoie de mine.

Frater, ce discurs!

Ea expiră lung și tremurat și mă studiază, cu ochii înroșiți.

— Te-ai îndrăgostit lulea, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Știi că-i va fi greu să devină ceea ce oamenii așteaptă de la ea.

— Știu. Dar noi o vom ajuta. Nu-i așa?

Mă mai privește o dată și oftează.

— Dacă te face fericit, pentru că asta e tot ce-ți doresc, Maxim, atunci, da, o vom ajuta.

Zâmbesc.

— Îți mulțumesc. Mă face mai mult decât fericit. Și sper că și eu pe ea.

— E frumoasă.

— Este. Și amuzantă, și dulce, și afectuoasă.

Ochii lui Maryanne se împlânzesc.

— Și e extrem de talentată.

— La ce? ridică Maryanne din sprânceană, iar eu izbucnesc în râs.

— Alessia e pianistă.

— Ah!

Pare surprinsă și aruncă o privire la vechea pianină așezată la loc de cinste, în salon.

— De-abia aștept s-o ascult!

— Ăăă... i-ai spus și mamei?

Maryanne își mijește ochii.

— Nu. N-am vrut să-i rănesc sentimentele.

— Are așa ceva?

— Maxim!

— Ar trebui să ne ducem înapoi.

Toată lumea, în afară de Shpresa, s-a așezat la masă. Alessia se uită la mine când intru, alături de Maryanne. Se încruntă și se uită în jos, chiar dacă încerc s-o asigur, telepatic, că totul e OK. Caroline mijește ochii când trag scaunul pentru Maryanne, iar eu știu că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, voi purta aceeași conversație de mai devreme și cu cumnata mea.

Shpresa aduce un ibric de ceai, câteva cești, plus o sticlă de *raki* și mai multe pahare.

Raki. Deja? O, Doamne!

Alessia își răsucește pânza șorțului între degete. Sora lui Maxim e la fel de elegantă precum Caroline. E înaltă și frumoasă, cu părul de un roșu aprins, și amândouă sunt elegant îmbrăcate.

Cum crede Alessia că se va integra printre aceste femei?

Englezii sunt niște snobi îngrozitori. Te vor disprețui. Te vor privi cu dispreț. Cuvintele lui Anatoli o bântuie și o sperie pe Alessia.

Shpresa le oferă femeilor ceai, iar bărbaților *raki*.

— Aceste doamne trebuie să rămână aici, îi zice tatăl ei maică-sii.

— Da, îl aprobă Shpresa. Alessia, spune-le tu!

— Pot să vă ajut eu, spune Thanas, privind sceptic spre paharul de *raki*.

— E-n regulă, zice Alessia în engleză. Caroline, Maryanne, sunteți binevenite să rămâneți la noi! Va trebui să stați în aceeași cameră.

— E foarte drăguț din partea ta, Alessia. Ne gândeam să ne cazăm la un hotel din apropiere, răspunde Caroline.

— Sunteți binevenite aici! spune și Shpresa.

— Am fi încântate să rămânem, dacă nu deranjăm prea tare, adaugă Maryanne.

— Minunat! Așa facem, zice Tom, întorcându-se spre Maxim. Acum, în calitate de cavaler de onoare, îmi revine sarcina de a organiza petrecerea burlacilor. E o chestie tradițională.

— Poftim? face Maxim, așezându-se lângă Alessia și strângând-o ușurel de mână.

— Trevethick, îți reamintesc: mâine te însori!

— Cum aş putea să uit?

Maryanne și Caroline schimbă iute o privire.

— Așa că în seara asta, continuă Tom, luăm cu asalt orașul Kukës.

— Frate, spune Joe. De acord cu tine.

— Thanas? zice Tom.

— N-aș rata așa ceva pentru nimic în lume!

— Despre ce vorbesc? întreabă Jak, uitându-se spre fika sa, ca să-i explice.

— Bărbații vor ieși în seara asta în oraș. Cred că este o tradiție occidentală, îi traduce Alessia.

— Să iasă unde?

— Prin baruri.

— Trebuie să merg cu ei. Cunosc cele mai bune locuri, zice tatăl ei, zâmbindu-i lui Maxim.

— O să-i spun! zice Alessia și se uită șovăitor la Thanas, apoi la Maxim.

— Tatăl tău vrea să vină cu noi, ghicește Maxim.

— Da.

— O, Doamne! surâde Maxim și dă din cap. Bine.

— Îi voi anunța pe frații mei. Și pe verii mei, și pe unchii mei, spune taică-său.

— Și noi? Maryanne și cu mine? întreabă Caroline, privindu-l pe Maxim cu ochii ei albaștri uriași.

Se pare că nu-și poate desprinde privirea de la el.

Ah!

— Numai băieții! subliniază Tom.

— Poate-ar trebui s-o scoatem pe Alessia în oraș, propune Maryanne.

— Am prea multe de făcut, spune repede Alessia.

— Atunci, te ajutăm noi. Nu-i așa, Caro?

— O, nu! Voi sunteți musafire, protestează Alessia.

— Ne-am bucura să vă putem ajuta, răspunde Caroline, dar îi aruncă lui Maxim o privire insistentă care transmite neliniște... sau poate afecțiune?

Apoi Alessia își amintește că nu demult Caroline și-a pierdut soțul — iar Maryanne și-a pierdut fratele; e o durere comună, care îi unește.

Joe și cu mine stăm acum amândoi în camera de oaspeți. Nu e prima dată când dormim împreună. Am făcut asta la școală și în excursii și, mai recent, când eram beți mângă, după o noapte de distracție.

El își despachetează bagajul, iar eu agăț pe umeraș cele două costume pe care mi le-a adus.

— Amice, ce-ai mai făcut? mă întreabă el.

— Bine. A fost cam nebunie, dacă vrei să știi adevărul.

— Maxim. Trebuie să te întreb. Această căsătorie. Tu ai fost cu ideea? Asta-ți dorești?

— Ce vrei să spui?

— Ești un bărbat de lume. Ești pregătit să aparții unei singure femei?

Mă holbez la el.

— N-aș fi trecut prin tot chinul ăsta dacă n-aș fi fost!

— Amice... Întrebam și eu.

Răsuflu, încercând să nu mă enervez din nou.

— Asta-mi doresc. Asta-și dorește și ea. De ce e atât de greu de crezut? Ridică mâinile:

— Bine, bine. Te cred.

— Gata cu asta! Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit să-ți aduc două costume. Să poți alege.

— Nu. La familia mea mă refer. Le-ai luat cu tine ca să te distrezi.

— Da. Îmi cer scuze. Am întâlnit-o pe Caro când ieșeam de la tine, cu costumele în brațe.

— Ah!

— M-a prins în flagrant. A vrut să știe ce naiba făceam acolo.

— Înțeleg.

— E supărată, frate. Pe tine.

— Știu. Nu i-am spus nimic. N-am vrut să agit apele. Dar am reușit s-o conving pe Maryanne să se liniștească. Caro va trebui să mai aștepte.

— Alessia știe despre voi doi?

— Ce vrei să spui?

— Înainte de Kit.

— Ăăă... nu.

Și, bineînțeles, a fost și futaiul de durere, după moartea lui Kit.

La naiba!

— Crezi c-ar trebui să-i spun? întreb.

— Habar n-am, ridică el din umeri.

— N-am vorbit despre... nimic din toate astea.

— Păstrează-le pentru luna de miere!

Râd un pic nervos.

— Da. Bună idee!

— Plecați undeva?

— Da. Am făcut toate aranjamentele. E o surpriză pentru Alessia.

— Mișto! Uite verighetele!

Îmi întinde un săculeț, în care se află două cutii roz.

— Grozav! Mulțumesc.

Mă așez pe pat și desfac panglica. Joe se așază lângă mine.

— Spune-mi, cum sunt nunțile aici?

Mai târziu, Maxim și Joe vin la bucătărie. Alessia își ridică privirea de la ouăle pe care le bate și, inspirând adânc, se uită plină de iubire la logodnicul ei. Ochii lui verzi strălucesc inspirând o promisiune ispititoare, iar șuvițele aurii îi lucesc în lumină. Încă i se pare uluitor faptul că acest bărbat atrăgător îi va fi soț. În sacou, cămașă albă și blugi, arată delicios. Privirea lui o întâlnește pe a ei, apoi el zâmbește și se îndreaptă spre ea.

— Ce mai faci? o întreabă încet, ca să audă doar ea.

— Bine. Tu?

— Și eu.

O sărută pe frunte, iar ea inspiră o fărâmbă din mirosul lui — de săpun, și spumă de ras, și de parfum... parfumul ei preferat, *Maxim*. El îi dă după ureche o șuviță de păr rebelă.

— Arăți încântător.

Ea râde, bucurându-se de atenția lui.

— Arăt ca menajera ta.

El îi prinde bărbia între degetul mare și arătător, îi ridică ușor capul și o sărută lung pe buze.

— Nu. Arăți ca o contesă.

Ea oftează sub ochii lui scânteietori și intenși, dar mama ei își drege glasul, întrerupându-i. El se întoarce și-i zâmbeste Shpresei, apoi celor două femei așezate la masă.

— Văd că v-au pus la treabă, le spune el lui Caroline și Maryanne, care toacă spanac și măcriș.

— Vrem să ajutăm, zice Maryanne, cu un zâmbet senin.

— Este surprinzător de terapeutic, spune Caroline, privindu-l pe Maxim cu cei mai albaștri ochi din lume.

— Avem vin pe undeva, spune el, ignorându-i privirea. Am cumpărat o tonă pentru sărbătoarea de sâmbătă. Cred că e prin magazie.

— Aș ucide pe cineva pentru un pahar de vin! exclamă Caroline, iar Alessia nu știe sigur dacă femeia e disperată sau veselă.

— Mă duc să aduc o sticlă, spune Shpresa și dispare în magazie.

— Deci cum e viața de noapte aici, Alessia? întreabă Joe.

Ea ridică din umeri, puțin stânjenită.

— Nu știu. N-am prea ieșit noaptea.

Toți englezii se uită mirați la ea, iar ea se înroșește la față.

— Părinții mei sunt grijulii, explică ea în grabă, dar observă cum Caroline se uită la Maryanne puțin încruntată.

Mama ei revine, fluturând o sticlă de vin alb.

— O deschid eu, se oferă Joe, iar Shpresa îi întinde sticla și un tirbușon și aduce două pahare.

— Doar două? spune Joe consternat.

Alessia și mama ei schimbă o privire. Apoi mama se uită la musafirii din Anglia care se holbează derutați la gazde și apoi din nou la Alessia, cu o sclipire în ochi pe care ea nu a mai văzut-o până acum. Shpresa surâde și mai aduce două pahare.

Mamă!

Joe toarnă vinul și exact atunci Baba intră în cameră. E proaspăt bărbierit și poartă cravată și o cămașă curată. Arată destul de elegant.

— Toată lumea e gata? o întreabă pe Alessia în limba lor, pe un ton vesel.

— Cred că da, Babë.

Ochii i se îndreaptă spre soția lui.

— Tu bei? întreabă el, șocat.

— Da, am mâncat cu toții. O să fiu OK.

Ea ridică paharul, iar Maryanne, Caroline și Alessia o imită.

— *Gëzuar, Babë?*, spune Alessia.

El se uită fix la soția și fiica lui și apoi la Maxim, dând din cap.

— Cum spuneam, e problema ta acum.

Dar Maxim nu înțelege.

— *Gëzuar, zonja*⁸, le spune el femeilor prezente, apoi se întoarce spre Joe și Maxim, zicând în engleză: Hai să mergem!

Ce?!

Alessia rămâne cu gura căscată la mama ei, care e la fel de uimită. E prima dată când îl aud pe tatăl ei vorbind engleza. Soarbe iute din vin și se uită la bărbații care ies din încăpere.

— Ce-ai pățit? o întreabă Maryanne pe Alessia.

— Tatăl meu. Nu vorbește niciodată în engleză.

Maryanne râde.

— Toate lucrurile au un început. Iar vinul ăsta nu e rău deloc.

— E albanez, spune Alessia, cu mândrie.

— Noroc, Alessia, doamnă Demachi! Și felicitări!

Maryanne ridică paharul. Caroline îi urmează exemplul și toate sorb din băutură. Vinul e delicios, deși nu la fel de bun ca acela pe care-l băuse în biblioteca din Cornwall. Totuși, Caroline și Maryanne par să-l aprecieze, ceea ce, albaneză fiind, o bucură pe Alessia.

— Gata spanacul! Ce mai e de făcut? întreabă Caroline.

Alessia pune cele două platouri mari cu *tavë kosi* în cuptor și ia loc lângă mama ei, în timp ce celelalte fac *byrek*⁹. Shpresa întinde aluatul în timp ce Alessia, Maryanne și Caroline îl umplu cu spanac, măcriș și amestec de brânză feta, pe care Shpresa l-a pregătit cu ouă, ceapă și usturoi. Între două rulouri, femeile sorb din paharele cu vin.

Conversația e când înflăcărată, când molcomă, iar ciondăneala dintre Caroline și Maryanne e foarte amuzantă.

— Nu-mi vine să cred că te-ai îndrăgostit de un american, o tachinează Caroline pe Maryanne.

— Să mă îndrăgostesc?

— Draga mea, se vede clar că ești îndrăgostită, de când te-a sunat la aeroport.

— Nu-i adevărat!

— Eu cred că protestezi prea mult și asta arată că nu mă-nșel. Când îl vom cunoaște și noi?

— Nu știu. Poate că Ethan va veni în Marea Britanie de Paște. O să vedem. E greu de spus.

Maryanne îi aruncă o privire cu subînțelesuri, iar Caroline strânge din buze nemulțumită.

— De cât timp vă cunoașteți voi două? întreabă Alessia.

E puțin amețită — sunt la a doua sticlă de vin.

— Sunt prietenă cu Maxim din școală, zice Caroline. Mă rog, am fost mai mult decât prieteni. Dar asta a fost demult.

Se încruntă, revenind la amestecul de spanac, îl întinde pe aluat, apoi răsuțește un rulou.

Mai mult decât prieteni!

— Iar *noi două* cred că ne-am cunoscut la una dintre petrecerile de vară date de Rowena. La meciul anual de crichet de la moșia Trevethick, îi spune Caroline lui Maryanne.

— Da, a trecut o veșnicie de-atunci. Ai venit de la Londra cu Maxim. Trebuie să spun că meciurile acelea sunt și acum foarte distractive. Îmi plac bărbații îmbrăcați în echipament alb de crichet.

— Da, zice Caroline, melancolică. Lui Kit îi stătea grozav în alb și era foarte bun la bătaie.

Se uită în jos în pahar.

— Era, spune Maryanne și amândouă se întristează.

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră, zice Alessia încet.

— Da. În fine... Îți mulțumesc.

Caroline înghite în sec și își flutură părul mătăsos ca și cum ar vrea să alunge un gând neplăcut.

— Ție-ți va reveni misiunea de a găzdui meciul anual de crichet din sat, vara viitoare, Alessia, printre multe alte evenimente.

Alessia se holbează la ea. Nu știe nimic despre crichet.

— Chiar nu știi ce așteptări vor avea cu toții de la tine, nu-i așa? zice Caroline.

— Nu e momentul potrivit pentru asta! o avertizează Maryanne pe Caroline.

— Nu, șoptește Alessia.

Caroline oftează.

— Ei bine... zice și îi aruncă o privire liniștitoare lui Maryanne. Vom fi acolo și te vom ajuta.

— Hai să terminăm *byrek*-ul ăsta, ciripește Maryanne, iar Alessia știe că încearcă să destindă atmosfera.

Barul e aglomerat și zgomotos, dar atmosfera este plăcută și sărbătorească, în ciuda împrejurimilor austere. E al treilea bar în care am intrat și este la fel de OK ca în primele două, dar nu la fel de sobru — pe pereți sunt mai multe fulare și tricouri ale fotbaliștilor de la FK Kukësi. Fotbalul este la mare preț în Kukës. În această seară, bărbații — care toți par a fi rude, într-un fel sau altul, cu Jak Demachi — își îneacă amarul, deoarece echipa lor a pierdut jocul cu Teuta, formația din Durrës.

Pasiunea noastră pentru fotbal — Joe și cu mine, suporterii ai lui Arsenal și, respectiv, Chelsea — ne ajută să spargem gheața, fiind solidari cu învinșii dezamăgiți. Lui Tom, pe de altă parte, îi place mai degrabă rugbyul, ca și nouă, de altfel — dar pentru minunatul joc de fotbal el nu are nicio atracție.

Sunt la a patra bere și mă simt în vervă. Nu-mi amintesc numele nimănui, dar Tom și Joe se țin tare.

Joe, arătos cum e, reprezintă, fără îndoială, o atracție. Nu am văzut niciun tip de culoare în Albania, deși sunt sigur că există, așa că el e o curiozitate. Nu pare să se simtă aiurea — dimpotrivă. Se bucură de toată atenția primită și suntem tratați cu toții ca niște oaspeți de onoare. Albanezii par încântați că suntem aici.

Sincer, e emoționant.

Există doar două chestii care nu-mi dau pace: una e Caroline și faptul că va trebui să am de-a face cu furia ei la un moment dat — știu că nu voi

scăpa. Probabil că e rănită și va trebui să mă revanșez față de ea. Al doilea e sentimentul tulburător că sunt urmărit. Știu că suntem niște ciudățenii aici, în acest orașel, dar, din când în când, simt un fior neplăcut pe șira spinării, ca și cum cineva mă privește cu mare atenție din umbră.

Să fie el?

„Logodnicul“ ei.

E pe urmele mele? Habar n-am.

Ar putea fi imaginația mea extrem de bogată.

— *Urdhëro!* ¹⁰ îmi mai întinde Jak o bere. *Më pas raki!* ¹¹

Dăm noroc.

Doamne sfinte, iar raki? Băutura diavolului!

E târziu. Mâncarea se răcește și e gata să fie pusă la păstrare în frigidererele din magazin. Alessia stă la masă cu Caroline și Maryanne, deja la a treia sticlă de vin. Alessia, și mai amețită decât înainte, n-a mai băut de-o vreme. Mama ei a obosit și s-a retras la culcare. La urma urmei, mâine e o zi importantă.

Cască. Bărbații n-au dat niciun semn și bănuiește că Maxim va fi la fel de beat ca în seara în care a băut prea mult *raki*. Ar vrea să meargă în pat, dar Caroline și Maryanne vorbesc despre bărbați și asta o fascinează.

— Bărbații te pot deruta, Maryanne.

— Aș zice mai degrabă că nu se prea implică emoțional, îi răspunde Caroline. Ceea ce-și doresc cu adevărat e să le-o sugă cineva.

Râde, dar râsul ei sună forțat, fals.

— Caro! Destul, o dojenește Maryanne, aruncând o privire către Alessia, care încearcă să digere această idee surprinzătoare.

E șocată de întorsătura pe care a luat-o conversația, dar rămâne impasibilă, speră ea, chinuindu-se să dea un răspuns spiritual.

Așa vorbesc englezoaicele între ele?

Caroline își îndreaptă atenția spre Alessia, mijind ochii ca și cum ar studia-o din nou — dacă tot s-au amețit.

— Ești foarte drăguță, spune ea, cu limba cam împleticită.

Alessia bănuiește că femeia e mai mult decât amețită de băutură.

— Nu mă miră că s-a îndrăgostit de tine... dar... n-am mai văzut așa ceva până acum. El... să se îndrăgostească... Știi, e cel mai bun prieten al meu.

Cel mai bun prieten, acum.

Alessia profită de ocazie.

Cuvintele *mai mult decât prieten* îi răsună în cap, chinuind-o de când Caroline le-a rostit, mai devreme.

— Ați fost... iubiți? o întreabă ea.

— Aș putea spune că da. Eram amândoi virgini când am făcut-o.

Caroline surâde, ca și cum își aduce aminte de ceva plăcut.

— E mai bun la futut decât a fost soțul meu.

— Ah!

Alessia nu știe deloc ce să mai spună, în timp ce, fără să vrea, și-o imaginează pe Caroline îmbrăcată doar cu cămașa lui Maxim, făcând

cafea la el în bucătărie.

— Caroline! exclamă Maryanne, șocată.

— Așa e. Știu că e fratele tău. Amândoi sunt frații tăi, mormăie ea. Dar știi că Maxim e un adevărat gigolo.

Își îndreaptă privirea încețoșată spre Alessia.

— Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra, zice posomorâtă. Iar după ce Kit... Mă rog, noi... uf!

— Ajunge! spune printre dinți Maryanne, fermă de data asta, iar Alessia bănuiește că a lovit-o pe Caroline cu piciorul pe sub masă.

Caroline ridică din umeri.

— E-adevărat. E puțin spus promiscuu. E dovada vie a zicalei: *Repetiția e mama învățaturii.*

— Cred că e momentul să mergem la culcare, Caro! se ridică Maryanne în picioare. Iart-o; e îndurerată și a băut prea mult, îi spune Maryanne Alessiei. N-o băga în seamă!

Caroline se încruntă ridicându-se în picioare, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama ce spusese.

— Da, bineînțeles. Îmi cer scuze! Nu știu ce vorbesc. Te rog să mă ierți!

— Noapte bună, Alessia! zice Maryanne și o scoate din cameră pe Caroline care se clatină, lăsând-o pe Alessia plină de gânduri negre.

E mai bun la futut decât a fost soțul meu.

La timpul prezent.

⁷ Noroc, tată (lb. albaneză, în original).

⁸ Noroc, doamnelor (lb. albaneză, în original).

⁹ Plăcintă cu spanac, mâncare tradițională albaneză.

¹⁰ Poftim! (lb. albaneză, în original).

¹¹ Pe urmă raki! (lb. albaneză, în original).

Capitolul șase

Doamna Demachi a pregătit un mic-dejun senzațional, pentru toată lumea. După zâmbetul ei larg și melodia pe care o fredonează în timp ce face cafeaua și-și face de lucru prin bucătărie, îmi dau seama că e în largul ei și îi place totul la nebunie. Mă bucură faptul că nu suntem o povară prea mare pentru ea.

— Bună dimineața, Maxim! mă salută ea, radiind de fericire.

O pup rapid pe obraz.

— Bună dimineața, Shpresa! Mulțumesc că-mi hrănești prietenii și rudele.

— Dragul de tine... spune atingându-mi obrazul. E o plăcere pentru mine. Știu că o faci foarte fericită pe Alessia mea.

— Și ea pe mine.

Surâde.

— Ia loc! Mănâncă! E o zi mare. Și vremea ține cu noi.

Îmi arată spre fereastră, dincolo de care cerul se vede minunat — de un albastru strălucitor de februarie. Sper că nu e prea frig.

Maryanne și Joe sunt deja la masă. Sunt voioși, mâncând omletă și delicioasa pâine de casă a mamei Demachi. Plus brânză, măslina, miere locală și sărmăluțe în foi de viță. Jak stă în capul mesei, ungându-și pâinea cu unt și gem de fructe de pădure. E întruchiparea entuziasmului. Era vesel încă de aseară. Are o pată de funingine pe mână și așa îmi dau seama că a ieșit să aprindă soba din garaj pentru a încălzi spațiul unde se va desfășura nunta noastră.

Soții Demachi sunt niște gazde foarte bune.

În afară de faptul că eu și Alessia nu putem să ne-o tragem, desigur.

Singura persoană care nu e pătrunsă de veselia acestei zile e Caroline, care stă cuminte, palidă și posomorâtă, bându-și cafeaua. E mahmură, presupun. Maryanne îi aruncă din când în când câte o privire neliniștită, apoi se uită la mine.

Ce e? Ce s-a întâmplat?

Maryanne face o mișcare rapidă și discretă din cap.

Las-o baltă! îmi transmite ea.

Bineînțeles, de la masă lipsește frumoasa mea mireasă. Alessia se pregătește pentru nuntă, iar eu n-am mai văzut-o de când am plecat la petrecerea burlacilor. Și ce mai petrecere — orașul Kukës știe să se distreze. Mă rog, bărbații din Kukës. Și s-a terminat cu bine — adică nu am fost prins în cătușe de vreun felinar stradal, fără pantaloni pe mine, lucru cu care Tom m-a amenințat la un moment dat în timpul nopții.

Nu ai cătușe.

O să improvizez, bătrâne.

Iar în dimineața asta mă simt bine. Probabil pentru că am stat departe de *raki*. Acum sunt entuziasmat și puțin nerăbdător să-mi încep ziua. Și

mă voi bucura când totul se va termina.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? mă întreabă Caroline când mă așez.

Mă uit la ea, simțind că e gata să explodeze. Iar Maryanne e evazivă. S-a întâmplat ceva? Dacă da, ce oare?

Mi se strânge stomacul.

— Bineînțeles, răspund repezit.

Acum e acum. Momentul de cumpănă de care mă temeam.

— Între patru ochi?

— După micul-dejun. Ar trebui să mănânci ceva.

Se strâmbă și-mi dau seama că e teribil de mahmură.

Alessia se uită în oglinda din dormitor, fără să vadă mare lucru. Stă la măsuța ei de toaletă în timp ce Agnesa, verișoara ei, care e stilistă și make-up artist, îi aranjează părul cu un ondulator. Agnesa trăncănește, încântată că e implicată în toate pregătirile și nerăbdătoare să-l revadă pe Maxim, logodnicul chipeș al Alessiei.

Aceasta n-o ascultă. E amorțită și nu știe sigur dacă e din cauza emoțiilor sau dacă încă se află sub efectul revelațiilor făcute de Caroline la beție.

Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Asta nu e o noutate pentru Alessia. Îi golea chiar ea coșul de gunoi, în care erau prezervative, de fiecare dată când făcea curățenie la el acasă. Se strâmbă dezgustată de această amintire — uneori erau *foarte multe* prezervative aruncate.

Apoi, brusc, nu au mai apărut.

Își masează fruntea, încercând să-și aducă aminte când a fost asta. S-au întâmplat atât de multe de atunci, iar memoria îi e ușor încețoșată. A încercat să găsească răspunsul toată noaptea trecută, în timp ce încerca să adoarmă, dar nu putea, pentru că vorbele necugetate ale lui Caroline îi răsunau în minte, necăjind-o la culme.

E mai bun la futut decât a fost soțul meu.

Așadar, *au fost împreună.*

Maxim și Caroline.

Dar când? Când *naiba* se întâmpla asta? Pare ceva recent, iar în minte i se conturează o imagine nedorită, cu Caroline în brațele lui Maxim, în stradă, în fața apartamentului lui.

Nu.

Imaginația o sufocă și o face să se îndoiască de ea însăși. O face să se îndoiască de el — bărbatul ei. Domnul ei. În ziua nunții ei.

Simte că se va sufoca sub greutatea acestor gânduri îngrozitoare.

— Am nevoie de un minut, spune ea.

— Bine, răspunde Agnesa, puțin surprinsă, dar se dă laoparte.

Cum doar jumătate din părul ei e buclat, Alessia găsește o eșarfă și și-o leagă pe cap, ascunzându-și pletele. Își ia un halat, îl trage în grabă pe ea peste furou și iese din cameră. Își dorește singurul lucru care îi poate aduce alinare.

Ajunge la capătul scărilor și îi aude pe toți la micul-dejun. Ignorându-i, se duce repede în camera din față și se așază la pian.

Inspiră profund și atinge clapele, simțind că revine cu picioarele pe pământ când degetele ei mângâie fildeșul rece. Închide ochii, apoi începe să cânte *Sonata lunii* de Beethoven, deloc ușoară. În do diez minor. E piesa cea mai potrivită, care-i reflectă cel mai bine furia. Muzica plutește în aer. Cu forță. Fără efort. Se izbește de pereți. Mânia și resentimentele ei se revarsă asupra clapelor, accentuând părțile emoționante ale sonatei și pictându-le în portocaliu și roșu aprins, până când nu mai există nimic altceva decât ea și culorile muzicii ei.

Arpegiile frenetice și rapide ale creației lui Beethoven răzbat cu furie până în sufragerie, cu atât avânt și pasiune, încât toți cei așezați la masă tac, încremenind.

Îmi ridic privirea spre Shpresa, care se uită neliniștită la Jak. Acesta dă din umeri.

— Alessia? întreabă Maryanne, iar eu îi simt uimirea din glas.

Încuviințez și mă întorc spre părinții ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu știu, răspunde Shpresa, iar ochii i se măresc, întrebători. Tu știi?

— Știu că e supărată. Da. Dar nu știu de ce.

Îmi storc mintea, încercând să mă gândesc dacă nu cumva am făcut ceva care s-o supere.

La naiba! Are îndoieli în privința nunții?

— Cine cântă? Alessia? întreabă Joe, cu furculița cu omletă suspendată în aer.

— Da.

— Frate!

— Știu.

— E senzațională, murmură Joe.

— Da. Dar e furioasă. Pe ceva sau pe cineva.

Îmi îndrept atenția spre Maryanne și Caroline, care au stat cu ea aseară. Buzele lui Maryanne devin subțiri, Caroline îmi evită privirea, iar eu știu cine e vinovată.

— Ce-ați făcut? întreb încet, simțindu-mă încordat.

Ce mama dracului? I-ai spus ceva?

— Caroline?

Palidă, scutură din cap, evitându-mi în continuare privirea.

La naiba!

— Mă duc eu la ea, zice Shpresa, își șterge mâinile pe un prosop de bucătărie și iese din cameră.

— De unde știi că e supărată? întreabă Maryanne.

— Piesa asta e în do diez minor.

Ea se încruntă.

— Do diez minor. Muzica furiei. În roșu și portocaliu. Așa mi-a spus ea. Tristețe și furie. Mi bemol.

— Mamăăă...!

— Da. Muzica. Ți-am spus eu.

— E genială.

— Este. Are sinestezie. Cântă asta din memorie.

Nu-mi pot ascunde mândria și admirația din glas.

— E uluitoare, spune Joe, de-a dreptul uimit.

— Este, sunt eu de acord. Din toate punctele de vedere.

Alessia ajunge la finalul piesei, iar eu ciulesc urechile, ca să-mi dau seama dacă a terminat sau dacă va mai cânta ceva în continuare.

Alessia respiră obosită când termină de cântat. Gândurile i se limpezesc pe măsură ce culorile se șterg, iar ea inspiră profund. Se întoarce și o zărește pe mama ei în cameră. Fusesse atât de pierdută în muzică, încât nici nu o auzise intrând.

— A fost minunat, sufletul meu! Ce-ai pățit?

Alessia clatină din cap. Nu vrea să-și recunoască temerile. Dacă le rostește cu voce tare, le face mai tangibile — mai reale. Se află la o răscruce de drumuri. Are încredere în bărbatul pe care-l iubește sau... nu are?

— El știe, spune Shpresa.

— Ce știe?

— Că ești supărată.

— M-a mai auzit cântând.

— De multe ori, cred, zice mama ei.

Alessia încuviințează din cap.

— E foarte mândru de tine. Se vede asta.

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc.

Alessia se ridică în picioare și se postează în fața mamei sale.

— Te iubește.

— Știu.

Dar vocea îi tremură, trădându-i adevăratele emoții.

De ce este brusc atât de nesigură? În toate privințele.

Expresia Shpresei se îndulcește.

— Ah, sufletul meu. Du-te și pregătește-te. Ai luat decizia corectă. Nu te-am văzut niciodată atât de fericită, cum ai fost în ultimele zile. Iar el radiază.

— Chiar așa?

Alessia aude speranța din propria voce.

— Firește!

Shpresa mângâie obrazul ficei sale.

— Suntem atât de mândri de tine, Alessia! Și eu, și tatăl tău. Du-te și cucerește lumea! Așa cum ți-ai dorit dintotdeauna. Cu acest bărbat lângă tine, nu vei da greș.

Alessia se simte plină de energie. E cea mai încurajatoare afirmație pe care a auzit-o vreodată din gura mamei sale.

— Mulțumesc, mamă!

Își strânge mama cu putere la piept și rămân așa, îmbrățișate, în camera din față.

— Știu despre copil, șoptește mama.

Alessia oftează.

— Știu că nu ești însărcinată.

— De unde?

— Numeroasele analgezice pe care le-ai luat în ultimele zile. Și ți-am găsit pilulele anticoncepționale în timp ce-ți făceam curat pe masa de toaletă.

— Îmi pare rău că... te-am indus în eroare, roșește Alessia.

— Înțeleg. Și-o să găesc eu o modalitate să-l anunț și pe tatăl tău. Maxim știe?

— Mulțumesc! Și, da, Maxim a știut de la bun început.

— Și totuși a fost de acord cu toate astea?

— Da. De dragul meu... și al tău.

— De dragul meu?

Alessia dă din cap că da.

— Nu pricep.

Tânăra o sărută pe frunte.

— Într-o zi, o să-ți spun.

La naiba cu povestea asta!

Am tot fiert în suc propriu, încercând să-mi dau seama ce are Alessia, însă nu mai pot suporta. Plec de la masă și, fără să țin cont de numeroasele perechi de ochi pe care le simt arzându-mi spatele, mă îndrept spre camera din față.

— Alessia! strig prin ușă și-mi țin respirația.

— Da, răspunde ea, în cele din urmă.

Expir, ușurat.

— Ești OK?

— Da.

Nu pare sigură.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Nu.

Nu e de ajuns. Nu o cred.

— Nu-mi pasă de superstițiile astea prostești, dar ție și mamei tale, da. De aceea stau aici. Nu știu ce te supără, dar vreau să știi că te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Azi. Dacă ai nevoie să vorbești cu mine... sunt aici.

*

Shpresa își privește lung fika.

— Mamă, trebuie să vorbesc cu el, spune Alessia.

— Te las. E decizia ta dacă-l primești sau nu în cameră. Nunta asta nu are nimic convențional... așa că...

Mama ei face un semn de resemnare, o sărută pe frunte și pleacă.

— Pot să intru? întreabă Maxim, aflat în prag.

— Da.

Bagă capul pe ușă și zâmbește când o vede. E imposibil să nu-i surâdă și ea, iar inima ei bate mai tare când îl vede. Îi era dor de el. Intră și vine

lângă ea. Ochii lui verzi sunt înflăcărați. E îmbrăcat într-un tricou și blugi, cei negri, rupți în genunchi. Pare îngrijorat și e atât de... *sexy*.

Mai ales sexy.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Alessia poartă o eșarfă albastră pe cap, care-i ascunde părul, și un halat tot albastru, amintindu-mi de vremurile în care stătea în apartamentul meu.

Ce vremuri... Eu tânjeam după ea, iar ea mă ignora.

E la fel de frumoasă și acum. Chiar mai frumoasă și încă o doresc. Se uită la mine, cu o durere cruntă în ochi.

— Ce e?

Pare cam palidă, deodată.

La naiba! E de rău.

— Spune-mi, te rog!

— Au fost... doar câteva cuvinte.

— Spune-mi! insist.

— Cumnata ta... zice, de-abia auzit.

— Caroline?

Ea dă din cap.

— Ah!

Știam eu.

— Ce a zis?

Pare să cumpănească dacă să-mi spună sau nu. În ea se dă o luptă, iar asta se vede pe chipul ei. În cele din urmă, înghite în sec.

— Mi-a spus că ești mai bun la... *futut* decât a fost soțul ei, șoptește ea.

Inspir brusc, simțind că iau foc. Niciodată n-am mai auzit-o pe Alessia vorbind așa urât și asta mă șochează mai mult decât ar fi cazul.

Vorbele lui Caroline sunt cu atât mai șocante și mai al dracului de inadecvate.

Nu e de mirare că stă la micul-dejun cu capul plecat, de rușine.

Așa și trebuie.

Caroline a venit aici ca să stârnească haos. Și a reușit. Îmi stăpânesc furia, știind că mă pot ocupa de Caro mai târziu.

— Sunt sigur că era beată, mormăi pătinator.

— Nu mi-am putut lua gândul de la asta noaptea trecută. N-am putut s-adorm.

La naiba! Purtăm discuția asta acum — în ziua nunții noastre?

— O iubești? întreabă Alessia.

Mă holbez la ea, uimit, fără replică. *Poftim? Cum poate să creadă așa ceva?*

— Nu-mi răspunzi la întrebare. În Cornwall, ai spus „vorbește cu mine“, „pune-mi întrebări“. Te întreb acum.

— Nu, nu o iubesc în felul acesta, zic categoric. Am iubit-o, cu mult timp în urmă. Dar aveam cinspe ani. Face parte din familie. E soția fratelui meu.

— Și fizic?

Mă încrunt, fără să înțeleg prea bine ce vrea să insinueze.

— Ai făcut sex cu soția fratelui tău?

La naiba!

— Ăăă... nu. Dar am făcut sex cu văduva lui.

Alessia se crispează și închide ochii, iar expresia ei mă doare până-n măduva oaselor.

La naiba! Niciodată nu mi-a fost atât de rușine ca acum.

— Când am văzut-o ultima oară, spune Alessia, cu ochii ei negri tulburi de cât e de rănită, era în brațele tale, pe trotuar, în fața blocului tău.

— În brațele mele? mă încrunt, străduindu-mă cu disperare să-mi amintesc, simțindu-mă de parcă aș fi fost prins pe picior greșit.

— Eram în Mercedesul lui Anatoli.

Mă copleșesc fiorii când sunt transportat înapoi în timp, în acea noapte îngrozitoare.

— A, da. Își cerea iertare și a intrat în mine, din greșeală. Am fi căzut amândoi dacă nu o prindeam, am zis înghițindu-mi nodul din gât. Ne-am certat. Rău de tot.

— Înțeleg... Tu și ea. Sunteți la fel. Din aceeași lume, vorbește ea din ce în ce mai încet.

— Nu! Nu o vreau pe Caroline. Pe tine te vreau, Alessia. Când m-am dus s-o văd, i-am spus că sunt îndrăgostit de tine. M-a dat afară din casă și apoi a venit în fugă să-și ceară scuze. Chiar când Anatoli se urca în mașină. Nu ascultam ce spune Caroline. Știam că era ceva în neregulă. Am recunoscut plăcuțele de înmatriculare albaneze de pe mașina lui și nu pot să-ți spun cât de chinuitor a fost să privesc neputincios cum accelerează și dispare.

Închid ochii și-mi amintesc sentimentul de neajutorare și de disperare totală care mă copleșise când Mercedesul dispăruse în zare.

— A fost una dintre cele mai urâte zile din viața mea, îi mărturisesc eu.

Îmi cuprinde degetele și mă strânge ușor, iar eu deschid ochii.

— Ce se întâmplă, Alessia? o întreb, strângând-o, la rândul meu, de mână.

— Ești sigur că vrei să faci asta? mă întreabă ea. Și ea te iubește.

O cuprind în brațe, ținând-o la piept.

— Eu te iubesc pe tine, nu pe ea. Cu tine vreau să mă căsătoresc. Nu cu ea. Te rog, n-o lăsa să ne strice ziua!

Nu-mi vine să cred că avem discuția asta.

Alessia oftează, cu ochii ei negri într-ai mei.

— Iubito, hai să facem asta! spun și îmi trec degetul mare peste buza ei. Vreau să îmbătrânesc alături de tine. Și nu vreau ca familia mea să aibă îndoieli în privința sentimentelor mele față de tine, Alessia Demachi, tu ești iubirea vieții mele.

O aud cum suspină ușor:

— Tu ești iubirea vieții mele.

Își lipește buzele de vârful degetului meu mare.

— Slavă Domnului! expir eu, liniștindu-mă. N-am de gând să te sărut. Las asta pentru diseară.

În timp ce rostesc aceste cuvinte, mă străbate un fior de dorință carnală, făcându-mi pielea de găină.

Uau!

Alessia inspiră sacadat.

— Bine, zice ea, gâfâind ușor.

— Bine, spun și eu, cu un zâmbet.

Surâde timid, iar eu știu că am recâștigat-o.

— Ai cântat senzațional. I-ai lăsat cu gura căscată pe prietenii și rudele mele.

— Eram furioasă.

— Mi-am dat seama. Îmi pare rău.

Închide ochii și scutură repede din cap, ca și cum ar vrea să alunge un gând îngrozitor.

— Ți-ai făcut bagajele?

Deschide ochii și încuviințează. După nuntă, plecăm imediat de-aici.

— Bine. Te rog, du-te și pregătește-te!

Mă aplec și o sărut pe frunte, închizând ochii.

Nu vreau să te pierd. Din nou.

Mă întorc la micul-dejun, unde conversația e mai domoală și știu că toți ochii sunt ațintiți spre mine. Nici nu mă pot uita la Caro. A întrecut măsura și sunt supărat.

Nu. Furios.

Cum îndrăznește?

În acest moment, nu am încredere că-mi pot stăpâni firea și, pentru numele lui Dumnezeu, e ziua nunții mele.

Cineva bate la ușa din față, iar Jak se ridică de la masă de parcă știe cine a venit.

— Ești OK, amice? mă întreabă Joe.

— Da.

Arunc o privire la ceas. Am suficient timp.

— Mă duc să alerg.

Când revin la etaj, în echipament de alergare, toată lumea e în plină agitație. Sunt mulți oameni în casă, probabil pentru a ajuta cu mâncarea și cu aranjarea mesei. Reușesc să-i evit; mă bucur că plec să alerg. L-am lăsat pe Joe în cameră să facă duș și habar n-am unde sunt M.A. și Caro și, sincer, nu vreau să știu și nici nu-mi pasă. Am nevoie să rămân un pic doar cu gândurile mele, ca să mă liniștesc.

Ies din casă. Ziua e senină, dar rece, și văd lumina soarelui oglindindu-se în lacul verde și sclipitor. Dar, chiar la capătul aleii, Demachi e în toiul unei discuții cu *el*!

Demachi și Nemernicul se întorc și se uită la mine, iar eu rămân paralizat, privindu-i intens.

Ce naiba caută aici?

Strâng pumnii, gata de încăierare. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l bat pe acest om până la sânge — mai ales în acest moment, când sunt total întors pe dos.

— Nu e ceea ce crezi tu, englezule, rânjește Anatoli.

Demachi ridică mâinile, zicând:

— *Po flasim për punë, asgjë më shumë.*

Habar n-am ce spune.

— Ha! face Anatoli, disprețuitor. Dacă ai ști albaneza, ai pricepe că a zis că „discutăm afaceri, nimic mai mult“, îmi traduce el. N-are nimic de-a face cu tine.

Engleza Nemernicului e impecabilă, ceea ce este teribil de enervant.

— Nu vorbim despre Alessia, continuă el, iar vocea îi tremură când îi rostește numele.

Ce? Încă ține la ea?

— *Mos e zër në gojë Alesian¹²*, se răstește Demachi la Anatoli.

— Voi fi aici, englezule, așteptând-o, în țara ei, alături de familia ei. Când o s-o dai în bară, se amuză Anatoli.

— Ai de așteptat o veșnicie, amice, murmur eu, mai mult pentru mine decât pentru el. Sper.

Naiba să-l ia!

— Adio, Nemernicule! strig, știind că socrul meu nu va înțelege, și mă întorc în fugă, lăsându-i în urmă.

Spre marea mea satisfacție, văd cum Anatoli strânge din buze. Replica mea ironică l-a înfuriat.

Bravo mie!

Pe drum, trec pe lângă Mercedesul lui, mai fac câțiva pași, apoi pornesc să alerg.

Alerg cum n-am mai alergat în viața mea.

— Arăți grozav, frate, spune Joe, îndreptându-mi cravata.

— Mă bucur că mi-ai adus costumul Dior. E preferatul meu.

— Ți se potrivește nuanța asta de albastru. Se asortează cu sângele tău.

— Foarte amuzant, Joe.

— Sunt supărat că n-am avut timp să-ți fac un costum pe măsura evenimentului.

— O să ai ocazia.

— Mai e vreo nuntă? întreabă, încruntându-se.

— Vom repeta figura asta la Londra sau în Cornwall. Sau în Oxfordshire, îl asigur eu.

— Tu și Alessia?

Izbucnesc în râs.

— Da. Nu te panica. E complicat. Dar probabil că voi purta o ținută de dimineață.

— Gri-porumbel? Neagră? Cu dungi? înșiră el, iar ochii îi sclipesc de entuziasm.

— Amice! Hai să terminăm cu nunta asta mai întâi!

— Butonul, spune el și-mi prinde trandafirul alb la rever, apoi își așază mâinile pe umerii mei. Arăți ca un mire.

— Mulțumesc, frate.

Și mă simt brusc copleșit de tot ce s-a întâmplat, de ceea ce urmează să fac. Îl îmbrățișez. Cu putere.

— Mă bucur așa de mult că ești aici, amice!

Joe mă bate ușor pe spate.

— Și eu, Max. Și eu.

Îmi dreg glasul.

— Acum, știi ce avem de făcut.

— Știu.

Tradiția albaneză spune că mirele trebuie să ia mireasa și s-o ducă la el acasă, unde se organizează un ospăț. Asta e imposibil, deoarece eu nu am casă aici. Dar o voi însoți pe Alessia de la ușa din față până la petrecere, ca să ne apropiem cât de cât de acest obicei.

Afară, lângă ușa de la intrare, Joe, Tom și cu mine așteptăm mireasa. Joe poartă și el un costum bleumarin și, ca întotdeauna, arată bine și elegant. Tom are un costum negru de dineu, cu papion tot negru.

Atât am adus cu mine, Trevethick.

Au flori la butonieră și mă bucur că sunt aici, cu mine. Prietenia și sprijinul lor din ultimii ani înseamnă totul pentru mine. Sunt amândoi puși la patru ace.

Oaspeții forfotesc pe alee, alții ies din casă. Cred că sunt rude apropiate care au întâmpinat-o pe Alessia în interior, așa cum e tradiția. Unii se înghesuie în cortul de lângă garaj, pentru că e mai cald, și știu că ofițerul de la starea civilă e deja înăuntru. Pe lângă acest peisaj impresionant, cu lacul și muntele, e o atmosferă de convivialitate, de sărbătoare, de comunitate reunită.

Mă emoționează, dar încerc să mă stăpânesc.

E clar că nu mai suntem în Kansas.

Luminițele colorate pe care Jak le-a agățat ieri în brazi fac ca totul să arate și mai frumos. Câțiva copii se fugăresc râzând prin curte, fluturând stegulețe în culorile Albaniei.

Oamenii mă întâmpină cu o strângere de mână sau mă sărută pe obraji. Mulți dintre bărbații pe care i-am cunoscut la petrecerea burlacilor îmi spun „Chelsea“, după echipa mea preferată de fotbal. E o poreclă care-mi place — dar încă mi-e imposibil să rețin cum îi cheamă pe toți.

Un fotograf immortalizează ziua cea mare cu un aparat Canon EOS. Cred că e unul dintre verii Alessiei, dar nu sunt sigur.

Mă aflu la o lume distanță de casa mea.

Maryanne și Caroline ies din casă și se duc spre locul de desfășurare a evenimentului. Amândouă sunt îmbrăcate elegant. Maryanne poartă un costum cu taior bleumarin și pantaloni, iar Caro, o rochie de catifea tot bleumarin — și-mi dau seama că Joe le-a spus cu ce voi fi îmbrăcat.

Maryanne mă îmbrățișează.

— Maxie, arăți de milioane. La fel ca mireasa ta.

Își trage nasul și se îndepărtează în grabă, înainte să apuc să-i răspund.

Caro încă nu mă poate privi în ochi.

— M-ai tot evitat, șoptește ea.

— La ce te așteptai? Nu e momentul, Caro. Sunt încă teribil de supărat pe tine.

— Îmi pare rău.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze.

— Ar fi trebuit să-ți spun ceva...

Se uită la mine, cu ochii ei albaștri mari și puțin înlăcrimați.

— Și o să te superi pe mine și din cauza asta, dar am făcut-o de dragul tău și-al ei, șoptește ea.

— Ce ai făcut?

— I-am spus mamei tale. Va ajunge aici în scurt timp...

— Poftim?

De-abia vorbesc, de-abia mai pot respira.

La naiba!

¹² Nu rosti numele Alessiei! (lb. albaneză, în original).

Capitolul șapte

— Draga mea, sunt deja aici, spuse o voce tăioasă, cu accent puternic, ajungând la urechile noastre purtată de vântul blând.

Ne întoarcem amândoi într-acolo. Mi se pune o gheară în piept când o văd pe mama trecând prin mulțimea de pe alee. E îmbrăcată cu o haină neagră grea — probabil din colecția Chanel a iernii viitoare —, are ochelari de soare supradimensionați, tot Chanel, o căciulă de blană artificială și cizme Louboutin.

O însoțește un tânăr cam de vârsta mea, îmbrăcat într-un costum negru Montclair. Arată ca un fotomodel, are dinți perfecți și bănuiesc că e ultimul ei agațament. Îl ține lejer de braț.

— Mamă, ce surpriză plăcută! spun, arborând un fals aer de detașare pe care îl afișez exclusiv cu femeia care m-a adus pe lume. Ar fi trebuit să-mi spui că vii.

— Maxim!

Îmi întinde obrazul, iar eu o pup rapid, simțind izul sofisticat de *Creed*, parfumul ei preferat.

— Joe și Tom, știi tu. Și cumnata mea, Iuda Iscarioteanul.

Mă bucur s-o văd pe Caroline schimbându-se la față când își sărută soacra pe obraz.

— Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Caroline. Cam din scurt, să știi. Dar se pare că am ajuns la timp. El e prietenul meu, Heath, îl prezintă Rowena pe blondul de la brațul ei.

— Mă bucur să te cunosc, zic eu, zâmbind fals.

Înainte ca el să-mi răspundă, mama se desprinde de el.

— Putem vorbi puțin, dragule?

— Mă tem că nu pot chiar acum. Sunt pe cale să mă însor. Vă rog să vă îndreptați spre locul de desfășurare a cununiei, adaug și îi fac semn spre cort. Iuda îți va găsi și ție un loc.

Caro se înroșește la față și-și lasă privirea în jos, spre pantofii Manolo Blahnik.

— Nu sunt aici ca să te împiedic s-o faci, Maxim. Ar fi cam grosolan, nu crezi? Dar vom discuta după aceea. Și o să-mi explici de ce te căsătorești cu menajera și de ce naiba nu ți-ai invitat mama îndurerată la acest... eveniment. Ți-e rușine cu mine în fața miresei tale și a familiei ei? Pentru că, sincer, așa pare.

Nu-i pot vedea ochii, dar strânge din buzele stacojii și știu că, dincolo de fațada rece și disprețuitoare, clocotește de furie.

Ei bine, și eu la fel.

Nu, eu nu doar clocotesc. Sunt în pragul unui atac de furie. Dar mă prefac convingător.

— Nu te-am invitat, dragă Rowena — mă aplec și-i șoptesc la ureche —, pentru că faci exact ceea ce credeam că vei face. Proiectezi

imaginea ta pretențioasă și privilegiată asupra situației mele. Acum, mă scuzi, mă duc să mă însor cu femeia pe care o iubesc.

Chipul i se crispează.

— Știu că mariajul cu fata asta e modul tău de a te răzbuna pe mine, dar dă-mi voie să te avertizez...

— Nu e vorba *de tine*, pentru numele lui Dumnezeu! mă stropșesc eu. Nu totul are legătură cu tine, Rowena. M-am îndrăgostit. Obişnuiește-te cu gândul!

Tom își drege glasul și se înroșește tot — oare ne-a auzit? În spatele lui, Jak și Shpresa și-au făcut apariția în pragul ușii de la intrare. Mă întorc spre ei ca să-i salut. Shpresa e aproape de nerecunoscut. Poartă o rochie roz pal și o eșarfă de șifon asortată. Are părul negru, ca al Alessiei, elegant coafat. E și machiată discret.

Arată uimitor.

— Mamă Demachi, arăți minunat, murmur eu, iar ea zâmbește, arătându-ne cu cine seamănă atât de bine Alessia.

Ia-ți inima în dinți, amice! Începe circul.

Mă întorc și fac prezentările.

— Jak, Shpresa, mama mea a decis să ne onoreze cu prezența ei. V-o prezint pe Rowena, contesa moștenitoare Trevethick.

Subliniez cuvântul *moștenitoare*, iar Rowena strânge din nou din buze — pentru că e nepoliticos și, în plus, incorect —, dar nu șovăie deloc și, cu grație, le întinde mâna.

— Domnule și doamnă Demachi, ce plăcere să vă cunosc, în împrejurări atât de fericite!

Pare sinceră, dar în vorbele ei există o urmă de sarcasm condescendent — la adresa mea, sunt sigur.

Mă scoate din minți, dar o ignor și-mi îmbrățișez socrii, apoi ei dau mâna cu mama mea.

— Jak și Shpresa au făcut o treabă incredibilă organizând acest eveniment într-un timp atât de scurt.

O sărut pe Shpresa pe obraz, iar ea se înroșește și traduce rapid totul pentru soțul ei.

— *Konteshë?* spune Jak.

— Da.

— Îmi pare bine să vă cunosc! spune Shpresa. Vă rog! Pofțiți!

Shpresa îmi aruncă o privire confuză și îl roagă pe Jak să-i însoțească pe mama și pe amantul acesteia în casă.

— A fost cam dură faza, spune Tom, ceea ce era deja evident. Te simți bine, bătrâne?

Mă bate ușor pe spate, în timp ce-i urmăresc pe ceilalți.

— Da, șui eu.

Dar mint. Inspir adânc, îmi stăpânesc furia și intru în casă.

Familia Demachi a anulat pentru azi regula care spune că nu ai voie încălțat în casă. Stăm în holul aglomerat, alături de mama și *Heath*, și așteptăm.

Jak își îndreaptă umerii după care, înclinându-se teatral, deschide ușa camerei din față, iar acolo, în mijlocul acesteia, se află Alessia Demachi.

E o adevărată apariție în dantelă, satin și un alt material diafan și delicat, stând în lumina care intră pe fereastră. Mă opresc și o admir pe femeia care îmi va deveni în scurt timp soție și gândurile mele o iau razna. E superbă. Cu ochii negri și expresivi, machiați cu tuș negru, pare puțin mai sofisticată, puțin mai... versată, pudică și totuși sexy.

Îmi taie respirația.

Rochia ei e eleganța întruchipată: are un corset strâmt din satin alb, cu dantelă pe umeri și pe brațe, iar fusta e largă. În față are nasturi mici, de perle. Are părul ondulat strâns într-un coc delicat, sub un voal fin și transparent.

Îmi dau seama că privesc insistent, pentru că vreau să-mi amintesc acest moment toată viața. În gât mi se pune un nod de entuziasm, admirație și nerăbdare.

Arată ca o zeiță... nu, ca o contesă. Contesa mea.

Frate, nu te emoționa!

Dintr-odată, nu-mi mai pasă că e posibil ca nunta noastră să nu fie legitimă. Sunt atât de bucuros și recunoscător că ne căsătorim azi! Aici. Acum.

— Bună, frumoaso! Aș putea să stau așa și să te privesc toată ziua.

— Și eu pe tine, șoptește ea, iar ochii ei negri, cu cele mai întunecate și mai lungi gene din lume, sunt vii și intenși, iar eu mi-aș dori să mă înec în privirea ei.

Fac un pas înainte și o sărut pe obraz.

— Arăți senzațional.

Și realizez că e prima dată când o văd machiată. E atât de frumoasă!

Mă mângâie pe rever și-mi zâmbește.

— Și tu la fel.

— Mama mea e aici.

Face ochii mari, șocată.

— Da. Ține-te bine, o avertizez, doar pentru urechile ei, apoi strig: Mamă!

Rowena intră în cameră. Și-a scos ochelarii de soare, așa că mijește ochii când o studiază pe femeia elegantă din fața sa.

— Permite-mi să ți-o prezint pe Alessia Demachi.

— Draga mea fată, spune Rowena și o sărută pe obraz, apoi se retrage pentru a o analiza pe logodnica mea, în felul obișnuit în care știe ea s-o facă.

— Lady Trevethick, mă bucur de cunoștință, îi răspunde Alessia.

— Vorbești engleza? pare uimită Rowena.

— Fluent, răspunde Alessia și mie îmi vine s-o sărut.

Iubita mea are colți.

Rowena dă din cap și zâmbește. Pare impresionată.

— E o plăcere să te cunosc într-o zi atât de fericită.

— La fel și pentru mine.

Abia atunci devin conștient că în încăpere mai e și altă lume. Verișoarele Alessiei, cred. Și poate câteva mătuși.

— Vom avea destul timp, după această nuntă grăbită, să ne cunoaștem mai bine. Abia aștept.

Tonul Rowenei e ceva între neutru și oarecum prietenos.

— Acum mergem să ne ocupăm locurile.

Apoi se întoarce și iese din încăpere. Iar eu observ că Alessia expiră precipitat. Ușurată, probabil. O prind de mână și-i șoptesc la ureche:

— Ai fost minunată. Bravo ție!

— Nu știam că vine, îmi răspunde ea în șoaptă.

— Nici eu. A fost un pic șocant, ca să fiu sincer. Putem vorbi despre asta mai târziu. Hai să mergem să ne căsătorim!

Ea zâmbește.

— Bine.

— Ah, am uitat. Tradiția. Ar trebui să-ți dau asta.

Scot o batistă din buzunarul de la sacou. În ea se află o migdală cu glazură de zahăr. I-o duc Alessiei la buze.

Maxim e fascinant, în costumul lui elegant, închis la culoare. Alessia nu l-a mai văzut niciodată îmbrăcat atât de sofisticat, iar el pare născut pentru asta.

Bineînțeles că e născut pentru asta. E aristocrat.

Ochii verzi îi sclipesc când o privește pe Alessia în ochi, apoi se uită la gura ei. Buzele lui se depărtează ușor când Alessia începe să lingă bomboana pe care o ține în mână, mușcând apoi din ea.

— Mmm, murmură ea, iar el închide ochii pentru o fracțiune de secundă, apoi gustă și el din delicatesă.

Alessia se relaxează de plăcere, apoi inspiră adânc. El îi aruncă un zâmbet obraznic, plin de promisiuni senzuale. O face să se gândească la ce se va întâmpla mai târziu, când vor rămâne, în sfârșit, singuri.

Atunci deja el va fi al ei.

Nu-i vine să creadă că va fi al ei pentru totdeauna. Bărbatul ei.

Ar vrea să defileze prin casă la brațul lui, ca s-o vadă toată lumea, și să strige: *E al meu*.

Alessia râde în sinea ei, simțindu-se un pic nebunatică și amețită.

El o iubește — i-a mărturisit fără echivoc în această dimineață —, iar declarația lui a făcut-o mai puternică.

De la destăinuirea șocantă a lui Caroline, Alessia și-a dat seama că familia lui o tot provoacă. Își ridică umerii.

Acceptă provocarea.

Maxim merită ca ea să lupte pentru el.

Tocmai a înfruntat-o pe mama lui și va rămâne vigilentă. Maxim a fost întotdeauna circumspect în privința Rowenei, așa că Alessia va fi și ea precaută. Știe că trebuie să găsească o modalitate de a intra în grațiile lui Caroline. La urma urmelor, e cumnata lui Maxim. Dar, cu toate acestea, Alessia e rezervată. Caroline are planurile ei, iar Alessia bănuiește că e îndrăgostită de Maxim.

— Alessia, uite! o strigă Agnesa și-i întinde buchetul de trandafiri albi.

— Mulțumesc.

Zâmbește când Maxim o ia de mână și, alungându-și gândurile negre, iese din casă la brațul lui.

Se desprinde de Maxim și ia batista pe care mama ei i-a brodat-o special pentru această ocazie. Așa cum cere tradiția, se prefacă că e tristă pentru că pleacă din casa părinților ei și se șterge la ochi, dar în sinea ei dansează de fericire.

— Te simți bine? întreabă Maxim, îngrijorat, prinzând-o ușor de cot.

Ea îi aruncă un zâmbet rapid și-i face cu ochiul. El se încruntă. E nedumerit, dar amuzat.

— E o tradiție.

— Da?

— Nu există mireasă frumoasă fără lacrimi, șoptește ea.

Maxim dă din cap, fără să înțeleagă, dar apoi sunt luați pe sus de uralele și aplauzele familiei și ale prietenilor în timp ce se îndreaptă, flancați de Tom și Joe, spre cortul încăpător. Părinții ei și mama lui Maxim îi urmează și toată lumea e pregătită pentru ceremonia de nuntă.

Stăm înaintea lui Ferid Tabaku, ofițerul de la starea civilă, la o masă mică — cu soții Demachi, rudele și prietenii lor și puținii membri ai familiei mele așezați la mesele din spatele nostru —, în timp ce el ne anunță solemn obligațiile pe care le avem de-acum încolo.

Tabaku se ridică în picioare și citește din codul familiei, explicând care ne sunt îndatoririle de oameni căsătoriți. Thanas îmi traduce totul în șoaptă.

— Soții au aceleași drepturi și obligații unul față de celălalt, spune și se uită la amândoi, cu ochii lui negri sclipind sincer. Trebuie să se iubească și să se respecte reciproc, să-și fie fideli, să se sprijine reciproc în îndeplinirea tuturor obligațiilor familiale și sociale...

Îi arunc o privire Alessiei, iar ea mă strânge de mână, lăcrimând. Îmi feresc repede privirea, cu un nod în gât.

Inspiră profund, amice!

Tabaku vorbește în continuare... și mi se pare că durează o veșnicie, pentru că bietul Thanas trebuie să traducă totul.

În spatele nostru, mulțimea începe să se foiască pe scaune. Unii tușesc, alții chicotesc, un bebeluș începe să plângă. Un copil spune ceva, habar n-am ce, iscând râsete. Cred că mama lui îl scoate din sală și presupun că avea nevoie la toaletă.

În cele din urmă, Tabaku ne întreabă dacă suntem de acord cu obligațiile noastre și consimțim la căsătorie.

— Sunt de acord cu toate obligațiile noastre și, da, o iau de soție pe Alessia, răspund eu.

Funcționarul dă din cap, mulțumit de răspunsul meu, și se întoarce spre Alessia, care-i răspunde în albaneză, și nu-mi rămâne decât să sper că și ea e de acord. Îmi zâmbește.

— Având consimțământul amândurora, în numele legii, vă declar căsătoriți.

Tabaku surâde, iar albanezii izbucnesc în aplauze.

— Felicitări! spune el. Puteți schimba verighetele.

Chiar mă întrebam când vom face asta.

Le scot din locul lor sigur — din buzunarul interior, din dreptul inimii.

— Lady Trevethick, îi spun Alessiei, iar ea îmi întinde mâna.

Îi așez inelul de platină pe deget, simțindu-mă puțin ciudat că nu trebuie să spun nimic. I se potrivește perfect. Slavă Cerului! Îi duc mâna la buze, privind-o în ochi, și-i sărut inelul și degetele.

Zâmbetul Alessiei e de o frumusețe care mă excită. Îi dau inelul, iar ea mi-l pune pe deget.

— Lord Trevethick, șoptește ea și, luându-mi mâna între palmele ei, îmi sărută inelul și degetele, apoi se înclină și mă sărută pe buze.

Albanezii aplaudă și ovaționează, iar Tom se apleacă spre mine.

— Felicitări, Trevethick! spune el, iar eu mă ridic și-l îmbrățișez.

Joe îl urmează.

— Domnilor, sunteți martori la contractul de căsătorie. Maxim, Alessia, voi trebuie să semnați, ne spune Thanas.

*

Rudele lui Maxim se apropie de ei.

— Felicitări! îi spune mama lui Maxim, cu glasul ei rece și răspicat, punându-și o mână pe brațul lui și întinzându-i obrazul.

— Mulțumesc, mamă, îi răspunde Maxim, la fel de rece, iar buzele lui de-abia îi ating obrazul.

Ea își întoarce privirea de oțel spre Alessia.

— Ești o mireasă superbă, Alessia. Bine-ai venit în familie!

Îi întinde obrazul Alessiei și, imitându-l pe Maxim, Alessia o sărută rapid, atentă să nu-i lase semne de ruj.

Maryanne îl cuprinde în brațe pe Maxim, iar acesta o strânge la piept.

— Maxie, spune ea și îi întinde o mână Alessiei. Felicitări! Sper să fiți foarte fericiți.

Îi dă drumul lui Maxim și o îmbrățișează pe Alessia.

— Fustangiii cumițiți sunt cei mai buni soți, șoptește ea, dar înainte de a apuca să-i răspundă, Alessia o vede cu coada ochiului pe Caroline, care îi atinge reverul lui Maxim, cu o privire rugătoare în ochii ei mari și albaștri.

— Felicitări!

Caroline îl pupă repede pe obraz. El dă din cap, cu o figură lipsită de orice expresie.

— Mulțumesc!

Ea se îmbujorează, iar Alessia își dă seama că Maxim e încă supărat pe ea, în timp ce Caroline nu știe cum să facă față furiei lui. Femeia se întoarce spre Alessia, cu o expresie mai rece, iar inima Alessiei începe să bată cu putere.

— Felicitări, Alessia! Și-mi cer iertare. Pentru ce am spus aseară. A fost lipsit de politețe și complet nepotrivit.

Alessia, acționând din instinct, o îmbrățișează înainte ca femeia să mai poată adăuga ceva.

— Mulțumesc, spune ea și îi dă drumul.

Caroline, stânjenită, dă din cap și pleacă, lăsând-o pe Alessia cu Maxim.

— Cum ți s-a părut? o întreabă el, luând-o de mână.

— OK, murmură ea, iar el îi duce mâna la buze.

— Te-ai descurcat admirabil cu familia mea. Bravo ție, lady Trevethick!

Ea zâmbește, savurând laudele lui.

— Trebuie să ne așezăm acolo.

Alessia arată spre două scaune de catifea gri așezate într-un mic foișor, la o masă acoperită cu pânză albă, împodobită cu trandafiri albi și luminițe de basm. După ce-și ocupă locurile, doi copii — verișorii mai mici ai Alessiei — le aduc farfurii cu mâncare din bufetul suedez de-a dreptul impresionant.

Petrecerea e în toi. Alessia e amețită de vin. Maxim și-a dat jos sacoul și cravata, părul îi este răvășit, din cauza femeilor care-s rude cu mireasa și care l-au tot ciufulit, dar arată atât de bine! Bărbații au început să danseze, iar unchii ei încearcă să-l convingă pe Maxim să li se alăture.

— *Vallja e Kukësit*¹³. Haide, Chelsea! îl cheamă vărul ei, Murkash, pe Maxim. Acum ești albanez!

Maxim își dă ochii peste cap și se întoarce spre Alessia.

— N-ai pomenit nimic de dans. Cu o grămadă de bărbați.

— E dansul tradițional din Kukës, spune Alessia, zâmbindu-i.

Îi aruncă și el un zâmbet, ridicându-se de la masă.

Frate! Ce mama dracului e asta?

— OK! Bine, vin și eu. Joe, Tom, haideți cu mine, îi strig de la masa alăturată, unde cei doi stau cu rudele mele.

Murkash îmi pune o mână pe umăr, apoi mă prinde de mână. Mai toate rudele lui... nu, rudele *noastre* de sex masculin ni se alătură, formând o horă, inclusiv Tom și Joe.

— Așa! spune Murkash, ridicând o batistă roșie și făcându-i semn lui Kreshnik, DJ-ul nostru.

Se aude o baladă tradițională, cu un ritm tehno bubuitor, un scârțâit ușor dezacordat de viori și niște voci bătrânicioase. Nu am mai auzit așa ceva până acum. Aproape toți bărbații se ridică de la mese și ni se alătură. E un adevărat deliciu pentru nuntași.

Murkash îmi arată lent pașii, iar eu îl imit — nu e atât de complicat pe cât pare. În curând ne învârtim în horă, alăturându-ni-se și câțiva tineri.

Joe rânjește la mine. Tom se concentrează la pași.

Ne învârtim pe ringul de dans o dată, de două ori — bărbații aplaudă și zâmbesc, bucurându-se de camaraderia lor și de dansul energic.

Când se termină melodia, mă simt un pic amețit.

Mireasa mea vine lângă mine, la fel de strălucitoare ca atunci când am zărit-o lângă fereastra camerei ei din față.

— Hai să dansăm!

Își ia batista și ridică brațele. Muzica începe din nou și Alessia pornește să se legene, cu ochii ei negri și atrăgători ațintiți asupra mea. Habar n-am ce ar trebui să fac. Nuntașii își părăsesc mesele, formând o horă în jurul nostru, așa că, profitând de ocazie, o prind de mâini și dansăm împreună, dar apoi mă îndepărtez și mă mulțumesc s-o privesc, pentru că e absolut fermecătoare.

Soția mea își rotește încet încheieturile, cu batista în mână, și se leagănă în ritmul unei melodii cu rezonanță veche și cu un ritm săltăreț. E de-a dreptul fascinantă, pentru mine și pentru nuntași. Îmi face din nou semn să vin spre ea, iar eu cedez și mai dansez câteva ture cu ea înainte ca muzica să se termine.

Domnul Demachi vine pe ring cu batista ridicată, iar bărbații mai în vârstă îl urmează. DJ-ul pune o piesă diferită, tradițională, iar Jak își conduce amicii într-o altă horă.

Eu stau și-i privesc, alături de Joe și Tom. E oarecum... emoționantă această apropiere masculină, pe care noi, în Marea Britanie, nu o încurajăm. Vag, mă întreb de ce se întâmplă asta. Demachi ne face semn să ne alăturăm, iar noi îl ascultăm, laolaltă cu câteva dintre femei.

După câteva ore bune de băut și dansat, tăiem, în cele din urmă, tortul miresei, foarte frumos decorat, și mâncăm din el, alături de un pahar de șampanie. Oaspeții noștri vor continua până diseară, dar eu sunt epuizat. Vreau să plec de-aici. Vreau să rămân singur cu mireasa mea.

— Taxiul nostru ar trebui să vină curând, îi șoptesc Alessiei.

— Mă duc să mă schimb.

— Să nu stai prea mult.

Îi zâmbesc pofticios, iar ea roșește, timid. Se grăbește să iasă din cort, urmată de mama ei, iar eu îi găsesc pe Joe și Tom în picioare, lângă barul improvizat.

— Trevethick, a fost o nuntă frumoasă. Diferită, spune Tom.

— Da. Bravo ție, frate! mă bate Joe ușor pe spate. Pari fericit. N-o lăsa pe maică-ta să-ți strice cheful.

— N-o las. Mulțumesc că ai venit! S-ar putea să repetăm figura la vară. O să te țin la curent.

— Te însori cu aceeași femeie de două ori în același an? Ăsta e un record, remarcă sec Joe.

Încuviințez din cap și-mi îndrept atenția către familia mea. Rowena pare cufundată într-o conversație profundă cu Heath. El o privește intens, cu o expresie gravă, în timp ce ea vorbește. El dă din cap și se uită la mine, cu un aer prevăzător. Se înroșește, jenat că l-am prins aruncându-mi priviri pe furiș, și își îndreaptă imediat atenția înapoi către mama. Râde la replicile ei și-i mângâie obrazul.

Sunt anumite lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le vadă niciodată. Mama lui giugiulindu-se cu un bărbat care are jumătate din vârsta ei este unul dintre acestea.

Dezgustat, mă concentrez la Maryanne, care discută cu una dintre verișoarele Alessiei. Cred că e Agnesa, cea care a coafat-o și a machiat-o pe Alessia. Au o conversație animată. Iar Caroline se holbează... la mine! Apoi se ridică.

La naiba! Nu mai am chef de nicio dramă din partea ei.

Se apropie de mine și-mi dau seama că a băut prea mult.

— Caro, ce tot faci? o întreb, cu inima strânsă.

— Nu te mai purta ca un dobitoc! zice ea.

— Poftim?

— Știi bine ce vreau să spun!

Mă uit insistent la ea, încercând să-i transmit cât de mult a greșit dezvăluindu-i Alessiei secretele noastre intime. Alessia nu trebuia să afle asta de la ea.

Ci de la mine.

Dar nu mai vreau să fiu supărat pe Caro, am obosit.

— Plec în curând. Ce s-a întâmplat? îi zic.

— Pleci?

— Da. În luna de miere. Așa e tradiția.

— Unde te duci?

Fac o mutră care vrea să însemne: *De parcă ți-aș spune ție!*

Ea pufnește, iritată, dar nu insistă.

— Voiam doar să-mi cer scuze. Din nou. Ai de gând să mă ignori pe vecie?

Am oftat.

— Mă mai gândesc. Ai dat-o-n bară, Caro. Trebuie să încetezi cu povestea asta.

— Știu, spune ea încet și mă împinge cu umărul, cu un gest afectuos cât se poate de necaracteristic pentru ea, lucru care mă face să chicotesc.

O cuprind de mijloc și o sărut pe păr.

— Mulțumesc că ai venit la nunta mea.

— Mulțumesc că m-ai invitat.

Se strâmbă... pentru că, de fapt, n-am invitat-o.

— M-ai iertat? întreabă ea.

— Aproape.

— Maxim, putem vorbi puțin?

E vocea mamei.

La naiba!

Se uită fix la Caro, care dă din cap înțeleghătoare și se îndepărtează pentru a ne oferi intimitate.

— Rowena.

— Voi fi scurtă. Îți doresc multă fericire.

Mama zâmbește, dar ochii îi rămân serioși.

— Partea bună e că această tânără va aduce un nou ADN în familia noastră, dar cred că habar n-are în ce s-a băgat. Ai putea cel puțin s-o

înscrii la niște cursuri de etichetă, ca să nu se facă de răs — pe ea sau pe tine — când sunteți în compania altor oameni. Sau poate o trimiți la școala de bune maniere. Atunci poate c-ar mai avea o speranță.

— Îți mulțumesc pentru grijă, mamă. Sunt destul de sigur că Alessia se va descurca.

— M-aș bucura să plătesc eu cursurile. Cadoul meu de nuntă pentru voi.

Printr-un miracol, reușesc să-mi păstrez cumpătul.

— E o ofertă tentantă, mulțumesc, mamă. Dar suntem OK.

— Oferta rămâne valabilă și ne vedem la Londra, când vă întoarceți din luna de miere. Atunci voi avea mai multe de discutat despre tot acest... balamuc.

— De-abia aștept.

Zâmbesc — un zâmbet atât de fals, încât mă dor obrazii.

Se întinde spre mine și o sărut scurt pe obraz, după care se întoarce spre Heath.

— Să mergem, dragul meu!

Shpresa o ajută pe Alessia să-și scoată rochia și voalul.

— Scumpa mea, ai fost foarte frumoasă astăzi.

— Mulțumesc, mamă. Mulțumesc pentru toate eforturile tale.

O îmbrățișează strâns, încercând să-i arate recunoștința pentru tot ce a făcut în ultimele zile.

— Vei veni în vizită la noi, da? o întreabă mama ei, cu o urmă de disperare în glas.

— Bineînțeles, mamă, spune Alessia, străduindu-se să-și rețină lacrimile. Și, să știi, oferta mea, oferta noastră, dacă vrei să vii cu noi... și...

Mama ei ridică mâna.

— Sufletul meu, Jak și cu mine vom fi încântați să te vizităm în Anglia, după ce te vei instala acolo.

E categorică. Alessia oftează și-și îmbrățișează din nou mama.

— Invitația rămâne valabilă. Oricând.

— Mulțumesc, răspunde Shpresa. Acum lasă-mă să te ajut să te îmbraci cu rochia nouă.

Alessia revine lângă cortul unde a avut loc nunta, arătând splendid. S-a schimbat într-o rochie simplă, de culoarea smaraldului, care se mulează... peste tot.

La naiba!

Trupul mi se încordează.

Peste tot.

E pur și simplu uluitoare. Are aceeași coafură elegantă, cu părul încă strâns, dar câteva șuvițe i-au scăpat din coc și-i încadrează chipul frumos. Strânge buchetul în brațe când ajung lângă ea și o prind de cealaltă mână. Când fac asta, toată furia pe care o simțeam față de mama — singurul meu părinte care mai trăiește încă — dispare.

— Arăți minunat, îi șoptesc. Abia aștept să te dezbrac de rochia asta.

De-abia atunci remarc despicătura laterală a rochiei, prin care-i zăresc coapsa, și pantofii cu toc înalt.

O, Doamne!

— Hai să plecăm! Imediat!

*

După o jumătate de oră de rămas-bun în lacrimi, Alessia și Maxim sunt gata de plecare. El o ajută să-și ia haina pe umeri, apoi se îndreaptă spre ieșirea din cort.

Afară e răcoare — pământul e acoperit cu o pojghiță de gheață timpurie —, iar luna în creștere aruncă o lumină strălucitoare peste lac.

Alessia se întoarce cu spatele și aruncă buchetul miresei spre mulțimea care așteaptă. Îl prinde Agnesa, care țopăie de bucurie, fluturând trofeul deasupra capului.

Apoi încep focurile de armă; verii și unchii Alessiei trag cu pistoalele în aer și, în același timp, femeile aruncă spre miri cu orez.

— Ce naiba! strigă Maxim, ferindu-se și strângând-o în brațe pe Alessia.

Se uită speriat în jur la compatrioții ei nebuni.

— Așa e tradiția! țipă Alessia, ca să acopere zarva.

— La dracu'! Tom! strigă Maxim, dar Tom stă calm lângă Joe și, clătinând din cap, se uită cum rudele Alessiei trag cu armele de foc.

Înaintăm grăbiți pe alee, ca să ne îndepărtăm de salva de puști și pistoale.

Cum poate crede cineva că e o idee bună să tragi cu arma la o nuntă?

Mercedesul C-Class ne așteaptă, iar șoferul nostru, unul dintre verii Alessiei, deschide portiera din dreapta. Alessia se întoarce și face un ultim semn cu mâna mulțimii înainte de a urca în mașină. Mă grăbesc spre partea cealaltă și mă sui lângă ea.

— Nu-ți plac armele, spune el.

— Nu, nu-mi plac!

— Bine-ai venit în Albania!

Râde, apoi demarează în trombă și lasă petrecerea, focurile de armă și toată nunta — cea mai frumoasă nuntă la care aș fi putut spera, având în vedere circumstanțele și faptul că a fost organizată în numai o săptămână.

O prind de mână pe Alessia.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să fii soția mea, Alessia Demachi-Trevelyan.

Ochii Alessiei sclipesc de lacrimi, iar inima, pieptul... sufletul îi e brusc plin de emoție.

— Maxim, șoptește ea, dar glasul i se îneacă de emoție.

Se întoarce și privește în gol pe fereastră, la apele întunecate ale Drinului, curgând pe sub podul care-i va duce departe de Kukës, spre o nouă viață. O viață alături de bărbatul pe care-l iubește cu toată ființa ei.

După tot ceea ce i-a oferit și a făcut pentru ea, nu speră decât să fie femeia potrivită pentru el.

— Hei, îi șoptește el.

Ea se întoarce și-i vede ochii sclipind în întuneric.

— Ești a mea. Sunt al tău. Ne avem unul pe altul. O să fie grozav, spune el.

Emoțiile răzbesc la suprafață și lacrimi de bucurie îi curg Alessiei pe obraji.

¹³ Dans ca la Kukës (lb. albaneză, în original).

Capitolul opt

Managerul ne conduce în apartamentul prezidențial de la hotelul Plaza din Tirana, pe care l-am rezervat pentru două nopți. Alessia privește vaza masivă cu trandafiri albi care ne întâmpină în micul hol.

— Uau! șoptește ea.

O strâng de mână, iar portarul ne lasă bagajele în dormitor. Se întoarce în foaier, îi dau câțiva lekë bacșiș, iar el se grăbește să plece.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă managerul într-o engleză cu accent albanez.

— Sunt sigur că ne vom descurca.

Cu un zâmbet studiat, îi întind câteva bancnote, sperând că va pleca mai repede. Făcând un semn din cap, acesta iese, lăsându-ne singuri pentru prima dată după nu știu cât timp.

— Hai! Vino! Să-ți arăt împrejurimile!

Am stat aici cu Tom când am venit prima dată în Albania — în altă viață, așa mi se pare — și știu ce vreau să-i arăt Alessiei mai întâi. Luând-o de mână din nou, o duc în salonul de pictură, care are două zone de relaxare și una de luat masa și ferestre înalte, din podea până în tavan. Pe una dintre măsuțele de cafea descopăr o sticlă de șampanie într-o frapieră sofisticată și niște căpșuni înmuiate în ciocolată, aranjate artistic pe un platou. Dar nu asta vreau să vadă. Trag draperiile, dezvăluind orașul luminat în toată splendoarea lui dinaintea ochilor noștri.

— Uau! face ea din nou.

— Capitala țării tale. Absolut impresionantă de la etajul douăzeci și doi.

*

Alessia savurează priveliștea. E un mozaic de lumină, umbră și întuneric — clădiri înalte și joase — și străzi luminate ca niște fire țesute într-un labirint, curgând spre munții îndepărtați. Își amintește că i-a spus lui Maxim că nu a vizitat niciodată Tirana — și iată-l transformându-i visul în realitate.

În foarte multe feluri.

— În întunericul de-acolo...

Lângă ea, Maxim îi arată făcând semn din bărbie.

—...este piața Skanderbeg. Muzeul Național de Istorie e alături. Mergem mâine, dacă vrei.

Se întoarce spre ea, îi aruncă un zâmbet rapid și aduce șampania de la rece.

— Vrei un pahar?

— Da, te rog.

Alessia observă că are dop de cupru — Laurent-Perrier roze, prima șampanie pe care o băuse vreodată, nu cu mult timp în urmă, în baia de la

Hideout. Maxim zâmbește larg, ca și cum i-ar fi citit gândurile, iar degetele lui pricepute desfac dopul cu un pocnet plăcut. Umple paharele cu șampanie roz, efervescentă, și-i întinde unul dintre ele.

— În cinstea noastră. *Gëzuar*, dragostea mea!

În lumina blândă, ochii lui verzi sclipesc calzi, făcându-i Alessiei sângele să clocotească.

— În cinstea noastră. *Gëzuar*, Maxim! îi răspunde ea și ciocnesc paharele.

Alessia ia o înghițitură, bucurându-se de gustul unei veri vesele și de fructele dulci ale acesteia. E un pic timidă acum, că sunt, în sfârșit, singuri împreună.

Timidă față de soțul meu?

Soțul meu.

Lasă cuvântul să-i răsune în minte, savurându-i rezonanța.

Maxim se întoarce din nou spre priveliștea de-afară.

— „Mi-aș vrea veșmântul rupt din cerul pur“, șoptește el, aproape pentru sine.

— „Țesut din aur și argint și umbre“, îi răspunde Alessia.

Maxim întoarce capul spre ea, surprins.

— „Tivit cu soare, noapte și azur.“

— „Și cu paing de raze și penumbre.“

— „Și la picioare-aș vrea să ți-l aștern.“

O privește fix în ochi, foarte intens.

— „Dar sunt sărac — și nu am decât vise“, șoptește Alessia, reținându-și lacrimile, emoționată de adevărul acestor cuvinte.

Maxim zâmbește și îi mângâie obrazul cu dosul degetului arătător.

— „Să calci ușor când visele se cern“, murmură el.

— „Căci calci pe vise — și pot fi ucise.“¹⁴

Alessia clipește ca să alunge o lacrimă, iar Maxim se apleacă și o sărută blând pe buze.

— Nu încetezi niciodată să mă uimești, spune el.

Ea înghite în sec, căutându-și echilibrul. La fiecare pas, își amintește de tot ce a făcut el pentru ea. Își amintește de diferențele dintre ei, dar alungă această idee. E prea complexă și prea copleșitoare ca să se gândească la ea acum.

— Bunica mea englezoaică. Iubea poezii. Yeats și Wordsworth. Avem cărți cu poeziile lor. Era un lucru scandalos în Albania, acum câteva decenii.

Nana.

Ce ar fi spus despre nepoata ei, măritată cu un lord englez, sorbind șampanie în apartamentul prezidențial al unui hotel de lux din Tirana?

— Mi-aș fi dorit s-o cunosc, zice Maxim.

— Ți-ar fi plăcut de ea, zâmbește Alessia. Iar ea te-ar fi adorat.

— Și eu pe ea. Știu că ai trecut prin multe în ultimele două săptămâni. Avem două chestiuni de rezolvat la ambasadă mâine, când îți iei viza. Dar apoi gata. Acum suntem în luna de miere. Doar noi doi. Relaxează-te! Bucură-te de asta!

Își strecoară brațul în jurul taliei ei, o trage lângă el și îi mângâie părul. Ea își sprijină capul de umărul lui în timp ce stau împreună tăcuți, privind orașul și sorbind din șampanie.

— Mai vrei? întreabă Maxim, uitându-se la paharul ei.

— Da, te rog.

El umple din nou paharele delicate și pune sticla la rece. Alessia îl privește cum își dă jos sacoul și îl întinde pe una dintre canapele. Apoi își conectează telefonul la o boxă și alege muzica. O clipă mai târziu, acordurile unei chitare răsună în cameră și un bărbat cu accent american începe să cânte.

— Cine e? întreabă Alessia, în timp ce Maxim vine din nou lângă ea.

— Este o piesă veche, dar mereu frumoasă, murmură el și o cuprinde în brațe din spate.

Își sprijină bărbia pe capul ei și începe să se legene.

— JJ Cale. *Magnolia*. Hmm... Ce bine miroși!

O sărută pe creștetul capului.

Alessia se relaxează, legănându-se odată cu el, punându-și o mână peste a lui și sorbind din pahar.

Cântecul e dulce și senzual — mai ales când Maxim îi cântă un vers la ureche, în șoaptă.

— Mă face să mă gândesc la iubita mea...

Ea zâmbește.

Știe să cânte! Și încă bine de tot.

— Hai să mergem în pat!

Vocea lui este răgușită și plină de promisiuni, în timp ce o mușcă ușor de lobul urechii.

Alessia geme încet, iar acel gest dulce și delicios o înfioară. Apoi își amintește.

— Ah...

Maxim îi ia paharul și-l pune pe masă.

— Hm? murmură el cu ochii arzând și îi ridică bărbia.

O sărută pe colțul buzelor.

— Ce-ai spus?

— Eu... eu...

O sărută din nou lângă ureche, iar ea îl prinde cu mâinile de cămașă. Degetele ei se mișcă ușor peste nasturi.

Încă un pic.

Apoi începe să-i deschidă.

El îi cuprinde chipul în palme și îi înclină capul, apropiindu-și buzele de ale ei.

— Soția mea, șoptește el, atingându-i buzele, în timp ce vârful limbii sale o caută pe a ei.

Ea geme când limbile li se întâlnesc. Mâinile lui alunecă pe trupul ei, lipind-o de el, mângâindu-i fundul. Alessia abandonează nasturii și trage de cămașă, scoțându-i-o din pantaloni. Mâinile ei îi alunecă peste bicepșii și umerii lui fermi, iar degetele i se încurcă în părul lui ciufulit și moale, în timp ce ei se sărută devorându-se reciproc.

El geme și se retrage, fără suflare.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește el. Tare mult.

— Eram lângă tine...

Vocea ei e ca un murmur slab.

— Nu așa.

O ridică brusc în brațe. Ea zâmbește, cu inima plină de iubire, și-i cuprinde gâtul cu brațele, iar el o poartă în dormitor, lăsând în urmă vocea catifelată a lui JJ Cale.

Dormitorul e decorat în tonuri neutre de crem, minimalist și modern, dar Alessia abia observă asta când Maxim o lasă jos, în picioare. Degetele lui se îndreaptă spre părul ei și îi scot cu grijă agrafele, eliberându-i pletele, șuviță cu șuviță. Ea închide ochii, savurând mângâierea lui tandră, totodată surprinsă de acest gest.

Dar gândurile nu-i dau pace.

Spune-i!

Nu. Nu poate încă. E prea frumos momentul ca să-l strice.

— Gata, cred că asta e ultima, murmură el și ochii i se întunecă de dorință, prinzând o șuviță și înfășurând-o pe deget.

— Atât de fin...

O trage ușor de păr, aducând-o mai aproape, și sărută șuvița înainte de a-i da drumul.

— Acum, această rochie superbă.

O sărută încă o dată, trăgând fermoarul în jos.

Alessia oftează și-și încrucișează mâinile la piept pentru ca rochia să nu-i cadă de tot.

Spune-i!

— Maxim, eu... eu...

Se oprește, încruntată.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se înroșește și-și strânge rochia peste sâni, privind fix diamantul strălucitor al verighetei de pe deget.

— Sângerez.

— Ah, spune el și-i ridică tandru bărbia, iar ea se așteaptă ca el să fie dezamăgit sau, mai rău, dezgustat, dar nu-i vede decât ușurarea și, totodată, îngrijorarea. Te simți bine?

— Da, mă simt bine.

— Putem aștepta, dacă vrei...

Îi sărută colțul gurii, apoi murmură deasupra buzelor ei:

— Dar să știi că asta nu mă deranjează.

— Poftim?

— Tot te doresc.

Îi presară sărutări ușoare ca niște fulgi pe obraji.

— Ah! răsuflă Alessia, absolut uluită.

Se poate? Chiar dacă...?

Maxim zâmbește și-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Te-am șocat. Frumoasa mea Alessia. Îmi pare rău...

Înainte ca să-și ducă gândul la final, Alessia ridică mâinile, dând drumul rochiei, care îi alunecă până la talie, agățându-i-se de șolduri. Ea îi cuprinde fața între palme și îi apropie buzele de ale sale.

Zăresc cu coada ochiului sutienul suav, din dantelă. Dar buzele Alessiei sunt pe buzele mele, limba ei e ispititoare. Își lipește corpul de al meu. Închizând ochii, mă las în voia pasiunii ei, cu degetele înfipite în părul său, în timp ce o strâng în brațe. Orice urmă de șovăială pe care o avea mai devreme pare acum o amintire îndepărtată.

Când se îndepărtează, avem amândoi răsuflarea tăiată, iar scula mea e tare, lovindu-se de fermoarul pantalonilor.

La naiba!

— Ce facem? întreabă, cu glas răgușit.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama despre ce vorbește și mă dau câțiva pași înapoi pentru a contempla viziunea aceasta perfectă: soția mea în lenjerie intimă sexy.

— Dă-ți rochia jos!

Ea inspiră sacadat și mă privește. Ochii ei trec de la buzele mele, în jos, ajungând la umflătura dintre picioarele mele. Cu un zâmbet timid, dar victorios, se dezbracă de rochia care-i alunecă peste șolduri și-i coboară pe coapse, dând la iveală chiloții tanga albi, din dantelă, și ciorapii sexy.

Îmi simt dintr-odată buzele uscate. Sunt sigur că am rămas cu gura căscată, în timp ce pantalonii mei devin din ce în ce mai strâmți.

— Acum tu, șoptește ea, întinzându-și rochia pe fotoliu.

Mă descalț rapid și-mi scot șosetele, apoi îmi desfac nasturii rămași încă nedeschiși de mâinile Alessiei. Mă ocup iute și de butoni, îmi scot cămașa și o arunc peste restul hainelor noastre.

— Pantalonii, spune ea și ochii ei negri sclipesc, coborând mai jos de talia mea.

Soția mea este dominatoare.

Îmi place asta.

Cu gesturi lente, îmi desfac centura, iar ea râde și se apropie să-mi dea o mână de ajutor.

Da!

Desface nasturii și fermoarul și-mi trage pantalonii în jos, îngenunchind în fața mea.

La naiba!

Ne uităm unul în ochii celuilalt și mi-o imaginez cu mădularul meu în gură, stând în genunchi. Privindu-mă cu ochii mari și întunecați, se întinde să-mi dea jos chiloții... iar eu o privesc. Văjit. Și excitat. Aproape insuportabil de excitat, în timp ce ea îmi lasă pantalonii în jos și îmi eliberează mădularul nerăbdător.

Își ia ochii de la chipul meu, privindu-mi scula.

— Alessia, șoptesc... și știu că sună ca o implorare.

Alessia îngenunchează și-i cuprinde mădularul excitat. E atât de catifelat și tare în mâna ei! Maxim geme și închide ochii. Alessia știe că asta își dorește el... Asta își dorește și ea. A fost prea timidă să facă asta până acum, dar vrea să-l satisfacă în toate felurile cu putință. Buzele lui se întredeschid, dar pare că a încetat să mai respire, cu trupul încordat de o plăcută așteptare. Ea își mișcă încet mâna în sus și în jos, așa cum i-a arătat el mai demult, iar el își pune ușor mâna pe creștetul ei. Când Maxim deschide ochii, aceștia ard ca o flacără verde.

Reacția lui îi aprinde dorința, înfiorându-i mușchii pântecului. Îi place să-l excite. El și-a folosit limba și buzele pe diverse alte părți intime ale corpului ei de atâtea ori și ea își dorește de foarte mult timp să-i facă același lucru. De dragul lui. Alessia se apleacă, cu ochii încă ațintiți asupra lui, și își linge buza de sus, privindu-l atent. El pare fascinat, privind-o cu ochi arzători. E vrăjit și total subjugat de farmecele ei.

Puterea pe care ea o simte... E de-a dreptul amețitoare.

Se apropie și-i sărută vârful mădularului, apoi își trece limba peste acesta. Are gust sărat. Masculin. Are gustul lui Maxim.

Mmm...

Maxim geme. Iar ea îi cuprinde toată scula în gură, din ce în ce mai adânc.

— La naiba! exclamă el.

Îmi las timp să-i savurez buzele pe scula mea — e o senzație absolut divină și îmi doresc mai mult decât orice să intru cât mai adânc în gura ei. Dar ea preia controlul și face asta oricum.

O, Doamne!

Instinctiv, îmi încordez fesele, împingând și mai mult și-i simt buzele prinzându-se mai tare de mine.

La naiba! Da!

Se trage înapoi și apoi se apropie din nou, ca și cum ar mai fi făcut asta de multe ori. Iar gândul meu de a o opri m-a părăsit. O las să mi-o sugă în voie, la nesfârșit. Cu gura ei fierbinte, umedă, mică și dulce!

Încep să-mi tremure picioarele, încercând să nu-mi dau drumul.

La naiba!

O să mă termine.

Imediat.

— Hai în pat! spune Maxim și se apleacă. Oricât de mult mi-aș dori să fac asta, îmi voi da drumul în scurt timp în gura ta dacă...

Alessia îi dă mâinile laoparte, reducându-l la tăcere.

Îl dorește.

În întregime.

În gura ei.

— Alessia!

Maxim îi leagă ușor capul.

— O să ejaculez!

Ea îl privește pe sub gene când el își dă capul pe spate și își dă drumul. Sperma lui caldă și sărată i se prelinge Alessiei în gât. Ea înghite, puțin șocată, dar fericită că a făcut asta. Se trage ușor în spate, desprinzându-se de el, și-și șterge buzele cu dosul palmei.

În timp ce Maxim își recapătă suflarea, își îndreaptă ochii înflăcărați spre ea, se înclină, o ajută să se ridice în picioare și o strânge în brațele sale. O sărută apăsător și rapid, limba lui îi ia cu asalt gura, luând tot ce are ea de oferit și gustând, cu siguranță, din propria sevă.

— Te iubesc foarte mult, șoptește el.

— Te iubesc, răspunde ea, simțindu-se regina lumii.

A reușit!

A făcut-o!

În sfârșit!

El zâmbește.

— Cum a fost? o întreabă, iar ea îi simte șovăiala din glas.

— Bine! își mușcă ea buza de jos. Și pentru tine?

— Ah, scumpa mea! A fost senzațional. Putem face asta oricând. Acum du-te mai bine la baie și... fă ce trebuie să faci. Și adu un prosop când te întorci.

Alessia zâmbește.

O privesc cum se strecoară în baie. Penisul meu — din nou — tresare în semn de admirație pentru fundul ei care seamănă cu un poem în lenjerie tanga.

De Yeats sau poate de Wordsworth.

Soția mea e plină de surprize.

Cine ar fi crezut că e capabilă să recite din Yeats?

Cine ar fi știut că e în stare să mi-o sugă, stând în genunchi?

Dulcea mea Alessia.

Zâmbind amețit și încântat, trag cuvertura de pe pat și, din obișnuință, mă întorc în salon, strâng paharele și le pun pe tavă, laolaltă cu frapiera, șampania și căpșunile. Când revin în dormitor, așez tava pe noptieră. Alessia deschide ușa băii și se sprijină de cadrul acesteia. E goală, înfășurată într-un prosop.

— Mai vrei șampanie? o întreb.

Ea încuviințează și eu observ cum îmi măsoară trupul din priviri.

Scula mea reacționează imediat, dorindu-și mai mult.

Uau! Ce repede mi-am revenit!

— Nu te vreau decât pe tine, îmi șoptește ea.

— Sunt numai al tău.

Îmi deschid brațele, iar ea vine spre mine, desfăcând prosopul. O strâng la piept, iar ea ne înfășoară pe amândoi în materialul moale.

— Ce prosop mare! murmur eu.

Ea chicotește.

— La fel ca...

— Dormitorul? Capul meu? Scula mea? Ce anume?

— Scula ta, șoptește ea.

Izbucnesc în râs.

— Îmi place când vorbești vulgar.

Ea râde, iar erecția mea nu mai are răbdare. Îi prind capul în palme și-mi lipesc buzele de ale ei. Ea întredeschide gura, căutându-mi cu nesăț limba. Mă supun dorinței sale și, în timp ce o conduc înapoi spre pat, ne sărutăm, numai limbi, buze și răsuflări întretăiate, până când simt că explodez din nou. Trag aer în piept. Alessia este și ea fără suflare.

— Hai în pat! șoptesc și, împreună, cădem pe saltea.

Alessia se trânteste pe pat, cu prosopul sub ea, iar Maxim se ridică deasupra ei, sprijinit în palme.

— Te-am prins! murmură el și o dezmiardă între sâni. Te doare ceva?

— Nu.

— Ești sigură?

— Da! răspunde ea apăsător.

Mă reazem pe brațe și o privesc. Ultima dată când am făcut asta, avea zgârieturi și vânătăi pe tot corpul. Dar acum stă întinsă sub mine, cu părul răsfirat ca o coamă întunecată pe pernă, cu ochii sclipind de dragoste și de senzualitate. Nu mai are niciun semn, nicăieri. Se întinde spre mine, trecându-și degetele prin părul meu și trăgându-mă înapoi peste trupul ei moale, cu erecția mea între noi.

Dar, la fel ca mine, tânjește să mă aibă înăuntrul ei.

Îi sărut sânul, de la bază până la sfârc. Ea mă trage de păr, iar eu îi cuprind sfârcul cu buzele, sugându-l. Îl simt cum se întărește și se alungește sub buzele și limba mea. Trag ușor de el, iar Alessia geme și se zvârcolește sub mine, ridicând umerii și lipindu-se de mine. Repet mișcarea la nesfârșit, apoi trec la celălalt sân.

— Te rog, mă imploră Alessia.

Mă întind spre noptieră să iau un prezervativ.

— Nu, spune ea. Am început să iau anticoncepționale.

Cum?

— E-n regulă.

Mă privește fix, în ochi.

Iar eu nu mai pot aștepta. O sărut din nou, îmi iau scula în mână și o duc spre locul unde vrea să ajungă...

— Ah! gâfâi când mă strecur ușor înăuntrul ei.

Piele pe piele.

O premieră delicioasă.

E strâmtă, alunecoasă și umedă de plăcere și își încolăcește brațele în jurul trupului meu. Își pune palmele pe fesele mele, iar picioarele și le înfășoară în jurul gambelor mele. Încep să mă mișc și să mă pierd în dorința ei.

În pasiunea ei.

În iubirea ei.

Soția mea.

Tot mai mult și mai mult.

Unghiile ei îmi zgârie, senzuale, pielea. Gâfâie și geme la urechea mea. Simt cum se excită din ce în ce mai tare, cum fac și eu, și deodată se încordează toată sub mine, strigând. Orgasmul ei mă înnebunește.

Strig și eu în timp ce-mi dau drumul, iar lumea din jurul nostru dispare și rămânem doar noi: eu și soția mea.

Iubirea mea.

*

Mă aplec peste ea, sprijinit pe un cot, dându-i părul laoparte de pe față, în timp ce ea mă privește intens. Suntem încă unul într-altul și nu vreau să mă mișc.

— Cum a fost, lady Trevethick?

Ea zâmbește, luminând camera și inima mea.

— A fost minunat, lord Trevethick. Dar pentru tine?

Mă rostogolesc, ea ajungând astfel deasupra mea, și-i sărut părul.

— A fost peste așteptări.

Chicotește, iar eu îi sărut din nou şuvițele.

— De fapt, mi-ar plăcea s-o facem din nou, în scurt timp. Dar poate că vrei mai întâi niște șampanie și căpșuni?

Alessia doarme buștean lângă mine. Veioza în formă de dragon este aici, cu noi, ca un paznic drăgălaș, ferind-o de întuneric. Mă bucur că a adus-o. Mă cuibăresc mai aproape de ea, inhalându-i parfumul liniștitor, și mă minunez cât de mult îmi place să stau întins aici, lângă ea... așa, pur și simplu. Oare pentru că nu are pretenții de la mine? Pentru că mă face să simt că are nevoie de mine? Să mă simt iubit? Nu știu. Orice ar fi, nu m-am simțit niciodată atât de fericit ca acum. Mulțumit și emoționat. Mâine vom explora capitala țării ei și vom fi, pur și simplu, împreună. Împreună.

Închizând ochii, îi sărut părul.

Ne vedem mâine și în fiecare zi a vieților noastre, dragostea mea.

¹⁴ *Cloths of Heaven* de W.B. Yeats, traducere în limba română de Petru Dimofte (N.t.).

Capitolul nouă

În golful Endeavour din Caraibe, soarele strălucește cu putere, iar soția mea face *paddle-boarding* pe marea turcoaz. Scoate limba, concentrându-se să nu cadă de pe placă. E seducătoare când face asta și am văzut-o scoțând limba de multe ori în ultima vreme — când am învățat-o să joace poker sau biliard, să folosească bețișoarele chinezești, să mi-o sugă...

La naiba!

Gândul la buzele soției mele peste mădularul meu sculat are un efect imediat asupra corpului meu. Mă mișc pe placă încercând să mă stăpânesc, dar îmi pierd echilibrul și cad în mare, cu o bufnitură zgomotoasă și caraghioasă.

Când ies la suprafață, o găsesc pe Alessia râzând. De mine. *De mine.*

Poartă un costum de baie sumar, de un verde aprins, pe care i l-am cumpărat de la Pink House, magazinul local, și e uniform bronzată. Arată superb, dar râde de mine.

OK! Asta e o declarație de război.

Prind vâsla, mă urc înapoi pe placă și pornesc în urmărirea ei, rânjind ca un maniac.

Ea țipă, întoarce placa spre mal și începe să vâslească cu disperare.

Vânătoarea a început.

Dar nu se poate măsura cu mine — o prind din urmă înainte să ajungem la țărm, sar de pe placă și o înșfac, aruncându-ne pe amândoi în mare.

Dă să strige, dar apa îi înăbușă glasul. Apoi iese la suprafață tușind, bolborosind și râzând. Ajung la ea, o trag în brațele mele și o sărut.

Așa cum merită.

Are gust de fericire, de soare și de apă de mare cristalină. Are gustul soției mele iubite.

— Așa e mai bine, murmur pe buzele ei.

— *Je trap fare!*

Mă împinge, dar eu refuz să-i dau drumul.

— Să înțeleg că ăsta nu a fost un compliment.

O ciupesc de nas, iar ea chicotește.

— Am spus că ești un nemernic.

— Iar vorbești urât?

— Învăț de la tine.

— Hmm... sunt un profesor bun?

Îi prind buza de jos între dinți și o trag ușor. Ochii ei negri strălucesc, iar obrajii i se înroșesc sub nuanța de bronz.

— Tu să-mi spui, șoptește ea.

Zâmbesc.

— Nu pot să mă plâng.

— Bunica mea spunea că un amant e cel mai bun dicționar pentru o limbă străină.

Bineînțeles, bunica ei englezoaică s-a căsătorit cu un albanez.

— Amant, nu-i așa? E valabil și pentru soț?

Își încolăcește brațele în jurul trupului meu, îmi cuprinde fața și mă sărută — toată numai limbă, buze și dragoste —, înfigându-și degetele în părul meu ud. O țin strâns lipită de mine. Pielea ni se atinge, iar corpul meu reacționează, flămând după ea din nou.

Oare mă voi sătura vreodată de soția mea?

Sunt cu totul căzut sub vraja ei, abandonându-mă sărutului, limbii ei... iubirii ei.

Când ieșim la suprafață, sunt excitat și pregătit.

— Vrei să ne-o tragem în mare? șoptesc fără suflare, mai mult în glumă. Nu e nimeni aici.

— Maxim!

Alessia este scandalizată, dar trage cu ochiul spre țărmul unde sunt câteva vile. Nu e nici țițenie de om, pe plajă sau în mare. Îmi zâmbește timid, mă sărută din nou și se freacă de mine. Apoi își vâără mâna în slipul meu și mă prinde de erecția gata de acțiune.

La naiba... chiar facem asta!

Plăcile plutesc lângă noi, pentru că încă suntem legați de acestea în dreptul gleznei, și asta ne oferă o acoperire. Ușor, îi dau laoparte bikinii și o pătrund lent. Ea se împinge de-a lungul erecției mele, iar dinții ei îmi zgârie buza de jos.

Ah!

Valurile sunt blânde, ajutându-ne să ne păstrăm echilibrul. Încep să mă mișc încet, ținând-o lipită de mine. Ea își lipește soldurile de ale mele, legănându-se în același ritm cu mine. Și în curând ne pierdem în pasiunea noastră. Împreună. Răsuflările ni se amestecă, închidem și deschidem ochii și ne consumăm reciproc, cu gurile întredeschise și lacome.

La naiba, cât e de sexy!

Își lasă capul pe spate și geme dându-și drumul și luându-mă cu ea. Iar eu ating orgasmul în apele limpezi și albastre ale Mării Caraibilor.

~

E ultima noastră noapte aici, iar lumânările pâlpâie în briza ușoară. Stăm în foișorul imens și savurăm din nou o masă incredibilă pregătită de Chef. Alessia își soarbe rozeul și privește spre fâșia de cer palid care se întinde la orizont. Soarele a apus de mult, dar a mai rămas o șoaptă de zi acolo, la marginea Pământului. Poartă o rochie de mătase verde, tot de la Pink House; părul îi e prins la spate, dar câteva șuvițe au scăpat și-i încadrează chipul frumos. În urechi are cerceii de perle pe care i-am cumpărat de la Paris. Arată ca o contesă.

Contesa mea.

Mă întind peste masă și o iau de mână.

— Cum ți se pare?

Își întoarce spre mine ochii negri care scânteiază în lumina lumânărilor.

— Frumos, spune ea, dar vocea ei are în ea o tristețe.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne întoarcem?

Izbucnesc în râs.

— Din păcate, da. Nu cred că ospitalitatea unchiului meu va dura mai mult de o săptămână.

Unchiul Cameron, fratele tatălui meu, a fost oaia neagră a generației lui. După o ceartă de proporții cu părinții mei, înainte de nașterea lui Kit, a fugit în Los Angeles și s-a stabilit acolo, devenind artist. La sfârșitul anilor 1980, și-a făcut debutul în lumea artei americane, iar în prezent e considerat la fel de valoros ca David Salle și Jean-Michel Basquiat. În prezent, locuiește în Hollywood Hills și deține două proprietăți pe insula Mustique.

Noi ne aflăm într-una dintre acestea. O vilă elegantă cu două dormitoare, proiectată de Oliver Messel, situată pe malul mării și denumită Turquoise Waters — este fenomenală, iar unchiul meu a fost încântat că Alessia și cu mine am ales să ne petrecem luna de miere aici.

Felicitări, dragul meu Maxim! Mă bucur mult pentru tine. Sigur că poți sta în vila mea. Acesta e cadoul meu de nuntă pentru tine.

N-am mai fost aici de când eram adolescent. Mama ne-a lăsat cu greu pe mine și pe Maryanne să ne petrecem o vreme cu unchiul Cameron după moartea tatei. Erau certați la cuțite, astfel că unchiul meu a apărut în treacăt la înmormântarea tatălui meu și la fel și la cea a lui Kit. Nu a venit la noi, iar eu am schimbat doar câteva cuvinte cu el. Nu pot desluși dacă lui nu-i place de noi și nici dacă Rowenei nu-i place de el pentru că seamănă atât de mult cu ea — îi împărtășește pasiunea pentru amanții tineri, de sex masculin — sau pentru că nu-i tolerează răutățile.

Oricum ar fi, nu-și vorbesc. Niciodată.

A fost dificil să ajungem la Mustique. Nu puteam s-o duc pe Alessia cu avionul prin Miami, pentru că avea nevoie de viză americană, pe care nu avuseserăm timp s-o solicităm. Nu voiam să trec prin Londra, așa că am venit prin Paris până în Martinica, apoi am luat feribotul până în Castries, de unde am zburat spre Mustique.

Iar Alessia nu mai zburase niciodată cu avionul.

Întoarcerea acasă va fi mult mai simplă.

— Îmi place că unchiul tău are un pian cu coadă. Locul ăsta e magic, șoptește Alessia.

Îi sărut mâna.

— Este, cu tine aici.

Bastian, majordomul nostru, apare alături de noi.

— Pot să strâng masa, milord? întreabă el.

— Mulțumesc.

— Un digestiv?

— Alessia, ce zici?

— Sunt bucuroasă dacă primesc un pahar de vin; mulțumesc, Bastian.

— Milord?

— Un coniac, te rog.

El încuviințează dând din cap și adună farfuriile de desert.

— Spune-mi ce te frământă, îi zic Alessiei.

— Nu știu exact ce așteaptă oamenii de la mine. Când o s-ajungem acasă.

Îi strâng mâna și oftez.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu știu.

Habar n-am ce îndatoriri avea Caroline și nici mama mea. Mi-aș fi dorit să mă fi interesat mai mult lucrurile astea.

— Dar nu-ți face griji, o să deslușim misterul împreună.

Își retrage mâna și și-o lasă în poală.

— Am... ăăă... emoții că voi folosi cuțitul greșit la vreun fel de mâncare sau că-i voi spune un lucru aiurea unuia dintre prietenii tăi și te voi face de râs.

La naiba!

— Și că vom avea personal care să ne servească, ca aici, spune ea.

— O să te obișnuiești.

— Ție ți-e ușor, pentru că ai avut asta toată viața.

— Adevărat.

— Eu n-am avut.

— Hei, oprește-te! O să fie bine. Te-ai descurcat de minune aici, cu Bastian, cu Chef și cu menajera. Continuă, ești pe drumul cel bun.

Alessia se încruntă.

— Nu sunt în *latul* meu.

Zâmbesc.

— În *largul* tău. Și nu cred asta. O să fii extraordinară. Am văzut cum tu și părinții tăi ați organizat o nuntă de proporții în mai puțin de o săptămână. Ai toate abilitățile necesare.

Se întinde și o trage de mână pe Alessia, iar ea vine de bunăvoie la el în poală. El o cuprinde în brațe și o sărută pe păr.

— În plus, șoptește el, cui pizda mă-sii îi pasă ce crede lumea?

Alessia chicotește.

— Vorbești urât.

— Așa e. Și engleza ta se îmbunătățește. Am remarcat asta în vacanță.

— Asta pentru că-mi petrec timpul cu cineva care o vorbește atât de bine. În afară de injurături, bineînțeles.

Maxim râde.

— Știu că-ți place la nebunie când vorbesc vulgar.

Poartă o cămașă albă și largă din bumbac și pantaloni de in.

Părul îi este ars de soare, iar ochii lui verzi sclipesc în lumina tremurândă a lumânărilor.

E absolut delicios.

— Coniacul dumneavoastră, milord, spune Bastian, întrerupându-i.

— Mulțumesc.

— Mi-am luat libertatea de a muta două șezlonguri de pe peluză pe plajă și de a aprinde focul.

— Mulțumesc, Bastian. Vom da o ultimă tură cu *paddleboard*-ul la lumina lunii.

Alessia se dă jos din brațele lui Maxim, iar el o ia de mână — cu coniacul în mâna cealaltă — și o conduce pe treptele care duc din grădină până pe plajă, acolo unde Bastian le-a amenajat un mic alcov discret. Torțele ard în cele patru colțuri ale acestuia, iar flăcările lor pâlpâie în briza serii.

Pe șezlonguri găsesc perne și pături. Alessia se așază, iar Maxim se instalează în celălalt șezlong, lângă ea. Îi ia din nou mâna și i-o duce la buze.

— Ți mulțumesc pentru luna asta de miere minunată.

Ea râde cristalin.

— Nu, Maxim. Eu îți mulțumesc. Pentru tot.

El îi sărută palma, apoi inelele. Se lasă pe spate, privind împreună întinderea de apă întunecată care strălucește în lumina lunii noi. Broaștele de copac le cântă o serenadă, focul trosnește și șuieră discret, iar valurile blânde ale Caraibilor se lovesc de țărm. Alessia inspiră profund, inhalând parfumul tropicelor — mirosul de pământ al pădurii tropicale și aroma sărată a mării —, și încearcă să-și întipărească peisajul în minte. Deasupra lor, stelele formează o priveliște spectaculoasă.

— Uau, câte stele! murmură Alessia.

— Hmm... face Maxim, privind cerul.

— Arată diferit aici.

— Hmm... îngaimă el din nou, mulțumit.

Admiră cerul nopții, simțind că soarta le-a oferit spectacolul impresionant de lumini din ceruri pentru a se revanșa pentru tot ceea ce au pățit înaintea de nuntă.

Inima Alessiei este atât de plină, încât dă pe dinafară de bucurie.

Aceasta e viața ei acum.

Trebuie să se ciupească, să vadă dacă e real sau nu.

I-a arătat obiectivele turistice din Tirana, a dus-o la Paris și apoi în acest loc magic.

Ce a făcut ea ca să merite tot norocul acesta?

S-a îndrăgostit de el. Domnul ei... Nu, lordul ei.

— Dansezi cu mine? spune Maxim, întrerupându-i reveria, și își lasă telefonul pe brațul scaunului, întinzându-i un AirPods.

Își strecoară și el unul în ureche, iar ea îl imită. Maxim pornește muzica, iar acordurile familiare cântate de RY X îi răsună în ureche.

Maxim se uită la ea și-și deschide brațele. Ea se cuibărește acolo și, împreună, se leagănă încet pe nisip.

— Primul nostru dans, șoptește Maxim.

Iar Alessia este încântată că el își amintește.

— Primul din multe altele, îi răspunde ea, iar el îi mângâie fața și îi întoarce buzele spre ale sale.

Se mișcă împreună. Luând și oferind. Doi oameni ca o singură ființă. Alessia se agață de cearșafuri, cu trupul plin de sudoare... sudoarea ei... a lui, iar Maxim strigă și încremenește atingând punctul culminant, declanșându-i și ei orgasmul. Alessia scoate un țipăt, simțindu-se divin. Își încolăcește brațele în jurul gâtului lui Maxim, iar el se prăbușește peste ea, apoi se rostogolește pe o parte.

— La naiba, Alessia, șoptește el și o sărută pe frunte, cât timp ea își revine la realitate.

Alessia deschide ochii și îi mângâie fața, privindu-se reciproc. Își trece degetul peste buzele lui. Buzele care mai devreme i-au dezmiardat trupul.

Peste tot.

— Mereu e așa? întreabă ea.

— Nu, spune Maxim și o sărută din nou pe frunte.

Se retrage ușor dinlăuntrul ei, iar Alessia tresare.

— Te doare? întreabă el îngrijorat.

— Nu. Sunt OK, răspunde ea zâmbind. Mai mult decât OK.

— Și eu la fel.

Dormitorul lor este numai din lemn vopsit în alb, cu mobilier vintage și obiecte de artă discrete. Un pat cu baldachin, înconjurat de plasă, domnește în mijlocul camerei. Alessia adoră romantismul aceluia vâl — când sunt în pat, parcă se află la adăpost, în propriul mic refugiu.

În timp ce bătăile inimii îi revin la ritmul normal, un gând care o sâcăie de la nuntă încoace îi dă din nou târcoale.

— Ce e? întreabă Maxim.

E gol și superb, ochii îi sclipesc, chipul îi este bronzat. Își îmbrățișează perna, cu fața spre ea.

Alessia se uită la tatuajul cu blazonul familiei lui și, întinzându-se, își trece degetul peste acesta, chinându-se să-și dea seama cum să formuleze o anume întrebare.

— Ce e? insistă el, dându-i o șuviță umedă după ureche.

— Hm... ceva ce mi-a spus sora ta la nuntă.

Ah, rahat! Ce ar putea fi?

Mă încordez, întrebându-mă ce i-a șoptit Maryanne la ureche iubitei mele Alessia.

— Mi-a spus: „Fustangiii cuminiți sunt cei mai buni soți“.

Ochii întunecați ai Alessiei strălucesc, plini de întrebări, în lumina blândă din dormitor. Expir prelung, încercând să mă gândesc la un răspuns.

— Am citit-o pe Georgette Heyer. Știu prea bine ce înseamnă un fustangiu... adaugă ea.

— Și?

— Sora ta vrea să spună că tu ești fustangiu?

— Alessia, suntem în secolul XXI, nu în secolul al XVIII-lea.

Mă privește fix preț de câteva secunde, mușcându-și ușor buza de sus și cercetându-mă atent.

La naiba! Oare mă judecă?

Mă crede deplasat?

Habar n-am. Îmi țin respirația.

— Câte femei ai avut? întreabă ea, în cele din urmă.

Ah! Mi se face un gol în stomac. Deci la asta se gândește.

— De ce vrei să știi?

— Sunt curioasă.

Întind mâna și o mângâi pe față.

— Sincer să fiu, habar n-am. Nu am ținut socoteala.

— Multe?

— Multe.

— Zeci? Sute? Mii?

Mă strâmb. *Mii! Doamne!* Nu prea cred.

— Zeci... sau cam așa ceva. Nu știu.

Și e o mică minciună nevinovată.

Mai degrabă câteva sute, frate.

Se uită fix la mine și sper din tot sufletul să nu-și dea seama c-o mint, ca să nu mă vadă într-o nouă lumină, sordidă. A fost doar sex.

— Hei!

Mă apropii de ea și mai mult.

— Niciuna de când te-am cunoscut.

— Nici văduva? șoptește ea.

Și în aceste două cuvinte îi citesc angoasa și neîncrederea. Închid ochii și o scânteie de furie mi se aprinde în piept, un soi de ură față de cumnata mea cu gură mare.

A dracului Caro!

— Nu. Nimeni, de când te-am văzut cu mătura în mână, la mine-n hol.

Când deschid ochii, observ că mă studiază din nou și habar nu am la ce se gândește. Dar Alessia dă din cap, aparent mulțumită de răspuns, iar eu răsufli ușurat.

Mulțumesc Cerului!

— Ăsta e adevărul.

O trag spre mine.

— Asta a fost înainte de Alessia, iar acum urmează restul vieții mele, alături de tine. E tot ce contează.

Și o sărut încă o dată.

Când zorii se ivesc în micul lor paradis, Alessia se cuibărește într-un fotoliu, privindu-l pe Maxim cum doarme. E întins în pat, cu fața în jos și gol-puşcă. Picioarele îi sunt acoperite de așternuturile răvășite, ca prima dată când l-a văzut... nu cu foarte mult timp în urmă.

Atunci a fost șocată, dar fascinată — profund atrasă de silueta lui musculoasă și athletică. Acum îi admiră fiecare linie a trupului, fiecare fibră. Cât de arătos este și cât de tânăr și relaxat pare în somn! Fâșia de piele bronzată dintre spate și fesele tari și curbate este acum și mai vizibilă, iar ea ar vrea să-și înfigă dinții în fundul lui perfect. Speriată de

gândurile ei rătăcitoare, își soarbe cafeaua neagră, fără zahăr, savurând gustul amarui și puternic al acesteia și imaginea ispititoare a soțului ei.

Să-l trezească?

Să-i dea alarma?

I-ar surâde lui! Mușchii pântecului ei se încordează de plăcere la acest gând.

Alessia! aude în minte vocea mamei ei.

E soțul meu, mamă.

Azi se întorc în Anglia.

Noua ei casă.

Și va fi nevoită să dea ochii cu familia lui, cu prietenii lui, cu colegii lui de muncă, sperând că n-o vor considera nepotrivită.

Și va trebui să-și găsească ceva de făcut.

Habar n-are ce așteaptă toți acei oameni de la ea.

Bănuiește că asta e motivul pentru care nu poate dormi. Din cauza emoțiilor și a anxietății.

Maxim se agită în somn și se întinde spre partea ei de pat, apoi își ridică privirea și se uită în jur când constată că patul e gol, ochii lui verzi strălucind în lumina rozalie și dulce a dimineții.

Alessia lasă jos ceașca, dă laoparte voalul și se urcă în pat lângă el.

— Aici erai, murmură el, trăgând-o în brațele sale.

Aterizăm pe Heathrow pe la 8 dimineața. După ce coborâm din avion, la ieșire, ne întâmpină un oficial de la serviciul VIP. Ne duce cu liftul până la nivelul solului, apoi părăsim terminalul pe lângă aeronava Boeing 777 a British Airways care ne-a adus din St. Lucia. Acolo ne așteaptă un BMW seria 7, negru și elegant. Persoana care ne întâmpină deschide portbagajul și ne pune bagajele înăuntru. Apoi deschide portiera din spate, iar noi doi ne urcăm pe bancheta din piele.

— Nu mă așteptam la asta, spune Alessia, întorcând ochii mari către mine.

Ridic din umeri.

— Nu aveam chef de învălmășeala de la controlul pașapoartelor.

Însoțitoarea noastră se suie în mașină și ne conduce prin aeroport până la clădirea VIP.

— Vei avea nevoie de pașaport, îi spun Alessiei când ne dăm jos din BMW.

Vameșul aruncă o privire superficială pe pașaportul meu și-l studiază mai amănunțit pe cel al Alessiei.

Îmi țin respirația.

Își ridică privirea și îi cercetează chipul, comparându-l cu fotografia, apoi îi ștampilează pașaportul.

— Bine-ați venit în Marea Britanie, domnișoară! spune el.

Răsufli ușurat.

E aici! În mod legal! Ura!

Alessia îi zâmbește fermecător, apoi îl urmărim pe însoțitorul nostru într-unul dintre saloanele elegante și confortabile, unde așteptăm bagajele

de cală.

— Majordomul dumneavoastră va sosi în scurt timp să vă ia comanda pentru micul-dejun. Bagajele dumneavoastră ar trebui să ajungă aici în următoarele zece minute. Există o baie privată chiar în spatele dumneavoastră, dacă aveți nevoie. Pentru orice altceva, apăsați butonul.

Arată spre un buton roșu de pe măsuta de cafea.

— Mulțumesc.

Cu un zâmbet scânteietor profesional, ne părăsește, iar eu îi întind Alessiei meniul.

— Ți-e foame?

Ea clatină din cap.

— Nici mie. Ai apucat să dormi?

Alessia confirmă dând din cap, privind în jur.

— N-am fost niciodată într-un loc ca ăsta. Întotdeauna procedezi așa pe Heathrow?

— Da.

O sărut pe păr.

— Obişnuiește-te cu asta!

Ea zâmbește.

— Cred că va mai dura o vreme.

Ridic din umeri exact când se aude o bătaie în ușa. Apare unul dintre majordomi.

— Bună dimineața, lord Trevethick. Doriți să vă aduc micul-dejun și ceva de băut?

Au revenit în mașina neagră și luxoasă, iar un bărbat în costum elegant îi duce la Londra. În timp ce se află în trafic, pe autostradă, Alessia aruncă o privire în zare și admiră turnurile din Brentford.

Magda! Michal!

Se întreabă ce fac oare prietenii ei în Canada. Nu are numărul de telefon al Magdei, dar îl poate contacta pe Michal pe Facebook. Acea parte a vieții ei pare atât departe, deși au trecut doar câteva săptămâni de-atunci. Și acum iat-o într-o mașină de lux, alături de iubitul ei soț, mergând spre Londra după o vacanță în frumoasa insulă Mustique.

Ce a făcut să merite un asemenea noroc?

Maxim își împletește degetele cu ale ei.

— Parcă a trecut un secol de când am fost ultima oară pe-aici, spune el, puțin melancolic.

— Așa e.

Îl strânge de mână, dar nu știe ce să mai spună. Se simte copleșită și puțin speriată, ca și cum s-ar afla într-un vis și în orice moment s-ar putea trezi la realitatea înspăimântătoare.

El îi ia mâna și o duce la buze, sărutându-i-o tandru.

— Vom ajunge în curând acasă. O să trag un pui de somn.

— N-ai dormit?

Călătoriseră la clasa întâi, unde scaunele se transformau în paturi confortabile.

— Nu prea. Zborul a fost zgomotos, dar mai ales sunt bucuros că te aduc acasă.

Alessia zâmbește și, într-o clipă, toate îndoielile ei dispar.

Mașina neagră oprește în fața clădirii lui Maxim din Chelsea Embankment, iar șoferul îi deschide portiera Alessiei. Scoate valizele din portbagaj și le lasă în hol. Maxim îi dă un bacșiș generos și, luând bagajele, se îndreaptă spre lift. O lasă pe Alessia să intre prima, apoi ușile se închid, lăsându-i singuri cu bagajele lor. Maxim apasă pe butonul care-i va duce la ultimul etaj, iar privirea lui de smarald se îndreaptă spre a ei. Alessiei i se taie răsuflarea când îi vede ochii arzători.

El face un pas spre ea și-i cuprinde ușor fața în mâini.

— Ești în siguranță. Suntem acasă, șoptește el și se apleacă s-o sărute, lent, dulce și recunoscător, iar când limba lui ispititoare și insistentă se împreunează cu a ei, dorința înfloarește adânc în corpul Alessiei.

Corpul ei cântă la unison cu al lui acum și îl dorește. Acum. Aici. Maxim o lipește de perete. Ea îi simte erecția impresionantă pe abdomen, iar asta îi alimentează pofta. Geme, trupul ei se mulează pe-al lui și îl sărută cu o ardoare care-i încălzește străfundurile sufletului.

Liftul se oprește, ușa se deschide. Ies din ascensor încă îmbrățișați, captivați unul de celălalt.

Oare se va sătura vreodată de el?

— Maxim, ce plăcere să te revăd! Ai fost plecat?

Tonul arțăgos al doamnei Beckstrom ne întrerupe momentul de tandrețe, care sper că va duce la o partidă de sex fierbinte înainte de culcare. Pentru o fracțiune de secundă, îmi sprijin nervos fruntea de cea a Alessiei, apoi mă uit la ea, care pare la fel de amețită ca mine. Inspir profund și o lipesc pe Alessia de mine ca să-mi ascund erecția evidentă.

— Doamnă Beckstrom! Heracles!

Mă aplec și îl mângâi scurt pe cățelul enervant. Acesta își dezvelește dinții, cu agresivitate.

— Mă bucur să vă întâlnesc. Ce mai faceți? Pot să v-o prezint pe soția mea? Ea e Alessia.

— Ah, ce drăguț!

Doamna Beckstrom îi întinde mâna Alessiei, care nici nu poate respira.

— Mă bucur să vă cunosc! spune Alessia în timp ce-și strâng mâna.

— Ești tare frumușică, draga mea. Soție ai spus, Maxim?

— Da, doamnă B.

— În sfârșit, te-ai însurat. Felicitări! A fost destul de neașteptat. Ești însărcinată, draga mea?

Pentru numele lui Dumnezeu! Nici nu îndrăznesc să mă uit la Alessia în timp ce scot bagajele din lift.

— Nu, doamnă Beckstrom, spune iute Alessia, îmbujorându-se sub tenul bronzat.

— Dar o să văd ce pot face în privința asta! îi fac cu ochiul doamnei B., iar Alessia se înroșește și mai tare la față.

— Atunci, voi, tinerilor, distrați-vă! Eu și Heracles ieșim la plimbarea de dimineață.

Apoi intră în lift și apasă pe butonul *Parter*.

După ce ușile se închid, mă întorc spre Alessia. Izbucnește în râs, iar eu fac la fel. O trag în brațele mele.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Este, cum spuneai...? A, da, excentrică.

— Da, este, absolut. Acum am o misiune de îndeplinit.

O ridic în brațe, iar ea țipă, surprinsă. Ținând-o lipită de mine, strecur cheia în ușa de la intrare, o deschid și o trec pragul pe sus.

O las pe podea și o sărut, sperând să putem continua ceea ce am început în lift, dar chiar atunci îmi dau seama că alarma nu e pornită. Ne uităm amândoi în sus și vedem un afiș pe care scrie *Bine ați venit acasă*, atârnat peste ușile duble de la capătul holului.

Brusc, Caroline, Tom, Joe, Maryanne și Henrietta apar în prag.

— Surpriză! strigă ei.

Lua-m-ar naiba să mă ia!

Capitolul zece

Alessia și cu mine rămânem în hol, dezorientați și obosiți după călătorie. Doamna Blake, menajera lui Caroline, apare în ușa bucătăriei ținând o tavă cu băuturi, iar eu simt că nu mai am replică.

Ce mama naibii e asta?

— Bine-ați venit acasă, Maxim, Alessia!

Cu un zâmbet larg, Caroline se apropie cu precauție, întinzând brațele în semn de bun-venit.

A băut? Deja?

E un comportament total necaracteristic pentru Caroline.

— Bună, spun nedumerit, iar ea mă îmbrățișează pe mine și apoi pe Alessia.

— Bine-ai revenit, Alessia, spune ea, un pic prea dulce.

— Bună, șoptește Alessia și-mi dau seama după șovăiala din vocea ei că e la fel de tulburată.

Prietenii mei dau năvală, urându-ne bun-venit, iar doamna Blake îi servește pe toți cu băuturi. Buck's Fizz, șampanie sau suc de portocale proaspăt.

— Ei bine, ne-ați făcut o mare surpriză. De fapt, chiar ne-ați șocat. Dar vă mulțumesc, îi șoptesc lui Caro.

— M-am gândit că ar fi frumos să vă întâmpinăm cu o gustare festivă. În plus, e și felul meu de a-ți cere iertare.

Ridică ghidușă din umeri și ia un pahar de șampanie. Cred că nu e primul.

Doamna Blake îi întinde tava Alessiei, cu un zâmbet pe care-l pot descrie drept ostil.

— Milady, spune ea, pe un ton ușor disprețuitor.

Alessia îi mulțumește și ia un pahar de șampanie.

Mă încrunt la doamna Blake — în speranța că am interpretat greșit expresia ei glacială — și iau un pahar de suc de portocale. Ea se înroșește.

— Mă bucur că v-ați întors, milord.

— Vă mulțumesc, doamnă Blake. Sper că dumneavoastră și domnul Blake sunteți bine.

O privesc rece, iar ea îmi zâmbește dulce, așa că poate purtarea ei mai mult decât distantă cu Alessia a fost doar în mintea mea — și totuși nu ne-a felicitat.

Maryanne ne cuprinde cu brațele pe amândoi și ne conduce spre salon, unde masa e așezată pentru brunch.

OK. S-o facem și pe-asta.

Deși tot ce vreau e să-mi duc soția în pat.

Să ne-o tragem și apoi să dormim.

Dar Henrietta, iubita lui Tom, e și ea acolo și mă bucur să o văd. E ca o lumină pe lângă întunericul agresiv din el.

— Maxim, sunt foarte fericită pentru tine. Felicitări!

Mă îmbrățișează.

— Henry, ce mă bucur să te văd! Ea este Alessia, soția mea.

Alessia se simte murdară și lipicioasă de pe drum, dar iat-o aici, în apartamentul lui Maxim, în compania unor... oaspeți. Prietenii lui. Ar vrea să facă un duș rapid și să se schimbe. E îmbrăcată cu blugi și cu un sacou negru, cambrat, pe sub care poartă tricoul pe care scrie *It's better at Basil's* și pe care Maxim i l-a cumpărat dintr-un bar din Mustique. Ar prefera să fie puțin mai elegantă în fața prietenilor lui, dar ar fi nepolitic să-i părăsească.

Iar aceste femei arată toate impecabil.

Mai ales Caroline.

— Bună, Alessia. Mă bucur de cunoștință, spune Henry.

Are o voce melodioasă, echilibrată și dulce, și o față de înger, încadrată de bucle moi, castanii. Ochii ei cafenii sunt calzi și sinceri.

— Și eu mă bucur, răspunde Alessia, simțindu-se imediat în largul ei.

— Aici erai! spune Tom și o cuprinde pe Alessia într-o îmbrățișare. Sper că se poartă bine cu tine, Alessia. Îl voi biciui cu cravașa dacă aud că nu e așa.

Alessia râde.

— Mă bucur să te văd, Tom.

— Când ai urcat ultima dată pe un cal? spune Caroline, batjocoritoare. Zilele când jucai polo călare s-au sfârșit de mult.

Henry se încruntă la Caroline. Se lasă o tăcere stânjenitoare, iar Alessia observă că Maxim și Joe se încruntă și ei.

— Alessia, spune Joe, după o clipă, și o strânge la piept. Arăți minunat. Te-ai simțit bine? Unde-ați fost? Maxim a ținut secret.

Zâmbește larg și molipsitor, dezvelindu-și dinții de un alb orbitor. E tare elegant în costumul lui — și Alessia își dă seama că așa se îmbracă el, chiar și într-o zi de sâmbătă.

Maxim își strecoară brațul în jurul ei și o sărută pe păr.

— Ne-am simțit minunat. Am fost la Tirana și în Mustique, dacă chiar vrei să știi.

— Așa e, adaugă Alessia, cu timiditate. Și la Paris.

— De-a dreptul divin! exclamă Caroline. Sper că vă e foame. Draga doamnă Blake a gătit în timp-record.

După ce mă relaxez un pic, trebuie să recunosc că e destul de frumos din partea lui Caroline că a organizat acest brunch. E plăcut să-mi reîntâlnesc prietenii după luna de miere și s-o prezint pe Alessia tuturor într-un cadru atât de destins. Și mă bucur s-o reîntâlnesc pe Henry. Alessia pare destinsă sau poate că e doar obosită. Dar se înfruptă din somonul afumat, din ouăle și din pâinea prăjită cu avocado, stând de vorbă cu plăcere cu Henrietta, care are talentul rar de a face pe oricine să se simtă bine în preajma sa.

Chiar și pe Tom.

Maryanne îmi spune că s-au întors cu toții din Albania, împreună cu Rowena, cu un avion privat.

— Privat?

— Da.

— Hmm... Mă întreb cine a plătit cursa.

— Tu, probabil, spune Caro în timp ce alege ce să mănânce.

Așadar, mama cheltuia încă din contul proprietății.

Ei bine, nu pentru mult timp.

— Părinții tăi s-au descurcat de minune cu nunta, Alessia. Trebuie să spun că e cel mai important eveniment al acestui an.

— Suntem de-abia în martie, Tom, intervine Caro.

El însă o ignoră.

— Ați fost o inspirație pentru mine.

Se ridică în picioare, mândru și pompos ca de obicei.

— Sunt foarte onorat să vă spun că Henry, nebună cum e, a acceptat să-mi devină soție. Suntem oficial logodiți.

Îi zâmbeste Henriettei, care surâde și ea și roșește adorabil simțindu-se în centrul atenției.

— Felicitări, frate, spune Joe și ridică paharul. Pentru Tom și Henry!

Un cor de felicitări răsună în toată camera. Îi îmbrățișăm și îi sărutăm pe amândoi, unul câte unul.

— Bineînțeles, va trebui să nu vă suprapuneți nunta cu a lui Trevethick, căci se va mai însura o dată, spune Joe, sorbind din șampanie.

— Din nou? întreabă Caroline și Maryanne într-un glas.

La naiba!

— Ăăă... da.

— Poți să faci asta? întreabă Henry, ușor încruntată.

— Așa sper. Va trebui să aflu. Vrem să ne căsătorim și aici. Nu-i așa, Alessia?

Întind mâna, iar ea mi-o prinde, puțin încruntată când îmi analizează expresia panicată. Maryanne sau Caroline nu trebuie să afle nimic despre circumstanțele dubioase ale cununiei noastre și nici despre faptul că nu am respectat protocoalele obișnuite.

— Da, bineînțeles, răspunde Alessia. În felul ăsta, ni se pot alătura și toți prietenii lui Maxim, spune ea cu dulceață. Am petrec... petrecut...

Se uită la mine, ca să fie sigură că vorbește corect în engleză. Încuviințez și ea continuă.

— ...cu prietenii și familia mea, iar acum e rândul lui Maxim. Vrem să-i onorăm acum pe prietenii și rudele sale.

Alessia, ești o adevărată zeiță, la naiba!

Caroline mijește ochii și mai ia o gură de șampanie.

— Încă o nuntă? Ei bine, va fi grozav. La Londra, în Cornwall sau în Oxfordshire?

— Tocmai am venit de la nuntă, Caro. Lasă-ne-n pace! ripostez eu.

Strânge din buze, dar nu răspunde. În schimb, se întoarce spre Alessia.

— Bineînțeles, personalul de la fiecare dintre proprietăți de-abia așteaptă să te cunoască. Știi să călărești? întreabă ea.

Alessia îmi aruncă o privire rapidă, misterioasă, și o imagine cu ea dezbrăcată, deasupra mea, cu sânii săltând, cu capul lăsat pe spate, cu părul revărsat pe umeri, cu gura întredeschisă, savurând niște momente pasionale, îmi vine în minte fără să vreau.

La naiba!

Ce sexy!

Dulcea și inocenta mea soție! *Mi-a aruncat deliberat acea privire.*

— Nu, spune Alessia, iar eu îmi ascund zâmbetul.

Caro se uită la mine și apoi din nou la soția mea, iar eu mă aștept ca Alessia să-i dea replica — „Doar pe soțul meu îl călăresc“ —, dar, din fericire, se abține.

Frate! Maturizează-te!

— Va trebui să vedem ce putem face în privința asta, murmură Caro.

— Caroline e pasionată de echitație, la fel ca mine. Maxim, nu prea. Dar, desigur, el și Kit obișnuiau să joace polo, spune Maryanne.

— Aveți cai? întreabă Alessia, îndreptându-și atenția spre mine.

— Avem. În Oxfordshire, răspund. Vom da un tur pe-acolo, nu-ți face griji!

Un tur. Ce vrea să spună?

— Al proprietăților, răspunde Maxim la întrebarea sa nerostită. Ai fost în Cornwall. Mai avem o moșie în Oxfordshire. Și una în Northumberland, dar aceea e închiriată unui american care a făcut milioane de dolari în domeniul tehnologiei. De ce nu-și cumpără o proprietate... habar n-am.

Alessia dă din cap, absorbind aceste noi informații. În toată luna lor de miere, Maxim nu a pomenit nimic despre alte proprietăți.

Alte moșii. Alte pământuri!

Cât de bogat e, de fapt, soțul ei?

— Ar trebui să plecăm. Să vă lăsăm să dormiți puțin, anunță Tom. Dar am o rugămintă.

Toate privirile se îndreaptă spre el.

— Am ratat reprezentația ta nemaipomenită la pian dinainte de nuntă, Alessia, pentru că eram cu Thanas la hotel. Te rog, ai vrea să cânti pentru noi? Am auzit numai laude.

— O, da, te rog! zice Henrietta, bătând din palme. Mi-ar plăcea să te ascult. Joe a fost foarte încântat de tine.

Ah!

— Ești pregătită de asta? Nu trebuie s-o faci, se grăbește Maxim s-o liniștească.

— Nu, e-n regulă. Știi că ador să cânt la pian.

Zâmbește, încântată că îi poate mulțumi cumva lui Tom, după tot ajutorul lui din Albania. Ridicându-se de la masă, se îndreaptă spre pian. Simte că toată lumea se întoarce s-o privească.

De ce are atâtea emoții?

Deschide capacul pianului, inspiră adânc și se așază pe scaun. Se hotărăște ce vrea să audă și ce culori vrea să-și imagineze, își așază

degetele pe clape și închide ochii. Începe să cânte aranjamentul lui Rahmaninov pentru *Partita nr. 3* de Bach. Degetele ei găsesc notele în timp ce acestea îi străbat mintea în nuanțe roz și violet, iar preludiul răsună delicat în încăpere — melodia o mângâie și o mistuie până devine una cu muzica și culorile.

N-am mai auzit-o cântând această piesă până acum și, ca întotdeauna, iubita mea... soția mea se pierde în muzică, oferindu-ne o interpretare excepțională. Oaspeții noștri sunt uluiți, cum e și cazul. Dar eu ador faptul că are o asemenea relație cu muzica — se cufundă în ea. O absoarbe cu totul — ba nu, o posedă —, într-o așa măsură încât sunt convins că am dispărut cu toții și că au rămas doar ea, pianul și această melodie încântătoare.

Ajunge la ultima notă și aceasta rămâne în aer, ținându-ne pe toți înmărmuriți. Apoi ridică degetele de pe clape.

Oaspeții noștri aplaudă și se ridică în picioare.

— *Alessia, a fost senzațional!*

— *Dumnezeule!*

— *Bravo! Bravo!*

Alessia le zâmbește timid în timp ce eu mă apropii de ea și îmi las mâinile pe umerii ei. Mâna ei o strânge pe a mea.

— Doamnelor și domnilor, soția mea.

Mă aplec și o sărut rapid.

— Iar acum...! E momentul să plecați acasă. Amândoi suntem obosiți după călătorie.

— Bine, plecăm, spune Tom.

— Mulțumim din nou, adaugă Joe, îndreptându-se spre ieșirea din salon.

Doamna Blake face curat în bucătărie, iar eu îi mulțumesc înainte ca împreună cu Alessia să ne însoțim oaspeții până la ușă. Atunci observ, spre încântarea mea, că fotografiile mele cu peisaje au rame noi și sunt din nou puse pe pereți.

Caro mă îmbrățișează în semn de rămas-bun.

— Du-o pe Alessia să-și cumpere niște haine, pentru numele lui Dumnezeu, îmi șuieră ea la ureche. Sau lasă-mă pe mine!

Mă desprind de ea.

— Bine, dacă tu crezi că e cazul.

— Da. E contesă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu studentă. Du-o la Harvey Nicks.

Alessia se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Spune-i să te ducă la cumpărături, draga mea.

O îmbrățișează pe Alessia, zâmbește siropos și iese cu restul familiei și prietenilor mei, în timp ce Alessia se întoarce spre mine. Dar, înainte să spună ceva, mă salvează doamna Blake, care vine la ușă.

— Am spălat toate vasele. Bucătăria e curată și aprovizionată cu alimentele pe care le-ați cerut. Mașina de spălat vase va trebui golită.

Îi aruncă Alessiei o privire răutăcioasă.

— Știu... adică... sper că n-ar trebui să fie o problemă pentru dumneavoastră... *milady*.

Doamna Blake mimează un zâmbet, care seamănă mai degrabă ca un rictus.

— Ajunge, doamnă Blake, spun pe un ton tăios și dojenitor, ținându-i ușa deschisă. Este cazul să plecați.

Alessia își pune mâna pe brațul meu, poate pentru a mă împiedica să spun mai multe... nu știu. Își îndreaptă spatele și ridică bărbia.

— Da, bineînțeles. Vă mulțumesc pentru ajutor, doamnă Blake.

— Milord. *Milady*.

Dă din cap, nevenindu-i să creadă că a fost dată afară, și pleacă.

Bravo ei, la naiba!

*

Fața lui Maxim e absolut încremenită când îi urează o zi bună menajerei, dar Alessia e încântată că el a observat tonul arogant al doamnei Blake. Maxim se întoarce spre ea.

— Cred că trebuie să port o discuție cu doamna Blake.

Alessia își încolăcește brațele în jurul lui Maxim și-l strânge la piept.

A observat și a acționat.

Dar Alessia ar vrea să-și ducă singură propriile bătălii pe viitor. E sigură că vor urma și altele. La urma urmei, a fost menajeră și înțelege resentimentele doamnei Blake.

Îi zâmbește.

— Este servitoarea lui Caroline.

— Noi spunem că face parte din personal. Servitoare sună un pic... feudal.

— Eu am fost servitoarea ta, șoptește ea.

Maxim se apleacă și-și atinge nasul de al ei.

— Și acum eu sunt servitorul tău.

Își lipește buzele de ale ei și o reazemă de perete, sărutând-o lung.

— Hai să mergem în pat, murmură el pe un ton misterios care reverberează în locurile ei cele mai intime.

— Bine, șoptește ea.

Maxim moțăie lângă Alessia. Buzele lui sunt întredeschise, genele îi umbresc obrajii, chipul lui bronzat se relaxează în brațele somnului — este atât de frumos! Alessia îl privește, minunându-se de cât de tânăr pare. Se abține să-l atingă și se întoarce către cameră, s-o studieze. Habar n-are cât e ceasul, dar afară e încă lumină. Ultima oară când a fost în această încăpere au făcut dragoste și, după ce ea a părăsit apartamentul, Anatoli o aștepta.

Nu te gândi la el!

Se scutură de gândurile negre, cercetând camera într-o nouă lumină, ca soție a lui Maxim. E un spațiu absolut masculin: linii clare, mobilier minimalist în tonuri stinse, argintii și gri. Singura piesă de mobilier

ornamentată este oglinda mare, aurită, pe peretele lângă care se află tăblia patului. Iar pe peretele opus se află cele două fotografii cu femei dezbrăcate, cu spatele întors spre public, astfel încât să nu fie prea explicite. Totuși, sunt erotice și senzuale. Maxim a spus că toate fotografiile din apartament sunt opera lui; el trebuie să le fi făcut și pe acestea.

Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Alessia oftează. Asta știe și ea — a văzut dovezile în fiecare săptămână, aruncate în coșul lui de gunoi. Și a mai fost și tânăra aceea din pubul din Cornwall. Alessia nu-și amintește numele ei.

Dar câte femei or fi trecut prin patul ăsta?

Alessia se cutremură.

Nu te gândi la asta!

Și totuși, în aceste momente de liniște, se întreabă dacă se ridică la înălțimea tuturor celor care au fost aici înaintea ei. Strâmbă din nas, gândindu-se la toate femeile care au avut orgasm în această încăpere, înainte de ea.

Ideea o dezgustă și nu vrea să se gândească prea mult la asta și nici să-și petreacă toată ziua în pat. Nu e deloc obosită, așa că iese pe furiș de sub pătură și se îndreaptă spre baie ca să facă un duș, scăpând astfel de urmele călătoriei, după fabuloasa lună de miere.

Mă trezesc când aud dușul curgând în baie.

Alessia.

Udă și goală.

Gândul acesta mă excită imediat și mă dau jos din pat ca să mă duc după ea.

Stă sub cascada de apă fierbinte, cu spatele la mine, și se spală pe păr. Părul i se revarsă până la talie, deasupra fundului ei fantastic, în timp ce Alessia se șamponează. Mă postez în spatele ei și-mi duc ușor mâinile spre ea, să-i întind șamponul pe păr.

— Hmm... ce bine e, geme ea.

Mă opresc.

— Ah!

Alessia face un pas înapoi, lipindu-și corpul de mine. Ereția mi se reazemă ușor între fesele ei. Zâmbesc, iar ea întoarce capul, îmi aruncă un surâs luminos și jucăuș și mișcă din fund, tachinându-mă.

O, Doamne!

— Vrei să continui?

— Da. Te rog.

Revin la misiunea de a-i spăla părul, întinzând șamponul peste pletele ei și descurcându-i-le ușor. Ea își ridică fața spre jetul de apă ca să se clătească de săpun, iar eu mă întind după gelul de duș, îmi pun în palme un strop și apoi le frec, pentru a face clăbuc. Ușor, îi întind spuma peste pielea fină a abdomenului, apoi sub sâni, mângâindu-i sfârcurile cu vârful degetelor. Alessia gâfâie de plăcere și-și arcuiește spatele, lăsându-se pradă mâinilor mele.

La naiba! Are niște sâni superbi.

Îmi trec o mână peste trupul său, săpunind-o, simțindu-i formele. Cu cealaltă mână continui să-i stimulez sfârcurile care se întăresc, mângâiate pe rând. Pe măsură ce acestea se transformă sub atingerea mea, mädularul mi se trezește din ce în ce mai mult la viață.

— Ai niște sâni minunați, Alessia, îi șoptesc și o mușc ușor de lobul urechii.

Cobor mâna, ajungând la sexul ei și-mi trec degetele peste clitoris.

Ea geme, se lasă pe spate și-și încolăcește mâinile în jurul gâtului meu, cu spatele lipit de pieptul meu. Întoarce capul și-mi acoperă gura cu buzele.

Ne sărutăm. Fierbinte. Apăsăat. Numai limbă și dorință — în timp ce mädularul meu încă se sprijină de fundul ei frumos.

Alessia își înfinge o mână în părul meu, iar cu cealaltă îmi atinge scula. Mi-o ia în palmă, strângând cu putere, și începe să se miște încet, în sus și în jos. Foarte încet, oh, la naiba! Mă torturează. Răsufli și o împing în față, lipindu-i obrazul de faianță.

— Acum ești curată. Aș vrea să te murdăresc la loc.

Îmi dă drumul, cu gura întredeschisă, cu ochii întunecați de dorință, și se sprijină cu palmele de perete.

— Vrei să facem asta? Aici, așa? o întreb.

— Hmm...

— Asta înseamnă da?

Dă din fund, lipită de mine, iar eu zâmbesc.

— Deci înseamnă da.

Încetișor, îi strecur un deget înăuntru. E udă. De mai devreme? De acum? Nu-mi pasă. E pregătită. Pentru mine. Îi trag șoldurile ușor înapoi.

— Rămâi așa.

Și foarte încet, ca să nu-și piardă echilibrul, pătrund ușor înăuntrul ei, iar ea se împinge înapoi, spre mine.

Da!

Ținând-o de șolduri, mă dau înapoi și apoi alunec din nou înăuntrul ei, savurând fiecare bucată din trupul soției mele. Ea scoate un geamăt puternic, lovindu-se de mine, iar eu intru și ies din ea, din ce în ce mai apăsăat.

Mai tare. Mai repede.

La nesfârșit. Îmi place s-o simt. Din ce în ce mai excitați.

Deodată, simt cum mușchii dinăuntru i se contractă și mă pregătesc de final, cu degetele peste mâna ei.

— Ah! strigă ea și ajunge la orgasm, luându-mă cu ea.

Îi strig numele și o strâng în brațe în timp ce-mi dau drumul...

Apoi ne prăbușim pe podeaua dușului, sub torentul de apă.

— Cum a fost? întreabă Maxim, dându-i laoparte părul ud de pe față și apoi sărutând-o.

— Bine. Foarte bine, spune Alessia zâmbind.

— Da. Și pentru mine. Cred că noua mea distracție preferată e să fac dragoste cu tine.

— Este o distracție.... ăăă... nobilă... Este cuvântul potrivit? O distracție nobilă.

El izbucnește în râs.

— Merge. Nespus de nobilă.

Își încolăcește brațele în jurul ei și o trage mai aproape.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, cu mine, în siguranță!

— Și eu mă bucur.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

Vocea lui Maxim se frânge. Alessia se întoarce și-l sărută.

— Sunt aici. În siguranță. Cu tine.

El o sărută pe frunte.

— Ce bine!

Fără să vrea, îi vine în minte o imagine cu Bleriana, una dintre fetele traficate împreună cu ea. S-au împrietenit în spatele camionului care le-a adus în Marea Britanie. Ele credeau că vin aici ca să muncească.

O Zot! Bleriana avea doar șaptesprezece ani.

Alessia se încruntă și încearcă să-și alunge senzația de anxietate și de vinovăție.

Oare a scăpat și Bleriana?

Sau or fi prins-o Dante și Ylli?

Ideea asta e înspăimântătoare.

— Hei, ce-ai pățit? spune Maxim.

Ea scutură din cap, încercând să alunge acest gând. Va reflecta la asta mai târziu, când va fi singură, pentru că nu vrea ca Maxim să se îngrijoreze.

A făcut deja atât de multe pentru ea.

— Cred că sunt din nou curată, zâmbește ea, iar Maxim izbucnește în râs.

— Ți-e foame?

Ea dă din cap că da.

— OK. Hai să mergem să mâncăm în oraș!

Capitolul unsprezece

E duminică dimineața devreme: aerul e rece și proaspăt, copacii sunt încă adormiți și lipsiți de frunze, iar eu alerg prin parcul Battersea. Este acel moment special al zilei în care acest loc le aparține doar celor care își plimbă câinii sau aleargă. Cerul e cenușiu și amenință cu ploaia, dar e o energie plăcută în briza rece — parcul se trezește din lunga iarnă, primăvara se întrevește la orizont. Pe măsură ce-mi intru în ritm, făcând un pas după altul, mintea mi se limpezește. E minunat să fiu în aer liber, cu o muzică veselă în căști care mă înviiorează în timp ce trag adânc în piept aerul Londrei. Mi-a fost dor de orașul ăsta.

Am lăsat-o pe Alessia dormind, dar avem toată ziua înaintea noastră — trebuie doar să despachetăm și să ne instalăm din nou în apartament.

În timp ce alerg, îmi dau seama că, în ultimele săptămâni, nu m-am gândit decât la găsirea Alessiei, apoi la nuntă, apoi la luna noastră de miere. Acum trebuie să mă lămuresc ce înseamnă viața de om căsătorit.

Nu am nici cea mai vagă idee.

Nici Alessia nu cred că are.

Să rămânem în Londra?

Va trebui să ne păstrăm un cuib aici. Dar putem să ne mutăm în Cornwall sau în Oxfordshire — deși nu sunt sigur că Alessiei îi va plăcea la Angwin, pentru că proprietatea de-acolo are mai mult personal decât la Tresyllian Hall, care este deschisă publicului.

Poate ar trebui să facem copii.

Un moștenitor și unul de rezervă.

Un băiețel ca Alessia?

O fetiță ca Alessia?

La naiba! Nu încă.

Amândoi suntem prea tineri.

Măine ne vom întâlni cu avocatul care ne va ajuta în problema cu viza. Apoi vom putea lua niște decizii.

Da.

Măine vom lua toate deciziile. Hai să ne bucurăm de ziua de azi!

Alessia se trezește și descoperă că e singură. Pe perna lui Maxim găsește un bilet.

Am plecat să alerg.

Mă întorc curând.

Te iubesc. Mx

Zâmbește, amintindu-și cum trebuia să-i strângă de pe podea echipamentul de sport transpirat după ce alerga. Și mai erau și notițele pe care le găsea aruncate pe jos. De obicei, numere de telefon. De la femei?

O Zot! Se încruntă și încearcă să alunge acest gând.

Nu te mai gândi la asta, Alessia!

Se întinde, simțindu-se odihnită, apoi se ridică din pat. E momentul să despacheteze bagajele și să facă ordine în apartament.

Aceleași chestii de pe vremuri.

Zâmbește și buna dispoziție îi revine.

În plus, îi va pregăti lui Maxim micul-dejun, poate niște pâine de casă, cu condiția ca doamna Blake să se fi ținut de cuvânt și să fi cumpărat produsele de pe lista pe care i-o transmiseseră când erau în luna de miere. Fericită, se duce în baie să facă duș.

Maxim se întoarce în timp ce ea despachetează valiza, în dormitorul pentru oaspeți. Zâmbind pentru că, în sfârșit, soțul ei a ajuns acasă, ea se oprește ascultându-l cum intră în dormitor, apoi îl aude alergând pe hol cu disperare, căutând-o în bucătărie, apoi în living.

— Alessia! o strigă el, evident panicat.

O Zot! Nu!

— Maxim! Aici sunt!

Iese din camera de oaspeți și se uită la el, în capătul holului. Maxim răsuflă ușurat și-și trece o mână prin părul transpirat.

— Nu-mi face asta! Am crezut... am crezut că ai plecat.

Vocea i se frânge. Se îndreaptă cu pași mari spre ea, cu o expresie gravă.

— Eu...

Dar ea rămâne fără cuvinte. Nu voia să-l sperie, iar inima i se topește când vede cât de multe griji și-a făcut pentru ea. Dar de ce a crezut că ea a plecat? Nu înțelege, dar el nu așteaptă explicațiile ei; o trage spre el într-o îmbrățișare strânsă, deși e transpirat.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată, repetă el apăsător și o sărută în creștetul capului. Ultima dată când nu mai erai aici, te răpise nenorocitul ăla.

Ah!

El răsuflă, relaxându-se, dar buzele lui s-au transformat într-o linie subțire, așa că Alessia bănuiește că e puțin nervos.

— Mă duc să fac un duș, spune el bosumflat și pleacă spre dormitor, lăsând-o pe hol, să se lupte cu sentimentul de vinovăție.

O Zot! O Zot! O Zot!

Ultimul lucru pe care și-l dorește ar fi să-l supere — dar nici măcar nu i-a trecut prin cap.

— La naiba! mormăie ea, hotărându-se să renunțe la despachetat și îndreptându-se spre bucătărie.

Cu o sticlă de vin, pentru că nu are la îndemână un făcăleț, întinde aluatul pe care l-a pregătit mai devreme, apoi îl taie și formează bile mici, așezându-le pe singura tavă de copt pe care o găsește. Va trebui să cumpere mai multe ustensile de bucătărie dacă vrea să gătească aici. Se încruntă, deloc convinsă că Maxim va fi dispus să plătească pentru astfel de lucruri. Nu au discutat deloc despre bani — ea are doar banii pe care i-

a strâns făcând curățenie, dar se împuținează văzând cu ochii. În timpul lunii lor de miere, Maxim a plătit tot. Ea știe că va trebui să ridice problema asta la un moment dat, dar nu are habar cum să facă acest lucru.

Cufundată în gânduri, bagă tava în cuptor, spală și șterge castronul, apoi, pe masa mică și rotundă, pune farfurii pentru ei doi. Când se întoarce ca să se uite la pâine, rămâne surprinsă să-l vadă pe Maxim privind-o fix. E sprijinit de tocul ușii, îmbrăcat într-un tricou alb cu mânecă lungă și blugii lui negri, rupți în genunchi. Preferații ei. Părul îi e ciufulit și umed, iar pe chipul bronzat ochii lui sunt de un verde aprins, primăvărat. Ea inspiră adânc, amețind la vederea lui.

E atât de frumos!

Și e al ei.

Alessiei i se taie răsufierea, dar expresia lui e indescifrabilă. Stă tăcut, fixând-o cu privirea. Ea înghite în sec.

— Ești supărat pe mine?

— Nu. Sunt supărat pe mine.

— De ce?

— Pentru că am exagerat.

Ea înaintează, venind atât de aproape, încât îi simte căldura pe piele.

— Ar fi trebuit să-ți spun că sunt în camera de oaspeți. Dar sunt aici.

În siguranță.

El îi ridică bărbia, uitându-se în ochii ei.

— Eram... neliniștit.

O sărută moale pe buze.

— Nu-mi place senzația asta.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit.

Cu blândețe, ea îl cuprinde în brațe, lipindu-și obrazul de pieptul lui. El își reazemă bărbia pe creștetul ei, învăluind-o în îmbrățișarea lui și inspirându-i parfumul.

— Miroși minunat, îi șoptește el.

— Și tu la fel. A curățenie.

Ea îi simte zâmbetul și se relaxează, iar el o sărută pe păr. Îi ia fața în mâini și îi ridică buzele spre ale lui.

— Trebuie să te știi în siguranță.

— Sunt în siguranță. Cu tine.

El o sărută — moale, dulce, umed și cald, iar ea capitulează în fața limbii sale pricepute. Maxim își sprijină fruntea de a ei și expiră.

— Miroase cumva a pâine proaspătă?

— Da. A pâine de casă, zâmbește ea.

El îi surâde amețitor.

— M-a avertizat tatăl tău.

— Tata?

— Da. A spus că mă vei pune la îngrășat.

— O să fac asta doar duminica.

Maxim râde, din nou binedispus.

— Un plan bun.

Alessia inspiră adânc.

— Dar va trebui să ies din casă. Să cumpăr mâncare.

— Știu. Da, știu. Bineînțeles. Sunt absurd.

Din buzunarul de la spate, scoate cheia pe care i-o dăduse Alessiei nu cu mult timp în urmă.

— Doar spune-mi unde ești. Te rog!

Alessia ia cheia.

— Mulțumesc, spune ea, studiind brelocul de piele. Ce este acest loc... Conacul Angwin?

— E moșia noastră din Oxfordshire. Vom merge acolo spre finalul săptămânii, dacă vrei. Sau chiar azi. Putem face o excursie rapidă, dacă ai chef.

El se așază la masă, iar Alessia ia un prosop pentru a scoate pâinea din cuptor, în timp ce digeră informația.

— Ce făceai totuși în camera de oaspeți?

— Despachetam bagajele. Hainele mele. Nu mai e loc la tine în dulap.

— Ah! Înțeleg! strânge Maxim din buze. Ar trebui să ne mutăm într-un apartament mai mare.

Alessia se uită mirată la el.

— Familia noastră are mai multe proprietăți, îi răspunde el la întrebarea nerostită. O să vorbesc cu Oliver, să văd ce este disponibil.

O altă casă? Așa, pur și simplu? Alessia se încruntă, consternată.

— Ce-ai pățit?

— Câte moșii... ăăă... proprietăți deții?

— Eu, personal, nu prea multe. Toate proprietățile Trevethick, inclusiv cele trei mari domenii, și toate bunurile de pe ele aparțin trustului. Trustul este proprietarul lor legal, iar Kit, Maryanne și cu mine am fost administratori fiduciari. Acum, când Kit nu mai este, am rămas doar eu și Maryanne — dar, în calitate de conte, eu sunt proprietarul de drept. Înțelegi?

Alessia se uită fix la mine.

— E complicat! spun eu, recunoscând că nu e ceva lesne de înțeles. Practic, avem numeroase proprietăți, iar veniturile provin din închirierea tuturor spațiilor rezidențiale, comerciale și de afaceri pe care le deținem.

— Ah... face Alessia. Și treaba ta este să... ăăă... să conduci toate astea?

— Oliver, cel pe care l-ai întâlnit deja, este directorul operațional de la Trevethick Estate. El se ocupă de toate astea în fiecare zi. Eu sunt... șeful lui. Era treaba fratelui meu, Kit, care avea simțul afacerilor. Eu încă învăț.

Veselia mea se duce naibii. Asta e marea problemă când îți asumi titlul de conte. Nu am fost pregătit să fac nimic din toate astea, în timp ce Kit se pricepea de minune. În plus, era înțelept când era vorba de chestii comerciale și reușise să sporească și averile noastre individuale.

La naiba! Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

— Uite, e ultima zi din vacanța noastră, adaug eu. Hai să ne bucurăm de ea! Putem face o plimbare cu mașina până la Angwin. Sunt cam două ore de mers. Aruncăm o privire. Apoi, de mâine, începe munca.

Mă întind spre chiflele pe care Alessia le-a pus pe masă.

— Trebuie să găsim o casă nouă. Să-ți iei viza, ca să poți rămâne aici. Să ne întoarcem la treabă.

Iată cinci cuvinte pe care nu credeam că le voi rosti vreodată.

Clatin din cap prefăcându-mă nemulțumit, apoi întind unt pe chiflă și-l privesc cum se topește înainte de a adăuga gem de coacăze negre. Apoi mușc cu poftă.

Dumnezeule mare! Chestia asta e superdelicioasă.

Alessia pune o ceașcă de cafea în fața mea și se așază pe scaun.

— OK, mi-ar plăcea să vizitez conacul Angwin.

Zâmbesc.

— M-aș putea obișnui cu asta, să știi.

Ridic o bucată de pâine, arătându-i-o soției mele.

— Nu ai de ales, spune ea, zâmbind.

— Dar tu ai. Știi că nu trebuie să faci toate astea. Putem să ieșim să mâncăm în oraș sau să angajăm ajutoare.

— Vreau s-o fac eu. Pentru tine. Asta e treaba mea.

Iată educația ei și diferențele noastre culturale. Nu cunosc nicio femeie ca ea. I-a servit ani întregi pe bărbații din viața ei, iar acestea sunt așteptările ei limitate. Nu m-am gândit niciodată că mă voi căsători cu o femeie atât de casnică. Va depăși oare vreodată stadiul ăsta?

Adică îmi place că vrea să aibă grijă de mine.

Frate!

Bine, îmi place la nebunie că vrea să aibă grijă de mine.

Dar vreau ca Alessia să știe că are opțiuni. Cu cât ne mutăm mai repede într-o casă mai mare, cu atât mai bine. Putem angaja ajutoare și ea nu va mai fi nevoită să facă asta. În plus, avem case de administrat, proprietăți de condus și personal de gestionat.

Amice! Cam multe lucruri.

— Nu știi ce m-aș face dacă nu aș găti și nu aș face curat pentru tine, adaugă ea mușcând din pâinea cu unt.

— Sunt sigură că vei fi ocupată după ce vei deveni contesă în toată puterea cuvântului.

— Ce înseamnă asta? face ea ochii mari.

— Personalul, proprietățile, evenimentele, toate astea vor cădea în grija ta.

Oftează și în ochi i se citește panica.

— Îmi pare rău, zic, ridicând din umeri. Toate astea vin odată cu titlul. Nu-ți mai face atâtea griji! Va fi bine.

— Cred că am nevoie de niște lecții! exclamă ea.

— Lecții?

În minte îmi vine propunerea disprețuitoare a mamei mele, cu „școala de bune maniere“.

— Da. Să citesc niște manuale sau... să merg la niște cursuri la care să pot învăța...

Vocea i se pierde.

— Vorbești serios?

— Da, răspunde ea categoric.

— Ei bine, sunt sigur că putem găsi ceva. Dacă asta dorești. Dacă asta îți dă încredere.

— Da, exact de asta am nevoie! zâmbește ea.

— Ești sigură?

— Da. Nu m-am născut cu acest... stil de viață. Nu vreau să te dezamăgesc.

Izbucnesc în râs.

— Eu ar trebui să-ți spun asta. Ești perfectă așa cum ești, dar poți urma niște cursuri, dacă asta vrei.

Alessia zâmbește, cu ochi strălucitori.

Lecții de etichetă.

De unde știa mama mea?

— O să despachetez și eu! schimb subiectul, iritat că mama a avut dreptate. După aceea putem să trecem pe la Angwin. Să mergem la cumpărături, să luăm prânzul în oraș, orice vrei tu.

— Da, mi-ar plăcea! dă ea din cap. Ți-am despachetat eu bagajul.

— Ah, mulțumesc!

— Aș vrea să mergem la magazin. Avem nevoie de ustensile de gătit...
ăăă... pentru bucătărie.

— Nu m-am gândit la asta. Da, cred că ne trebuie. Nu mă pricep prea bine la gătit.

— Faci un mic-dejun delicios.

Zâmbesc, amintindu-mi de vremurile de la Hideout.

— E adevărat. Bine. Peter Jones e probabil cel mai bun loc unde putem merge. N-am cumpărat niciodată chestii din astea. Ne putem uita pe internet. În plus, ar trebui să-ți luăm și niște haine noi. Asta îmi amintește...

Maxim se ridică în picioare și părăsește încăperea, revenind câteva clipe mai târziu cu patru plicuri pe numele Alessiei Trevelyan. Alessia le examinează, întorcându-le pe o parte și pe alta.

Ce ar putea fi?

— Le-am comandat când am fost plecați. Carduri bancare. Și PIN-urile lor. O să ai nevoie de ele. Unul e un card de debit. Celălalt este un card de credit.

— Bani? spune ea, uitându-se la el. Pentru mine?

E absolut șocată.

— Da, pentru tine. Carduri magice, așa le spuneai odinioară. Nu sunt magice, dă-mi voie să subliniez. Așa că nu te arunca prea tare în ele!

Maxim îi aruncă un zâmbet pieziș.

Și, uite așa, problema banilor este rezolvată.

— Mulțumesc, spune ea.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, zice Maxim, încruntându-se. Ești soția mea.

Și, încă o dată, Alessia încearcă să-și înăbușe panica pe care o resimte în fața norocului care a dat peste ea... când se gândește la ceea ce ar fi

putut fi. O imagine a Blerianeii îi trece din nou prin minte, iar gândurile astea o întristează.

Unde este fata?

O fi în siguranță?

Ar putea oare Alessia s-o găsească?

— Mă duc să spăl vasele, spune Maxim, întrerupându-i gândurile.

— Ba nu! Le spăl eu.

Maxim râde.

— Nu avem ce discuta. Pot să le spăl și eu. Sau să încarc mașina de spălat vase. Hai să facem o vizită-surpriză la Angwin după ce termin.

Se ridică, luându-și farfuria și ceașca de cafea.

Angwin este ascuns undeva între dealurile Cotswold, lângă Chipping Norton. La volanul Jaguarului, ies de pe șosea și intru pe poarta principală, pe aleea maiestuoasă, străjuită de fagi, care duce la moșie.

— Uau! exclamă Alessia când zărește conacul în toată splendoarea lui, cu cele patru coloane corintice și cu frontonul impresionant.

Casa de piatră de culoarea mierii domină peisajul îngrijit, printre șirurile de fagi.

— Da, acesta este Angwin.

Îmi zâmbește, cu o expresie admirativă.

Ajung în parcare pentru vizitatori, pe care mă bucur s-o văd plină. În mod normal, aș fi parcat în spatele casei, lângă grajduri, dar vreau ca vizita noastră să fie una discretă. Nu am anunțat pe nimeni că venim și nu vreau s-o copleșesc pe noua mea contesă.

— Ești gata? o întreb, oprind motorul.

Alessia îmi răspunde cu un zâmbet larg.

După ce coborâm din mașină, o iau de mână și străbatem aleea spre casa principală.

— Uite-acolo!

Arăt spre punctul unde aleea se bifurcă, iar la stânga este o grădină superbă, amenajată pe locul unde odinioară erau grădinile de lângă bucătărie; îi explic că dincolo de aceasta se află o sală de joacă pentru copii și mica noastră grădină zoologică, ambele extrem de iubite de localnici și de copiii lor. Și o destinație turistică în timpul vacanțelor școlare. Unul dintre arendașii noștri ne pune la dispoziție oi, vaci și porci pentru micul zoo, unde mai avem trei alpaca și patru măgăruși — toți salvați de Maryanne, care și-a făcut din asta o pasiune.

— Nu sunt și capre? întreabă Alessia, cu ochii scânteind de veselie.

— Nu prea cred, pufnesc eu în răs. Putem să mergem să vedem. Poate luăm câteva, doar pentru tine.

Ne oprim la micul ghișeu de bilete, unde e o persoană pe care nu o recunosc.

— Bună ziua, mă salută tânărul.

— Două bilete pentru casă, vă rog.

Mi se pare mai ușor să cumpăr bilete decât să-i explic că sunt proprietarul conacului.

Bărbatul îmi întinde două bilete, iar eu plătesc cu cardul. Alessia surâde.

— Trebuie să plătești?

— De obicei, nu, râd eu discret. Dar nu-l cunosc pe-acest tânăr.

Ne plimbăm pe alee, spre conac. Printre copaci se vede malul unuia dintre cele două lacuri ale noastre și, dincolo de stuf, zăresc doi cocostârci și câteva rațe care înoată spre mal.

— Lebede! exclamă Alessia încântată, zărind perechea de păsări mute care alunecă elegant pe apele liniștite, cu penele lor albe ca zăpada ridicate ca pânzele unei corăbii.

— Da. Perechea asta de lebede e aici de vreo zece ani. Cred că Kit le-a botezat Triumph și Herald, dar nu știu care e una și care e alta.

— Minunate nume. Sunt foarte frumoase.

— Sunt. Kit era obsedat de mașini, mai ales de cele clasice. De aici și numele lebedelor.

Râd în sinea mea. Alessia nu are nici cea mai vagă idee despre mașinile britanice vechi.

— Își aleg perechea pe viață, ca să știi, adaug, întorcându-mă spre ea cu un zâmbet larg.

Ea surâde și-și ridică bărbia, amuzată și un pic îngâmfată.

— Știu despre lebede.

Bineînțeles că știe.

— Își cresc bobocii aici în fiecare an.

Și poate că, într-o bună zi, ne vom crește și noi copiii aici.

Gândul mă ia prin surprindere și mă încântă.

Într-o bună zi.

Mă strânge de mână și mă întreb dacă nu cumva și ea se gândește la același lucru.

În fața casei se află o peluză întinsă, de aproape un hectar. Jumătatea dinspre noi e frumos cosită, cu un model în dungi. E înconjurată de stejari bătrâni, ulmi, fagi și de lac. Este un peisaj impresionant, dacă stau să-l studiez mai bine.

— Așadar, oricine poate veni aici? întreabă Alessia, admirând priveliștea de pe treptele casei principale.

— Da, atât timp cât cumpără bilet. Nu e mult, dacă vrei doar să folosești terenul. E foarte popular în timpul verii. Pentru picnicuri. În spatele casei sunt grajdurile. Pe unul dintre ele îl punem la dispoziția localnicilor care au cai, iar un prieten de-ai lui Caroline are acolo o școală de echitație. Aici își țin caii Maryanne și Caroline. Hai să-ți arăt interiorul!

Alessia îl urmează pe Maxim, care urcă rapid treptele de piatră și trece de ușile duble, ajungând într-o sală de recepție impresionantă. Peste tot sunt statui, amplasate în mici alcovuri, și lambriuri în întreaga încăpere, inclusiv pe tavan. Alessia privește emoționată, încercând să absoarbă măreția unei încăperi care nu este decât intrarea în această casă imensă.

În spatele unui pupitru de recepție, cea mai tânără dintre cele două femei își ridică privirea, salutându-i.

— Bună ziua. Ați venit pentru turul conacului? întreabă ea.

Maxim izbucnește în râs, iar femeia vârstnică ridică ochii.

— O, Doamne! Maxim! exclamă ea. Adică milord!

— Bună ziua, Francine. Ce mai faci?

— Foarte bine, milord.

Femeia ocolește pupitrul, spre surprinderea colegei sale.

— Te rog, Maxim e suficient. Așa mă cheamă. Am mai spus asta când am fost aici ultima oară.

— Știu, milord, dar eu sunt de modă veche.

E evident că Maxim îi e drag, după cum îi zâmbeste.

Maxim o cuprinde cu brațul pe Alessia și o trage mai aproape.

— Francine, dă-mi voie să ți-o prezint pe soția mea, Alessia.

— Soția dumneavoastră! exclamă Francine. Lady Trevethick, ce plăcere să vă cunosc!

Alessia îi întinde mâna, iar Francine i-o strânge viguros.

— Lady Caroline mi-a spus că v-ați căsătorit. Vă felicit pe amândoi, milord!

Caroline. A fost aici?

— Mulțumim.

— Aș fi vrut să ne spuneți că veniți...

Maxim ridică mâna pentru a o opri.

— O să venim și o să facem prezentările cum se cuvine spre sfârșitul lunii. Am vrut doar să-i arăt repede casa soției mele. Să-și facă o idee despre ce o așteaptă.

Francine râde firesc, privind-o pe Alessia cu ochi scânteietori.

— Îl cunosc pe milord de când era tinerel.

Maxim o întrerupe rapid.

— Ești nouă, spune el, întorcându-se spre femeia mai tânără din spatele pupitrului.

— Acesta e contele. Proprietarul, îi spune repezit Francine. Ea e Jessica. Este la noi de vreo trei săptămâni.

Tânăra se ridică, emoționată.

— Îmi cer scuze, sir. Maxim. Ăăă... milord.

— Bine-ai venit la Angwin, Jessica!

Maxim îi întinde mâna, iar Alessia îl imită, strângând ușor palma moale și umedă a Jessicai.

Aceasta salută înclinându-și capul, iar obrajii Alessiei se înroșesc imediat.

— Mergem să aruncăm o privire pe-aici, spune Maxim.

— Așa să faceți, domnule, răspunde Francine cu un zâmbet larg. O voi anunța pe doamna Jenkins că sunteți aici.

Alessia și Maxim intră pe o ușă din partea laterală a sălii de recepție, pe un culoar plin de tablouri.

— Nu mi-ai spus că e atât de arătos! o aud ei pe Jessica șoptindu-i lui Francine.

Alessia ridică din sprânceană spre soțul ei, iar acesta dă din umeri și izbucnește în râs.

Alessia tace mîlc în timp ce eu conduc prin Chipping Norton, spre casă, spre Londra. Întinzându-mă spre ea, o iau de mână și i-o rețin în palma mea.

— E foarte mult. Știu.

Alessia încuviințează.

— Nu mi-am dat seama că poate fi atât de... mare. Mai mare decât...
ăăă... conacul din Cornwall.

— Da. Este cea mai mare proprietate pe care o deținem — casa propriu-zisă și terenul. Cea mai mare parte a terenului e cultivat — organic, bineînțeles. Tatăl meu a fost un vizionar. Un ecoactivist la sfârșitul anilor 1970.

Inima mă doare și mi se pune un nod în gât. Mi-e dor de el. *De tata.*

Și de Kit.

Îmi dreg glasul.

— La Angwin treaba merge de la sine, în mare parte pentru că personalul care se ocupă de moșie este excelent.

— Dar tu nu locuiești acolo.

— Nu. Acolo locuim ocazional. După cum ai văzut, avem un apartament în casa principală. Dar asta este tot. Întotdeauna mă gândesc la Angwin ca la o dovadă istorică și ca la un loc de relaxare pentru comunitate. Este deschis publicului, iar oamenii pot să se plimbe prin conac și să vadă cum trăiau nobilii latifundiarilor. Și să admire colecția de artă...

Alessia dă din cap.

— Atât de multe încăperi...

— Da, știu. Întreținerea costă enorm. Dar am reușit să menținem moșia în viață și să n-o lăsăm să moară.

Îmi zâmbește ușor. Mă întreb la ce se gândește.

Oare ne judecă? Pe mine, pe familia mea?

Bogăția noastră?

La naiba!

— Ești OK? o întreb.

— Da, da. Sigur. Sunt un pic... ăăă... copleșită. Dar îți mulțumesc că mi-ai arătat... cealaltă casă a ta. Este cât se poate de clar că angajații te apreciază.

Poftim? Nu mă așteptam la aceste cuvinte.

— Crezi?

— Da, toată lumea, zâmbește ea larg. Sunt... loiali. E termenul potrivit?

— Da! pufnesc eu în râs. Cred că e, dar nu prea sunt de acord cu tine. Cred că nu mi-am făcut încă o părere despre asta.

— Cred că-și doresc să reușești.

O căldură neobișnuită îmi cuprinde pieptul — aprecieri din partea personalului, asta e ceva nou pentru mine. Toate laudele îi erau rezervate

lui Kit.

— Eu eram oaia neagră a familiei, murmur eu, meditând la remarca Alessiei. Kit era fratele stabil, matur și muncitor, dar nici nu avea de ales.

— Oaia neagră a familiei? întreabă ea.

— Categorie.

Îi zâmbesc jucăuș, în speranța că astfel voi detensiona atmosfera și, spre bucuria mea, funcționează.

Alessia râde.

— Pune niște muzică! fac eu semn spre sistemul audio, iar Alessia se uită prin lista de melodii.

În lumina slabă a micii veioze în formă de dragon, Alessia îl privește pe Maxim dormind. E mai copilăros în somn. Ușor, îi mângâie părul de pe frunte și îl sărută cu tandrețe. Se întoarce și se întinde pe spate, privind dansul reflexiilor fluide de pe tavan, și se întreabă cum de o singură familie poate deține atâtea proprietăți.

Iar acum ea face parte dintr-o astfel de familie.

Ea are atât de multe, pe când alții... nu au nimic.

Închide ochii pentru a alunga imaginile de pe tavan și pentru a-și înăbuși sentimentul de vinovăție care o cuprinde.

Capitolul doisprezece

Bleriana! Dulcea, atât de tânăra Bleriana se află în fața porților încuiate ale sălii de recepție de la conacul Angwin. Încearcă să intre, zgâlțâind ușa.

Lovește cu pumnii în geamul ușilor duble.

În geam.

O să-l spargă.

Urlă. Dar Alessia nu înțelege niciun cuvânt.

Alessia încearcă și nu reușește să deschidă ușile.

Iar în spatele Blerianei... Dante și Ylli se ivesc din întuneric.

Cu niște saci negri de plastic deschiși, pregătiți s-o înhațe.

Alessia simte cum se cufundă într-o beznă sufocantă.

Bleriana continuă să țipe.

— Alessia! Alessia! Trezește-te!

Vocea panicată a lui Maxim pătrunde în visele sumbre ale Alessiei, trăgând-o spre lumină din adâncurile coșmarului. Inima îi bate cu putere. Deschide ochii și simte că se sufocă — frica ei e ca o gheară în piept, ca un nod în gât.

Maxim.

Salvatorul ei.

Din nou.

Ochii lui verzi și strălucitori o privesc fix, cu îngrijorare.

— Te simți bine?

— Am avut un vis, un vis urât, bolborosește Alessia și se crispează când Maxim o strânge în brațe.

— Sunt aici, șoptește el, strângând-o și mai tare la piept, protector.

O sărută pe frunte.

Bătăile puternice ale inimii ei se calmează, cum stă lipită de soțul ei drag. Îi inspiră parfumul reconfortant — miroase a gel de duș, a somn, a Maxim.

— Hmm, răsuflă ea.

— Liniștește-te, gata, șoptește el în semiîntuneric și se întinde pe spate, cu Alessia în brațe. Culcă-te la loc, iubito!

Alessia închide ochii și, pe măsură ce frica îi trece, ațipește din nou.

E prima mea zi la birou după evenimentele tumultuoase din ultimele săptămâni. În timp ce taxiul oprește în fața clădirii, mă întreb ce mă așteaptă azi. Sunt încă tulburat de hohotul de plâns al Alessiei din miez de noapte — strigătul de ajutor din coșmarul ei. Dimineață părea să se simtă bine și nu-și mai amintea de visul urât, dar îmi fac griji că traumele trecutului o ajung din urmă. Întotdeauna pare stoică, dar poate că acum, când este în siguranță, șocul provocat de numeroasele încercări din ultima vreme iese la suprafață.

Amice! E doar un coșmar.

Inspir adânc, alung gândurile negre, îl plătesc pe șofer și urc cu pași hotărâți treptele spre clădirea de birouri. Receptionera mă întâmpină cu un zâmbet vesel.

— Bună dimineața, lord Trevethick!

— Bună dimineața, Lisa!

— Și felicitări! Pentru nuntă.

— Mulțumesc!

Mă îndrept spre birou, bat la ușa lui Oliver și intru. El îmi zâmbeste larg; dacă nu greșesc, cred că se bucură să mă vadă.

— Maxim! Bine-ai revenit și felicitări!

Se ridică în picioare și-mi întinde mâna.

— Mulțumesc, Oliver!

Ne strângem mâna; îi sunt recunoscător că s-a ocupat de toate problemele în locul meu.

— Și-ți mulțumesc că ai restaurat fotografiile din apartamentul meu.

— Ai observat! A fost o adevărată plăcere. Te pricepi. Ai avut o lună de miere relaxantă și plăcută?

— Da, mulțumesc! zâmbesc eu.

— Avem multe de făcut, așa că mă întreb dacă n-ar trebui să ne-apucăm de treabă.

— Da, desigur. Totuși, vreau un răgaz. Am decis că e momentul să mă mut în biroul lui Kit.

— Foarte bine, sir, spune Oliver cu blândețe și face un gest spre ușa încăperii considerate un sanctuar, unde lucraseră fratele și tatăl meu. Dacă ai nevoie de ceva, adaugă el, sunt aici.

— Mulțumesc!

Străbat încăperea, apăs mânerul de alamă și deschid ușa. Inspir profund și intru, copleșit de un val de nostalgie. Mirosul, atmosfera, decorul — toate îl evocă pe Kit.

Amintirile acestea sunt ca un pumn în stomac.

Un perete întreg e plin de cărți și diverse alte obiecte: o minge de polo și trofee, un model Bugatti Veyron în miniatură, blazonul familiei și câteva dintre cupele sale de la raliuri. În spatele biroului său se află poze, picturi, certificate, chiar și un dagherotip imens al conacului Tresyllian din Cornwall. Lângă el se află reconstituirea fotografică în alb-negru făcută de mine, cu aparatul meu Leica. Întind mâna pentru a o îndrepta și-mi amintesc de Kit că mi-a susținut mereu pasiunea pentru fotografie.

Biroul e decorat cu gravuri complicate și are o suprafață de piele neagră, ștanțată. Pe el se află mai multe portrete în rame aurite, ale noastre, ale lui Caroline, Jensen și Healey, iubiții lui câini setter. Îmi trec un deget peste lemnul rece și lucios, apoi încerc sertarele. Toate sunt încuiate.

Se aude o bătaie în ușă, apoi apare Oliver.

— Vei avea nevoie de astea.

Scoate un set de chei și le pune pe birou.

— Mulțumesc!

— Nici eu n-am mai intrat aici de ceva vreme, se uită el în jur.

Privește la fotografia în care Kit dă mâna cu un demnitar pe care nu-l recunosc și apoi se întoarce spre mine.

— Și ție ți-e dor de el, remarc eu, iar vorbele astea îmi provoacă o durere în piept.

— Da, zice el, dregându-și glasul. Cheile sunt de la birou și de la fișetul de-acolo.

— Putem să ne continuăm întâlnirea? O putem face la frumoasa masă Queen Anne de-aici.

— Mă duc să-mi aduc agenda, râde Oliver.

Răsuflu prelung, scoțându-mi haina și atârând-o în cuier, și mă gândesc cum moartea lui Kit ne-a afectat pe atât de mulți dintre noi, inclusiv pe Oliver.

— Care e primul punct pe ordinea de zi? îl întreb când se întoarce.

— Poate că ar trebui să dai un comunicat de presă despre căsătoria ta. Tabloidele îl bat la cap pe directorul nostru de comunicare.

— Serios?

Oliver încuviințează.

Nu vreau ca presa să cerceteze detaliile căsătoriei mele.

— O să mă gândesc la asta. Și poți să-mi faci și mie rost de un calculator?

— Bineînțeles. O să mă ocup chiar azi.

— Ce urmează?

Alessia e acasă, la biroul lui Maxim, se uită pe internet pe iMac-ul lui. Încearcă să afle cum poate da de o persoană traficată. E o misiune imposibilă, mai ales că interfonul bâzâie într-o disperare. Afară sunt reporteri care vor să discute cu Maxim. Ea se preface că nu-i aude și ascultă la căști preludiile și fugile din *Clavecinul bine temperat* al lui Bach, în interpretarea Angelei Hewitt. S-a mirat că doar câteva artiste sunt prezente în albumele cu muzică clasică de pe Apple Music. Culoarele din mintea ei o țin cu picioarele pe pământ în timp ce citește diverse mărturii ale victimelor care au scăpat de traficanți și abuzatori și au găsit adăpost în Anglia, cu ajutorul organizațiilor de caritate.

Ce citește o pune pe gânduri.

În adâncul minții ei, repetă încontinuu:

Aș fi putut fi eu în locul ei.

Se cutremură.

Dacă n-ar fi scăpat din ghearele lui Dante și ale lui Ylli, ar fi avut propria poveste sfâșietoare și ar fi devenit, cel mai probabil, o altă statistică îngrozitoare.

O frântură din propriul coșmar îi revine brusc în minte.

Bleriana bătând disperată în ușile conacului Angwin.

Fața ei scăldată în lacrimi. Frica dezlănțuită și tulburătoare din ochii ei.

O Zot! O Zot! Biata Bleriana!

Când Alessia își ridică privirea ca să se uite la ceas, realizează că lacrimile îi curg pe obraji. Le șterge și este și mai hotărâtă să încerce să-și

găsească prietena. Într-un fel sau altul.

Întâlnirea cu Oliver se încheie. Reamenajarea conacului Mayfair este aproape finalizată și este momentul să angajăm un designer de interior. Caro trebuie să se decidă dacă vrea să se ocupe de asta sau nu.

I-am cerut lui Oliver o listă completă a cheltuielilor din avere făcute de mama în ultimul an, ceea ce înseamnă că voi afla detalii despre acordul de divorț al părinților mei. Iar el va pregăti o listă cu toate casele din proprietatea familiei, care sunt sau vor fi în curând disponibile pentru închiriere.

Acestea sunt lucrurile de pe agenda de mâine.

Nu m-am uitat deloc la telefon în timpul discuțiilor noastre. Când arunc un ochi acum, mă trezesc cu zeci de mesaje și apeluri pierdute.

Ce mama naibii!? Te-ai însurat!!!!

Când îți vom cunoaște SOȚIA?

Am auzit că te-ai căsătorit!!!

În cele din urmă, ai ieșit de pe piață.

Mi-ai frânt inima!

Maxim. Te-ai însurat!!!

Ce naiba, omule? Te-ai căsătorit!

Cine e norocoasa?

Poți să-mi acorzi un interviu împreună cu mireasa ta?

La naiba! Ultimul mesaj e trimis de o jurnalistă de la o revistă de scandal. I-am tras-o pe vremuri.

Cum de-au aflat toți oamenii ăștia?

— Ai avut dreptate, toată lumea știe despre nunta mea, mormăi spre Oliver, care-și adună hârtiile.

— Nu e prea târziu să dai un comunicat de presă, spune el.

Îmi dau ochii peste cap, refuzând să iau în considerare orice contact cu ziariștii, apoi citesc o avalanșă de mesaje pe care Caroline le-a trimis cu câteva ore în urmă.

Putem să ne întâlnim astăzi?

Trebuie să vezi ce am descoperit.

S-ar putea să te intereseze direct.

Ce naiba e asta?

Nu poate aștepta?

Nu.

Cineva bate la ușa biroului, iar Oliver se ridică.

— Intră! strig eu.

Lisa pășește înăuntru.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup, milord. Lady Trevethick este aici.

Alessia! Inima mea o ia la trap și mă ridic de la birou, cu un zâmbet larg pe față, gata să-mi întâmpin soția.

— Condu-o înăuntru!

Lisa se dă laoparte, iar Caroline intră, vârându-și telefonul în buzunar.

Ah!

— Aștepți pe altcineva? se strâmbă Caroline. Ți-a căzut fața, dragule!

— Bună, Caro! îi ignor eu replica și o sărut pe obraz. Ce surpriză plăcută!

— Oliver, îl apostrofează ea, iar acesta îi face un semn rapid din cap înainte de a ieși.

Caroline se uită după el impasibilă, apoi se întoarce să studieze camera.

— A trecut ceva timp de când n-am mai fost aici.

Își îndreaptă atenția spre mine, cu ochii plini de tristețe.

— Ciudat, și Oliver a spus asta, șoptesc eu.

Nasul i se înroșește fermecător, apoi Caro dă scurt din cap, încercând să-și revină.

— Treceam prin apropiere. Mă întrebam dacă vrei să luăm prânzul împreună.

— Abia m-am întors și sunt ocupat, Caro.

— N-ai fi spus asta pe vremuri, râde ea amar.

— Adevărat. Cu ce te pot ajuta?

— Pot să iau loc? Trebuie să-ți arăt ceva.

— Bineînțeles!

Fac un gest spre masa Queen Anne și-i trag scaunul pe care tocmai îl eliberasem. Mă așez lângă ea, în timp ce-și pune geanta pe genunchi și caută prin ea, evitând să mă privească.

— Știi că m-am uitat prin lucrurile lui Kit și prin actele lui.

— Da.

Unde vrea să ajungă cu asta?

— Ei bine, am găsit tot felul de chestii. E uimitor ce poți descoperi.

Pare emoționată.

— Ce este, Caro?

— Păi... spune ea, înghițind în sec. S-ar putea să vă privească atât pe tine, cât și pe Maryanne.

Scoate câteva scrisori din geantă și le pune pe masă, în dreptul meu.

Mă uit la ele, apoi la ea, înclinând capul.

— Ce sunt astea?

— Cred că ar trebui să le citești.

Privirea ei panicată mă face să mă înfior, iau ambele scrisori și le cercetez. Simt cum mi se ridică toate firisoarele de păr de pe corp.

— Genetic... ce-i asta? spun și mi se pune un nod în gât, uitându-mă la ea. De ce să fi ajuns Kit la consiliere genetică?

— Exact, șoptește ea.

— Tu nu știi nimic?

Scutură din cap, cu o umbră de îndoială în ochii ei mari și luminoși.

— Nu. A fost o surpriză și pentru mine.

Ce naiba e asta?

Cu atenție, recitesc ambele scrisori și mă uit la dată. Recomandarea medicului său de familie e din octombrie anul trecut, iar clinica de consiliere genetică i-a răspuns, făcându-i o programare în noiembrie.

— Ai mai găsit și alte documente? Rezultate?

Caroline clatină din cap.

— Ceva din agenda lui?

— Nu.

Caro pare la fel de nedumerită ca și mine.

— Dacă Kit a fost trimis la consiliere genetică, înseamnă că avea un motiv.

La naiba!

Simt cum mi se scurge din obraji tot sângele.

Dacă Kit avea o problemă medicală genetică, atunci... cu siguranță că o am și eu.

Și Maryanne.

La naiba!

E oare ceva în neregulă cu mine?

Îmi storc creierul, încercând să-mi amintesc dacă rudele mele decedate au avut vreo afecțiune medicală despre care să existe dovezi. Nu-mi vine nimic în minte.

— Poate că ar trebui să fac și eu un test.

— Pentru ce? Habar n-avem ce să căutăm, spune Caroline.

E adevărat.

— Poate că a fost doar o investigație preventivă, spune Caro. Știi cât de meticulos e doctorul Renton. Mereu face exces de zel. Ca să încarce factura.

— Kit era bolnav? întreb.

— Din câte știu eu, nu. Avea durerile lui de cap, despre care știi.

— Le-a avut dintotdeauna.

La naiba! Ce ar putea să însemne asta? N-am nici cea mai vagă idee.

— Ai sunat la cabinetul lui Renton?

— Da. N-au vrut să divulge nicio informație.

Caro pare depășită de situație.

De două ori la naiba!

Mă întreb dacă mama știe.

— I-ai spus Rowenei?

— Nu. A luat avionul înapoi spre New York imediat după ce ne-am întors de la Tirana.

— Știai despre asta la nuntă? întreb panicat.

Caroline face ochii mari, iar eu știu deja răspunsul.

Și nu mi-ai spus, fir-ar să fie?

Mă uit la Caro, șocat. S-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine și asta acum, când tocmai m-am căsătorit!

La dracu'! Ce povară i-am mai pus Alessiei în cârcă?

Dar, înainte să mă enervez prea tare, suntem întrerupți de o bătaie în ușă. Lisa intră cu o tavă cu cafea, oferindu-mi ocazia să mă stăpânesc.

— Mi-am luat libertatea să vă fac o cafea, spune Lisa cu un zâmbet senin.

— Mulțumim, bolborosesc, în timp ce ea așază cafeaua pe masă.

— Mulțumesc, Lisa, zice Caro, iar Lisa ne privește lung, stânjenită.

— Asta-i tot. Mulțumim din nou.

Zâmbesc forțat și răsufli ușurat când pleacă.

— Ai sunat aici? întreb, bătând în scrisoarea de la clinica de consiliere genetică.

— Da. Nici mie nu au vrut să-mi spună nimic, deși sunt o rudă apropiată.

La naiba!

— Nici cu tine nu cred c-ar vorbi, spune încet Caroline.

— Ei bine, poate voi obține niște răspunsuri de la Renton. La urma urmei, e și medicul meu de familie. De fapt, trebuie s-o înscriu și pe Alessia. La naiba, s-ar putea chiar să fiu silit s-o sun pe Rowena.

— Maxim, sunt sigură că nu e nimic, spune Caroline.

— De unde naiba știi tu? strig, ridicându-mă de la masă și, spre rușinea mea, Caro tresare speriată.

La naiba! La naiba! La naiba!

Îmi vine să urlu.

Sunt la fel de supărat pe ea cum eram în Albania, când am aflat că i-a spus Alessiei despre noi. Îmi trec o mână prin păr și fac câțiva pași pe vechiul covor persan.

Amice! Revino-ți!

— O să fac niște săpături înainte de a-i spune lui Maryanne, bolborosesc.

— Ea ar putea să ne lămurească. La urma urmei, e doctor.

— Lasă-mă să-mi dau seama cu ce avem de-a face aici!

E sora mea și e treaba mea s-o protejez.

Caro răsufcă prelung.

— Bine. Trebuie să discutăm și despre comemorarea lui Kit.

— Nu acum.

— Păi, am vorbit deja la biroul decanului de la Westminster.

— Și?

— Sugerează o zi din aprilie.

— Nu e cam devreme?

— Este, nu-i așa? spune Caroline.

— La naiba, Caro! Nu știu, habar n-am. Lasă-mă să mă gândesc! Sunt... multe.

— Sunt, recunoaște ea. Ești sigur că nu vrei să te scot la masă?

— Trebuie să plec în scurt timp. Alessia și cu mine ne întâlnim cu un avocat. În legătură cu statutul ei de imigrantă.

— Ah?

— Da.

Caroline strânge din buze, dar se înmoaie.

— Îmi pare rău, murmură ea. Pentru că nu ți-am spus. La nuntă.

Mă prăbușesc pe scaunul de la biroul care e acum al meu.

— Poate găsesc pe-aici ceva care să facă lumină în privința acestor scrisori.

Iau cheile și o încerc pe prima, o cheie mică de alamă, care pare să se potrivească la primul sertar. De-abia a patra cheie funcționează și reușesc să-l deschid. Înăuntru sunt doar niște dosare.

Caroline se mută pe scaunul din fața biroului, întinzând gâtul ca să vadă dacă descopăr ceva. Studiez rapid dosarele, dar par a fi personale — o colecție de tăieturi din reviste auto, un dosar cu scrisori de la London School of Economics, câteva CV-uri și un jurnal de piele, greu, de anul trecut. Îl scot, îl pun pe birou și-l răsfoiesc rapid, verificând datele de pe scrisori. Din păcate, jurnalul nu conține niciun indiciu.

Fir-ar să fie!

— Ai găsit ceva? mă întreabă Caroline.

Clatin din cap.

Nici în celelalte sertare nu dau de vreun indiciu. Doar niște articole interesante de papetărie și câteva suvenire din călătoriile lui Kit în jurul lumii. Căutările mele sunt zadarnice, dar îmi vine o idee.

— Unde este laptopul lui Kit? Sau telefonul lui? Sau agenda lui?

— Habar n-am!

— Cum adică? Nu sunt alături de celelalte obiecte ale lui? Poate că sunt pe-aici. Sau în seiful de la conacul Trevelyan sau de la Hall?

— Nu știu! ridică bărbia Caro.

— Poți să verifici?

Dă indiferentă din umeri, ca și cum nu vrea să-mi promită nimic, deși asta n-o caracterizează defel.

— Pe bune?

Dă din cap cam apatică și puțin jenată.

— Pot să încerc, murmură ea.

— O să-l sun pe Renton, să fac o programare, și o să-ncerc și la clinica de consiliere genetică.

— Sper să ai mai mult noroc decât mine! se ridică ea în picioare. Trebuie să plec. Sunt sigură că nu-i nimic grav, Maxim.

Mă ridic și eu și ne uităm nedumeriți unul la celălalt, iar eu mă întreb din nou ce căuta Kit pe motocicletă, accelerând pe aleile de la Trevethick în plină iarnă geroasă. Oare și ea se gândește la același lucru? Veștile erau atât de proaste, încât s-a sinucis?

La naiba!

Niciunul dintre noi nu mai adaugă nimic. Caroline expiră din toți rărunchii, ochii i se întunecă și pupilele i se măresc parcă. Nu-mi place

mesajul pe care-l transmite privirea ei, dar, în cele din urmă, se uită în altă parte, după care se îndreaptă spre ușă.

— Îmi pare rău, șoptește ea și iese.

Sunt confuz — singur, furios... și speriat.

Mă uit la ceas și constat că e devreme, așa că pot merge pe jos până acasă, ca să-mi limpezesc gândurile. Îmi iau haina și părăsesc biroul.

Oliver își ridică privirea și se încruntă.

— Ești bine, Maxim?

— Da. Trebuie să plec.

— Ai vorbit cu lady Trevethick despre amenajarea interioară?

La naiba!

— Nu. O voi face. Dacă nu cumva vrei tu să discuți cu ea...

Oliver se strâmbă, puțin stânjenit.

— Aș prefera să discuți tu, Maxim, răspunde el, în cele din urmă.

— Bine, așa rămâne. Ne vedem mâine!

Deprimat, pornesc pe jos, pe străzile lăturalnice din Chelsea, până la apartament. Până în momentul ăsta, am avut o zi exasperantă. Câte un obstacol la fiecare pas. Am sunat la medicul de familie al meu și al lui Kit, doctorul Renton, și am făcut o programare pentru mâine. Sper că voi primi niște răspunsuri. Cei de la clinica de consiliere genetică nu au fost deloc cooperanți, iar doctorița care se ocupa de Kit e în concediu, dar mi-am făcut o programare la ea peste două săptămâni. Am sunat-o chiar și pe mama și i-am lăsat un mesaj să-mi dea un telefon... toate însă fără vreun rezultat.

Nu-mi vine să cred cât m-a dat peste cap această veste.

E posibil să nu fie nimic în neregulă.

Dar, pe de altă parte, s-ar putea să mi se întâmple ceva îngrozitor, pe măsură ce îmbătrânesc.

Fir-ar să fie!

E atât de frustrant că nu știu la ce să mă aștept!

Cotesc de pe strada Tite spre Embankment și văd câțiva oameni — mai ales bărbați — dând târcoale la intrarea clădirii în care locuiesc.

Stai! Oamenii ăștia nu sunt întâmplător aici!

Trei dintre aceste gunoaie țin în mână aparate de fotografiat.

Paparazzi!

Pentru o fracțiune de secundă, mă întreb pe cine vânează, apoi un bărbat mai în vârstă, purtând un fular cu Arsenal, mă observă venind.

— Uitați-l! strigă el.

La naiba! Pe mine mă urmăresc!

Lord Trevethick! Lord Trevethick! Maxim!

Felicitări!

Vrei să comentezi ceva despre căsătoria ta? Despre mireasa ta? Când o vom cunoaște?

Mă simt din ce în ce mai furios, în timp ce ei roiesc în jurul meu ca niște gândaci de bucătărie. Îmi las capul în jos și trec printre ei fără să spun nimic.

Numai de-asta nu aveam nevoie, lua-i-ar naiba!

Mă îndrept spre clădire, ca să mă adăpostesc, în timp ce doi reporteri îmi pun tot felul de întrebări. Îi las în prag, urc în fugă pe scări, blestemându-l pe cel care a informat presa despre căsătoria noastră. Alessiei nu-i va plăcea toată atenția asta, sunt convins.

N-am mai fost abordat de jurnaliști de când umblam cu Charlotte, o fostă iubită de-ale mele. Îi plăcea atenția lor — ca actriță... pardon, ca artistă, cum îi plăcea să se prezinte —, o savura, mai ales când venea din partea revistelor. Îmi dau ochii peste cap amintindu-mi aceste lucruri. Avea tot felul de ambiții sociale și era îngrozitor de fițoasă. Slavă Domnului că s-a mutat! În afară de perioada petrecută cu ea, am reușit să evit să fiu subiectul tabloidelor — totuși, numele meu a mai apărut ocazional în rubricile de jurnal social ale unor publicații mai elitiste.

Deschid ușa de la intrare, intru în hol și mă opresc.

Alessia e la pian, iar eu recunosc imediat melodia — *Clair de Lune*, o piesă pe care pot s-o cânt și eu, dar nici pe departe la fel de grațios ca ea. În timp ce o ascult încremenit, ultimele câteva ore îngrozitoare mi se șterg din minte și mă liniștesc, regăsindu-mi optimismul. Mă furișez pe hol, ajung în pragul salonului și mă uit la ea.

Cu ochii închiși, cu capul înclinat, s-a lăsat îmbrățișată de muzică, care se revarsă fără efort prin ea, din ea. Cumva, îmi simte prezența, căci se întoarce și zâmbește. Fața ei se luminează când mă vede.

— Nu te opri, spun, venind spre ea.

Ea se retrage pe marginea scaunului de la pian ca să-mi facă loc și mie, fără să greșească nicio notă, iar eu mă așez lângă ea, cuprinzând-o de mijloc, iar muzica ne mângâie și ne unește.

E sublim.

Și-mi vine o idee — îmi așez mâna dreaptă peste a ei, iar ea pricepe imediat ce încerc să fac. Își retrage degetele, iar eu preiau controlul. Ne încurcăm la primele note, dar îi urmăresc mâna stângă și continuăm să cântăm.

Împreună.

Mă bucur că reușesc să țin pasul cu ea fără să am partitura în față. Ea face să pară atât de ușor, pentru că e atât de conectată la muzică și la ritmul ei senzual.

Faptul că mă țin după ea mă face un pianist mai bun.

Este un lucru care mă face să mă simt smerit.

E ceva palpitant.

Când ultimul sunet plutește în eter și dispare, zâmbim unul către celălalt ca niște nebuni.

— A fost minunat! îi șoptesc.

Alessia râde, mă cuprinde de gât și-și apropie buzele de ale mele. Ne sărutăm. Gura ei e caldă, umedă, îmbătătoare și excitantă în același timp. O trag la mine în poală, sărutând-o și mai pasional. Limbile noastre se dezmiardă reciproc și, când ne desprindem din sărut, avem amândoi râsuflarea întretăiată.

Își sprijină fruntea de a mea. Are ochii închiși.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește ea.

— Ah, iubito! Și mie mi-a fost dor de tine. Și nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te duc în pat, dar avem o întâlnire cu avocatul de la imigrări.

Se bosumflă, dar se ridică, deși n-ar vrea să plece din brațele mele, unde se simte în siguranță.

— Sunt pregătită.

Îmi dă pașapoartele noastre, certificatul de căsătorie și apostila eliberată de notarul din Tirana, care confirmă că mariajul nostru este legitim. Le bag pe toate în buzunarul de la sacou. Apoi mă încrunt.

— Avem o mică problemă. Suntem asediați de presă.

— Știu.

— Știi?

— Au sunat la ușă. Au întrebat de tine. Mi-au pus întrebări.

— Și ce ai făcut?

— Am spus că sunt menajera ta și că tu nu ești aici. Și apoi nu am mai răspuns.

Își mușcă buza de jos, poznașă. Izbucnesc într-un hohot de râs.

— Genial! Se pare că mariajul nostru e de interes public.

— Sunt încă în fața clădirii?

— Mă tem că da.

— Putem ieși prin camera de serviciu.

— Sigur că da! Să mergem!

Afară, pe scara de incendiu, Maxim încuie ușa camerei de serviciu și-i zâmbește Alessiei.

— Nici nu mai țin minte când am fost aici ultima oară!

Ea râde, apoi își aduce aminte. Ultima dată când a folosit ușa aceasta a fost pentru a fugi de Dante și Ylli, când aceștia veniseră acasă la Maxim. Și de multe alte ori, când a dus afară gunoiul din bucătăria lui Maxim.

— Sunt în urma ta, spune el și, cu repeziciune, coboară cele șase etaje, ajungând în aleea lăturalnică.

Trecând pe lângă tomberoane, Alessia își amintește că a vomitat lângă acestea. Maxim o ia de mână și își împletește degetele cu ale ei.

— Ce e? întreabă el.

Ea scutură din cap, nevrând să-i spună, dorind să scape de acea amintire înspăimântătoare. O imagine a chipului dulce al Blerianeii îi revine în minte. Biata copilă! O fi scăpat de cei care au răpit-o? Dar celelalte fete?

Maxim nu spune nimic, lăsând-o în pace, și împreună se îndreaptă spre poarta de la capătul aleii. Maxim o deschide și se uită afară. Strada e pustie.

— Așa ai reușit să ieși și să fugi când au apărut derbedeii ăia.

— Da.

— Cred că erai foarte speriată. Haide, nu e nimeni. O să luăm un taxi.

Ținându-se de mână, merg iute pe stradă, fără să dea nas în nas cu ziaristii. Maxim oprește primul taxi pe care-l vede.

Birourile firmei Lockhart, Waddell, Mulville și Cavanagh se află în Lincoln's Inn Fields. Un angajat ne conduce într-o sală de ședințe.

— Pot să vă aduc un ceai sau o cafea? întreabă el, clipind iute.

— Pentru mine, nu. Alessia?

— Nu, mulțumesc.

— Prea bine, domnule, lady Trevethick. Ticia Cavanagh va sosi în scurt timp.

El iese, iar eu o conduc pe Alessia către unul dintre scaune. Doamna Cavanagh e parteneră a firmei și ne-a fost recomandată de Rajah drept o expertă în domeniul ei de activitate.

Ușa se deschide înainte să mă așez și Ticia Cavanagh intră în încăpere. Poartă un costum negru și scump și o bluză albă de mătase. În mână ține un teanc de acte, iar unghiile ei sunt stacojii pe dosarul galben aprins.

La naiba!

Ne uităm unul la celălalt, recunoscându-ne imediat. Ultima dată când am văzut-o, tocmai o dezlegasem de patul meu.

Câte surprize îmi mai rezervă ziua asta?

Îmi dreg glasul.

— Leticia, mă bucur să te revăd.

Capitolul treisprezece

— Lord Trevethick, spune Leticia cu ușorul ei accent irlandez, subliniindu-mi titlul nobiliar. Ce mai faci? Și soția ta — apasă pe cuvântul *soția* —, lady Trevethick.

Face un pas în față, cu un oarecare dispreț pe chip în timp ce întinde brațul spre mine. Îmi strânge mâna puțin prea tare și simt nevoia să mă retrag.

— Proaspăta soție. Ne-am căsătorit. Recent.

Alessia se încruntă, uitându-se spre mine, apoi din nou spre Ticia Cavanagh în timp ce dau mâna.

— Încântată de cunoștință, murmură Alessia cu un nod în gât și-mi aruncă din nou o privire, cu ochi mari și intuitivi.

La naiba! Știe.

Mi se pune o gheară în piept și închid scurt ochii, știind că va trebui să-i dau niște explicații mai târziu.

Dacă aș fi știut... *la naiba!*

Sunt derutat de faptul că Leticia folosește un nume de alint.

— Ticia?

— Exact, spune ea, pe un ton laconic, și-mi dau seama că nu are de gând să-mi dea niciun detaliu, ceea ce, desigur, e dreptul ei.

Mă întreb dacă ne va ruga să plecăm sau dacă va preda cazul nostru unui coleg.

— Cu ce te pot ajuta, pe tine și pe... proaspăta ta soție?

Zâmbește profesionist — aproape un rictus — și ia loc în capul mesei, iar ochii ei rămân de gheață.

Mă așez lângă Alessia.

— Ne-am căsătorit de curând în Albania și soția mea are nevoie de rezidență pe termen nelimitat pentru a rămâne aici.

Leticia bate ușor cu unghiile sale stacojii în masă, iar eu îmi amintesc că și le poate folosi ca pe o armă de temut.

Frate! Alung aceste gânduri! Imediat!

— Povesteți-mi! Cum v-ați cunoscut voi doi? Și când?

Mă uit la Alessia zâmbind, sper eu, liniștitor, dar ea nu-mi răspunde la fel. Înghite în sec și se uită în jos, la mâinile pe care și le ține împreunate în poală. Cu un oftat, îmi îndrept atenția înapoi spre Leticia.

— Alessia a fost angajata mea...

În timp ce Maxim îi face atrăgătoarei avocate rezumatul evenimentelor din ultimele luni, Alessia încearcă să reziste. Se simte ca un bloc de ciment care se scufundă sub greutatea legăturilor din trecut ale lui Maxim și se chinuie să respire.

Draga mea, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Se pare că nu a exagerat cu nimic Caroline.

Ticia, Leticia — sau cum naiba o cheamă — e mai în vârstă, o femeie matură, elegantă, cu ochi de culoarea alunei, inteligenți, care nu trădează nimic cât timp își ia notițe pe caietul liniat. Are voce blândă, cu un accent pe care Alessia nu-l recunoaște. Pare a fi o femeie care nu-i suportă pe fraieri și are ceva din esența bunicii sale — o tărie fundamentală —, care e de-a dreptul fermecătoare.

Oare asta l-a atras pe Maxim la ea?

Alessia încearcă să alunge acest gând. Nu și-ar dori-o pe această femeie ca adversară, ci ca aliată — o aliată care s-a culcat cu soțul ei, zgâriindu-l pe spinare cu unghiile ei stacojii.

O, Zot! Nu te gândi la asta!

Maxim îi spune totul avocatei.

Despre traficul de persoane.

Despre arestarea lui Dante și a lui Ylli.

Despre Anatoli. Despre răpire.

Despre călătoria lui în Albania.

Despre graba în care s-au căsătorit și despre legitimitatea îndoielnică a cununiei lor.

Leticia ridică mâna, întrerupându-l.

— Ai fost constrânsă să te căsătorești cu el? o întreabă ea direct pe Alessia.

Maxim se încruntă și dă să spună ceva, dar ea îl reduce la tăcere cu o privire.

— Las-o pe soția ta să vorbească, lord Trevethick.

— Nu! spune Alessia. Nici vorbă de-așa ceva. Poate... ăăă... poate invers.

— Tu ai fost constrâns? zice amuzată Leticia, uitându-se la Maxim.

— Nu, spune el repede. Tatăl ei are o pușcă mare, care are darul de a te intimida, dar am plecat în Albania ca să mă căsătoresc cu Alessia. Din dragoste.

Alessia își înalță capul și, spre ușurarea mea, îmi aruncă un zâmbet vag. Leticia observă și se lasă pe spătarul scaunului, părând un pic mai relaxată.

— Deci v-ați căsătorit în decurs de o săptămână.

— Da.

Avocata ridică din sprâncene.

— Înțeleg. Ați adus certificatul de căsătorie?

Scot actele din buzunarul interior al sacoului.

— Da, l-am adus. Și o apostilă.

Leticia aruncă o privire superficială pe ele.

— OK, murmură ea. Voi avea nevoie de o copie a acestora pentru a le traduce. De asemenea, și de copii de pe pașapoartele voastre.

I le întind. Leticia se uită peste notițele ei.

— Ca să fie foarte clar, spune ea, privind-o pe Alessia, ai fost adusă ilegal în țară?

— Da. Împreună cu alte fete.

— Cu altele? Au scăpat și ele?

— Nu știu, spune încet Alessia, cu un strop de vinovăție în glas.

— Lady Trevethick, nu e vina ta, spune Leticia, categorică. Acum, există vreo dovadă a traficului?

— Cei doi bărbați. Au fost arestați, spune Alessia.

— Ancheta este în curs de desfășurare, adaug eu.

— Aha! A apărut ceva în presă, recent? Fac parte dintr-o rețea?

— Da, răspund eu.

— Am citit despre asta.

— Mi-au luat tot. Pașaportul...

Vocea Alessiei se frânge. Leticia o privește înțelegătoare.

— Ei bine, asta ar putea fi o problemă dacă vechiul tău pașaport apare pe undeva, dar ne vom ocupa de asta când se va întâmpla.

— Care e cel mai rău scenariu? întreb.

— Păi, presupun că există riscul ca lady Trevethick să fie deportată.

— Poftim?

Mă uit la Alessia, care s-a albit la față.

— Lord Trevethick, e un risc minor, dar cred că vom avea argumente solide pentru a o ține aici și, cu siguranță, nu am ajuns acolo deocamdată.

Se uită la mine, apoi la Alessia și pare să creadă că ambele variante sunt posibile.

— Valabilitatea căsătoriei voastre ar putea fi o problemă dacă vreun personaj rău intenționat descoperă că nu au fost respectate protocoalele oficiale.

— De aceea am vrea să ne căsătorim din nou. Aici. Ca să nu existe niciun dubiu, zic eu.

— Asta nu se poate! Conform legislației engleze, există o singură ceremonie de căsătorie valabilă care pune bazele unui mariaj, iar voi aveți un certificat de căsătorie aparent valabil, legalizat cu această apostilă. Dacă vă cununați din nou, cea de-a doua căsătorie nu va fi recunoscută legal.

— Ah, nu mi-am dat seama de asta.

— Va trebui să anulați mariajul inițial pentru a vă căsători din nou. Ați putea organiza o ceremonie religioasă, dacă e atât de important pentru voi. Dar — avocata examinează din nou certificatul nostru de căsătorie și apostila — cred că trebuie să avem încredere în autoritățile albaneze și în certificatul pe care vi l-au dat. Pare în regulă.

— Bine.

Tonul meu e sceptic — nu mă așteptam la asta.

— Singura mea problemă este interesul considerabil al presei, continui eu. Nu vreau ca vreun reporter zelos să sape și să afle că ne-am căsătorit foarte rapid.

— E un lucru probabil?

— Azi erau o mulțime de ziariști în fața clădirii în care locuim.

— Ah, înțeleg. OK, o să ne ocupăm și de asta dacă va fi nevoie.

Se întoarce spre Alessia și i se adresează direct:

— În primul rând, trebuie să schimbăm viza de vizitator înainte de a solicita o viză de reîntregire a familiei. Doar dacă nu cumva veți lua în considerare posibilitatea de a vă întoarce în Albania și de a solicita viza de-acolo?

— Nu, spune repede Maxim.

Ticia strânge din buze.

— Lord Trevethick, mă adresam soției tale.

Maxim se încruntă, dar tace mâlc.

— Pentru cât timp ar trebui să plec? întreabă Alessia.

— Ei bine, dacă vorbim despre o procedură rapidă, de obicei poți obține o viză în treizeci și ceva de zile. Va trebui să dai un examen la limba engleză, iar lord Trevethick trebuie să demonstreze că îndeplinește un prag minim de venit.

Ticia îi aruncă o privire lui Maxim.

— Cred că putem presupune că îndeplinești această condiție și că ai o locuință adecvată în Marea Britanie.

— Am! spune Maxim repezit.

— Deci vrei să te întorci în Albania?

— Nu. Aș prefera să rămân cu Maxim.

— OK. Atunci alternativa ar fi să-ți completezi studiile la noi în țară. Te-ai gândit la asta?

În taxiul care ne duce înapoi în Chelsea, Alessia pare gânditoare. N-a scos nicio vorbă de când am plecat din biroul Leticiei. La Westminster e mare aglomerație, iar eu mă uit la ceas. E 5:30 — oră de vârf. Am mai multe apeluri și mesaje pierdute, inclusiv unul de la Caro, pe care-l ignor. Joe mi-a trimis un scurt articol dintr-un tabloid de seară din Londra. Se fac speculații despre căsătoria noastră și e publicată o fotografie cu mine intrând mai devreme în clădirea în care locuiesc. De când am devenit atât de interesant? Asta mă calcă pe nervi.

Și mama încă nu mi-a dat niciun semn de viață.

Iar Alessia mă tratează cu tăcere.

Ziua asta poate fi mai nasoală de-atât?

— Vrei să mergem să mâncăm în oraș? o întreb, sperând că astfel o voi face să vorbească.

Alessia se uită la Big Ben în timp ce ocolim piața.

— Nu mi-e foame, spune ea.

— Alessia! Uită-te la mine!

Ea se întoarce spre mine îndurerată, rănită, făcându-mă să mă cutremur.

— Ce s-a întâmplat? Nu știu la ce te gândești. Și asta mă scoate din minți.

— Ai avut o relație cu avocata?

— Nu. A fost o aventură de o noapte. Doar sex. O singură dată.

Mă rog, de mai multe ori în acea noapte, dacă e să fim sinceri.

Alessia se uită la taximetrist.

— Nu ne poate auzi.

— Maxim, încerc să... mmm... engleza mea... închide ochii iritată.

— Spune-mi!

Ridică din umeri și își îndreaptă din nou privirea tenebroasă spre mine.

— Ai un trecut... colorat, cu multe amante. Și nu știu de ce asta mă doare atât de tare. Cred că... ăăă... îmi fac griji că nu sunt de ajuns pentru tine. Sau că te vei plictisi de mine.

Gata! A spus-o. Cea mai întunecată frică a ei a ieșit la iveală, ca o mărturisire.

Maxim se trage mai aproape de ea și o prinde de bărbie, astfel încât ea să nu aibă scăpare, ci să-l privească în ochii verzi, sclipitori. Se apleacă spre ea.

— Niciodată! spune el cu atâta convingere, încât Alessia simte un fior în tot trupul. Sunt al tău. Trup și suflet. La naiba, Alessia!

O eliberează și se înclină în față, lăsându-și capul în mâini. Ea răsuflă sacadat, speriată de reacția lui.

— Ești supărat pe mine.

— Nu. Sunt supărat pe mine, dar nu cred că merită.

— Nu, spune ea încet. Nu merită. Îmi cer scuze.

El își ridică privirea și îi zâmbește pieziș.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Cum spuneam, am un trecut tulbure. Hai să mergem acasă! Am avut o zi de rahat. O zi foarte proastă.

Alessia îi pune o mână pe braț.

— Nu e o zi atât de proastă.

— Nu?

Maxim se lasă pe spate.

— Am vorbit cu mama de dimineață. Ea... ăăă... savurează — asta-i cuvântul potrivit? — bucuria de după nuntă. Se vorbește despre asta în tot Kukësul. E fericită. Și tatăl meu e fericit.

— E cuvântul potrivit. Mă bucur că părinții tăi sunt fericiți. Și se pare că nu trebuie să ne căsătorim din nou, deși nu m-ar deranja. M-aș căsători cu tine până la sfârșitul timpului dacă ar fi posibil.

Alessia respiră ușor, surprinsă de vorbele lui, și-l răsplătește cu un zâmbet timid.

— Și eu m-aș căsători cu tine la infinit. Dar mă bucur că nu mai trebuie să organizăm o altă nuntă atât de curând. Am făcut-o deja.

Maxim o prinde de mână.

— Am făcut-o. Și a fost o nuntă minunată. E oficial. Suntem căsătoriți. Așa a spus avocata.

— Și, în această după-amiază, am cântat în duet.

Maxim surâde amețitor.

— Ce palpitant! Ești atât de talentată și ușor de urmat, spune el, apoi face o pauză. Nu ai făcut școala de muzică, nu-i așa?

Îi strânge mâna, apoi îi dă drumul.

— Deloc. Am învățat acasă. Știi asta.

— Ei bine, nu cred că ai nevoie de școală. Dar te-ai gândit vreodată la asta? Aici. La Londra, ca să primești o diplomă?

Alessia se uită la el, nedumerită, cântărindu-i cuvintele.

— Ai putea să te înscrii la o școală de-aici, ca să obții o viză de student.

Să studieze. Muzica. La Londra.

Inima Alessiei începe să bată brusc, plină de emoție.

— Ar fi foarte scump.

Maxim pufnește în râs.

— Cred că ne putem permite, spune el, un pic sarcastic.

— Vezi, nu a fost o zi atât de rea.

Îmi zâmbește larg, iar bucuria ei este de-a dreptul molipsitoare.

— Nu, spun eu, surâzător. Hai să căutăm niște cursuri când ajungem acasă. Etichetă și muzică. Găsim noi ceva.

Dintr-odată, mă simt mai optimist și atmosfera dintre noi se îmbunătățește considerabil.

Când ajungem acasă, doar două personaje dubioase, ambele dotate cu aparate de fotografiat, se mai află în fața clădirii în care locuim. Îl rog pe taximetrist să ne lase pe Tite Street, pentru că am un plan ascuns.

După ce coborâm din taxi, Alessia face la stânga și se îndreaptă spre clădire. Bineînțeles, paparazzii habar nu au cine e și-i aruncă o privire superficială, dar, din punctul în care mă aflu, îl văd pe unul dintre ei cum se zgâiește la ea când trece pe lângă el, în blugii ei mulați.

Ticălos mizerabil!

După ce intră în clădire, o urmez, cu capul plecat, ignorându-le întrebările. Intru cu pași repezi în bloc și mă alătur Alessiei în lift.

— Nici n-ai idee cât de mult m-a distrat faza asta, chicotesc eu ușor. Habar n-au avut că misterioasa mea soție a trecut fix pe lângă ei.

Ușile se închid în urma noastră și rămânem doar noi în spațiul strâmt. Mă privește în ochi, atent, cu un zâmbet vag pe buze, și un fior mă străbate până în vintre.

— Te simți mai bine?

Ea încuviințează și mă prinde de sacou, trăgându-mă spre ea. Mâinile ei îmi cuprind capul, iar buzele ei le întâlnesc pe ale mele. Ne sărutăm. Lung. Cu nesaț. O lipesc de perete, lipindu-mi erecția lacomă de abdomenul ei, în timp ce limbile noastre se unesc.

— Maxim, șoptește ea și-și trece degetele peste fermoarul meu, mângâindu-mi erecția prin denim.

Ah!

Liftul se oprește, ușile se deschid, iar eu o iau în brațe.

— Cuprinde-mi mijlocul cu picioarele, iubito.

Ea mă ascultă, își înfinge degetele în părul meu și buzele noastre se ating lacom, în timp ce o duc în brațe de la lift până la ușa noastră.

Alessia chicotește cât Maxim se scotocește în buzunarul blugilor, chiar pe lângă coapsa ei, căutând cheia de la intrare.

— Mă cam strâng pantalonii, mormăie el, găsind cheia și descuind ușa, cu Alessia în brațe.

Alarma începe să sune, dar el o dezactivează, apoi o lasă pe Alessia jos.

— Oricât de mult aș vrea să te duc în pat, hai să ne uităm puțin la facultățile de muzică.

— Nu. Să mergem în pat.

El se retrage, cu o expresie surprinsă.

— Dar...

— Nu. În pat.

Alessia e din ce în ce mai insistentă.

El se încruntă și îi cuprinde obrazii, ridicându-i chipul spre el și măsurând-o atent cu ochii lui verzi. Preț de o clipă, pare rătăcit și confuz, dar apoi închide ochii.

— Ce am făcut ca să te merit? murmură el, apoi își lipește buzele de ale ei și limbile li se înlănțuie, în timp ce o conduce cu spatele în dormitor.

Se sărută aprins, iar el continuă să se miște până când Alessia se lovește ușor cu gambele de pat. Maxim se oprește și, cu un zâmbet jucăuș, o împinge ușor, iar ea cade pe spate, cu o șuviță de păr pe față.

Maxim se ridică, își dezbracă sacoul și-l aruncă pe jos. Cu ochii înflăcărați, își scoate cămașa din blugi și începe să-și descheie nasturii. Încet. Unul câte unul. Buzele lui sunt întredeschise, moi și senzuale, și respirația i se precipită.

Alessia își linge buzele, nerăbdătoare.

Cămașa lui Maxim e descheiată, dezvăluindu-i trunchiul bronzat și musculos. Își scoate un buton de la manșetă... apoi pe celălalt.

Face striptease pentru ea.

Într-un ritm lent, languros.

Alessia îl privește. Fascinată. Îl soarbe din priviri: pieptul lui lat, acoperit de păr, abdomenul tonifiat, dâra de păr de pe burtă care se pierde în talia blugilor.

Ochii lui nu o părăsesc nicio clipă. Nici măcar nu o atinge și ea e vrăjită. Excitarea pune stăpânire pe cel mai intim loc al său, între picioare, făcând-o să tresară. Maxim își scoate cămașa, ciufulindu-și părul, răvășindu-și-l exact așa cum îi place ei. Apoi și-o aruncă pe jos, fără să-i pese.

Își descheie nasturele de la blugi.

Apoi se oprește.

Nu!

Se apleacă și o apucă de gleznă — scoțându-i rapid cizma și șoseta. Apoi trece la celălalt picior, mângâindu-i glezna goală cu degetul mare și făcând-o să se înfioare.

Se apleacă și o descheie la blugi. Cu multă îndemânare. E atât de rapid, încât o prinde de marginea pantalonilor și-i smulge de pe ea înainte ca Alessia să poată reacționa. Apoi îi aruncă hainele laolaltă cu ale lui, pe podea.

— Și tu. Blugii jos, face ea un semn spre zona lui intimă.

El zâmbește și-și desface încet fermoarul, dar nu renunță încă la pantaloni. Se descalță și-și scoate șosetele. De-abia atunci își dă jos blugii și slipul, rămânând gol, în toată splendoarea lui.

Alessia râsuflă excitată, iar Maxim se mută pe pat și o sărută tandru în acel loc unde coapsele se unesc, prin materialul moale al chiloților. Atingerea îi trimite un fior electric prin tot trupul, iar ea gâfâie din nou și degetele i se încurcă în părul lui. El își trece nasul în sus și-n jos de-a lungul miezului ei prețios, iar barba lui îi înțeapă plăcut coapsele.

— Ți s-au udat chiloții, iubita mea Alessia. Îmi place asta. Îmi place la nebunie.

El îi mușcă ușor interiorul coapsei. Alessia își înfinge mâinile în părul lui și trage cu putere.

El îngenunchează între picioarele ei, o ridică în capul oaselor și o dezbracă rapid de jachetă și de bluza cu mânecă lungă. Acestea zboară după restul hainelor lor, iar Alessia rămâne în sutien și chiloți.

Ea se întinde și îi mângâie bărbia țepoasă.

— Vrei să mă bărbieresc? o întreabă el.

— Nu, îmi place așa. Mult.

Își trece ușor degetele peste obrazul lui, iar el închide ochii.

— Am o idee, șoptește el și o sărută, cuprinzându-i obrazii.

Limba lui e stăruitoare, dominând-o și supunându-i buzele. O întinde ușor pe pat. Trage de sutienul ei, eliberându-i sânul și apoi, desprinzându-se de gura ei, îi lasă o urmă de sărutări umede pe gât, pe piept, până la sfârcul întărit.

Dorința curge prin venele Alessiei. Își îndreaptă ochii întunecați spre ochii lui de un verde scânteietor când el își trece barba peste miezul ei fierbinte.

Ah!

— Ești sigură că nu vrei să mă bărbieresc? o tachinează el, atingând-o din nou, fără să-și ia privirea din ochii ei.

— Da! strigă ea în timp ce sfârcul i se întărește și se alungește sub buzele lui.

— Te simți bine?

— Da.

Pulsul ei este accelerat și tot sângele i s-a dus către sâni, umflându-i sfârcurile care tânjesc după atingerea lui, dar și către micul loc excitat dintre coapsele sale.

— Te implor!

El o face din nou, iar ea își arcuiește spatele sub mângâierea lui.

El râde, trage în jos cupa sutienului de pe celălalt sân și începe aceeași mișcare chinuitoare, trecându-și barba peste pielea ei excitată.

Alessia se prinde cu degetele de plapumă în timp ce buzele lui coboară din ce în ce mai mult. Apoi se cuibărește între coapsele ei. O sărută chiar acolo...

Apoi îi dă încet chiloții jos și o sărută în acel loc. Din nou.

De data asta, rotindu-și limba peste clitoris.

O Zot!

Alessia închide ochii și își arcuiește spatele, iar limba lui își continuă pe îndelete mișcările. Se învârtă și se răsuțește. O linge și o sugă ușor.

Ah!

Maxim se oprește și își trece barba peste acel punct sensibil, făcând-o să se înfioare.

— *Tă lute!*

— În engleză, îi cere el, repetând mișcarea.

— Te rog, Maxim.

El se ridică în capul oaselor, îi scoate chiloții, o întoarce cu spatele și îi desface sutienul.

Se întinde deasupra ei, cu erecția între fesele ei.

— Vrei să ți-o trag așa?

— Da!

— Mi se pare că ești disperată după mine.

— Sunt.

Alessia îi simte zâmbetul, iar Maxim o mușcă ușor de lobul urechii.

— Doamne, te iubesc, Alessia! Soția mea.

Îi desparte genunchii cu ai lui și îi trage fundul spre el. Își trece un deget printre fesele ei, iar Alessia se încordează când îl simte mângâindu-i orificiul dintre acestea.

— Într-o bună zi, Alessia, șoptește el, vârându-i degetul înăuntru, în acel loc dulce și adânc.

Își rotește degetele peste clitoris. Chinuitor de plăcut.

Ea scoate un sunet înăbușit în timp ce corpul ei se strânge în jurul degetului lui Maxim. Orgasmul o copleșește, se propagă în fiecare dintre membrele sale.

Maxim își retrage degetul și o întoarce pe spate. Îl privește în ochi, amețită, apoi o pătrunde ușor, absorbind ultimele valuri de șoc.

Geme de plăcere și începe să se miște. Tare. Rapid. Ducând-o tot mai sus, ca să nu aibă timp să-și revină din extaz. Alessia plutește din nou, sub împingerile lui. Legănată înainte și înapoi. Maxim se ridică deasupra ei. Transpirația i se prelinge pe frunte. Pare neobosit. Purtând-o spre paradis. Picioarele i se încordează din nou — Alessia scoate un țipăt când atinge din nou orgasmul. Mai intens, mai copleșitor. Alessiei i se pare că a ajuns în rai.

— Slavă Cerului, rostește Maxim printre dinți, apoi își dă drumul, prăbușindu-se peste ea și strângând-o în brațe.

Alessia deschide ochii când Maxim iese ușor dinlăuntrul ei, lăsând o urmă alunecoasă de spermă pe partea de sus a coapsei ei. Dar ei nu-i pasă. Se bucură de această senzație.

El o sărută pe frunte și îi dă într-o parte șuvițele umede.

— Te simți bine? o întreabă el.

— Mă simt minunat, șoptește ea.

El își trece degetele peste obrazul ei.

— Să nu crezi niciodată că nu-mi ești de ajuns. Te rog! Mi se rupe inima când te aud spunând asta. Te iubesc. Să nu uiți asta. Acest

sentiment e nou și pentru mine. Mă simt așa doar de când te cunosc pe tine.

Ea se înclină spre el și-l sărută.

— Știu.

— Știi?

Maxim pare dintr-odată pierdut. Alessia dă repede din cap, ca să-l liniștească.

Nu s-a schimbat nimic, Alessia.

El te iubește.

Maxim surâde precaut.

— Bine. Privește! Pot să cuprind o întreagă Alessie. Ești o octavă.

Își întinde mâna, atingându-i sfârcurile cu vârful degetului mare și al celui mic. Maxim râde, iar ea chicotește, savurându-i reacția copilăroasă.

— Aș putea să stau aici și să mă uit la tine toată ziua, dar trebuie să mă duc la toaletă.

O sărută repede, se ridică din pat și se îndreaptă spre baie.

Alessia îi privește trupul athletic, cum se mișcă cu grația lui obișnuită, cu fundul lui musculos, contrastând cu restul pielii bronzate.

Oftează, încercând să revină la realitate.

E un amant excepțional.

Nu că ar avea experiență și nici nu are cu cine să-l compare... dar cuvintele lui Caroline o bântuie. *Promiscuu e puțin spus. El e dovada vie a zicalei: „Repetiția e mama învățăturii“.*

Alessia se înfășoară în plapumă.

Maxim e iubitul ei. Soțul ei. Al ei și numai al ei.

Așa a spus el...

Ar trebui să-i fie de ajuns.

Dar gândul acela sâcâitor nu-i dă pace. *Pentru cât timp?*

Capitolul paisprezece

Reflexiile Tamisei dansează pe tavan, necăjindu-mă așa cum au făcut-o mereu, de-a lungul anilor. Nu pot ațipi, deși Alessia doarme buștean lângă mine. O invidiez pentru asta, dar am făcut dragoste de două ori în seara asta — am făcut sex de disperare cu ea, așa că e epuizată. Vreau s-o știu în siguranță și fericită, vreau să știe că venerez pământul pe care calcă.

La naiba, dacă ar ști adevărul despre Kit, m-ar părăsi?

Oricât de mult am încercat să alung aceste gânduri, creierul meu continuă să rumege informația pe care Caro mi-a împărtășit-o astăzi și nu îmi dă pace. Cu grijă, ca să n-o trezesc pe Alessia, mă dau ușor jos din pat, îmi iau telefonul și pantalonii de trening de pe canapea și mă îndrept spre salon. Acolo, mă îmbrac și mă apropii de fereastră, privind în gol, în bezna nopții.

Am sunat-o pe mama. Din nou. Și tot nu mi-a răspuns.

Femeia asta e absolut inutilă.

E singura care poate face lumină în această situație. Poate Kit a vorbit cu ea? I-a făcut vreo confidență? Mama credea că soarele răsare și apune odată cu Kit, deci erau foarte apropiați.

Din păcate, eu nu am găsit calea de a o mulțumi pe Rowena când eram foarte tânăr.

Amice! Depășește momentul!

Sunt tentat s-o sun pe Maryanne, dar nu vreau să-și facă griji. În plus, a zis că săptămâna asta lucrează în tura de noapte — deci probabil că acum e ocupată. Muncește prea mult, având în vedere că ar putea foarte bine să stea degeaba.

Îmi lipesc pumnul de geamul rece, îmi sprijin fruntea de el, privesc în întuneric și reflectez asupra zilei care va veni și asupra serii trecute, după ce Alessia a adormit. Cum s-o împovărez cu dezvăluirea lui Caroline, când ea are coșmarurile ei? Nu trebuie să afle asta... cel puțin deocamdată. Mai ales că are îndoieli în privința mea și a trecutului meu — cum l-a numit ea — *colorat*.

Femeile acelea.

Sper din tot sufletul că am liniștit-o. Nu știu ce altceva aș putea face.

În ciuda tăcerii cu care m-a tratat mai devreme, scumpa mea soție mi-a salvat ziua — am cântat cu ea *Claire de Lune*. Am făcut dragoste. A gătit. În această seară a pregătit o friptură de miel delicioasă, cu vinete. Face minuni în bucătărie, dar cred că tatăl ei avea dreptate; mă pune la îngrășat — deși am ars ceva calorii în seara asta... așa că asta e.

Imaginea Alessiei deasupra mea, imobilizându-mi încheieturile, lăsându-și capul pe spate și strigând în extaz îmi invadează gândurile, trezindu-mi pofta, excitându-mă. Îmi trece prin cap să mă întorc în pat, s-o trezesc și să mă pierd din nou în ea.

Frate! Las-o să doarmă!

Dar aceste sentimente trecătoare de bucurie se evaporă iute. Privesc apa întunecată și sclipitoare, dincolo de parcul Battersea, și mă simt dintr-odată amorțit. Gândurile îmi zboară la informațiile despre Kit.

Mă simt bine, din punct de vedere fizic — de fapt, nicicând nu m-am simțit atât de bine.

Dar oare ceva îngrozitor mă va afecta pe măsură ce voi înainta în vârstă? Sau această problemă genetică, oricare ar fi ea, îl viza doar pe Kit?

Revin la aceeași teorie deprimantă. Oare de aceea gonea cu motocicleta pe străzile înghețate? Oare vestea a fost atât de devastatoare, încât și-a spus *La naiba* și a zburat cu acel Ducati, motorul turbo care era mândria lui supremă?

Habar n-am.

Și dacă veștile sunt atât de proaste, înseamnă că voi suferi crunt? La fel și Maryanne?

La naiba!

Slavă Domnului că există pastile anticoncepționale!

Până nu aflăm ce se întâmplă, nu mă pot gândi să fac copii. Nu-i așa?

Rahat! Nesiguranța asta. Bezna asta. Neputința asta.

E o tortură.

Nu s-a schimbat nimic.

Partea mea rațională încearcă să mă liniștească.

Dar nu e adevărat. Drumul pe care credeam că am pornit s-a transformat complet.

Amice, încă nu știi asta.

La naiba!

Deschid mesajele și-l citesc pe cel trimis mai devreme de Caroline.

Arăți bine, Maxim.

Ca întotdeauna.

Sunt sigură că nu ai de ce să-ți faci griji.

Îi ignor complimentul.

Nu pot să dorm.
Mă tot gândesc la Kit.

Și eu mă gândesc la Kit.

Îmi cer iertare pentru azi.

**Nu trebuie să-ți ceri scuze.
Unde e albaneza?**

Du-te-n mă-ta, Caro.
Spui asta ca pe o jignire.
Iubita mea soție Alessia doarme.

PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! Liniștește-te. E albaneză!

Noapte bună.

Maxim, nu fi așa!

În ciuda motivelor, mi-a făcut plăcere să te văd azi.

Mi-e dor de tine.

Cx

Ce înseamnă asta? Dezgustat, arunc telefonul pe canapea, neavând chef de tâmpeniile lui Caro și întrebându-mă de ce i-am scris. Mă întorc la Alessia și mă strecor în pat. Ea se foiește.

— Maxim, șoptește ea somnoroasă.

— Șșș, culcă-te la loc, iubito!

Se răsucește spre mine, așa că sunt nevoit s-o cuprind cu brațul, iar ea își lasă capul pe pieptul meu.

— Am eu grijă de tine, murmură ea, luptându-se cu somnul.

De emoție, mi se pune un nod în gât, simțind cum alunecă din nou în visele ei; și nu am fost niciodată atât de recunoscător pentru soția mea ca acum.

Iubirea mea. Îi sărut părul și închid ochii, în timp ce în stomac am un gol — de teamă, de părere de rău. Oare vom reuși să trecem peste asta? Orice ar fi?

Îi inspir parfumul, un adevărat balsam pentru suferința mea.

Am eu grijă de tine. Aceste cuvinte, cu accentul ei dulce, plutesc prin creierul meu, liniștindu-mă. Într-un târziu, reușesc să ațipesc.

În dimineața următoare, una destul de rece, mă îndrept spre cabinetul medicului meu de familie, aflat la câteva străzi distanță de apartamentul nostru, unde am programare și unde sper să găsesc niște răspunsuri. Recepționera, serioasă și profesionistă, mă conduce în cabinetul de consultații, de îndată ce ajung.

Doctorul Renton poartă costumul său obișnuit, elegant, și un papion roșu. Un tip la șaiszeci de ani, cu păr rar și ciufulit, acesta se ridică în picioare când intru în cabinet și-mi face semn să mă așez pe un scaun din fața biroului.

— Cu ce te pot ajuta, lord Trevethick?

Îmi zâmbește cald și binevoitor, așezându-se.

— Fratele meu. Consiliere genetică. Ce știi despre asta?

— Ah!

Ridică din sprâncenele cenușii și stufoase — semn că a fost luat pe nepregătite. Se apleacă înainte pe scaun, apoi se încruntă. Sprijinindu-și coatele pe birou, își lasă bărbia în mâini.

— Nu te pot ajuta, domnul meu.

— Poftim?

— Fratele tău, dintr-un motiv sau altul, a decis să nu vă împărtășească aceste informații și, fiind doctorul său, nu pot să-i încalc intimitatea. Am această îndatorire față de el.

Rămân cu gura căscată, nu-mi vine să cred. Simt că nu mai pot respira și îl privesc uluit cum își împreunează mâinile în poală și așteaptă să spun ceva.

— Răspunsul tău este inacceptabil. Fratele meu nu mai este printre noi.

— Îmi pare rău, Maxim. Nu pot face nimic. Ca parte a consilierii sale genetice, înainte de a fi testat, fratele tău a discutat despre implicațiile acestui fapt și s-a gândit dacă să le spună sau nu adevărul rudelor sale apropiate.

— Dar cu siguranță...

— Am mâinile legate.

— Tocmai m-am căsătorit.

— Felicitări!

— Ce pizda mă-sii, Renton?

Ochii lui albaștri se îngustează. Spune cu asprime:

— Nu e deloc necesar să-mi vorbești așa.

Pufnesc enervat și-mi amintesc cum mă muștra directorul de la Eton, pentru orice greșeală mărunță.

Renton oftează.

— Ai vreo problemă de sănătate? întreabă el, schimbând tactica.

Poftim?

— Nu.

— Iată răspunsul. Ți sugerez să lași toate astea în urmă și să respecti decizia fratelui tău.

— S-a sinucis Kit din cauza diagnosticului său?

Renton devine palid.

— Maxim, răposatul lord Trevethick a pierit într-un accident îngrozitor.

— Exact! Nu va afla dacă-mi spui! Și cum rămâne cu datoria ta de a avea grijă de mine? Și eu sunt pacientul tău.

— Dar tu nu ești bolnav, spune el cu blândețe.

Mă uit fix la el, sperând să-l intimidez și să-l fac să se răzgândească, dar, când îmi zâmbește binevoitor, îmi dau seama că e categoric.

Ei bine, cât de aiurea de incomodă e toată povestea asta?

Într-un fel îl admir că nu e dispus să înșele încrederea fratelui meu, așa că mă stăpânesc și schimb subiectul.

— Trebuie să-mi înscriu soția aici, zic ușor iritat.

— De-abia aștept s-o cunosc, spune Renton cu amabilitate. Asta e tot, domnul meu?

Mă ridic de pe scaun.

— Sunt dezamăgit că nu mă poți ajuta.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Maxim.

Am o stare sumbră de spirit, în timp ce taxiul negru se strecoară prin trafic, în drum spre birou. Sunt furios pe Renton. Poate că e momentul să-mi găsesc un nou medic — puțin mai tânăr.

Poate cu mai puțină etică?

La naiba!

Telefonul meu vibrează — am primit un mesaj. E de la mama. În sfârșit!

Tocmai am aterizat pe LHR.

Am nevoie de somn.

Te sun mai târziu.

La naiba! Nu. O sun imediat, dar îmi intră direct mesageria vocală.

— Rowena. Sună-mă! Nu mă face să te implor!

Închid telefonul și mă uit pe geamul taxiului. Dimineața luminoasă și însorită pare să-și bată joc de supărarea mea.

Mama mă scoate din minți.

De ce nu vrea să discute cu mine?

Când taxiul oprește în fața biroului, inspir profund și-mi stăpânesc iritarea. Îl plătesc pe șofer și urc cu pași mari treptele clădirii.

Oliver ne-a trimis detalii despre trei proprietăți care fie sunt libere, fie urmează să se elibereze în curând, ca să le analizez împreună cu Alessia. Le parcurg, bucurându-mă că am ceva la care să mă gândesc, în timp ce-mi savurez cafeaua neagră. Una dintre ele este o casă pe o stradă cu clădiri identice, mai mică decât apartamentul meu — așa că o ignor imediat.

Celelalte două au potențial ca locuințe de familie.

La naiba!

Vreau copii — într-o bună zi. O parte din datoria mea e să protejez moștenirea familiei mele. Dar, dacă e ceva în neregulă cu mine, cum pot să mă gândesc să-mi întemeiez o familie?

Și totuși Renton m-a întrebat cum mă simt.

Poate că acesta a fost modul lui de a spune că nu am de ce să-mi fac griji.

Amice! Revino-ți!

Alung temerile legate de copii și mă hotărâsc să-mi păstrez optimismul.

E timpul să ne mutăm. Avem nevoie de spațiu. Zilele mele de singurătate și dezmăț s-au terminat.

Cine ar fi crezut că voi fi fericit să stau acasă, să mănânc mâncare gătită și să fac dragoste cu soția mea?

Va fi bine și pentru Alessia.

Într-un loc nou ne vom putea croi propriul drum, fără amintiri din trecutul meu colorat și tulbure. E o idee neliniștitoare, mai ales pentru că e însoțită de o vinovăție agasantă.

De ce?

Nu am făcut nimic rău.

Nu-i așa?

Îndepărtez acest gând.

După ce analizez în detaliu proprietățile, ajung la concluzia că locuința de pe Cheyne Walk are avantajele ei evidente. La capătul grădinii

din spate e o casă cu un garaj în care încap două mașini. Am putea s-o folosim pentru personal. Nu am vorbit deocamdată cu Alessia despre angajați, dar asta va însemna că *acea* parte a vieții ei va fi istorie. Voi avea mereu amintiri plăcute despre chiloții aceia roz și halatele albastre, dar ea va avea alte preocupări — la școala de muzică, cu puțin noroc. Avantajul suplimentar al casei de pe Cheyne Walk este că se află între apartamentul meu și Trevelyan House, unde locuiește Caroline.

Poate ar trebui s-o rog pe Caro să facem schimb de case. S-ar putea muta în apartamentul meu sau într-o altă proprietate mai mică. La urma urmelor, Trevelyan House îmi aparține.

Nu. A trecut prea puțin timp de la moartea lui Kit ca să deschid acest subiect.

Iau telefonul și o sun pe Caroline.

— Bună, Maxim!

Pare plânsă și apatică. Poate pentru că am certat-o ieri, în mesaje. Mă prefac că nu observ.

— Bună, ce s-a întâmplat?

— Ești în toate ziarele. Au tot sunat și aici. Să se intereseze de tine. Și de Alessia.

— La naiba! Îmi pare rău. Ignoră-i!

— Îi ignor. Dar ar trebui să faci ceva. Să organizezi o petrecere și s-o prezinți pe soția ta. Invită-i pe jurnaliști și, așa, pui capăt acestei curiozități febrile.

Ultimul lucru de care am nevoie este ca presa să-și bage nasul în treburile noastre privind nunta făcută la urgență.

Dar n-o pot lăsa pe Caro să afle asta!

— Nu e o idee rea, spun, ca să-i cânt în strună.

— Aș putea s-o organizez chiar eu! spune ea cu entuziasm.

Hmm... nu știu ce părere ar avea Alessia despre asta.

— Lasă-mă să mă gândesc! Acum te-am sunat pentru că avem o mică criză în privința renovării clădirilor Mayfair. Vrei să te ocupi de designul interior?

— Da, vreau, inspiră ea adânc. Dacă am ceva de făcut, îmi revin. Mi-e dor să lucrez din nou.

— Bine. Mă bucur.

— În plus, e posibil să am nevoie de bani, adaugă ea, redevenind ea însăși.

— Caro, ai un fond fiduciar consistent, plus stipendiul de la moșie.

Ea pufnește, deloc impresionată, dar niciunul dintre noi nu pomenește de testamentul lui Kit și de faptul că ea nu a fost inclusă.

Frate, nu aduce vorba despre asta!

— Îl voi ruga pe Oliver să te sune și să-ți pună toate detaliile la dispoziție.

— Oliver! exclamă ea, surprinsă.

— Bineînțeles. El te va pune în legătură cu dezvoltatorul. OK?

Care este problema ei cu Oliver?

— Da, da. Ai dreptate. I-ai spus Alessiei despre scrisori?

— Nu încă. Ai vorbit cu Rowena?

— Nu. De ce?

— Mă evită. I-am lăsat nenumărate mesaje și nu-mi răspunde la telefon.

— Rowena... e Rowena.

— E adevărat. Ceva nou cu laptopul lui Kit? Eu n-am aflat nimic.

— Nici de la doctorul Renton?

— N-a vrut să-mi spună.

— Ticălosul ăla bătrân și mut!

— Exact!

— Nici cu laptopul n-a mers mai bine. Adevărul e că Kit nu mi-a spus niciodată combinațiile de la seifuri. Nici pentru cele de-aici, nici pentru cele de la Hall. De ce crezi că a procedat așa?

Vocea îi șovăie spre final și-mi dau seama că e supărată.

— Nu știu. Kit era Kit... exact ca mama lui.

— Da. Era...

Caroline de-abia șoptește și mie îmi vine să-mi trag o palmă.

— O să mă gândesc la ideea cu petrecerea.

— Așa să faci, răspunde ea, înseninându-se. Știi, ar trebui să mă lași să o duc pe Alessia la cumpărături.

Ah, nu sunt sigur că e o idee bună.

— Maxim, ți-am spus, se îmbracă de parcă e studentă.

— Ciudat că spui asta. Sper să o pot înscrie la facultate. Ar ajuta-o la viză. Ceea ce-mi aduce aminte de mama ta vitregă...

— Scroafa mea vitregă, mă corectează ea.

— Nu este decanul Colegiului Regal?

— Da. La muzică. Pentru Alessia?

— Da. Ce părere ai?

— Cred că e o idee bună. Alessia este, evident, foarte talentată.

— Ei bine, s-ar putea să am nevoie de ajutorul scroafei vitrege.

Caroline pufnește cu dispreț.

— Mult noroc cu asta. N-a fost niciodată săritoare sau amabilă. Nu știu ce vede tatăl meu la ea.

Caro se plânge mereu de soția tatălui ei.

— Tu ai luat lecții de etichetă? schimb eu subiectul.

— Bineînțeles. Kit a insistat. De fapt, m-a bătut la cap cu asta.

Am oftat, șocat. *Kit? S-o bată la cap?*

— Da. Imediat după ce ne-am căsătorit.

Kit a insistat ca soția lui să se înscrie la lecții de etichetă!

Ce snob! Habar n-aveam.

— Alessia vrea și ea să le urmeze.

— E o idee bună. Îi va da puțină încredere în ea. Cu mine așa s-a întâmplat. Școala la care am fost eu a fost grozavă. E în Kensington. O să-ți trimit detaliile.

— Mulțumesc. Și, ca să fie clar, e ideea Alessiei, nu a mea.

— Ești atât de prudent, Maxim! bombăne Caro. Oferta mea rămâne valabilă. M-aș bucura să merg cu ea la Harvey Nicks. Cu cardul tău de

credit.

Ea chicotește, iar eu mă trezesc zâmbind rezervat.

— O să vorbesc cu ea.

— Bine. Trebuie să-mi răscumpăr cumva greșelile.

— Da, trebuie.

Oliver bate la ușă și intră.

— Trebuie să închid, închei eu conversația uitându-mă la Oliver. Am vorbit cu Caroline. E de acord să se ocupe de designul interior.

— Mă bucur că s-a rezolvat. Uite, aici sunt detaliile cheltuielilor din avere ale mamei tale.

Îmi întinde un tabel, lung cât o zi de post, arătând cât e de risipitoare.

Ce naiba?!

Mă uit la el, șocat.

— Mda... strânge el dezaprobat din buze.

— Asta face parte din înțelegerea de divorț?

— Poftim! îmi întinde el un alt document. Am subliniat cifrele de care ai nevoie.

Îl studiez rapid.

Uau! Tulburat, simt un gol în stomac, pentru că mă cam amestec în treburile private ale părinților mei. Divorțul lor l-a ucis pe tatăl meu. A murit de nefericire, iar eu nu am iertat-o niciodată pe mama pentru dispariția lui.

— A depășit cu mult dublul sumei pe care o are alocată.

— Într-adevăr, milord.

— Bine. Mă ocup eu de asta.

— Multă baftă, milord!

Îmi aruncă un zâmbet empatic și iese din birou.

O sun pe mama și îmi intră din nou mesageria vocală.

— Rowena! Am de gând să-ți tai accesul la fondurile familiei. Sună-mă!

Închid, apoi sun la bancă și vorbesc rapid cu managerul contului despre mama.

Apoi îi trimit un mesaj lui Maryanne.

Te rog să-i spui maică-tii să mă sune.

I-am lăsat o mulțime de mesaje.

Toate fără niciun rezultat.

Am nevoie de răspunsuri. Și sunt uimit că propria mamă nu vrea să discute cu mine. Viața mea atârnă de un fir de păr — toate speranțele și visurile mele sunt lăsate în așteptare.

Naiba să mă ia!

Dacă nici această tactică nu funcționează, atunci nu știu ce va funcționa.

Alessia a despachetat, a făcut curat și a pus la locul lor toate ustensilele noi de gătit pe care ea și Maxim le-au comandat online de la John Lewis.

A curățat. A lustruit. A spălat. Totul. Locul e imaculat. A pregătit cina. A repetat câteva piese la pian. Acum stă la biroul lui Maxim și se uită pe calculator, comparând diverse cursuri de muzică și luând notițe. Gândindu-se la avantajele Academiei Regale față de cele ale Colegiului Regal, își îndreaptă privirea spre cartea de vizită a Ticiei Cavanagh, aruncată pe birou. Își amintește vorbele de ieri ale avocatei.

Au mai fost și alte fete? Au scăpat și ele?

Chipul dulce al Blerianei, râzând la una dintre glumele Alessiei în timp ce se aflau în spatele acelui camion îngrozitor și murdar, îi revine în minte. Oare Ticia ar putea-o ajuta s-o găsească? Este avocată. Trebuie să știe cum se procedează. Nu-i așa?

Lăsând laoparte sentimentele contradictorii — femeia asta l-a cunoscut în sens carnal pe soțul ei —, ia telefonul și formează numărul acesteia.

— Biroul Ticiei Cavanagh, răspunde o voce masculină.

— Alo! Mmm... Sunt Alessia Trevelyan. Aș vrea să vorbesc cu Ticia Cavanagh.

— O clipă, să văd dacă este disponibilă.

Se lasă tăcerea, dar, un moment mai târziu, chiar Ticia e la telefon.

— Lady Trevethick, cu ce te pot ajuta?

— Te rog, spune-mi Alessia. Ăăă... eu sunt... ăăă...

— E vorba despre soțul tău? întreabă repede Cavanagh, cu răsufierea întretăiată.

— Nu, nu e vorba de el. Cred că... ăăă... ăăă... vă cunoașteți dinainte să mă întâlnească pe mine.

Alessiei nu-i vine să creadă că vorbește despre Maxim în felul acesta. Se lasă un moment stânjenitor de tăcere, în care Alessia o aude pe Ticia inspirând sacadat.

— Și eu cred la fel, spune ea în cele din urmă, iar răspunsul ei este o ușurare.

Treci la miezul problemei, Alessia!

— Am sunat în legătură cu celelalte fete care au fost traficate odată cu mine. Vreau să le găsesc. Pe una dintre ele, cel puțin. Dacă le voi găsi și pe celelalte, cu atât mai bine.

— Înțeleg. Nu sunt sigură că te pot ajuta, dar te ascult. Ce-mi poți spune?

Alessia se reazemă de speteaza scaunului și se uită la notițele ei. Ticia i-a dat numărul de telefon al unui detectiv particular care colaborează cu firma ei. E discret, dar costisitor. Ar vrea să-l sune; la urma urmei, acum își permite. Dar oare n-ar trebui să-l întrebe mai întâi pe Maxim? Sunt banii lui, de fapt. Ar fi de acord cu acest plan? Alessia nu știe. Poate că, la fel ca Ticia, ar crede că e o misiune aproape imposibilă, deoarece Bleriana și celelalte fete ar putea fi oriunde în țară.

Dar trebuie să încerce.

În plus, așa va avea o *preocupare*.

Oricât de mult i-ar plăcea să stea în acest apartament, începe să se simtă puțin claustrofobă. Trebuie să iasă.

Ar trebui oare să-i spună soțului ei?

Telefonul sună, ca și cum l-ar fi invocat pe Maxim doar gândindu-se la el.

— Bună, spune el, iar dulceața din vocea lui îi încălzește inima.

— Bună. Cum merg treburile?

A plecat devreme în această dimineață și părea îngrijorat. Alessia a presupus că era vorba de afacerile lui.

— Totul e OK. Am o surpriză pentru tine. O să-ți trimit un mesaj cu o adresă, aproape de apartamentul nostru. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

Ea bănuiește că Maxim zâmbește. E încântat.

— Bine, spune ea, zâmbind la rândul ei.

— Ne vedem în treizeci de minute.

El închide, iar ei îi apare un mesaj pe ecran. E o adresă de pe Cheyne Walk, ceea ce înseamnă că are suficient timp pentru a da un telefon și pentru a demara operațiunea de căutare a Blerianei.

Mă plimb prin fața casei de pe Cheyne Walk pentru a mă încălzi și arunc o privire de-a lungul străzii, uitându-mă după Alessia. Noua noastră eventuală casă e oarecum ascunsă de spațiile de verdeață din Chelsea Embankment Gardens, ceea ce înseamnă — dacă Alessiei îi va plăcea acest loc — că nu va trebui să îndur reflexiile apei care mă chinuie din când în când, dansând pe tavanul dormitorului. Sper să-i placă; cred că se potrivește nevoilor noastre.

Printre copaci zăresc Tamisa. Mă opresc, iau o gură de aer, simțind izul mlăștinios al fluviului, atât de familiar, de primitor.

Sunt acasă.

Când ridic ochii, o văd pe Alessia îndreptându-se spre mine. Fața i se luminează când mă zărește, iar eu alerg pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Bună! spun, luând-o de mână. Vino! Abia aștept să-ți arăt ceva.

Zâmbetul ei îmi ridică moralul. O duc spre poarta de fier. Ea îmi aruncă o privire întrebătoare, din ce în ce mai curioasă când tastez codul de acces pe dispozitivul digital. Poarta se deschide greu, scârțâind, iar noi înaintăm pe dalele de piatră până la ușa neagră și lucioasă, străjuită de un frumos felinar.

Maxim scoate niște chei din buzunar și descuie ușa.

— Ar putea fi casa noastră, dacă-ți place, spune el și-i face semn Alessiei să intre.

Toată casa?

Are patru niveluri, cred!

Îi întâmpină un vestibul larg, care dă într-un living elegant și apoi spre o bucătărie mare și modernă, asemănătoare cu bucătăria de sticlă din apartamentul lui Maxim. Prin ușile glisante din capătul încăperii se întrevește o curte curată și îngrijită, în fundul căreia mai e o casă.

— Da, două case. O putem transforma pe aceea în locuință pentru personal.

Maxim arată spre clădirea cu pricina.

Personal!

— Aha! face Alessia.

La etaj e un salon de recepție generos care se întinde pe toată lungimea casei, decorat cu bun gust în nuanțe stinse, crem, bej și cafenii.

— Putem redecora, zice Maxim, atât de încruntat, încât Alessiei i se pare de-a dreptul îngrijorat.

— E minunat! spune ea automat.

Alessia se simte intimidată de dimensiunile uriașe ale casei. Are cinci dormitoare, toate ca niște apartamente de sine stătătoare. Apartamentul principal cuprinde un dormitor mare, o baie cu două chiuvete — de marmură —, o cadă ovală, un duș în care pot încăpea patru persoane și două dulapuri, mai mult decât încăpătoare pentru hainele ei și ale lui Maxim.

— Ce părere ai? întreabă Maxim, nerăbdător.

— Vrei să ne mutăm aici?

— Da. Avem nevoie de spațiu.

— Cinci dormitoare?

— Ai prefera ceva mai mic? spune el, din nou încruntat.

— Nu mă gândeam la un loc atât de mare... Dar presupun că într-o bună zi vom avea copii.

Ea se înroșește la acest gând, deși nu știe de ce.

— Da. Într-o bună zi, spune el încet și închide ochii, ca și cum ar fi o idee dureroasă.

— Într-o bună zi, repetă Alessia, întrebându-se de ce pentru el acesta e un gând chinuitor. Ți dorești copii. Nu-i așa?

El încuviințează dând din cap, dar ochii lui spun altceva. Parcă s-ar teme.

De ce?

— Am putea pune un pian aici? întreabă Alessia înveselindu-se, pentru a-i alunga tristețea.

— Bineînțeles! râde el. Nu părăsim pianul cu coadă. Dă-mi voie să-ți arăt subsolul.

Ne întoarcem acasă în apartament, ținându-ne de mână.

— Ai mai locuit acolo? întreabă Alessia.

— Nu. N-am mai intrat în casa aceea până azi.

— Ți place?

— Da, o strâng eu de mână. Ție-ți place? Ne putem crea propriile amintiri acolo.

Alessia mă privește cu ușurare, așa mi se pare. Nu știu exact de ce, dar îmi zâmbește într-un fel minunat.

— Da. Vom fi doar noi doi.

Facem la stânga și răsuflu ușurat când nu mai văd niciun paparazzo la pândă. Deja nu mai prezentăm interes.

În timp ce intrăm în apartament, îmi sună telefonul.
E mama. *În sfârșit!*

Capitolul cincisprezece

— E Rowena. Trebuie să discut cu ea, șoptesc și, lăsând-o pe Alessia să închidă ușa de la intrare, mă duc în dormitor și răspund la telefon. Rowena. Îți mulțumesc foarte mult că m-ai sunat.

Cuvintele mele sunt cât se poate de sarcastice.

— Maxim! Mesajele tale sunt insuportabil de nepoliticoase. De ce aș vrea să vorbesc cu tine? Și cum adică să-mi tai fondurile, ce pizda mă-sii?

Ia uite, ce înjurături! Mama mea e de-a dreptul furioasă.

— Exact cum ai auzit. Te-am sunat acum câteva zile și nu mi-ai răspuns. *Asta* e insuportabil de nepoliticos.

— Când o să înveți să fii mai amabil când lași mesaje, vei primi un răspuns mai rapid. Prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet, Maxim. Sunt sigură că un om cu educația ta înțelege asta.

Poftim?

— Mă rog la Dumnezeu să ne apere averea, dacă așa te răstești la toată lumea, continuă ea.

— În analogia asta, tu ești musca, ripostez eu. Și doar tu îmi provoci o astfel de reacție, mamă. În plus, nu cred că ești cea mai potrivită persoană să-mi țină predici despre educație!

Ea inspiră adânc.

— Deci mi-ai tăiat fondurile ca să mă pui cu botul pe labe?

— Nu. Ți le-am tăiat pentru că ai cheltuit prea mult din banii la care ai dreptul conform înțelegerii de divorț.

La celălalt capăt al telefonului se lasă tăcerea și știu că fierbe de furie.

— Credeai că nu o să observ? Kit poate te lăsa în pace și nu-ți zicea nimic.

Nici acum nu primesc niciun răspuns — și asta nu mă ajută cu nimic. Inspir profund și încerc să nu-mi ies din minți.

— Dar nu de-asta te-am sunat. Știi că Kit mergea la un consilier genetic?

Mama oftează zgomotos în telefon.

— Poftim? șoptește ea, iar eu știu după tonul ei calm că e de-a dreptul șocată.

— Da. Speram să aflu de la tine de ce.

— Nu!

Își înăbușă un geamăt sfâșietor care mă înfloară și care mă face să-mi schimb tonul și atitudinea.

— Cum adică nu? Ce știi despre asta? întreb.

— Asta n-are nicio legătură cu tine, Maxim. Nu te privește. Las-o baltă!

Vorbește sacadat, e speriată.

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă! strigă ea, apoi convorbirea se întrerupe.

Mi-a trântit telefonul în nas!

Nu a mai făcut niciodată așa ceva. În plus, *urla*, ceea ce nu-i stă în fire — în mod normal e extrem de rece și de detașată. O sun din nou, dar îmi intră direct mesageria vocală. O mai sun încă o dată, cu același rezultat.

Ceva nu e în regulă. Deloc. Mă holbez la telefon, total confuz.

Ce mama dracului?

O sun pe Maryanne și-mi intră și de data asta căsuța vocală.

— M.A., sună-mă imediat! Mamă se comportă și mai absurd decât de obicei.

Când bag telefonul în buzunar, acesta vibrează. Mă uit la ecran și răspund.

— M.A.

— Maxie! Ce naiba i-ai spus maică-tii? A ieșit trântind ușa.

La naiba! Trebuie să fiu sincer cu sora mea.

— Maică-mea!? E și mama ta. Și n-am vrut să te supăr cu chestia asta, Maryanne.

Îi explic pe scurt despre scrisorile de la medicul generalist al lui Kit și de la clinica de consiliere genetică, pe care Caro le-a găsit, despre refuzul doctorului Renton de a face lumină în această situație, iar acum și despre refuzul mamei noastre.

— Și nu te-ai gândit să-i povestești despre asta singurei persoane calificate din punct de vedere medical din această familie? șuieră Maryanne.

— Nu voiam să te îngrijorezi. Știu că ești ocupată.

— Maxim! Ești așa de cretin uneori! Ce anume a spus maică-ta?

— Practic, maică-ta a spus că nu e treaba mea.

— Asta e ciudat.

— Exact.

— Ah, șoptește Maryanne, ca și cum tocmai s-a gândit la ceva extrem de neplăcut.

— Ce e?

— Te sun eu mai târziu.

— Maryanne...

Dar ea a închis.

Ce mama dracului?

Femeile din familia asta mă înnebunesc.

Alessia încearcă să-și potolească neliniștea, dar aceasta i se instalează în piept, făcându-i inima s-o ia la trap. Ce s-a întâmplat? De ce vorbește Maxim cu mama sa în privat? În general, nu e un tip secretos. Oare? Dar ce nu vrea ca ea să audă ce vorbește? Ce are de ascuns?

Se îndreaptă spre bucătărie, ca să nu fie tentată să-și lipească urechea de ușă și să asculte. Ca să nu se mai gândească la asta, face ultimele pregătiri pentru cină. Dar mintea îi zboară la Maxim și la îngrijorarea lui din ultimele două zile.

Doar în pat nu a fost așa.

Se încruntă la acest gând. Își închipuise că visarea lui se datora întâlnirii-surpriză cu Ticia Cavanagh și reacției ulterioare a Alessiei. Dar poate că nu. În timp ce studiau aseară școlile de muzică pe internet, el se gândea la altceva, iar ea îl întrebase dacă vrea să continue. El o asigurase că da, dar ceva îl deranja. Îl deranjează și acum. Alessia simte asta.

Maxim se sprijină de tocul ușii, privind-o, când ea își ridică ochii de la parmezanul pe care-l răzuia. Pare neliniștit. Ba chiar dezorientat.

O, nu!

— Ce s-a întâmplat? întreabă Alessia.

Maxim intră în cameră și-și trece o mână prin păr, ciufulindu-și-l, exact așa cum îi place Alessiei. Dar ochii lui pari neîncrezători și confuzi, ca și cum în el s-ar da o luptă.

— Ce a spus mama ta? îl iscodește Alessia.

— Mi-a închis telefonul în nas! ridică el mâinile, consternat. Și am nevoie de niște răspunsuri din partea ei...

Vocea i se frânge, iar el face un pas înainte și-și trece degetele peste obrazul ei. Atingerea lui o înfioară, ispitind-o.

— N-ai de ce să-ți faci griji.

— Dar tu ești îngrijorat, murmură ea.

El se foiește, maxilarul i se încordează. Maxim își trece din nou mâna prin păr, iritat.

— Vrei să te duci s-o vizitezi?

— Mă tentează. Rowena locuiește cu Maryanne când e la Londra. Au o casă în Mayfair. Când nu stă acolo, are apartamentul din Manhattan. Dar acum e aici, spune și aruncă o privire la ceas. Poate c-ar fi bine să mă duc să discut cu ea, adaugă, dar apoi se întristează, clătinând din cap.

— De ce fel de răspunsuri ai nevoie?

Maxim expiră zgomotos.

— Sincer, nu e cazul să-ți faci griji din cauza asta. Caroline mi-a arătat ceva luni...

— Caroline?

Alessia intră imediat în alertă maximă.

Maxim se încruntă și face ochii mari — ca ai unei căprioare prinse în bătaia farurilor unei mașini.

— Da. A venit la birou cu niște scrisori referitoare la Kit.

— Aha!

Caroline.

De ce se duce la Maxim la birou, când ea, Alessia, nu a fost niciodată acolo? Iar Alessia știe că nu e gelozie — dar pur și simplu nu vrea ca soțul ei să rămână singur cu cumnata lui.

Fosta lui iubită.

Pentru că, în adâncul sufletului ei, nu are niciun strop de încredere în Caroline.

Dar în soțul ei are încredere? Ei bine, de-abia acum află despre această vizită care a avut loc ieri.

Alessia ignoră vocea sâcâitoare din capul ei, în timp ce Maxim strânge din buze și închide ochii. Când îi deschide din nou, pare iritat.

— Alessia, spune el. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Hai să ieșim! Vreau să schimb peisajul. O să mâncăm în oraș, propune el, părând exasperat.

— Bine, acceptă Alessia imediat.

Poate găti lasagna mâine. Sau o poate congela.

Maxim mijește ochii.

— Putem și să rămânem acasă, dacă vrei. Trebuie să-mi spui ce vrei să faci. Avem un parteneriat.

Flutură din mână între ei, pe un ton laconic.

E supărat pe ea?

Alessia simte brusc că sunt pe marginea unei prăpastii și ea nu știe ce să spună sau ce să facă.

De ce e atât de agitat? Nu i-a spus despre Caroline. Și nici despre scrisorile referitoare la Kit.

Cum ar trebui să se simtă ea în privința asta?

Dar își dă seama că Maxim e tulburat de ceva și nu crede că are vreo legătură cu Caroline, iar Alessia nu vrea să-i sporească îngrijorarea.

— Putem discuta despre casă, adaugă el, pe un ton mai blând.

Ea încuviințează dând din cap și, instinctiv, se întinde și-l ia de mână.

— Orice s-ar întâmpla, o să găsești tu o soluție. Întotdeauna o găsești.

Se apropie de el și-l îmbrățișează.

Sunt mișcat de încrederea pe care Alessia o are în mine, deși cred că se gândește la altceva. Totuși, mângâierile și vorbele ei sunt liniștitoare — căldura lor mi se răspândește în piept. Mă relaxez încet-încet în îmbrățișarea ei. Ținând-o aproape, o sărut pe păr, recunoscător că e aici, cu mine.

— Atât mama, cât și sora mea se comportă ciudat.

— Asta sună... ăăă... enervant, spune Alessia. Putem ieși în oraș. Mă duc să mă schimb.

— Arăți bine în blugi.

Mă opresc, o prind de mâini și i le ridic în aer, ca și cum am fi pe cale să începem un dans popular. O măsoar din priviri, încercând să ignore zvâcnirea bine cunoscută din pantaloni.

Caro are dreptate.

Alessia are nevoie de haine potrivite pentru o contesă. Nu pentru o studentă.

— Hai să mergem la cumpărături! Ai nevoie de haine. Haine potrivite. Alessia se uită la el cu gura căscată.

— Da. Hai să mergem!

Mă uit la ceas.

— La Harvey Nicks mai e deschis câteva ore.

— Dar... dar... nu știu de unde să începem.

— Acolo au un serviciu de cumpărături personale. Vom începe de acolo.

Și așa îmi voi abate și eu gândurile de la toată povestea asta despre consilierea genetică.

Alessia simte că amețește. În mai puțin de nouăzeci de minute, a devenit mândra posesoare a unei vaste garderobe, cu câteva „piese-cheie“, care îi vor fi de-ajuns pentru următoarele câteva luni. Costul este exorbitant, dar Maxim pare încântat și, în adâncul sufletului ei, la fel e și Alessia. Nu se va mai simți ca o menajeră când se va întâlni cu Caroline.

Maxim notează adresa de livrare pe hârtia cu antet, pentru femeia care i-a ajutat la cumpărăturile personalizate.

— Vor ajunge toate la dumneavoastră acasă mâine-dimineață, domnule Trevelyan.

Tânăra flutură din gene spre Maxim, dar el o ignoră — și nici nu o corectează în privința titlului său.

— Mergem să mâncăm? întreabă Maxim, luând-o de mână pe Alessia.

— Da, și-ți mulțumesc. Pentru toate astea.

Alessia se uită la pungile care conțin noile ei haine, noii ei pantofi.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, se încruntă el ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee senzațională. Vreau să-ți ofer totul, adaugă și se apleacă să o sărute rapid. Trecem strada la Mandarin Oriental și luăm cina acolo.

Alessia își ia noua geantă Saint Laurent și ies de mână din magazin, dar cuvintele lui Maxim îi răsună în minte.

Vreau să-ți ofer totul.

Alessia nu știe ce sentimente o încearcă în privința asta. Vrea să însemne mai mult decât un obiect transmis de la tatăl ei la soțul ei. Scurta ei fugă spre libertate, când a venit prima dată în Marea Britanie, a fost o tentativă de a-și câștiga propria existență. Din păcate, a eșuat. Dar l-a găsit pe Maxim. Doar că acum este puțin dezorientată.

El își dorește un parteneriat.

Cum poate ea contribui la acest parteneriat?

Maxim o strânge de mână, trezind-o din gânduri, și își croiesc amândoi drum prin trafic, traversând strada spre clădirea magnifică numită Mandarin Oriental Hyde Park.

— Pe-aici, spune el, conducând-o spre restaurantul The Aubrey.

Alessia scoate ușor limba, hotărâtă să se descurce cu bețigașele, iar eu îmi amintesc de prima dată când a folosit așa ceva, în Mustique. Bucătarul pregătise o nebunie de sushi cu sashimi, iar eu, ținând-o pe Alessia în poală, îmi încolăcisem mâna în jurul ei, arătându-i cum trebuie să le folosească. A învățat repede, ca de obicei.

— Ți-ai amintit cum se țin bețigașele.

Îmi zâmbește veselă, întinzându-se după hamachi.

— Deci îți place casa?

— Cum să nu-mi placă, Maxim? E foarte frumoasă.

— Bine. Atunci voi face aranjamentele necesare pentru a ne muta acolo. Dar, dacă vrei s-o redecorezi, ar trebui să faci asta înainte de mutare.

— Îmi place așa cum e. Poate că ar trebui să ne mutăm înainte de a decide dacă vrem s-o redecorăm.

— Ai dreptate.

Îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la Maryanne.

Mama e la aeroport.

Se întoarce la New York.

Îi cer Alessiei scuze din priviri și-i răspund surorii mele la mesaj.

Poftim? De ce?

Nu mi-a spus.

Mi-a trimis un mesaj înainte de îmbarcare.

Atât? Nicio explicație?

Niciuna!

Ce mama naibii?

Abia s-a întors de la New York și acum pleacă înapoi.

— Iartă-mă! îi șoptesc Alessiei.

Mă ridic de la masă și formez numărul mamei mele, ducându-mă în hol. Așa cum mă temeam, îmi intră mesageria vocală.

— Mamă, te rog! Ce se întâmplă? Ce știi? E ceva grav? Tocmai m-am căsătorit. Eu... eu... *noi* ne dorim copii. Sună-mă! Te implor!

Sunt tentat să plec spre Heathrow și să mă duc după ea până-n Manhattan, dar știu că am ratat ultimul zbor din această seară. Poate că rugămintea mea va aprinde în sufletul ei un cât de mic sentiment matern, dacă are așa ceva.

Frate!

Mama nu e celebră pentru sentimentele ei, materne sau nu.

La naiba!

Poate că Alessia și cu mine ar trebui să plecăm în America împreună, ca să discutăm cu ea?

Rahat! Alessia va avea nevoie de viză.

Mă întorc la masă, iar ea își ridică privirea.

— Ești OK?

— Da. Am sunat-o din nou pe Rowena și i-am lăsat un mesaj vocal. S-a întors la New York, așa că nu voi avea nicio veste de la ea în seara asta. Hai să ne simțim bine!

Iau o înghițitură de sake, iar Alessia își ridică mica ceașcă de porțelan.

— *Gëzuar*, Maxim, spune ea.

— În sănătatea ta, iubita mea soție.

— În Japonia, există sake; în Albania — *raki*. Englezii ce au?

— Gin, presupun. Apar din ce în ce mai multe distilerii noi pentru a potoli setea de gin a acestei nații.

— Mi-ar plăcea să gust, zâmbește ea.

Nu am nicio întâlnire a doua zi de dimineață.

— De ce nu? Putem face asta.

E miezul nopții, iar soția mea a băut prea mult. Am mai văzut-o amețită când am fost în Cornwall și a căzut în mare, dar niciodată nu a fost așa.

Și e doar vina mea.

Alessia nu știe să bea și ar fi trebuit să am mai bine grijă de ea. Pun pariu că mâine se va trezi mahmură.

— Hai, prințesă! Sunt aici, alături de tine!

O țin lipită de mine când ieșim de la Loulou, sub o ploaie de blițuri. Ne urcăm în taxi. De pe bancheta din spate, îi spun taximetristului să ne ducă acasă și îmi țin soția strâns la piept.

Amețită, Alessia îmi aruncă un zâmbet.

— Maxshim.

— Cred că ai băut prea mult sake și gin, iubito.

— Da. Îmi place ginul. Dar e distractiv. A fost distractiv, se corectează ea. Mă bucur că ți-am cunoscut prietenii.

— Cred că i-ai lăsat cu gura căscată.

— Ai mulți prieteni. Și prietene. Cu câte dintre ele ai avut relații... sexuale?

Uau!

— Ce?

— Cu câte?

Se uită la mine, cu ochii misterioși, încețoșați și amețiți. Își închide unul și se strâmbă, încercând să pară serioasă.

Cu două. Cred.

— Hai să vorbim despre asta când ajungem acasă!

La începutul serii nu bănuiam că vom ajunge pe Hertford Street. Dar, după ultimele zile nasoale, amândoi aveam nevoie să ne destindem.

Dar chiar în halul ăsta?

O trag pe Alessia mai aproape și o sărut pe frunte. Ea își ridică fața spre mine și strânge adorabil din buze.

Cum i-aș putea rezista?

O sărut scurt pe buze.

— De ce ai avut atâtea iubite, Maxshim? Nu înțeleg, spune Alessia.

— Putem să vorbim despre asta când ești trează?

Ea se gândește puțin la replica mea.

— Da. Nu voi uita.

Ah, eu sper să uiți.

Mă îngrijorează întrebările acestea. Credeam că am lămurit problema asta zilele trecute. Pare obsedată de viața mea sexuală dinainte de a o cunoaște și nu pricep de ce. Nu m-am comportat indecent cu niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit în seara asta. Nu-i așa? Am fost doar prietenos. Dar doar prietenos, chiar și cu Natasha și Sophie, cu care avusesem aventuri de-o noapte. Oftez și o sărut pe Alessia pe păr, întrebându-mă cum să-mi liniștesc soția.

Maxim o lasă pe Alessia pe marginea patului.

— Dă-mi voie să te dezbrac.

Îngenunchează și o descălță de cizme. Alessia se întinde, trecându-și degetele prin părul lui.

— Ce moale e! șoptește ea.

Maxim îi scoate șosetele, apoi se ridică și o dezbracă de jachetă.

— Fotografiele de-aici, spune Alessia, legănându-se când se întoarce spre posterele cu nuduri. Le cunoști pe aceste femei?

— Da.

Îi aruncă jacheta pe canapea.

— În sensul... ăăă... biblic.

La naiba!

Maxim o prinde de bărbie, făcând-o să se uite la el. Ea mijește ochii ca să-l vadă mai bine.

— Alessia, trebuie s-o lași baltă. Pentru binele tău și al meu. O să dau jos pozele astea. Am fost un nesimțit că le-am lăsat aici. Mă ocup de asta chiar mâine.

El se apleacă și o sărută, cald și umed, iar Alessia își încolăcește brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l pe pat. Maxim se prăbușește lângă ea, tot în brațele ei.

Ea îl studiază, în lumina veiozei de pe noptieră.

Soțul ei.

Amantul ei.

Cuceritorul ei.

Ochii lui sclipesc ca niște smaralde lucitoare, pupile-i sunt dilatate. Își trece degetele peste barba lui și îi mângâie ușor buzele moi, care se întredeschid când inspiră.

— Te iubesc, șoptește ea. Dar nu vreau să fiu un obiect de schimb.

— Un obiect de schimb?

Ochii lui Maxim se tulbură. Focul din ei piere alungat de umbra îndoielii.

— Tu îți dorești un parteneriat. Ce pot aduce eu în parteneriatul nostru?

— Totul! expiră el precipitat.

Cuvântul îi iese de pe buze ca o rugăciune.

Alessia îi cuprinde obrazul — îi simte glasul înduioșat.

— Hei! Ce-ai pățit?

Maxim se uită în ochii ei, iar ea îi vede printre lacrimi chipul iubit și îngrijorat.

— Alessia, ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap în timp ce mintea ei încețoșată de aburii alcoolului se chinuie să priceapă întrebarea lui.

Atât de multe femei!

— Spune-mi, o imploră el, iar când ea nu răspunde, continuă: Ah, dragostea mea, o s-o scoatem noi la capăt. O să fie bine. Ai încredere în mine! o sărută el pe frunte. Te iubesc.

O trage la piept și o strânge în brațe.

Alessia are un nod în gât, dar, încet-încet, acesta dispare. Se liniștește și adoarme aproape imediat.

Alessia respiră domol, iar eu știu că a adormit, dar nu mă mișc din loc. Nu vreau s-o deranjez. Mă uit în tavan, nedumerit. Ce i-a provocat această izbucnire emoțională? Să fie din cauza băuturii? Credeam că e fericită. Dar oare m-am mințit singur? Am fost atât de preocupat de propriile probleme, încât nu m-am întrebat cum se acomodează soția mea la noua ei viață din Londra. A fost prezentă și generoasă, m-a consolat în timp ce-mi făceam griji din cauza misterului genetic al mamei mele și al lui Kit — chiar dacă Alessia nu știe nimic despre asta. Și nici nu vreau să-i spun, pentru că asta o va neliniști și mai mult.

Și s-ar putea să aibă îndoieli în ceea ce ne privește.

Amice! Nu te gândeți atât de departe!

Poate că o afectează faptul că a stat închisă în apartament. În casă totul e imaculat — asta nu a trecut neobservat —, dar are nevoie de mai mult. Are nevoie de prieteni. E aici singură, izolată, și mă are doar pe mine.

La naiba! Frate!

Mâine o voi înscrie la conservatoarele de muzică din Londra și vom găsi o școală de etichetă. Va fi mai puțin izolată și va avea mai multe de făcut. Dacă de asta e supărată, o să-i treacă.

Tu ești de vină, amice. Tu o superi.

Pentru că ești un ticălos.

Oftez. Faptul că pe Caroline a luat-o gura pe dinainte nu m-a ajutat deloc. Înțeleg de ce Alessia are o problemă cu ea. Dezvăluindu-i trecutul nostru erotic, Caro a semănat îndoiala în mintea Alessiei în privința fidelității mele; iar apoi ne-am întâlnit cu Leticia, ceea ce a înrăutățit lucrurile. Îmi trec mâna peste față, încercând să uit acea situație stânjenitoare. Alessia a aflat de aventurile mele sexuale de când m-a cunoscut.

Expir îndelung și-mi vine o idee. Poate că diferențele de ordin cultural dintre noi o derutează. De pildă, un aspect pe care l-am observat în Kukës a fost separarea evidentă între bărbați și femei.

Poate că de-asta e supărată. Ea nu înțelege că aici oamenii pot să facă sex și să rămână prieteni.

De ce ai avut atât de multe amante?

E o întrebare bună și cred că ăsta e răspunsul. Aici, sexul este o activitate recreativă pentru mulți oameni, inclusiv pentru mine. Încă este, dar este mult mai plăcut cu soția mea.

De ce se întâmplă așa?

Datorită iubirii?

Da. Iubirea.

Am evitat adevărata intimitate, făcând din asta un stil de viață, și nu a fost niciodată o problemă — până când am întâlnit-o pe Alessia și m-am îndrăgostit.

Gata. Asta este. Iar ea nu înțelege. Zâmbesc. Ușurat. Cred că am descifrat sursa anxietății ei.

Mă desprind ușor de iubita mea, mă ridic și mă dezbrac.

Înainte de a mă duce la baie, dau jos cele două fotografii de pe perete și le bag în dressingul imens.

Păcat! Îmi plăceau aceste poze.

Erau unele dintre cele mai reușite opere ale mele.

Și, da, le cunoșteam pe amândouă în sens biblic... sau ar trebui să spun... recreativ?

Când ies din baie, sunt deja mult mai calm. Cu grijă, o deschid pe Alessia la blugi și i-i dau ușor jos. O învelesc cu plapuma, mă urc în pat și mă ghemuiesc lângă ea.

— La ce te gândești, iubito? o sărut eu pe păr, iar ea îmi șoptește numele.

La mine?

Asta mă bucură mai mult decât ar fi cazul.

Poate că o copleșește faptul că e aici. O viață nouă cu un fost fustangiu, acum cumințit.

Poate că despre asta e vorba.

Trebuie să înțeleagă că am lăsat totul în urmă.

Da. Asta e.

Închid ochii și, inspirând parfumul Alessiei, mă cufund în somn, visând-o pe femeia iubită a vieții mele.

Capitolul șaisprezece

Mirosul de cafea proaspătă mă trezește din visul meu încântător.

Alessia.

Halatul de casă din nailon albastru.

Pantalonii de pijama cu SpongeBob.

Chiloții roz.

Deschizând ochii, o găsesc lângă pat, îmbrăcată toată în mătase crem, frumoasă ca de obicei — lipsește doar zâmbetul ei șovăitor.

— Bună dimineața, spune ea, așezând o ceașcă pe noptieră.

— Bună dimineața, dragostea mea. Mulțumesc pentru cafea.

— E trecut de 9:30.

— O, Doamne, ce mult am dormit!

Îmi trec palma peste față și mă ridic în capul oaselor. Alessia se așază pe pat, lângă mine.

— Cum te simți?

— Bine, m-a durut puțin capul.

— Acum ești mai bine?

Ea încuviințează dând din cap.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă îmbăt în halu-ăsta. Sper că nu te-am făcut de râs.

— Iubito, nu trebuie să-ți ceri scuze. N-ai greșit cu nimic.

Sunt îngrozit că simte nevoia să-mi spună că-i pare rău.

— Prietenii mei te adoră. Cum să nu te adore?

— Mi-a făcut plăcere să-i cunosc.

— Sper că ți-a plăcut de ei. Trebuie să mărturisesc că așa eram eu în majoritatea nopților — beat, într-un club, pe undeva. Probabil că întâlnirea cu tine mi-a salvat ficatul.

Ochii i se înduioșează.

— Mi-a plăcut de prietenii tăi. Sunt amuzanți. Și mi-a plăcut și ginul. Poate am băut cam mult.

Privește în jos, la mâinile împreunate în poală.

— Ți-a plăcut? E-n regulă. Poate că data viitoare abordăm prietenii și ginul cu măsură.

Îmi trec degetele pe sub bărbia ei, întorcându-i fața spre mine.

— Ai spus niște lucruri aseară. Am fost absorbit de propriile probleme și nu te-am întrebat dacă totul e-n regulă sau dacă pot face ceva pentru a-ți ușura acomodarea cu noua ta viață.

— Ne-am întors din luna de miere doar de câteva zile.

— Știu. Totuși.

Înghite în sec și pare că-și ia inima în dinți, dar nu știu ce va spune. Din senin, teama face stomacul să mi se zbată, ca niște aripi rapide și furioase.

— Maxim, vreau să văd dacă o pot găsi pe una dintre fetele care au fost traficate odată cu mine.

Răsuflu ușurat instantaneu.

— Aha! OK, răspund precaut. Dar cum naiba cauți pe cineva care ar putea fi oriunde?

— Am vorbit cu Ticia Cavanagh.

La naiba! Teama mă copleșește din nou, în forță.

— Și?

Zâmbește și cred că mă citește ca pe o carte deschisă.

— N-am discutat despre tine. Deși poate că ar trebui să... ăăă... să comparăm experiențele?

Mă tachinează!

— Alessia!

Nu știu dacă s-o avertizez s-o lase baltă sau s-o felicit pentru tupeul ei.

— Mi-a dat numărul de telefon al unui detectiv particular, spune repede Alessia, care ar putea să ne ajute. Trebuie s-o găesc.

Mă uit fix la ea, din nou neliniștit.

Pare o misiune imposibilă.

— Bleriana are doar șapțișpe ani, spune ea, cu voce gravă.

— O, Doamne! E îngrozitor.

Închid ochii, nedorind să mă gândesc la teroarea pe care au îndurat-o Alessia și tânăra ei prietenă.

— A fugit odată cu tine?

— Cred că da. Am fugit ca să-mi salvez viața. N-am avut timp să mă uit în urmă...

Cuvintele ei mustesc de vinovăție.

Nu!

O trag în brațe și o strâng la piept.

— N-am vrut să insinuez... Doamne, Alessia! Mă bucur atât de mult că ai scăpat! Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla...

Tac cutremurându-mă, în timp ce nenumărate scenarii îngrozitoare mi se derulează în minte.

— Uite, nu cred că e o idee bună să mai ai vreo legătură cu acea lume sinistră. Nici măcar de la distanță. Nu m-aș ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva din cauza faptului că o cauți pe fata asta.

Ea încremenește în brațele mele.

— Nu vreau să te pierd din nou, adaug și o strâng și mai tare, vârându-mi nasul în părul ei. Te rog!

— Dar...

— Nu. Alessia!

Îi inspir parfumul.

— Răspunsul meu e nu. E prea riscant. O să vorbesc cu Tom. Compania lui face și investigații. Nu sunt sigur dacă localizează persoane dispărute, dar poate că mă va ajuta.

Alessia se îndepărtează, cu o sclipire în ochii ei negri, și nu-mi dau seama dacă are de gând să se certe cu mine.

— Mulțumesc, spune ea și mă cuprinde de gât. Dacă Tom o poate găsi...

Îi simt respirația caldă pe gâtul meu, dar vocea ei se pierde.

— Eu... am fost norocoasă. Și mă simt vinovată. Am reușit să scap.

Sângele îmi îngheață în vine.

— O, Doamne! Nu! Niciodată să nu te simți așa. Doamne sfinte, Alessia!

Dacă acei infractori ar fi prins-o... Închid din nou ochii, imaginându-mi iadul pe pământ — și pe Alessia captivă în el.

— Să nu te simți niciodată așa, iubito! Niciodată! Nu-ți impun asta. Îți spun doar. Oamenii aceia erau niște monștri.

Îi cuprind capul în mâinile mele, iar ea își întoarce ochii spre ai mei.

— Bine, șoptește, iar după o clipă își înfinge degetele în părul meu și mă sărută.

— Cafeaua mea e rece.

Îmi ating nasul de cel al Alessiei și mă întind lângă ea, epuizat. Ea chicotește.

— Pot să-ți fac alta. Și să pregătesc ceva pentru micul-dejun.

— Nu. Nu pleca! Pregătesc eu micul-dejun. Pentru amândoi.

O sărut pe obraz.

— Nu!

Degetele i se încălesc în părul meu, zgâriindu-mi ușor scalpul.

— Nu pleca!

Își lipește sânii superbi de pieptul meu și își încolăcește piciorul în jurul șoldului meu.

O, Doamne... din nou!

Intru la duș ca să-mi alung mahmureala, simțindu-mă mai liniștit.

Datorită sexului.

De două ori într-o singură dimineață — chestia asta îmi convine de minune.

Alessia e insașiabilă. *Cine ar fi crezut?* Zâmbesc sub apa care cade peste mine.

Pare mult mai fericită astăzi, iar eu mă gândesc la starea ei emoțională de aseară. Cred că suferă din cauza faptului că a stat închisă, a lipsei de prieteni și a sentimentului de vinovăție caracteristic supraviețuitorilor. Poate că o afectează și vechea mea viață.

Alessia și cu mine încă ne tatonăm, ca să ne cunoaștem mai bine. Dar de obicei e atât de stăpână pe sine și stoică, încât izbucnirea ei a fost o surpriză pentru mine.

Mă bucur că am discutat; îl voi suna pe Tom astăzi pentru a începe căutarea acelei fete, probabil fără niciun rezultat, dar, de dragul Alessiei și al prietenei ei, putem încerca.

Opresc dușul, ies din cadă clătinându-mă și-mi inspectez barba, propunându-mi să mă rad.

Nu, astăzi nu.

Îmi las barba așa cum e — soției mele îi place la nebunie — și mă întorc în dormitor, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Patul e deja făcut.

Poți să scoți o fată din Albania... Zâmbesc.

Mă bucur că a plecat din Albania.

Cu mine.

Dar nu știu ce să cred despre misiunea ei. E oare înțeleaptă? Îmi imaginez că va rămâne fără rezultat. Cum poți găsi un imigrant traficant și fără acte?

Putem să punem pe cineva s-o facă în locul nostru, pentru că nu voi lăsa pe nimeni s-o atragă din nou pe Alessia în lumea aia hidoasă.

Trebuie să am grijă de ea, să fie în siguranță.

Oliver verifică balanța lunară a profiturilor și pierderilor pentru fiecare dintre proprietăți în parte. Ne descurcăm surprinzător de bine și îmi dau seama că instinctul meu de a nu interveni în afaceri până când nu înțeleg pe deplin cum funcționează totul a fost unul bun.

— Așadar, nu realizăm profituri masive la niciuna dintre case, dar sunt suficiente, spune Oliver.

— M-am gândit la un mod de a reinvesti aceste profituri în fiecare dintre proprietăți.

Oliver ridică din sprânceană, surprins atât de tare de intervenția mea — foarte rar îmi manifest spiritul antreprenorial —, încât îmi vine să râd.

— Mă gândeam la gin, Oliver. Ginul Trevethick.

— Asta, da, e o idee interesantă.

— O să vorbesc cu Abigail Chenoweth de la Rosperran despre recolta ei de cartofi. Și cu Michael de la Hall despre hambarul de la pășunea din nord.

Oliver dă din cap aprobator.

— Ar fi un loc bun pentru o distilerie.

Alessia apasă butonul interfonului de la ușa banală a unei case de pe o străduță din Covent Garden, pe care e o firmă discretă: MPPI. Maddox Peacock Private Investigators.

— Bună ziua, îi răspunde o voce răgușită.

— Bună ziua. Numele meu este Alessia Dem... Trevelyan. Am o întâlnire.

Nu a avut curajul să-i spună lui Maxim că-și făcuse deja programare la detectivul particular.

N-are cum să strice, nu-i așa?

Ar fi mai bine ca Bleriana să fie căutată de doi detectivi particulari.

Știe că acționează pe la spatele soțului ei și se simte vinovată, dar, așa cum Maxim însuși i-a spus odinioară, mai bine să ceri iertare decât permisiunea.

Ea i-a cerut permisiunea.

El a spus nu.

Un nu categoric.

O, Zot! Se aude un bâzâit ușor când ușa se deschide, iar Alessia pășește într-un hol murdar și se îndreaptă spre scările care duc la etaj. Sus se află o sală de așteptare, cu fotolii capitonate și o măsuță de cafea. Ușa unuia dintre birouri se deschide și un bărbat înalt, bine făcut, cu păr blond, îi iese în întâmpinare.

— Alessia Trevelyan, eu sunt Paul Maddox.

Are ochii de un albastru intens care o studiază cu răceală în timp ce-i strânge mâna ferm. Alessia înghite în sec, încercând să nu pară intimidată.

— Vă rog, pe-aici.

O conduce într-un birou mic și dezordonat pe care umerii lui largi par să-l umple cu totul și îi arată un scaun din fața unui birou de lemn, plin de hârtii. Alessia ia loc și așteaptă să se așeze și el.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Trevelyan? întreabă el, aruncând o privire spre verigheta ei, iar Alessia știe că o evaluează.

Se bucură că și-a pus pantalonii noi și elegant croiți, bluza de mătase crem, jacheta neagră și pantofii Gucci.

— Caut o persoană dispărută și vreau să dau de urma unei familii.

— Cele două cazuri au vreo legătură între ele?

— Nu. Încerc să găsesc o fată albaneză care a fost traficată în Anglia și aș vrea să dau de urma familiei unei englezoaice. Numele ei e Virginia Strickland.

Scoate din poșetă o mică fotografie alb-negru, îngălbenită, a bunicii ei când era tânără — cu perle la gât, cu un pulover închis la culoare, cu mâneci scurte, cu capul înclinat într-o parte, cu un zâmbet senin. I-o întinde lui Maddox.

— Înțeleg, doamnă Trevelyan. Două cazuri distincte. Dați-mi voie să-mi notez.

După întâlnirea cu Oliver, îl sun pe Tom și-l întreb dacă misiunea Alessiei de a-și găsi prietena e una imposibilă sau chiar poți găsi o victimă a traficului de carne vie în această țară.

— Ei bine, e o adevărată provocare, spune Tom după ce-i explic situația și aproape că-i pot auzi gândurile. Câte femei au fost? întreabă el.

— Cred că au fost șase, inclusiv Alessia.

— O poveste îngrozitoare.

— Da. Alessia a încercat să le convingă și pe celelalte să fugă când a scăpat ea.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Într-o benzinărie de pe autostradă, asta e tot ce știu.

— E posibil să dăm de urma fetelor... dar e foarte dificil. Am nevoie de mai multe informații. Pot să fac cercetări la poliție. Știu pe cineva acolo. Îl cunoști și tu. Îl mai ții minte de la școală pe Spafford?

— Cum aș putea să-l uit?

Charlie Spafford era un bătauș faimos. Nu e de mirare că a intrat în poliție.

— E un tip cu influență. Îl voi suna. Cred că e la divizia de crimă organizată. S-ar putea să știe câte ceva despre traficanții pe care i-ai prins în Cornwall. O să văd dacă există vreo pistă care să ne ducă la fete.

— Pare un plan bun, dar nu vreau ca ancheta să ducă în vreun fel la Alessia.

Nu ne-ar plăcea ca sergentul Nancarrow să ne sufle în ceafă.

— Te înțeleg, bătrâne. Habar n-aveam că biata Alessia a trecut printr-o experiență atât de traumatizantă.

— Trebuie ținută la distanță de toate astea. A venit aici ilegal.

— Am înțeles. Totuși, vreau să vorbesc cu ea. Dacă-și amintește unde a fost, am putea afla despre care benzinărie e vorba. Fetele s-ar putea afla încă în zonă.

— Voi discuta cu ea.

— Am înțeles, să trăiți!

Îmi dau ochii peste cap. Uneori se poartă ca și cum ar fi tot în armată.

— Mulțumesc, Tom.

Închid telefonul și mă uit la ecran pentru a nu știu câta oară, să văd dacă am vreun mesaj. Mama tot nu mi-a dat niciun semn de viață.

Ce naiba are?

Și știu în adâncul sufletului meu că face asta pentru că mă disprețuiește. Întotdeauna m-a disprețuit. Întotdeauna l-a iubit pe Kit. Pe Kit. Doar pe Kit.

Înainte nu-mi păsa, dar acum mă doare și mă întreb ce am făcut în tinerețe de mă disprețuiește atât.

La naiba cu tot! S-o ia naiba!

Am totuși câteva mesaje de la Caroline.

Te-ai dus la Loulou fără mine!

De unde știi tu?

Ai apărut în Daily Fail.

Ce dracu'???

**Da... Clătinându-te în noapte.
Conte beat alături de soția misterioasă?**

La naiba!

Ignoră-i!

**Încă sună aici.
Blake îi aburește.**

Bravo!

**Mi-e dor să ies în oraș.
Cât timp trebuie să țin doliu?**

Asta depinde de tine.

Am primit o invitație la petrecerea lui Dimitri Egonov.

E sâmbătă.

Te duci și tu?

Întotdeauna mi s-a părut cam dubios.

Ca taică-său.

Ești gata să ieși din nou în lume?

Îmi sună telefonul. E Caro.

— Ce e? o întreb.

— Cred că sunt pregătită. Drăguț din partea ta că-ți pasă.

La naiba! Îți sunt ca un frate, Caro! Nu vreau să-și facă o idee greșită.

— Nu sunt sigură că mai rezist o seară în casă, continuă ea. Iar Dimitri dă niște petreceri grozave. Toată lumea va fi acolo.

— Mă mai gândesc.

— De fapt, spune ea, entuziasmată, acesta ar putea fi locul perfect ca s-o prezinți lumii pe Alessia.

— Nu e un iaht!

Caroline izbucnește în râs.

— Ascultă, Maxim. Toată lumea o să fie acolo. E perfect. Alessia are nevoie de o rochie nouă. Ceva ultraeleganț. Te rog, lasă-mă s-o duc la cumpărături!

— Caro, nu vreau ca toată lumea s-o asalteze pe Alessia.

— O să fie totul bine. Las-o să se scufunde sau să înoate — ca să păstrăm analogia ta cu iahtul.

— Iahturile nu înoată. Plutesc.

— Și ea va pluti. Va zbura! E minunată. Trebuie să recunosc.

Așa este. Nu e o idee rea. Iar Alessia are nevoie de prieteni — e un loc perfect pentru a-și face prieteni.

— O să vorbesc cu ea.

— Nu poți s-o ții ascunsă la nesfârșit. Nu ți-e rușine cu ea, nu-i așa?

— Du-te-n mă-ta, Caro! Sigur că nu.

— Va fi amuzant. Simt nevoia să mă distrez. Spune-i și de cumpărături!

— Cred că uneori se simte singură. Așa că o să mă gândesc la asta. Trebuie să închid.

~

— Ești OK? întreabă Alessia când Maxim se sprijină relaxat de tocul ușii de la bucătărie.

Este un obicei al lui pe care Alessia îl adoră — îi place să se sprijine așa și s-o privească, iar ea îl poate admira în voie; părul îi este răvășit, barba, dezordonată — este o priveliște minunată. În seara asta s-a întors de la serviciu încordat, strângând din dinți.

— Sunt bine. Doar o altă zi la birou.

El zâmbește, iar Alessia își strecoară brațele în jurul lui și se întinde după un sărut. Maxim se supune, lipindu-și buzele de gura ei lacomă.

— Acum e și mai bine, șoptește el.

Ea surâde.

— Cina e în cuptor.

— Tu ai avut o zi bună?

— A început bine. Foarte bine, de altfel.

— În ce sens, lady Trevethick?

Alessia se îmbujorează și flutură din gene.

— Cred că știi.

— Da, știu.

Maxim o sărută din nou — mai lung de data asta, așa că amândoi rămân fără aer și se desprind unul de celălalt. Alessia îi atinge nasul cu al ei.

— Serios. Ce-ai făcut azi?

Spune-i!

Alessia se întreabă dacă ar trebui să-i povestească despre Paul Maddox, dar, pentru că el are ceva pe suflet și nu știe cum va reacționa dacă va afla că a mers acolo împotriva dorinței lui, îi distrage atenția cu o altă întrebare.

— Nu cine știe ce. Ai primit vreo veste de la mama ta?

Maxim se întunecă la față, iar Alessia știe că asta îl supără.

— Nu, spune el, expirând zgomotos. Dar am vorbit cu Tom. Vrea să discute cu tine. Despre prietena ta.

— Despre Bleriana?

— Da. Sună-l după cină!

— Îl pot suna chiar acum.

— O să-ți trimit un mesaj cu numărul lui.

Este puțin trecut de ora 21:00, iar eu și Alessia stăm la birou, în fața calculatorului. Mă simt de parcă aș da din nou examenele de admitere la școală, dar îmi prinde bine. Am înscris-o pe Alessia la un curs intensiv de etichetă socială, de o săptămână, la academia pe care ne-a recomandat-o Caroline.

— *Caroline a urmat și ea cursul ăsta?*

Alessia nu părea deloc convinsă.

— *Da. Kit a insistat.*

Ridicasem din umeri, încă uimit de faptul că fratele meu insistase asupra unui asemenea lucru.

Am completat patru cereri de înscriere la conservatoarele de muzică din Londra. Preferatul ei e Royal College of Music, pentru că poate ajunge acolo pe jos.

— Nu știu dacă vorbesc engleza suficient de bine, zice Alessia.

— Totul va fi OK. Să sperăm că vei putea începe în semestrul de vară, după Paște. Ai spus că mama ta o să-ți trimită diploma de bacalaureat.

Ea chicotește.

— Da, *Matura Shtetërore*. Ar fi trebuit să le iau cu mine. Nu m-am gândit că voi avea nevoie de ea.

— Ai luat note maxime la engleză, ceea ce te va ajuta.

Expir ușurat, cu un sentiment de mulțumire în suflet.

— Acum, că am terminat cu asta, ce ai vrea să facem?

— E târziu.

— Nu-i atât de târziu. Eu știu ce mi-aș dori.

Maxim zâmbește, copilăros și destins, și o ia de mână. Se ridică de la birou, se îndreaptă spre măsuța de cafea de lângă canapea și ia una dintre telecomenzi. Nu a mai fost atât de vesel din luna lor de miere.

— Ia loc, spune el, iar Alessia se așază pe canapea lângă el.

O să ne uităm la televizor?

Alessia e mirată. Nu s-au uitat niciodată la televizor împreună, nici măcar în Kukës. Ecranul plat mare se aprinde cu un zumzet electric, dar în locul vreunei emisiuni, Alessia descoperă un logo alb, bizar, pe un fundal negru.

— Iată!

Maxim îi întinde un controller pentru jocuri. Ea se încruntă.

— *Call of Duty?* zice el.

Ea zâmbește.

— Credeam că tot timpul ne facem datoria.

Maxim izbucnește în râs.

— Asta este o datorie? mustăcește el, prefăcându-se îngrozit, apoi se năpustește asupra ei, trântind-o pe canapea, sub trupul lui, între pernele moi. Ne facem datoria, lady Trevethick?

Alessia chicotește.

— Ei bine, combinăm datoria cu plăcerea.

Maxim o sărută scurt și se ridică.

— Engleza ta e din ce în ce mai bună. Nu. Îmi place să joc un joc pe care știu că-l pot câștiga. Egoul meu are mare nevoie de așa ceva în acest moment.

Alessia râde și se ridică în capul oaselor.

— De unde știi că mă poți învinge?

— N-am văzut niciun PS4 în Kukës. În plus, ții controllerul invers. Uite, te învăț eu.

Jocuri! Maxim joacă jocuri video! Asta e o față a lui pe care Alessia nu a mai văzut-o până acum.

— Ești gata? întreabă el, cu o sclipire în ochii verzi.

— Da! răspunde Alessia cu entuziasm, pentru că nu a mai jucat niciodată jocuri pe calculator.

— Bravo! Dă-i drumul!

Maxim vorbește cât se poate de serios.

— Deci îmi fac bine datoria? șoptesc pe pielea moale de pe pulpa ei.

— Maxim. Te rog!

Mă trage de păr, încercând să mă dea laoparte dintre picioarele ei. Îi prind mâinile și i le lipesc de trup.

— O, nu!

Îi răsuflu ușor peste clitoris și o ating cu limba, trezindu-i la viață miezul fierbinte dintre coapse. Îmi murmură numele și asta mă excită. E o senzație absolut amețitoare să o tachinez și să o ispitesc pe pasionala mea soție. Mă opresc, pentru că am impresia că e aproape de orgasm și o sărut de mii de ori pe labii, pe abdomenul fin, cald.

— Te implor, Maxim, strigă ea, cu disperare.

Îi sărut șoldul, adâncitura dulce a buricului și apoi îmi trec buzele pe tot corpul ei, până la sâni, până la sfârcurile întărite și pregătite de acțiune, imploratoare.

— Ah, Alessia, șoptesc admirativ, sugându-i și lingând fiecare sfârc, iar ea se zvârcolește sub mine, legănându-și nestăpânită șoldurile.

Mă ridic deasupra ei, iar ochii ei amețiți îi întâlnesc pe-ai mei, plini de dragoste și dorință. Îi eliberez una dintre mâini și îmi strecor încet două degete înăuntrul ei.

Ah! E umedă și pregătită pentru mine.

— Iubito, șoptesc când ea își ridică lacomă fundul pentru a-mi primi degetele.

E atât de aproape! Îmi scot degetul din miezul ei și o întorc rapid pe burtă. O prind de șolduri și o pătrund rapid, dintr-o singură mișcare.

— Ah! strigă ea și se împinge în mine, dorindu-și totul de la mine.

Ah, iubita mea lacomă.

Își face datoria.

Mă pierd la nesfârșit în farmecele soției mele, iar timpul și spațiul nu mai există. Suntem doar noi. Acum... În această clipă de iubire. Își dă drumul cu un nou țipăt amețitor și se încordează sub trupul meu, ajungând la orgasm. Corpul îi zvâcnește în jurul erecției mele, savurând plăcerea absolută. Nu mă opresc. Vreau totul. Până la capăt. Mă legăn înăuntrul ei. O trag înapoi spre mine. Continui să i-o trag până când nu mai pot rezista.

Îmi dau drumul. Cu toată puterea. Îi strig numele și mă prăbușesc peste ea.

Acoperind-o cu trupul meu.

Ținând-o strâns în timp ce amândoi ne întoarcem în prezent.

Datorie îndeplinită.

Mă simt lipicios din cauza transpirației noastre amestecate. *Da!* Și epuizat.

La naiba, ce bine a fost!

O sărut pe obraz, iar ea găfâie sub mine.

— Uau... îi șoptesc la ureche.

Alessia zâmbește ostenită.

— Da. Uau!

— Datorie îndeplinită, iubito!

Ies ușor dinlăuntrul ei, savurând senzația alunecoasă, înnebunitoare. Îi mângâi spatele. Fundul. Sexul.

Da!

Uau!

Alessia expiră lung și-mi aruncă un zâmbet somnoros.

— Și tu ți-ai făcut datoria.

O sărut pe lobul urechii.

— Mă bucur să aud asta. Și am reușit să te bat și la *Call of Duty*. Aș spune că am avut o zi excelentă.

— Mâine mă antrenez. Apoi mai vedem.

Izbucnesc în râs.

— Doamne, cât te iubesc!

Și, sub lumina micii veioze în formă de dragon, închide ochii cu un zâmbet mulțumit pe buze, iar asta mă face să mă simt bine, până la urmă.

Capitolul șaptesprezece

Degetele Alessiei aleargă pe clapele pianului. Ultimele note ale *Fugii* de Bach răsună în încăpere, lăsând în urmă o senzație accentuată de melancolie. Dacă va ajunge să susțină un interviu la unul dintre colegiile de muzică din Londra, va trebui să dea o audiție. În ultimele două zile și-a trecut în revistă repertoriul, încercând să decidă ce ar fi mai potrivit. Maxim crede că o să-i uimească pe toți cu *Sonata lunii* de Beethoven. Alessia zâmbește, amintindu-și cât de sincer și mândru păruse când îi spusese asta.

Alessia vrea să-i dea gata.

Complet.

Nu s-a gândit niciodată până acum că va studia la Londra. E entuziasmată, iar părinții ei sunt încântați, și nu vrea s-o dea în bară; vrea ca Maxim să fie mândru de ea. Săptămâna viitoare va începe cursul de etichetă recomandat de Caroline. Pe Alessia o nedumerește faptul că femeia asta, care e atât de echilibrată și elegantă, a trebuit să urmeze un astfel de curs. Întotdeauna și-a imaginat că noblețea ei era ceva înnăscut. Alessia speră că și ea își va însuși bunele maniere, ca să se poată integra fără probleme în cercurile în care se învâрте Maxim.

Zâmbetul îi piere de pe buze.

Ar fi vrut să știe ce să facă pentru a-și ajuta soțul. Maxim este încă iritat de faptul că mama lui nu-i răspunde la telefon. O asigură mereu că nu are de ce să-și facă griji, dar ea își face. Îl iubește și vrea să-l sprijine. Alessia consideră că relația lui Maxim cu mama lui este de neînțeles. E convinsă că Maxim își iubește mama, dar oare o place? Ea crede că nu. Iar instinctul îi spune că Rowena are aceeași antipatie față de Maxim.

De ce?

Poate că mama lui îi va răspunde astăzi și va pune capăt chinului.

Alessia se uită la telefon ca să vadă dacă i-a scris Maxim — nu găsește nimic, dar are un e-mail de la Paul Maddox. Simte fiori în tot corpul și un gol în stomac.

Are informații despre familia bunicii ei.

Deja?

Cu degete tremurânde, formează numărul lui Maddox.

— Maxim. Max!

— Scuze. Ce este?

Îmi ridic privirea și-l zăresc pe Oliver în prag.

— Pot să intru?

— Bineînțeles.

La naiba! Frate! Fii mai atent!

— Am aici niște broșuri cu echipamente de distilare, așa cum ai cerut. Am unul preferat deja. Spune-mi ce părere ai. Sunt multe, multe reguli și

regulamente de urmat, dar nimic insurmontabil. A doua mea întrebare se referă la proprietatea de pe Cheyne Walk, dacă vrei s-o redecorezi înainte de a vă muta.

— Pare recent reamenajată.

— Așa și e. Gata pentru următorii chiriași.

— Alessiei îi place, deși cred că peste o vreme își va dori ceva mai puțin... bej.

— Corect, râde Oliver. V-ați gândit când vreți să vă mutați?

— Nu încă. Dar în scurt timp, cred.

— Puteți oricând, Maxim.

— O să vorbesc cu Alessia. Ar trebui să o aduc și pe ea aici, ca să vă cunoască pe toți.

— Ar trebui, încuviințează el. Am fi cu toții încântați să facem cunoștință cu lady Trevethick. Apropo, jurnaliștii sună încontinuu.

— Se vor plictisi.

— Insistă în fiecare zi.

Ridic din umeri.

— Vreau să o țin pe Alessia departe de ochii lumii. Sunt sigur că nu se va simți bine sub lupa constantă a presei.

— Hmm, poate. Sau ai putea s-o prezinți lumii întregi și atunci presa vă lasă în pace.

— Poate, mormăi eu, știind că asta e și părerea lui Caro.

— Maxim, te simți bine? mă întreabă, punând broșurile pe biroul meu.

— Da, excelent. Mulțumesc, Oliver.

El dă din cap, dar se încruntă de îngrijorare și iese.

Arunc o privire spre telefon. Tot niciun semn de la maică-mea. Cum poate fi atât de crudă?

Îi mai trimit un mesaj, încercând s-o sensibilizez.

Mamă, te rog!

Sună-mă!

Te implor!

De-abia peste o săptămână am întâlnire cu consilierul genetic care l-a consultat pe Kit și trebuie să aflu. *Sunt sau nu o bombă cu ceas ambulantă?*

— Am găsit-o cu ușurință pe singura rudă rămasă în viață a Virginiei Strickland. Are un frate care trăiește. O să-ți trimit prin e-mail tot ce-am aflat, spune Paul Maddox.

— Mulțumesc, răspunde Alessia, un pic amețită.

Nu se așteptase ca totul să se desfășoare atât de repede.

— Despre Bleriana aveți vreo informație?

— Nu, doamnă Trevelyan. Nu încă. Este mult mai complicat. Dar, având în vedere că infractorii care au abuzat de ea sunt în arest și că există o anchetă penală în plină desfășurare, sperăm că vom obține o pistă de la sursele noastre din poliție.

Alessia își amintește că Tom a zis că are și el un contact în poliție. Se cutremură.

Dante și Ylli.

Sunt încă arestați.

Slavă Cerului!

Expiră lung.

— Bine.

— O să consider închis dosarul Virginiei Strickland. Dar vom continua s-o căutăm pe prietena dumneavoastră. O să vă trimit o factură detaliată, dar avem suficiente fonduri pentru încă o săptămână sau două, în funcție de cum merge ancheta.

— Mulțumesc.

— Vă contactez când o să am noutăți.

Maddox închide telefonul, iar Alessia își verifică e-mailul. Mesajul de la detectiv are atașat un document în format PDF. Îl deschide și-l citește. Sunt informații despre părinții bunicii ei și, cel mai important, despre fratele mai mare al acesteia.

TOBIAS ANDREW STRICKLAND

Data nașterii: 4 septembrie 1952

Vârsta: 66 de ani

Adresa: The Furze House, Kew Green, Kew, Surrey, TW9 3ZJ

Starea civilă: necăsătorit

Ocupația: profesor emerit de muzică,

Colegiul Worcester, Oxford

Alessia are un străunchi care a fost profesor de muzică! Aptitudinile muzicale par să fie o trăsătură de familie. Virginia o învățase pe Shpresa să cânte la pian și amândouă îi predaseră Alessiei. Se uită rapid pe Google Maps și constată că localitatea Kew se află la doar câțiva kilometri distanță de Chelsea. În timp ce studiază harta, simte un fior familiar.

Kew e chiar peste râu de Brentford.

Așezarea unde locuise câteva luni.

A fost atât de aproape de el!

E absolut uimită.

În tot acest timp își făcuse griji pentru că nu avea unde să locuiască, iar el era doar la o aruncătură de băț.

Ar trebui să-l viziteze. Să se prezinte. Să-i spună că are o nepoată din Albania. Mama ei va fi încântată. Firește! Își strânge telefonul la piept.

Oare să-i spună lui Maxim?

Poate că ar trebui să se întâlnească mai întâi cu Tobias.

Alessia sare la pian, se așază pe scaun și începe să cânte preludiul ei preferat, sărbătorind veștile bune.

În taxiul care mă duce spre casă primesc un mesaj de la Caroline.

**Măine o duc pe Alessia la cumpărături.
Niciun dacă, niciun dar.
Avertizeaz-o.**

Poate nu vrea să meargă la cumpărături!

**Maxim, e femeie.
Vrea să meargă la cumpărături.
Iar eu nu-i dau de ales.
Vii la petrecerea lui Dimitri.**

La naiba! Caro nu o s-o lase mai moale. Dar, pe de altă parte, Alessia trebuie să iasă din casă și să cunoască oameni și, sincer, după săptămâna trecută, și eu simt această nevoie. Mi-aș mai lua gândul de la problemele mele. Fără îndoială că Tom și Joe vor fi acolo. Oliver mi-a sugerat s-o scot pe soția mea în societate. M-aș putea folosi de această ocazie.

OK!
Venim și noi.

**Minunat!
Trec pe la voi mâine-dimineață.
Spune-i Alessiei!**

Caro este foarte autoritară și nu știu dacă Alessia e pregătită pentru asta. După purtarea lui Caroline înainte de nunta din Kukës, ar putea merge oricum. Dar Caro e o forță a naturii, așa că poate va învinge. Trebuie să-mi anunț soția.

Telefonul meu sună din nou — e un număr pe care nu-l recunosc.

— Trevethick, răspund eu.

— Lord Trevethick. Numele meu este Donovan Green. Sunt jurnalist la *Weekend News*.

— De unde ai numărul meu?

— Lord Trevethick, e adevărat că v-ați căsătorit cu menajera dumneavoastră, Alessia Demachi?

Întrebarea lui mă dărâmă, de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în plexul solar. Închid fără să fac vreun comentariu. Cum naiba a făcut nemernicul ăsta jegos rost de numărul meu de telefon? Și de unde a aflat numele Alessiei?

Telefonul îmi sună din nou, dar resping apelul și blochez numărul.

A naibii treabă!

Ce să fac? Ar fi bine să-i avertizez pe părinții Alessiei că s-ar putea să se trezească la ușă cu vreun șarlatan care caută o poveste șocantă. Știu că Shpresa va tăcea, dar socrul meu, căruia, să recunoaștem, îi place spectacolul și-i place să fie în centrul atenției, s-ar putea să fie mai vorbăreț.

Poate că ar trebui să le arunc un os acestor hiene.

Măine-seară, Alessia și cu mine suntem invitați la petrecerea anuală de primăvară a lui Dimitri Egonov, la care vor participa și cei buni, și cei mai puțin buni dintre oameni, așa că nu va mai plana nicio îndoială. Lumea va ști că suntem căsătoriți, iar nemernicul de la *Weekend News* poate să se ducă dracului liniștit.

Taxiul oprește în fața clădirii în care locuim și răsflu ușurat când remarc că nu mai e nici picior de reporter. Îi plătesc șoferului și intru în grabă, nerăbdător să-mi văd soția.

~

Alessia își încolăcește senzuală membrele în jurul trupului meu când revenim împreună la realitate. O sărut sub ureche și mă așez pe o parte, luând-o în brațe.

— Ești toată lumea mea, murmur strângând-o la piept.

E sâmbătă în zori și aș vrea să-mi petrec întreaga dimineață pierzându-mă în nurii soției mele.

Se aude soneria interfonului.

— Ce naiba? bolborosesc.

Să fie presa?

— Putem să nu răspundem? îmi șoptește Alessia și răsufletul ei mă gâdilă pe gât.

Soneria se aude din nou, iar de data asta o voce estompată răsună pe hol din interfon.

— La naiba!

Mă ridic în picioare.

Cine naiba e?

— Crezi că e reporteru-ăla? întreabă Alessia, cu ochi mari și alarmați.

— Nu prea cred.

Soneria zbârnâie din nou, iar eu mă dau jos din pat și străbat holul, dezbrăcat, pentru a răspunde la interfon.

— Alo, mormăi în difuzor.

— Bună! Eu sunt!

— Caro! Ce se întâmplă?

Rahat! Am uitat să-i spun aseară Alessiei despre planul lui Caroline. Mi-a stat mintea doar la jurnalistul ăla.

— Am venit s-o iau pe Alessia la cumpărături. Ți-am spus doar. Lasă-mă să intru!

La naiba! Nu am abordat subiectul cu Alessia. Apăs pe buton și revin în dormitor, unde Alessia este trează și învelită în plapumă.

— E Caroline, murmur, căutându-mi blugii. Vrea să te scoată la cumpărături. Ai chef să mergi?

— Ce fel de cumpărături?

— Haine.

— Am haine.

— Pentru petrecerea de diseară?

— Ce petrecere?

La naiba! Și de asta am uitat!

— Mergem la o petrecere. La o cunoștință de-ale mele. Doar dacă ai chef.

— Bine, spune ea, dar în ochi i se citește nesiguranța.

— O să ne distrăm. Du-te și fă un duș! Eu o țin de vorbă pe Caroline.

Îmi trag fermoarul la blugi.

Se aude soneria de la ușă. Alessia îmi aruncă o privire ezitantă și indescifrabilă, grăbindu-se să intre în baie. Mă îndrept spre intrare cu un tricou în mână.

— Bună dimineața, Maxim, spune Caro veselă, întinzându-mi obrazul ca s-o pup.

Mă supun, apoi trag pe mine tricoul, ca să nu se holbeze la trupul meu gol.

— Abia acum te îmbraci? V-am întrerupt din futut?

— Du-te-n mă-ta, Caro!

— Da, mi-ar prinde bine o cafea. O s-o fac chiar eu.

Intră în bucătărie, lăsându-mă pe hol, în picioarele goale. O urmez.

— Unde e Alessia? mă întreabă ea.

— Face duș. Fără lapte. Și fără zahăr, te rog.

— Știu cum bei cafeaua, mă muștră ea.

Alessia face duș în timp-record. Nu are încredere în Caroline și nu vrea s-o lase pe cumnata ei singură cu Maxim, care se întâmplă să fie fostul ei iubit. Caroline e încă îndrăgostită de el, sau cel puțin așa crede Alessia.

Înfășurată într-un prosop, Alessia dă năvală în camera de oaspeți, unde sunt toate hainele ei, ca să se șteargă și să se îmbrace.

Maxim și Caroline sunt în bucătărie. Alessia îl aude râzând la o glumă făcută de Caro. Așa că se grăbește și mai tare. Trei minute mai târziu, e deja îmbrăcată în pantaloni negri și o bluză albă cu mânecă lungă și încălțată cu mocasinii de la Gucci.

— Bună dimineața, Alessia, spune mieroasă Caroline când Alessia intră în bucătărie. Ce bine arăți!

— Mulțumesc, răspunde ea, surprinsă de compliment. Și tu la fel.

Caroline poartă blugi închiși la culoare, cizme până la genunchi și o jachetă de tweed, cambrată. O îmbrățișează pe Alessia și o sărută scurt pe obraz.

— Îmi pare rău că v-am stricat futaiul de dimineață, spune Caroline, făcând cu ochiul.

Alessia roșește și-și îndreaptă atenția către Maxim. Acesta îi întinde o cafea.

— Poftim! N-o băga în seamă!

Alessia zâmbește și ia cana.

De ce e femeia asta atât de libertină? Toate englezoaicele sunt așa?

Sau atmosfera e ciudată pentru că și-a tras-o cu Maxim pe vremuri?

— Vrei să mergem la cumpărături? întreabă Caroline, deloc rușinată că a vorbit vulgar. Să-ți găsim ceva superb pentru petrecerea asta. Și mie

la fel!

— Sigur, răspunde Alessia.

— Minunat! zice Caroline zâmbind.

Caroline o intimidează pe Alessia. În toate sensurile. Dar această Caroline prietenoasă și fericită este o noutate.

Alessia își bea repede cafeaua.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, spune ea, dând fuga în dormitorul pentru oaspeți ca să-și ia geaca și poșeta.

— Camera de oaspeți? Să nu-mi spui că aveți deja paturi separate! râde Caro de mine. Pentru că pare că așa stau lucrurile, judecând după faptul că erai dezbrăcat.

Oftez exasperat, iritat de replicile ei.

— Nu. Doar dressinguri separate.

— Aha! Gata, am înțeles. E o bucătică ispititoare, nu-i așa?

Cade pe gânduri, iar eu înclin capul în semn de avertisment.

— Ah, relaxează-te, Maxim! Sunteți proaspăt căsătoriți. Normal că v-o trageți ca iepurii.

Îmi trec o mână prin păr.

— Nu e treaba ta. Unde vă duceți?

— La Knightsbridge sau pe Bond Street. Nu m-am hotărât. Dar mă gândeam la ce ai spus.

— Da?

— La faptul că se simte singură.

Caroline se uită în jos, evitând să-l privească în ochi.

— Știu cum e. Am prieteni, dar au fost și prietenii lui Kit și este ciudat cum i-a îndepărtat suferința.

Se întristează și, preț de o clipă, pare de-a dreptul devastată.

— O, Caro! Îmi pare tare rău!

Fără să mă gândesc prea mult, mă întind spre ea și o îmbrățișez. Ea îmi zâmbește recunoscătoare, printre lacrimi.

— Poate că mă voi împrieteni cu soția ta.

— Mi-ar face plăcere. Sper să fie posibil.

Alessia le urmărește schimbul de replici din hol. Maxim chiar o iubește pe soția fratelui său. Cuvintele lui sunt afectuoase și dulci.

Dar nu așa cum o iubește pe Alessia.

Tu însemni toată lumea pentru mine.

Iar el își dorește ca ele să devină prietene. Alessia oftează. De dragul lui Maxim, se va strădui.

Alessia își pune poșeta pe umăr și vine în pragul bucătăriei, iar cei doi se despart. Fără vreo urmă de vinovăție, pentru că, în acest moment, nu au de ce să se simtă vinovați. Alessia știe asta, totuși își dorește ca femeia aceasta, Caroline, să-și ia mâinile de pe soțul ei.

— Mergem? întreabă ea.

— Da! exclamă Caroline, entuziastă.

— Să n-o luați razna cu cumpărăturile, le avertizează Maxim, apoi se apleacă și o sărută pe Alessia apăsând pe buze.

— Ba sigur că o vom lua razna. Doar e petrecerea lui Dimitri.

Caroline îi face din nou cu ochiul Alessiei, o ia de mână și împreună se îndreaptă spre ieșire.

Alessia și Caroline. Nu știu ce părere să am despre povestea asta. Nu vreau s-o supere din nou pe Alessia. Deși a părut că regretă după ce s-a întâmplat ultima oară, Caro e ca un elefant într-un magazin de porțelanuri când vine vorba de sentimentele altora. Nu observasem asta... înainte de Alessia.

La naiba!

Alessia poate să-și poarte singură de grijă.

Nu-i așa?

Spaima care mă tot cuprinde de când am pierdut-o pe Alessia mi se înfinge în piept și mă simt brusc copleșit când rămân singur în holul tăcut. E prima dată când sunt doar eu în apartament de când Alessia a dispărut.

La naiba! Prietene!

Adună-te!

Îmi scot telefonul și-i trimit un mesaj lui Joe.

Ai chef de-o luptă?

Frate! Te-a lăsat milady să ieși?

Amice!!!

Milady e la cumpărături cu Caro.

O să te coste scump!

Stai să-mi iau arma.

Ne vedem la club.

Alessia închide ochii în timp ce Jimmy, unul dintre tinerii de la salonul de înfrumusețare, îi întinde balsamul pe păr. E șocată de faptul că majoritatea angajaților de la salon sunt bărbați — e prima oară când un tip îi spală părul. Zâmbește. De fapt, Maxim a fost primul bărbat care i-a spălat părul. Dar erau goi, împreună, la duș. Experiența de-acum e cu totul diferită, iar tânărul cu degete viguroase îi face un masaj plăcut. Senzația o bucură și, după o dimineață agitată, e un răgaz binevenit de la sesiunea de cumpărături alături de cumnata ei plină de viață.

Caroline a fost mai mult decât prietenoasă, pălăvrăgind nonstop și dându-și cu părerea despre *orice*. A încurajat-o pe Alessia să-și cumpere două rochii — rochii de seară — scandalos de scumpe.

Draga mea, va trebui să te obișnuiești să cheltuiești bani. E vorba de calitate, nu de cantitate. Aceste piese sunt clasice și te vor ține ani buni, iar ție-ți stă fabulos în amândouă.

Alessia le adoră și speră că-i vor plăcea și lui Maxim.

Dragul meu. O să le adore!

Și-a cumpărat, de asemenea, pantofi cu toc înalt asortați și o poșetă de seară Chanel, neagră, mică.

Sunt niște accesorii perfecte pentru aceste rochii.

După aceea au luat un prânz rapid la un bar, cu șampanie, unde Caroline a pus-o pe Alessia să-i povestească despre viața ei în Albania.

Caroline părea fascinată și și-a continuat interogatoriul amical la salon, în timp ce și-au făcut manichiura și pedichiura, vopsindu-și unghiile într-o nuanță de stacojiu, strălucitoare.

Dar adevărul e că Alessia nu e impresionată; nu asta e viața la care a aspirat — nu vrea să cheltuiască sume exorbitante pe haine și masaje de lux. Dar apartamentul ei e impecabil, hainele lui Maxim și ale Alessiei sunt curate și călcate... și, din când în când, fetele trebuie să se răsfete. Sau cel puțin așa spune Caroline.

— Mmm... face ea, zâmbind, abandonându-se în mâinile fermecate ale lui Jimmy, bucurându-se de câteva minute de relaxare.

— Amice, te bat prea ușor. Parcă nu știi ce faci. Ești bine? întreabă Joe, dându-și jos masca de scrimă după ce a dat tușa câștigătoare.

Mă uit la el prin vizorul măștii. Mama mea a dispărut ca măgarul în ceață. E posibil ca fratele meu să se fi sinucis din cauza unei boli genetice pe care o am și eu sau poate nu, iar un ziarist scârbos vrea să afle amănunte despre nunta mea.

— Se întâmplă o grămadă de rahaturi, murmur, fără suflare, scoțându-mi masca. În plus, ești prea bun pentru mine.

— Exersezi mult. Atât mi-a mai rămas. Cu tine însurat și cu Tom îndrăgostit de Henry, sunt singur pe lume.

— Îmi zdrobești inima, frate.

El râde și mă bate pe spate.

— Te duci la Dimitri diseară?

— Da.

— Hai să bem repede ceva și apoi te las să pleci.

— Bine, dar chiar repede să fie! Trebuie să iau niște bijuterii din seif.

— Pentru contesa ta?

— Da.

Joe surâde.

— Vrei să te ajut să alegi ceva?

— Amice!

— Întrebam și eu, n-am dat cu parul.

Alessia și Caroline se află pe bancheta din spate a unui taxi, întorcându-se în Chelsea de la Knightsbridge. Telefonul Alessiei vibrează. Are un mesaj de la Maxim.

Ce culoare are rochia ta?

Mx

Una e neagră.

Cealaltă e roșie.

De ce?

Ai să vezi!

Mx

— Maxim ți-a scris?

Alessia încuviințează. Caroline zâmbește.

— Cred că va fi mulțumit de cumpărăturile de azi.

— Așa sper.

— A fost distractiv.

— Chiar a fost, recunoaște Alessia, surprinsă.

— Desigur, asta e ultimul meu moment de respiro pentru o vreme, spune Caroline.

— Ultimul moment de respiro?

— Da. Săptămâna viitoare încep să lucrez la un proiect pentru Maxim.

— Da?

Alessia se uită la Caroline, care pare să nu observe panica de pe fața acesteia.

— În fosta mea viață, continuă ea, am fost designer de interior, iar una dintre proprietățile Trevethick din Mayfair este în curs de renovare. Vrea să îi confer strălucirea mea specială.

Strălucire specială. Ce înseamnă asta?

Caroline lucrează pentru Maxim. Asta e o noutate.

Cât de aproape lucrează? Un fior îi cuprinde inima Alessiei când își amintește că Maxim și Caro s-au îmbrățișat în această dimineață.

— Și-ți face plăcere? Să muncești? întreabă ea, încercând să aibă un ton neutru.

— Da și nu. Depinde de client. Maxim e OK, dar alții pot fi un adevărat coșmar.

Caroline se strâmbă, iar Alessia izbucnește în râs, pentru că nu se aștepta la asta.

— Da. Am avut tot felul de clienți îngrozitori, pretențioși și aberanți. Dar mi-a fost dor de meseria mea. Iar acum, ei bine, trebuie să mă întorc la ea, căci Kit...

Caroline emană o încredere de sine pe care Alessia o invidiază, dar e suficient să pomenească o singură dată despre răposatul ei soț și încrederea i se destramă — umerii i se lasă, iar fața i se întunecă. Instinctiv, Alessia se întinde și o strânge de mână. Caroline își întoarce spre ea ochii albaștri care sclipesc de lacrimi și o strânge și ea ușor.

— Îți mulțumesc, șoptește ea.

Zâmbetul Alessiei e plin de compasiune. Ambele își continuă drumul în tăcere, câteva momente.

Alessia aruncă o privire pe geamul taxiului, întrebându-se cum ar fi să aibă și ea o slujbă adevărată.

— Și mie mi-ar plăcea să lucrez, dar nu pot pentru că nu am viză, spune ea, aproape pentru sine.

— Ah! face Caroline surprinsă.

— E frustrant. Mi-ar plăcea să... ăăă... să contribui și eu cumva.

— Înțeleg.

Caroline cade pe gânduri.

— Sunt sigură că ai și tu contribuția ta, în alte moduri.

Îi aruncă Alessiei un zâmbet scurt, iar aceasta se întreabă dacă se gândește la sex, așa cum face de obicei, dar nu pare să existe niciun strop de insinuare răutăcioasă sau vulgară.

— Da, s-ar putea s-o iau puțin razna, închisă în casă.

— Ah, vei avea destule de făcut, în scurt timp. Ești contesă, deci vei avea două proprietăți de administrat. Apropo, Maxim m-a întrebat despre școala de etichetă. I-am recomandat-o pe cea pe care am urmat-o eu. A fost exact ce-mi trebuia. E o idee bună s-o urmezi.

— Am fost surprinsă că ai fost și tu la acele cursuri.

— Kit a vrut să merg, zice Caro și se strâmbă. Draga mea, eu nu sunt aristocrată. El era foarte strict în privința acestor lucruri.

— Aha! face Alessia, mirată.

— Da. Un pic snob, ca să fiu sinceră. Totul trebuia să fie exact cum voia el. Maxim nu e așa.

— Nu.

Iar Alessia se așteaptă ca ea să spună — *doar s-a căsătorit cu tine* — ca să-i ofere un exemplu că Maxim nu e vreun snob.

Dar Caro nu spune asta.

— După ce termini cursurile, o să ai încrederea necesară pentru a-ți ocupa locul în societate. Apoi vei fi prezentată așa cum se cuvine la ambele domenii, drept contesă și soție a lui Maxim.

— ăsta e motivul pentru care vreau să mă înscriu la școala de bune maniere. Încrederea în mine însămi.

— O să te descurci de minune.

Uimită de sinceritatea și amabilitatea lui Caroline, Alessia zâmbește, iar cumnata ei face la fel.

Caroline își înclină capul, studiind-o.

— Ți stă foarte bine părul așa, ondulat, Alessia.

Apoi oftează.

— Sunt geloasă pe părul tău des. Pare foarte sănătos. Ar trebui să te duci de două ori pe săptămână la Luis, să te coafeze la fel. La lecțiile de etichetă vor aborda și îngrijirea personală. E distractiv. Unghiile. Părul. Totul. În seara asta vei fi senzațională, draga mea. Vei cunoaște pe toată lumea, iar lumea de-abia așteaptă să te cunoască. După petrecerea de diseară, presa ar trebui să nu te mai deranjeze.

Alessia e derutată de sinceritatea lui Caroline și de faptul că aceasta o invidiază, când lucrurile, de fapt, stau invers — Alessia speră să poată fi la fel de elegantă cum e Caroline, să aibă aceeași prestanță, aceeași încredere în sine. E singurul ei model în privința modului în care ar trebui să arate și să se poarte. Ideea că va urma aceeași școală de bune maniere îi dă speranțe că va reuși.

— Știu foarte puține lucruri despre petrecerea la care mergem.

— Maxim nu ți-a povestit despre Dimitri?

Alessia clatină din cap.

— Cine e Dimitri?

— Este fiul unui oligarh rus. Un mic gigolo. Îi place să dea petreceri fastuoase. Cheltuiește o groază de bani. O să vezi. Kit îl cunoștea bine, Maxim mai puțin. Lui Dimitri îi place să se înconjoare de oameni influenți și plini de farmec, strălucitori.

Uau! Bineînțeles că Maxim e invitat la o astfel de petrecere.

Și Caroline.

Alessia nu poate decât să spere că nu-l va dezamăgi pe Maxim.

— Se infiltrează în înalta societate. Toată lumea vede asta, iar zvonurile spun că tatăl lui este fost spion KGB. Amănunte palpitate. Și știe să se distreze. Va fi amuzant.

Îi zâmbește Alessiei, fără să știe că aceasta e deja foarte stresată.

Petrecerea o intimidează.

— Ești foarte drăguță! schimbă Caroline subiectul și tace un moment, în timp ce Alessia se frământă ce răspuns să dea la un astfel de compliment.

— Se poartă diferit cu tine. Protector. Înțelegi tu.

Tonul lui Caroline devine mai blând și din el răzbate afecțiunea pe care i-o poartă lui Maxim.

— E îndrăgostit până peste cap. Cred că e o senzație tare plăcută.

Conversația lor a luat-o în cu totul altă direcție.

— Este, răspunde Alessia rapid și ferm.

Știe că trebuie să fie de partea soțului său.

— E de-a dreptul admirabil ce ai reușit să faci. Maxim a evitat toată viața lui intimitatea, dar tu ai reușit imposibilul.

Alessia se foiește pe scaun, stânjenită de această discuție.

— Mulțumesc, murmură ea, pentru că nu știe ce altceva să spună — dar, în sinea ei, și-ar dori să-și strige fericirea în gura mare.

E al meu. Ia-ți labele de pe el.

— Vrei să ne mai oprim undeva? întreabă Caroline.

— Ar trebui să mă duc acasă. Dar mi-a plăcut ziua de azi, mulțumesc.

Alessia este surprinsă că, într-adevăr, s-a simțit bine, în ciuda tuturor remarcilor intime și a întrebărilor personale ale lui Caroline. A fost distractiv să iasă din apartament și să-și petreacă timpul cu cumnata ei.

Poate că nu e rivala ei.

Poate.

— Trebuie să pregătesc cina, adaugă Alessia.

— Cum, tu gătești? Pentru el?

— Da.

— Uau! face Caroline absolut uluită. Presupun că n-ar trebui să mă mire. Te-am văzut cum găteai cu mama ta în Albania. A fost ceva frumos. Intim. Ai o relație bună cu ea.

— Da. Tu ai o relație bună cu mama ta?

Caroline râde disprețuitor.

— Mama locuiește în sudul Franței. Nu ne vedem foarte des.

Își dă părul după ureche, ca și cum ar vrea să alunge un gând neplăcut, și continuă:

— Iar mâncarea de la nunta ta a fost delicioasă. Eu nu gătesc. Dar pentru asta o am pe doamna Blake.

Își coboară vocea, întristându-se din nou, iar Alessia își amintește că a auzit conversația dintre ea și Maxim.

Și Caroline este singură.

— Ești binevenită să ni te alături la cină. O să gătesc ceva ușor.

Caroline râde.

— În mod normal, mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă pregătesc pentru diseară. Și tu la fel. Aș vrea să te întreb dacă pot să vin cu tine și cu Maxim la petrecere? Nu vreau să merg singură.

— Bineînțeles, spune Alessia imediat, știind că Maxim nu se va supăra.

— Mulțumesc! exclamă Caroline. De-abia aștept. N-am mai ieșit în oraș de la nunta ta. Și vreau să mă distrez puțin. De fapt, de ce nu veniți voi doi pe la mine, să bem un cocktail înainte de petrecere?

— Sigur, zâmbește ea, dar panica o cuprinde din nou.

E entuziasmată de această petrecere, dar este și îngrozită. Dacă face un pas greșit... sau spune ceva greșit... sau... sau... Încearcă să se calmeze și își împreunează mâinile.

Alessia, liniștește-te! Va fi distractiv.

Ce ar putea să meargă prost?

Capitolul optsprezece

Am un nod în gât. Sub lumina candelabrului, care-i sclipește în părul negru, Alessia e ca o sirenă. Poartă o rochie de mătase până la glezne, strânsă în talie și încheiată la gât, lăsându-i la vedere umerii bine definiți. Rochia e mulată pe trup, scoțându-i șoldurile în evidență, iar de la genunchi în jos cade în falduri rubinii, până-n pământ. Ochii negri îi sunt machiați cu tuș, buzele sunt la fel de stacojii ca rochia, iar părul i se revarsă pe umeri în bucle moi și delicate. E o zeiță. Afrodita. Și e a mea. Îmi dreg glasul.

— Arăți minunat, spun răgușit.

Ea zâmbește — timidă și dulce, deși știe cât e de frumoasă, iar toată această senzație îmi provoacă o erecție.

La naiba!

— Iar tu... îmi vine să te mănânc, zice ea.

Izbucnesc în râs.

— Vechitura asta? E costumul meu norocos.

— Poate c-o să ai noroc mai târziu, șoptește Alessia, tachinându-mă.

Întind mâna și îi prind o șuviță de păr între degete.

— Sper, dar numai cu tine. Părul îți stă minunat.

— Am mers la un salon, m-a spălat pe cap un tip, iar un altul m-a coafat.

Simt un fior care nu poate fi decât gelozie.

— Așa s-a întâmplat? o trag eu în brațele mele. Nu prea știu ce să cred despre asta.

— A fost o premieră și pentru mine, chicotește ea.

Cu tandrețe, îi cuprind fața în palme și îmi lipesc ușor buzele de ale ei.

— Atunci nu sunt de acord.

— Cu părul meu?

— Nu. Cu tipii. Dar trebuie să recunosc că au făcut o treabă grozavă.

Vino să-ți arăt ceva!

Pe masa din sufragerie am așezat trei cutii de catifea. Le deschid pe toate, dezvăluind secretele lor sclipitoare. Alessia inspiră surprinsă.

— Da, comoara Trevethick. E doar o parte dintr-o colecție substanțială.

Alessia e de-a dreptul uluită. Pe masă, cuibărite în catifea, se află unele dintre cele mai rafinate bijuterii pe care le-a văzut vreodată.

Diamante.

Diamante care scânteiază sub lumina blândă a candelabrului.

— Cred că aceștia, spune Maxim în cele din urmă, întinzând mâna spre o pereche de cercei cu diamante în formă de mănunchi de stele. Hai să vedem cum îți stă cu ei!

Cu delicatețe, îi dă părul după urechi și îi pune cerceii.

— Ești tare frumoasă. Nu ai nevoie de nimic care să te facă și mai frumoasă, totuși acești cercei se potrivesc cu o zeiță. Și, în rochia asta, exact asta ești, o zeiță. Ți plac?

Alessia se uită în oglinda aurită de pe perete la femeia de nerecunoscut de-acolo. Arată și se simte... diferit. Încrezătoare. Puternică.

— Îi ador, șoptește, iar ochii i se îndreaptă spre cei ai soțului ei în oglindă, îmbătându-se cu frumusețea lui.

Ochii lui de smarald strălucesc, iar buzele lui perfecte se despart când trage aer în piept. E îmbrăcat într-un costum negru elegant, cu o cămașă albă.

Arată viril. Rafinat. Minunat.

Îi aruncă un zâmbet fermecător.

— Bine. O clipă, să pun astea înapoi în seif.

— Ai un seif?

— *Avem* un seif. E la mine în dressing.

Ținându-se de mână, Alessia și Maxim merg pe Cheyne Walk spre Trevelyan House. Alessia încearcă să se calmeze, amintindu-și de primirea deloc entuziastă a doamnei Blake de weekendul trecut.

Azi, la recepție, cum o va primi oare?

— Această casă aparține familiei mele de generații întregi. De fapt, de când a fost construită, zice Maxim, deschizând o poartă de fier către o scurtă alee de piatră ce traversează o grădină îngrijită.

Se opresc în fața unei clădiri vechi și impunătoare, cu o ușa neagră și lucioasă, care seamănă mult cu ușa locuinței de pe Cheyne Walk.

— Aici am crescut.

— Sunt fotografii cu tine când erai copil? surâde Alessia.

— Da, o grămadă! râde el.

Întinde mâna și sună clopoțelul, care se aude strident undeva, în interiorul casei.

— Ai făcut deja cunoștință cu doamna Blake, zice Maxim strângând din buze, cu un aer sumbru. Lucrează pentru noi de foarte mulți ani, de când tatăl meu era conte. Domnul Blake, soțul ei, e majordomul familiei.

— OK, spune Alessia, tensionată.

Un bărbat voinic și chel, îmbrăcat într-un costum negru impecabil, răspunde la ușa. Își îndreaptă ochii căprui, pătrunzători, mai întâi către Alessia, apoi către Maxim.

— Lord Trevethick, spune el, plecând capul.

— Blake...

Maxim rămâne cu buzele strânse, luând-o de mână pe Alessia și conducând-o în hol.

— Aceasta e soția mea, lady Trevethick.

— Vă felicit pe amândoi, spune bărbatul cu amabilitate. Lady Trevethick, bine ați venit la Trevelyan House. Pot să vă iau hainele?

— Caroline ne așteaptă, îl anunță Maxim, întinzându-i sacoul.

Urmându-i exemplul, Alessia își scoate și ea haina.

— Lady Trevethick, murmură el, cu ochii sclipind de admirație.

Alessia îi surâde.

— Lady Trevethick se află în salon, milord. Faceți-vă curaj! Cred că avem cocktailuri Cosmopolitan în meniu.

— Mulțumim! chicotește Maxim.

Blake îi salută ușor cu o mișcare a capului, se întoarce — poartă pantofi negri de lac — și pornește pe holul lung, cu dale de gresie albă și neagră. Alessia îl urmărește cu privirea. Pereții sunt decorați cu numeroase fotografii și tablouri. De tavan sunt suspendate două candelabre imense, asemănătoare celor din apartamentul lui Maxim, cu deosebirea că acestea sunt mai mari. O oglindă aurită și sofisticată se află deasupra unei mese vechi din lemn și două veioze pompoase, cu abajururi sclipitoare, aruncă o lumină poleită în tot holul.

— Salonul e la etaj, spune Maxim, zâmbindu-i.

Urcă împreună o scară largă din lemn bogat, de culoare maro-roșcată, care scârțâie ușor sub pașii lor. Pe pereți sunt tablouri și fotografii. Alessia descoperă una cu Maxim. Pare mai tânăr, alături de un bărbat blond, cu părul ondulat, puțin mai în vârstă decât el. Sunt în echipament de polo: pantaloni albi, cizme lungi de piele și tricouri închise la culoare, pe pieptul cărora scrie *Laurent Perrier*. Maxim e înfățișat ținând relaxat o crosă pe umăr, iar celălalt bărbat, care are un aer arogant și impunător, se sprijină într-o crosă asemănătoare.

— Kit și cu mine, în echipament de polo. E de-acum vreo cinci ani.

— Amândoi arătați foarte bine.

— Mulțumesc! zâmbește Maxim, cu un aer copilăros și mulțumit.

Intră amândoi în salonul enorm, unde îi așteaptă Caroline. E îmbrăcată impecabil, într-o rochie neagră, lungă, cu un decolteu adânc, poartă cercei simpli de perle și un colier tot de perle, care îi cade între sâni. Face un pas spre ei și îi prinde de mâini pe amândoi.

— Bine-ai venit, Alessia, arăți senzațional. Maxim.

O pupă pe Alessia pe obraz, apoi se întinde spre Maxim.

— Caro. Arăți minunat! spune el, pupând-o pe obraz.

— Sper din tot sufletul că vă doriți un Cosmo.

Le strânge mâinile, apoi se întoarce și apasă un buton de pe perete.

— Luați loc!

Alessia aruncă o privire în jur, remarcând opulența acestei încăperi vechi. E confortabilă și totuși impunătoare. Un șemineu de marmură cu două coloane impresionante domină spațiul, iar lângă acesta se află mai multe canapele mari, cu model roșu. Sunt și câteva tablouri cu peisaje și natură moartă, dar și fotografii cu Caroline și soțul ei, altele cu un bărbat mai în vârstă pe care Alessia îl recunoaște din portretul din Cornwall — e tatăl lui Maxim — și câteva cu Maxim, Kit și Maryanne în copilărie.

— Pot să mă uit la poze?

— Bineînțeles, Alessia, răspunde Caroline. Te rog, ești invitata mea.

Se aude o bătaie în ușă, apoi apare Blake, îndreptându-se spre un cărucior argintiu, plin cu sticle de băuturi, pahare de cristal și un shaker pentru cocktailuri.

— Rochia asta îți vine de minune, spune Caroline. Ești de acord cu mine, Maxim?

— Da. Absolut.

Expresia lui Maxim se îndulcește când o privește lung pe Alessia. Aceasta îi zâmbeste.

— Mulțumesc, șoptește ea, încurajată de privirea lui.

Se întoarce, roșind, pentru a studia una dintre fotografiile de familie. Maxim trebuie să aibă nouă sau zece ani, e chipeș, chiar dacă e doar un copil, iar mâna tatălui său îi mângâie umărul. Maryanne stă între Maxim și fratele său — care e mai înalt și are bucle blonde —, în timp ce Rowena stă în spatele lui Kit, îmbrățișându-i mijlocul fiului ei cel mare. Are o strălucire de oțel în ochi, de parcă l-ar provoca pe fotograf să-i dezvăluie adevărul.

Care adevăr?

— Uite aici obiectele care-i aparțineau lui Kit, îi spune Caroline lui Maxim și-i face semn spre o cutie elegantă de lemn de pe măsuta de cafea.

— Ah! se uită Maxim la cutie, plin de îndoială. Ăăă...

— Dar poate că nu e acum momentul potrivit, adaugă ea încet.

Atmosfera din încăpere se răcește, dar revine la viață când se aude zornăitul zgomotos al shakerului. Toate privirile se îndreaptă spre Blake, care ține obiectul argintiu în sus cu mândrie. Zâmbeste, se vede că-i place atenția. Maxim surâde, în timp ce Caroline izbucnește în râs și i se alătură lui Blake lângă căruciorul cu băuturi.

— Dă-mi voie să te ajut.

Cu îndemânare, Blake toarnă băutura în trei pahare de cocktail, iar Caroline adaugă o felie de coajă de portocală proaspătă în fiecare.

— Poftim, spune ea, întinzându-le paharele Alessiei și lui Maxim. Acesta e un Cosmopolitan. Sau, cum spunem noi, Cosmo.

— Cosmo, repetă Alessia.

— Noroc! spune Caroline, zâmbindu-i lui Maxim.

— *Gėzuar*, zic Alessia și Maxim într-un glas, iar Caroline izbucnește în râs, amuzată.

Alessia soarbe din pahar. Gustul acrișor și tăios e de-a dreptul delicios.

— Mmm... ce conține ăsta?

— Vodcă, un strop de Cointreau, suc de lămâie și de merișoare, răspunde Maxim, un pic răgușit, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai Alessiei.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, luați-vă o cameră, voi doi! exclamă Caroline.

Maxim îi face cu ochiul Alessiei, iar Caroline continuă:

— M-am gândit că un cocktail cu vodcă ne va face încălzirea pentru ce va urma la Dimitri.

Maxim încuviințează.

— Da, vor curge valuri de vodcă în această seară. Hai să bem și să ne punem în mișcare!

Dimitri locuiește într-o vilă recent renovată în Mayfair. Casa e din cărămidă roșie, decorată și mobilată de cei mai la modă designeri de interior. Am mai fost aici de câteva ori. Piese de decor și de mobilier și operele de artă sunt total lipsite de suflet. Nu m-am simțit niciodată în largul meu în compania lui — nu că ne-am fi întâlnit foarte des —, dar e bine să fii văzut la petrecerile lui. Iar dacă am de gând să o prezint lumii pe soția mea, nu există o modalitate mai bună. Dimineață, pozele noastre vor apărea în toate tabloidele.

— Ești pregătită? o întreb pe Alessia când taxiul oprește în fața casei lui Dimitri.

Ea încuviințează, cu o sclipire în ochii negri, reflectată de felinarele stradale.

— Caro?

— Da. E timpul să revin în luminile rampei, spune Caroline.

— Bine. Hai să mergem! Nu răspunde la nicio întrebare!

Când coborâm din taxi, văd că deja au sosit o mulțime de oameni bogați. Fotografii ne taie calea, strigându-ne, cu aparatele foto pregătite.

Lord Trevethick!

Maxim!

Uitați-vă aici!

O țin de mijloc pe Alessia și o iau de mână pe Caroline, aventurându-ne în oceanul de camere foto și de strigăte care vin din toate părțile. Mi se pare că trece o veșnicie, dar probabil că după doar câteva clipe ajungem la ușa neagră și lucioasă și intrăm în curte, unde ne aflăm în siguranță.

Deși e încă devreme, locul deja s-a aglomerat.

O tânără atrăgătoare cu părul dat pe spate, îmbrăcată complet în negru, ne ia hainele, iar noi intrăm. În acest timp, o chelneriță care pare trasă la indigo după tânăra care ne-a întâmpinat la garderobă ne oferă un pahar de vodcă.

— Mulțumesc.

Alessia se uită curioasă la băutură.

— Bine-ai venit la Dimitri! murmur ca s-o liniștesc și dau shotul pe gât.

Trebuie să recunosc — are o vodcă excelentă. Alessia dă paharul pe gât, iar Caroline face la fel.

— Uau! Vai! Ce tare e! se scutură Alessia.

— Da... să nu bei prea mult, da? Hai să-i găsim pe Joe și pe Tom. Ar trebui să fie aici.

— Trevethick! ne întrerupe glasul de stentor al lui Dimitri Egonov. Mă bucur foarte mult că ai reușit să ajungi. Și cine este această frumoasă tânără?

Accentul lui e aproape imperceptibil, dar eu îl simt. Ar putea vorbi oare mai mîeros de-atât? Poartă un sacou alb, de parcă ar fi Gatsby sau Bogart.

— Este soția mea, Alessia Trevethick. Alessia, gazda noastră, Dimitri Egonov.

El îi ia mâna și i-o duce la buze, privind-o pătrunzător cu ochii lui misterioși.

— Zvonurile sunt adevărate așadar, șoptește el. Draga mea lady Trevethick, ești superbă.

— Domnule Egonov! zâmbește Alessia, dar remarc că nu-i surâd și ochii.

— Va trebui să ai mare grijă de ea, mă avertizează Egonov. E un diamant rar.

— Este, sunt de acord, dorindu-mi în sinea mea să-i dea drumul mâinii Alessiei.

Jos labele de pe soția mea!

Niciodată nu m-am simțit mai posesiv ca acum.

— Vă rog să profitați de ospitalitatea mea. Am tot felul de distracții care să vă încânte. Poate data viitoare vei fi DJ-ul meu.

Niciodată!

— Cariera mea de DJ s-a terminat, Dimitri.

Zâmbesc politicos, dar vreau să-și ia mâinile de pe soția mea. În cele din urmă, se retrage și se întoarce spre Caroline.

— Lady Trevethick, ce bine arăți în această seară!

— Scumpul meu Dimitri.

Îl sărută pe fiecare obraz, de-abia atingându-l, iar el o trage la pieptul lui, strângând-o cordial.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spune el, îmbrățișând-o.

Caro îmi aruncă o privire panicată, dar Alessia o ia de mână.

— Caro, te rog să-mi arăți împrejurimile! îi cere Alessia cu dulceață.

— Mulțumesc, Dimitri, mârâie Caro și, cu un zâmbet fermecător și complice, se desprinde de el și se îndepărtează.

La naiba!

— Ești OK? o întreb pe Caro, care o ține strâns de mână pe Alessia.

— Da. A... exagerat.

— Așa este. Hai mai bine să bem ceva!

Alessia e uluită de spectacolul care se desfășoară sub ochii ei. Curtea e acoperită cu o copertină de mătase neagră, împodobită cu mici becuțe sclipitoare, ca într-o poveste cu zâne. În centru, pe un soclu negru, se află o sculptură de gheață, sub forma unor flăcări înalte, care se întind în toate direcțiile. E luminată vag, în roșu și portocaliu, astfel încât vâlvățiile par reale. Trei barmani stau în fața acesteia, servind shoturi de vodcă ce izvorăște din flăcările de gheață.

Cum funcționează chestia asta?

— Sania cu vodcă, murmură Maxim. Hai să sărim peste asta și să găsim niște șampanie.

— Eu mai vreau un shot, spune Caro și, părăsindu-i, se îndreaptă spre bar și salută o tânără înaltă care stătea acolo.

Maxim se întoarce brusc cu spatele, ca și cum ar vrea s-o evite pe cealaltă femeie, ia două pahare de șampanie de la un chelner care trece și

îi întinde unul Alessiei.

— Hai să mergem acolo, ca să fim în centrul atenției și să vedem cine a mai venit, spune el.

Zona este plină de bărbați și femei, toți în ținute elegante. Alessia recunoaște câțiva actori de film, celebrități și politicieni britanici pe care și-i amintește din ziarul gratuit pe care-l citea în trenul care o ducea în Brentford. Undeva, la marginea mulțimii, câțiva bărbați impunători, în costume închise la culoare și cu căști în urechi, îi supraveghează pe invitați.

Securitate? Pentru ce? Alessia nu știe să-și răspundă.

Diverse persoane îl abordează pe Maxim, exprimându-și condoleanțele pentru decesul fratelui său și dorindu-și s-o cunoască pe Alessia. Ea strânge mână după mână, conștientă că unele femei frumoase pe care le întâlnește o privesc cu o invidie deloc ascunsă. Se întreabă dacă și acestea îl cunosc pe Maxim în sensul biblic.

Alessia, nu te gândi la asta!

Își strânge și mai tare soțul de braț.

Un fotograf le cere permisiunea să le facă o poză, iar Maxim o trage mai aproape de el.

— Zâmbește, îi șoptește el. Măine vom apărea în toate tabloidele și vreau ca lumea să vadă că ești a mea.

Alessia îi surâde — orice îndoială din mintea ei se șterge. Fotografii face câteva poze, le mulțumește și se îndepărtează.

— Trevelyan! se aude cineva strigându-l.

Tom, într-un costum elegant, se îndreaptă cu pași mari spre ei, trăgând-o pe Henrietta după el prin mulțime.

— Draga mea Alessia, arăți minunat! Maxim, Doamne, ce prezență extraordinară! Bineînțeles, toată lumea de aici vrea s-o cunoască pe mireasa ta!

Henrietta se luminează la față când o vede pe Alessia.

— Arăți splendid, spune ea.

— Mulțumesc, la fel și tu! surâde ea.

Maxim și Tom sunt prinși într-o discuție intensă. Alessia reține cuvintele *jurnaliști indiscreți, securitate și kompromat* — ce-o mai fi și asta?

— N-am mai fost niciodată aici. Mergem să explorăm?

Ochii căprui ai lui Henry sclipesc de încântare și curiozitate, puși parcă pe pozne.

— Bine, răspunde Alessia, încurajată de entuziasmul molipsitor.

În plus, e și ea curioasă. Nu a mai fost niciodată într-un conac al unui oligarh rus.

— Unde vă duceți? o întreabă Maxim când se îndepărtează.

— Să explorăm.

Henry zâmbește, iar Maxim o privește pe Alessia cu ochi strălucitori și îngrijorați.

— Aveți grijă, murmură el, iar Alessia știe că soțul ei nu e de acord cu asta, dar nici nu o va opri.

— O să avem, spune ea, zâmbind dulce.

El dă scurt din cap, iar Henrietta ia două pahare de șampanie de la un alt chelner care trece pe lângă ea. Apoi se strecoară amândouă prin mulțimea de oameni eleganți și intră în casă.

Vila e impresionantă, decorată în tonuri de bej, maro și crem, cu nuanțe de auriu peste tot. Opulența pare la ea acasă; mobilierul e făcut din satin și mătase. Pe toți pereții sunt agățate tablouri cu artă abstractă și figurativă. Toate au stil, dar sunt cam sterile pentru gustul Alessiei. Oaspeții mișună, vorbind, râzând și savurându-și băuturile, în fiecare cameră. În prima încăpere — un salon —, un cuplu de magicieni își distrează auditoriul. Unul dintre ei scoate o monedă de aur de după urechea lui Henry. Mai mult, spre marea ei încântare, i-o face cadou.

Trec mai departe printr-un living care găzduiește un festin somptuos. Alessia recunoaște caviarul și icrele de somon roz, dar și găluștile și micile produse de patiserie. Află de la Henry că sunt *pirojok*, plăcinte rusești. Masa, care are vreo douăzeci de locuri, geme de mâncare. Ospătarii înalți și atrăgători, cu părul dat pe spate, îmbrăcați în uniforme negre, stau la locurile lor, gata să-i servească pe invitați. Henry și Alessia aleg caviar cu blinii, găluști și pateuri.

— Asta ne va da energie, spune Henry.

Apoi își iau farfuriile și merg în camera alăturată, un alt spațiu impersonal înțesat cu oameni frumoși și eleganți.

Henrietta o prezintă pe Alessia tuturor celor care se apropie de ele. O tânără zveltă, îmbrăcată în negru, le abordează — poartă o rochie vaporosă care pare cam mare pentru trupul ei.

— Așadar, tu ești femeia care l-a prins pe Maxim Trevelyan în mrejele ei, spune aceasta, măsurând-o pe Alessia din ochii ei căprui.

— Da, Maxim e soțul meu, răspunde Alessia tensionată, conștientă că a fost subiectul speculațiilor și al privirilor piezișe cât timp ea și Henry se plimbau prin mulțime.

Dar nimeni nu a fost atât de abrupt ca femeia asta.

— O fetiță dragălașă, nu-i așa? spune ea, iar Alessia bănuiește că tipa a băut prea mult.

— Și tu ești...?

— Arabella Watts. Maxim și cu mine am fost împreună. Acum multă vreme. Trebuie să te felicit pentru că ai pus mâna pe unul dintre cei mai râvniți burlaci din Regatul Unit...

— Mulțumim, Arabella, o întrerupe Henry. Trebuie să-l găsim pe Maxim.

O ia de mână pe Alessia și trec într-o altă cameră. Apoi șoptește:

— Fosta iubită a lui Maxim. Are diverse dependențe și e o persoană foarte neplăcută. Dar nu sunt sigură că e vreo legătură între astea două aspecte.

— Ah! Fosta iubită?

— Da. Nu ți-a spus?

— În treacăt. Dar nu... ăăă... nu cu... multe detalii.

— Probabil că-i mai înțelept așa, adaugă Henry. Nu vrem să auzim prea multe despre fostele amante ale partenerului nostru, nu-i așa?

Alessia scutură din cap — nu vrea să se gândească prea mult la fostele iubite ale lui Maxim.

Sunt prea multe.

Henry se oprește lângă o fereastră, unde să stea să mănânce ce mai au pe farfurii. Când nu sunt întrerupte de oameni care vor să se prezinte, Henry pălăvrăgește despre cum i-a mers ziua. Este asistentă și l-a cunoscut pe Tom în timp ce lucra la spitalul pentru veterani din Londra. Alessia ascultă cu atenție, mai relaxată în prezența Henriettei. Se întreabă vag unde ar putea fi Maxim.

După ce au mâncat, se plimbă pe coridor, servindu-se din nou cu șampanie. Atmosfera s-a încins. Discuțiile sunt mai zgomotoase și mai libere. Cele două trec pe lângă o scară impunătoare de lemn care urcă la etaj și coboară la subsol. De aici se văd lumini colorate reflectate pe pereți și se aude o muzică gălăgioasă.

Henry se strâmbă.

— Nu cred că vrem să mergem acolo jos, îi șoptește Alessiei, apoi intră amândouă în salonul principal.

E o altă încăpere luxoasă, mobilată ca și celelalte, dar aici șemineul e aprins. Flăcările aduc un strop de culoare și viață în acest spațiu. În încăpere răsună zumzetul entuziast al mulțimii elitiste, însoțit de clinchetul paharelor de șampanie și al shoturilor cu vodcă.

Deasupra lor se află mezaninul.

— Uite, spune Henry când observă pianul cu coadă de-acolo, zâmbind. Hai să mergem sus!

Henry dă șampania pe gât, ia alte două pahare de la un chelner și pornește pe scara în spirală. Alessia știe că sunt privite cu mare curiozitate de petrecăreții care forfotesc în salon. Dă peste cap șampania din pahar și o urmează pe Henry pe scări, până la mezanin. Acesta adăpostește o bibliotecă impresionantă — cărțile sunt aranjate după culori și mărimi — și pianul negru strălucitor. Alessia inspiră adânc. Este un Bechstein.

— Salutare, salutare! Știți să cântați la pian?

Un tânăr brunet, cu părul un pic ciufulit, ca al lui Maxim, apare din spatele unuia dintre corpurile bibliotecii. Accentul lui seamănă cu cel al lui Dimitri.

— Eu nu, răspunde Henry. Dar Alessia, aici de față, știe.

Bărbatul face un pas înainte; ochii lui albaștri și limpezi îi studiază fața Alessiei, apoi îi evaluează trupul. Fata își ridică bărbia pentru a răspunde provocării.

El surâde, încântat de încercarea ei de a-l intimida, și îi întinde mâna.

— Grisha Egonov, și tu ești...?

Alessia dă mâna cu el, deja alarmată. Strânsoarea lui este prea puternică, zâmbetul lui, prea micos. Își retrage mâna și rezistă cu greu impulsului de a și-o șterge de rochie.

— Egonov. Dimitri e...? întreabă Alessia.

— Fratele meu. Mă rog, frate vitreg. Avem același tată.

— Alessia Trevethick.

— Ah! Noua contesă.

Se înclină oficial, îi ia mâna încă o dată și-i sărută încheieturile degetelor.

— Milady!

Alessia simte un fior care-i străbate șira spinării.

— Aceasta este prietena mea, Henrietta Gordon.

Alessia își retrage mâna și i-o prezintă pe Henry, care îl privește pe Grisha cu același aer precaut.

Acesta dă din cap spre Henrietta și-și întoarce atenția spre Alessia.

— Accentul tău. Nu ești de pe-aici, cum nici eu nu sunt.

— Sunt albaneză.

— Ah, interesant. Te rog! zice el și arată către pian. Te rog, îndrăznește.

— N-aș vrea să... ăăă... tulbur petrecerea.

Ochii lui sclipesc cu o intensitate bizară.

— Poate că exact de asta are nevoie această petrecere. Sau poate că afirmația prietenei tale, cum că știi să cânti, este... exagerată?

Henry râde — de el, nu cu el — și Alessia se uită la prietena ei.

— Demonstrează-i, șoptește Henry.

Privirea lui Grisha alunecă de la una la alta, cu o aroganță amuzată.

— Te rog!

Face un alt gest către pian și, pentru că Alessia nu știe dacă va mai avea vreodată ocazia să cânte la un Bechstein, cedează, înclinând grațios din cap. Se așază pe scaunul de la pian, își lasă degetele în poală și privește splendoarea din fața ochilor ei. Pianul strălucește sub luminile încăperii, iar cuvintele aurii *C. Bechstein* scânteiază irezistibil pe capac, invitând-o să cânte. Alessia apasă do-ul central, iar nota răsună profund și cristalin.

Perfect.

Alessia aruncă o privire spre Grisha, care-și ține telefonul în mână și o privește cu interes.

O să-i arate ea acestui nemernic încrezut!

Zâmbește și-i face cu ochiul lui Henry. Întorcându-se spre claviatură, își pune mâinile pe clape și începe să cânte *Preludiul numărul 2 în do major* de Bach... muzica aceea care o liniștește când e furioasă.

Melodia răsună în salon în nuanțe de portocaliu și roșu, mai înfocate decât culorile focului rece ale sculpturii de gheață de-afară, iar Alessia adoră acest lucru. Pentru că a băut puțin, se simte liberă, neîncătușată, lăsându-se cuprinsă de muzică, făcându-l astfel pe dobitocul arogant de lângă ea să dispară în neant.

Îi las pe Tom și pe Joe cufundați într-o conversație despre superioritatea rugbyului față de fotbal, încercând s-o găsească pe Alessia. Ignorându-mi panica din piept, trec prin fiecare cameră, în timp ce oaspeții lui Dimitri îmi prezintă condoleanțe sau mă felicită pentru căsătoria cu frumoasa mea soție, pe care de-abia au cunoscut-o!

Unde naiba este?

Apoi o aud. Muzica lui Bach plutind peste zumzetul mulțimii.

Alessia.

E în salonul principal. Urmez sunetele pianului și, în mijlocul oamenilor adunați în încăpere, ridic privirea și o zăresc la mezanin, cu Henry și cu Grisha, fratele mai mic și mai dobitoc al lui Dimitri.

Acum, că am găsit-o, mă relaxez și ascult. Știu că aceasta e partitura pe care o cântă când e furioasă și mă întreb ce i-o fi spus Grisha de a scos-o din minți.

— Maxim!

Mă întorc și o zăresc pe Charlotte, apropiindu-se de mine pe șapte cărări.

Fosta mea iubită.

La naiba!

Sunt amândouă aici, deși pe Arabella am reușit s-o fentez. Caroline vorbea însă cu Charlotte mai devreme și mă întreb despre ce.

— Bună, Charlotte.

Îmi duc degetul arătător pe buze ca să nu vorbească, pentru că vreau să ascult Bach în interpretarea rafinată a soției mele. Charlotte aruncă o privire spre Alessia, care se desfășoară la pian.

— Mi-a fost dor de tine! mă prinde ea de mână. Vrei să mergem împreună jos?

Invitația lui Charlotte este cât se poate de limpede, dar observ că e cam amețită când se ridică pe tocurile ei înalte ca să mă privească în ochi.

E beată, sau drogată, sau amândouă, iar eu sunt puțin surprins.

Oare nu știe că sunt însurat?

Alessia termină preludiul, iar când ultimele note răsună în salon, mulțimea izbucnește în aplauze. Îmi retrag mâna din strânsoarea lui Charlotte pentru a aplauda împreună cu ceilalți, dar Charlotte mă apucă de rever, luându-mă prin surprindere, și își lipește buzele de ale mele, vârându-mi limba umedă în gură. Văd vag, cu coada ochiului, o străfulgerare de lumină.

Ce mama dracului?

Întorc capul și o prind de mâini, împingând-o ușor înapoi, ca să scap din ghearele ei.

— Charlotte! Ce naiba faci?

*

Alessia aude aplauzele care-i sunt adresate din capătul opus al încăperii.

— Bravo, lady Trevethick, spune Grisha. Nu credeam, dar a fost impresionant.

— Mulțumesc, spune Alessia și îi zâmbește lui Henry, înainte de a se uita în jos, la publicul din salon.

Privirea îi cade asupra soțului ei.

Care sărută o femeie.

Lumea Alessiei se prăbușește în gol.

Poftim?

Capitolul nouăsprezece

Alessia își întoarce privirea, priveliștea fiind prea dureroasă, de-a dreptul insuportabilă. Simte că o cuprinde amețala și că-i vine să vomite. Întoarsă pe dos, are în gură un gust amar. În cameră e brusc prea cald și prea puțin spațiu și nu poate rămâne aici. Ideea că-și poate vedea soțul în astfel de ipostaze începe să i se contureze în minte.

Poate că așa se comportă el mereu.

Alessia nu are de unde să știe, pentru că nu au mai fost într-un cadru social extins ca acesta până acum.

Așa e el. Asta face. Caroline a avertizat-o.

Alessia se ridică în picioare, clătinându-se ușor din cauza șocului și refuzând să se mai uite în direcția lui. Se întoarce spre Grisha.

— Vreau să plec de-aici.

— Ești OK? întreabă Henry.

Alessia scutură din cap. Grisha ridică îngrijorat din sprâncene.

— Simți că leșini?

Alessia confirmă. Vrea doar să plece de-aici. *Acum.*

— Am nevoie de aer.

Încruntându-se, Henry se întoarce să privească adunarea acum dezinteresată din salon.

— O să chem pe cineva, spune ea, pășind spre balustrada balconului și scrutând mulțimea.

— Hai! zice Grisha și o ia de mână, conducând-o spre rafturile cu cărți, unde apasă un buton ascuns și unul dintre corpurile de bibliotecă se dă laoparte, dezvăluind un pasaj secret. Vino cu mine!

Alessia îl urmează amețită și aude cum biblioteca se închide în spatele ei.

*

— Stai jos, Charlotte. Ești beată. N-ai aflat că m-am căsătorit?

Șocat de comportamentul lui Charlotte, o duc spre un fotoliu liber, ca să nu cadă în nas. Se uită la mine, cu o expresie disprețuitoare.

— Am auzit că te-ai căsătorit cu menajera.

— M-am căsătorit cu femeia pe care o iubesc.

Ea pufnește batjocoritor.

— E borțoasă? Parcă ai fi în secolul al XVIII-lea, Maxim.

— Du-te dracului, Charlotte! murmur și dau să plec.

Ea mă prinde de mână.

— Nu-mi vine să cred că, în sfârșit, te-ai însurat, spune ea.

— Ai face bine să crezi.

Ridic mâna stângă, cu degetele depărtate ca să-mi vadă verigheta. Nu s-a mai purtat niciodată așa. Mă întreb dacă e aici singură sau cu iubitul ei. Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni care să-i acorde atenție.

— Ai venit singură?

— Cu un prieten.

— Unde e?

Ea face semn cu mâna spre mulțimea de-afară.

— Caroline a spus...

— Ce a spus? mă înfior eu. Ce a spus Caroline?

Charlotte clatină din cap.

— Că ți-o tragi cu orice femeie.

A dracului Caro!

— Chiar și pe mine. M-ai părăsit, se plânge ea.

— Charlotte, fii mai demnă. Mai sunt mulți bărbați pe lume și așa mai departe. Acum, scuză-mă, mă duc să-mi caut soția.

O las acolo, simțindu-mă un pic prost după interacțiunea noastră. Aruncând o privire spre mezanin, o văd pe Henry uitându-se la unul dintre corpurile de bibliotecă. Un fior de panică îmi străbate șira spinării.

Unde e Alessia?

Și unde e Grisha?

Îmi croiesc drum prin mulțime, ignorând privirile curioase și amestecul straniu de condoleanțe și felicitări, și mă avânt pe scara în spirală.

— Henry! Unde e Alessia? mă răstesc la ea.

— Maxim. Bună! A dispărut cu Grisha dincolo de această bibliotecă.

Poftim? De ce?

Încep să pipăi peretele și găsesc butonul ascuns. Îl apăs, iar biblioteca se deschide.

— Asta căutam! exclamă Henry.

— Hai! S-o găsim!

Pasajul este luminat de câteva lămpi cu leduri și în capăt e o ușă care dă într-o terasă spațioasă în aer liber, deasupra salonului. Într-un colț întunecat, printre plantele luxuriante, un cuplu face sex lipit de perete. Zăresc părul blond al femeii și răsuflu ușurat că nu e soția mea. Văd în schimb o lumină mișcându-se. Cineva a tras o perdea în geamul unei încăperi din capătul opus al terasei.

Acolo a dus-o Grisha pe soția mea?

Cuprins de furie, dau buzna pe ușa terasei, o iau la dreapta și mă năpustesc în dormitor. Trei bărbați, mai mult sau mai puțin dezbrăcați și excitați, se întorc spre mine în toată splendoarea lor. Un al patrulea trage pe nas o linie de cocaină.

La naiba!

— Îmi pare foarte rău!

Mă dau brusc înapoi, aproape dărâmând-o pe Henry, care e chiar în spatele meu.

— Nu intra acolo! E o orgie.

Din cameră se aude un strigăt înăbușit.

— Credeam că ai încuiat ușa aia nenorocită!

— Petrecerile lui Dimitri nu dezamăgesc niciodată, spune Henry gâfâind.

— Cred că unul dintre ei a fost ministru. Hai să mergem! Poate că Alessia a coborât la parter.

*

Grisha o conduce pe Alessia în bucătărie, unde i se adresează uneia dintre angajate în limba rusă, presupune Alessia. Tânăra se duce după un pahar cu apă și se întoarce la Grisha câteva clipe mai târziu.

— Pofțiți!

El îi întinde Alessiei paharul de cristal, iar ea soarbe bucuroasă.

Poate că Grisha nu e atât de rău.

— Vrei să cobori la subsol să te descarci puțin? întreabă el, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Nu. Aș vrea să merg acasă acum, răspunde Alessia, încă speriată.

— O să-l chem pe șoferul meu.

Își scoate telefonul mobil și sună pe cineva.

— Unde stai?

Alessia îi dă adresa din Chelsea Embankment, iar el o transmite mai departe în aceeași limbă străină în telefon, apoi închide.

— Șoferul meu va fi afară în câteva momente. Poți ieși prin spate, așa cum facem noi, ca să eviți camerele de luat vederi de la intrare.

Scoate o carte de vizită din buzunar.

— Sună-mă! Când ajungi acasă.

— De ce ești atât de amabil? îl întreabă Alessia.

Grisha schițează un zâmbet.

— Ar fi o lipsă de educație din partea mea să nu ajut o femeie atât de talentată și de frumoasă.

— Mulțumesc, șoptește ea, dar nu-i vine deloc să creadă ce noroc are... de fapt, nu-i vine să creadă că ăsta e noroc.

Un fior de teamă îi străbate șira spinării.

Poate că s-a pripit.

Maxim va fi furios.

Își ridică bărbia.

Ei bine, și ea e furioasă. Cum îndrăznește s-o aducă la această petrecere luxoasă pentru a „anunța” căsătoria lor și apoi să sărute pe altcineva?

— Mașina a sosit. Dă-mi voie să te conduc, zice Grisha și-i oferă brațul său.

Nu-mi găsesc soția. Am fost la subsol, unde se-ncinge distracția. Mai multe persoane dezbrăcate sunt în piscină, iar trupurile contopite acoperă podeaua studioului luminat slab. O femeie se aruncă pe mine, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului meu, cu un strat fin de cocaină pe buza de sus. O dau ușor laoparte.

— Îmi caut soția, mârâi eu.

Cercetez mulțimea de bacante din studio și-mi dau seama că Alessia nu participă la această orgie.

Nu că m-aș fi așteptat să fie aici — soția mea e dulce și inocentă.

Dar acești oameni... *Parcă ar fi din nou adolescenți.*

Și probabil că sunt filmați.

La naiba! Unde e?

Mă întorc la etaj, îmi scot telefonul și o sun din nou pe Alessia.

— Unde ești? răbufnesc când intră din nou mesageria vocală și încerc să deslușesc ce anume ar fi putut-o alunga.

Cineva din trecutul ei recent?

Poate traficantii.

Poate că au prins-o. Din nou.

Aceasta este cea mai neagră temere a mea.

La naiba! Mă întâlnesc cu Tom și cu Joe.

— Joe, te rog, găsește-o pe Caroline și asigură-te că ajunge acasă întreagă. Tom, nu știu unde e Alessia.

— Mi-a spus Henry. A plecat să se uite după ea în celelalte încăperi. Hai s-o căutăm!

Mă prinde de braț și mă strânge scurt.

— O s-o găsim. Nu te îngrijora, Trevethick.

Să nu mă-ngrijorez! Simt că-mi pierd mințile.

Dau din cap în semn de mulțumire, fără să pot vorbi, pentru că mi-e teamă că o voi lua razna. Ultima dată când a dispărut, cineva a răpit-o.

Îmi sună telefonul și-mi dă speranțe.

Futu-i, e Oliver! Ignor apelul.

Alessia se relaxează pe bancheta de piele a SUV-ului Bentley. Portiera pasagerului din spate este foarte grea, iar ea bănuiește că mașina este blindată. Șoferul îi aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare și, fără un cuvânt, pornește în noapte.

Abia acum, la adăpost, Alessia își permite să se gândească la ce a văzut.

Maxim a sărutat o altă femeie.

A sărutat o altă femeie.

Lacrimile îi curg pe obraji.

Caroline o avertizase.

Dragă, s-a culcat cu aproape toată Londra.

Maryanne încercase s-o liniștească.

Fustangiii cumințiți sunt cei mai buni soți.

Dar așa să fie oare? Poate că vor rămâne pentru totdeauna niște fustangii. Dar asta înseamnă că o iubește mai puțin?

Vreau ca lumea să vadă că ești a mea.

Asta nu e valabil pentru amândoi?

Soții au aceleași drepturi și îndatoriri unul față de celălalt. Trebuie să se iubească și să se respecte reciproc, să-și fie fideli.

Jurămintele de la nunta lor îi răsună în urechi. Oare nu au însemnat nimic pentru el?

O, *Zot!* Era oare un lucru inevitabil? Soțul ei e prea promiscuu. Prea chipeș. Prea fermecător.

I se pune un nod în gât.

Domnul ei. Soțul ei.

Știa, în adâncul sufletului ei, că vor ajunge aici.

Ea nu i-a fost niciodată de-ajuns.

Alessia, te-ai amăgit singură.

Ce să facă acum? Să accepte? Să plece? Alessia se uită în gol pe geam, la întunericul care alternează cu luminile Londrei.

Întotdeauna trebuie să fie așa? Să fii nevoită să iei o decizie — să rămâi sau să pleci? Și, pentru o clipă, Alessia se gândește la mama ei și la decizia acesteia de a rămâne... iar tatăl ei e mult mai rău decât Maxim. Poate că aceasta e soarta femeilor, așa cum a fost dintotdeauna. Îi vine în minte zicala albaneză din *Kanun-ul* lui *Lekë Dukagjini*: *Gruaja është një thes, e bërë për të duruar.*

O femeie este un sac, e făcută să încaseze lovituri.

Îl zăresc pe Grisha ieșind dintr-un salon și mă îndrept spre el.

— Soția mea... Știi unde este?

— A plecat acasă, Trevethick. Ar trebui să ai mai multă grijă de ea.

Ce naiba? Vreau să-l întreb de ce a plecat, dar nu e treaba lui, deși pare să fi devenit, între timp.

— Cum adică *acasă*?

— A vrut să meargă acasă. Am trimis-o cu mașina mea.

Aroganța lui mă face să-mi doresc să-i trag una în mutra aia încrezută și stupidă.

— Nu se simțea bine. Chiar trebuie să ai...

Mă îndepărtez înainte de a sări la el. Mă întâlnesc cu Tom.

— A plecat acasă. Spune-i lui Joe să aibă grijă de Caro. Ultima dată când am văzut-o, era beată mangă.

— Așa o să fac, bătrâne. Mă bucur că ai găsit-o pe Alessia. O să-l cercetez și pe jurnalistul de care vorbeai.

— Mulțumesc.

La garderobă, predau tichetul și recuperez haina mea și pe a Alessiei. A plecat fără palton. Și nici măcar nu s-a obosit să-mi spună.

Ce mama naibii?

Ce am făcut?

Poate că s-a răzgândit. Am adus-o în acest bârlog al nelegiurii și depravării și acum e scârbită. Să recunoaștem, Alessia nu prea a văzut cum se pot comporta oamenii pe care banii îi dau afară din casă.

La naiba! Nu m-am gândit la asta.

Ies valvârtej, trec de fotografii care fac poze în neștire și mă îndrept spre șosea, ca să iau un taxi.

Spre ușurarea Alessiei, Bentley-ul oprește în fața clădirii lui Maxim. Șoferul coboară și-i deschide portiera, întinzându-i mâna.

— Mulțumesc, spune Alessia, lăsându-se ajutată.

El încuviințează ușor și merge cu ea spre clădire. Alessia scoate cheile din poșeta de seară și descuie ușa de la intrare. După ce intră, șoferul se întoarce și se urcă înapoi în mașină.

Abia când cheamă liftul își dă seama că afară nu e niciun paparazzo. Probabil că sunt încă toți la Dimitri și Grisha.

Slavă Domnului!

În lift, își scoate telefonul și-i scrie lui Grisha, mulțumindu-i și anunțându-l că a ajuns cu bine. Are câteva apeluri pierdute de la Maxim. Îi ascultă mesajul în timp ce liftul urcă spre etajul șase.

Unde ești? Pare supărat. Rănit. Confuz.

Omul ăsta nici măcar nu știe că a dat-o-n bară!

Poate că nici nu crede asta!

Alessia iese repede din lift și descuie ușa apartamentului, trântind-o în urma ei.

Alarma nu se declanșează.

Au uitat oare s-o armeze când au plecat?

Un miros familiar, de parfum scump, plutește în aer, iar Alessia se înfioară. Zgomotul de tocuri înalte pe podea îi atrage atenția spre capătul holului, iar acolo, în pragul livingului, o zărește pe mama lui Maxim.

Rowena.

Pe bancheta din spate a taxiului, furia mea sporește. Ce naiba a avut în cap? Cum să mă abandoneze așa la petrecere? Și de ce? Nu înțeleg ce s-a întâmplat. A spus Grisha ceva? Sau poate Caroline?

Mă uit la telefon. Am apelul pierdut de la Oliver, dar tot nimic din partea Alessiei.

S-a întâlnit oare cu Arabella sau cu Charlotte?

Simt cum mă panichez.

A naibii Charlotte! Sărutul ăla.

Probabil că Alessia ne-a văzut. E singurul motiv la care mă pot gândi și care ar putea explica plecarea ei intempestivă, fără să mă anunțe.

Mă simt extrem de ușurat.

Asta trebuie să fie. Mă las pe spătar, înțelegând, în cele din urmă, ce se petrece.

Dar nu! Charlotte m-a sărutat *pe mine*. Nu eu pe ea. Nu am niciun gând ascuns cu fosta mea iubită. Și nici cu vreo altă femeie. Alessia ar trebui să știe asta... De ce s-ar îndoi de mine? Și faptul că se îndoiește de mine mă irită. Mă pedepsește pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina mea — și mă pedepsește pentru cea mai mare dintre temerile mele.

E exasperant.

De fapt, sunt de-a dreptul furios.

De ce naiba ar crede că mă interesează altcineva?

Și de nicăieri, zgomotos și clar, răspunsul răsună ca un claxon în capul meu.

Din cauza trecutului tău.

Din cauza reputației tale.

La naiba!

Mă întristez și mai tare. Va trebui să-mi conving soția — *din nou* — că trecutul meu a rămas în trecut.

Alessia se clatină și rămâne încremenită pe coridor, în timp ce Rowena o privește mirată.

Ce caută fata asta aici? Cum de se află aici?

Soacra ei strânge din buze.

— Neînsoțită, purtând diamantele familiei Trevethick, constat. Nu ai pierdut timpul și ai pus deja mâna pe comorile noastre. Acei cercei s-au numărat printre bijuteriile mele preferate, pe vremuri. Acum sunt cam exagerați, nu crezi?

Alessia își regăsește vocea.

— Bună, Rowena. Pot să te ajut cu ceva? Dacă-l cauți pe Maxim, să știi că e în oraș.

Mama lui Maxim își încrucișează brațele, rămânând în prag, neclintită, neînduplecată.

Ostilă.

O, Zot!

— Arăți foarte... bine, draga mea. Dar contesă nu vei fi niciodată. Există o vorbă pe care o avem noi, în țara asta — nu poți face batistă de mătase dintr-o ureche de scroafă. Câți bani vrei ca să dispari din viața fiului meu?

Alessia se simte ca și cum ar fi fost lovită în stomac.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Rowena avansează încet spre Alessia.

— Prietenul meu Heath a făcut o mică investigație. Se pare că nu ai urmat procedura legală când te-ai căsătorit cu fiul meu. Poate fi anulată cu ușurință.

Pentru a nu știu câta oară în această seară, pe Alessia o ia cu amețeală.

Heath? Amantul soacrei sale?

Rowena zâmbește. Un zâmbet atât de răutăcios, încât Alessia simte un fior pe șira spinării.

— O să-ți scriu un cec și poți pleca. Ca să duci viața care ți-a fost menită. Nu pe aceasta — nu e de nasul tău. Și nu e potrivită nici pentru Maxim. El va avea nevoie de cineva înzestrat cu o noblețe și un rafinament la care tu nu vei ajunge niciodată. O femeie cu educație care nu va aduce disprețul și rușinea asupra moștenirii Trevethick. Are nevoie de cineva demn. Cineva care-i poate oferi mai mult. Și acel cineva nu ești tu, draga mea. Ce i-ai putea oferi? S-a căsătorit cu tine doar ca să-mi facă mie în ciudă. E un bărbat căruia îi place să se distreze; sunt sigură că înțelegi ce vreau să spun. Nu va dura mult până când va călca strâmb. Nu vrea să-și îndeplinească îndatoririle de conte și și-a propus să eșueze, căsătorindu-se cu tine. Ți dai seama de asta, nu-i așa? Deci câți bani vrei?

— Nu vreau nimic de la tine, șoptește Alessia, cu inima bătându-i haotic. Poate că, dacă ai fi fost o mamă mai bună, fiul tău ar fi respectat mai mult femeile și ar fi ales pe cineva cu toate calitățile pe care le visezi la o noră. Dar, poate pentru că are o mamă *ca tine*, nu a făcut-o. M-a ales pe mine. Și mă bucur să spun că nu semăn deloc cu tine.

Rowena oftează, șocată. Alessia se îndreaptă spre ușă.

— Cred că e timpul să pleci.

Cheia se aude în broască, iar Maxim apare în prag.

Când deschid ușa de la intrare, în hol le găsesc pe mama și pe soția mea, într-o atmosferă atât de rece, încât îngheț. Sunt ușurat că Alessia a ajuns cu bine acasă, dar confruntarea lor mă tulbură profund.

Ce naiba se întâmplă aici?

Capitolul douăzeci

Rowena și Alessia se uită la mine — mama mea rece și elegantă în ținuta ei neagră Chanel, soția mea superbă în rochia roșie de la Alaïa — și știu, în adâncul sufletului meu, că aici s-au schimbat replici aprinse. Ochii Alessiei strălucesc de lacrimi, iar eu bănuiesc că mama mea s-a purtat ca o scorpie absolută.

Dar, superbă sau nu, sunt foarte furios pe Alessia în acest moment. Mai furios ca niciodată.

— Vorbim mai târziu, îi șoptesc, ridicând un deget în semn de avertisment. Dar mă bucur că ești acasă. Vie și nevătămată.

Mi-aș dori s-o iau în brațe, s-o sărut și să i-o trag până când uită de tot în afară de mine, dar acum nu e momentul.

Mă întorc spre Rowena.

— Mamă, cărui fapt îi datorăm plăcerea?

Ea strânge din buzele stacojii și se uită la mine în felul acela miop al ei, radiind tensiune și iritare. Se aude soneria, făcându-ne să tresărim, și, pentru că mă aflu chiar lângă ușă, o deschid, întrebându-mă cine mama naibii e aici la miezul nopții. În prag stă Maryanne, obosită ca o fantomă, în uniforma de spital. Îmi aruncă o privire epuizată, speriată, parcă vrând să-mi spună că e posibil să știe ce se întâmplă, dar nu e foarte sigură, și intră poticnindu-se când îi fac loc.

— O reuniune de familie. În inima nopții. Ce ciudat!

Sarcasmul meu vrea să ascundă faptul că sunt complet surprins că sunt amândouă aici. E trecut de miezul nopții, sunt pe cale să mă cert monstruos cu soția mea și credeam că mama e în New York și mă evită.

Maryanne se duce după mama, care miroase puternic a parfum scump, și amândouă se îndreaptă spre salon.

— Vă rog! Intrați! Simțiți-vă ca acasă, mă răstesc în urma lor, uluit să le văd pe amândouă aici.

Mama a aterizat tocmai din Manhattan. Voiam doar să mă sune, nu să mă trezesc cu ea la ușă.

Agăț hainele în cuier și, când mă întorc, o descopăr pe Alessia privindu-mă cu atenție. Nu a spus nimic. Mă întind s-o iau de mână, dar ea se smucește, respingându-mă.

OK. E supărată.

— O să vorbim despre ce te deranjează și de ce ai fugit fără să-mi spui după ce mă ocup de mama.

Alessia își înalță capul, cu scânteii în priviri.

OK, e foarte supărată.

— Era aici când am ajuns acasă, zice ea.

— În apartament?

— Da.

Cum naiba a intrat?

— Să vedem ce vrea.

Cu un gest rece, îmi îndemn soția să mă urmeze și mă îndrept spre salon.

— După tine!

Mă bucur că nu protestează și face ce am rugat-o. Sunt nerăbdător să aud ce are de spus mama, pentru că a simțit nevoia să apară în persoană.

Nu-i stă deloc în fire.

Rowena stă în mijlocul salonului și, după mutra ei disprețuitoare, bănuiesc că-l analizează, găsindu-l urât. Mă măsoară și pe mine din cap până în picioare și ajunge la aceeași concluzie.

— Bună, Maxim.

Are un ton tăios și, dacă nu mă înșel, puțin obosit.

Fără amabilități.

Fără să-mi întindă obrazul ca s-o sărut.

Fără sarcasmul ei obișnuit.

— Ai avut o seară plăcută, cu sau fără... soția ta?

Se strâmbă când rostește cuvântul *soție*.

Aha! Uite-o pe Rowena pe care o cunosc. Ce naiba i-a spus Alessiei?

Mă uit la Alessia, care a încremenit lângă mine, cu ochii ei negri ca niște pietre prețioase, privind-o pe mama cu o ostilitate abia voalată.

— Ce am făcut cu soția mea nu te privește. Cum ai intrat la mine în casă?

— L-am forțat pe Oliver să-mi dea o cheie și codul alarmei. Mi-a spus că-ți va trimite un e-mail.

Ah! Îmi amintesc de apelul pierdut. O să am o discuție cu el luni, dar nu pot decât să-mi imaginez cât de mult s-a opus să-i dea cheile. Maryanne, care nu a spus nimic, dă din umeri, nedumerită și frântă de oboseală, prăbușindu-se pe canapea.

— Tu și căsnicia ta îndoielnică ați apărut în toată presa.

Rowena strânge din buze, dezgustată.

— Mamă, tu ești presa aia nenorocită! ripostez.

De asta e aici? Din cauza căsniciei mele? Sau e vorba de Kit?

Privește printre gene, în felul ei enervant și arogant.

— Sunt editor și proprietar al uneia dintre cele mai importante reviste de lifestyle pentru femei din Marea Britanie. Nu reprezint presa de scandal.

Alessia se mișcă din loc, recăpătându-și parțial calmul.

— Pot să-ți iau jacheta? Vrei o cafea? intervine ea rapid.

— Te rog, oftează Maryanne, plictisită și disperată.

E absolut epuizată.

— Să terminăm mai repede cu mascarada asta, ca să dorm și eu un pic.

— Serios, Maryanne, o dojenește Rowena, strângând din buze. Jacheta rămâne la mine. Dar, da, aș vrea niște cafea. Cafea adevărată.

Tonul ei este cel al unei femei autoritare, dar abia acum observ cum strânge în pumn o batistă delicată, de parcă viața ei ar depinde de asta.

Alessia își ridică umerii și bărbia.

— Doar de-asta avem.

Și îi aruncă soacrei ei un zâmbet ușor, fals, se întoarce — poartă pantofi Jimmy Choo — și iese din cameră, în rochia ei extraordinară.

— Deci cărui fapt îi datorăm această onoare, Rowena?

Își îndreaptă spre mine ochii albaștri și scânteietori, iar în ei citesc... durere pură și nesiguranță. Mă derutează complet. Toată animozitatea pe care o simt de obicei în prezența ei se evaporă, lăsându-mă fără apărare.

Ca un steag alb zdrențuit de furtună.

La naiba, amice!

— Te rog. Ia loc, șoptesc, gesticulând vag spre canapea.

Ea inspiră adânc.

— Nu. Ia tu loc. E cazul.

Ca un robot, mă supun și mă așez pe canapea, așteptând vestea devastatoare pe care trebuie să ne-o dea, mie și lui Maryanne.

Pentru că e ceva grav.

Foarte grav.

Ea se adună, așa cum a făcut-o mereu — ca editor, fostă contesă și femeie extrem de autoritară —, și-și ridică bărbia, la fel cum face și soția mea.

— Am simțit că ultimul tău mesaj referitor la Kit și la starea lui de sănătate cerea un răspuns personal.

Începe să se plimbe în sus și-n jos, strângându-și nervos batista cu monogramă — iar Maryanne și cu mine o privim cu ochii larg deschiși, fără să ne uităm unul la altul, în timp ce mama noastră continuă să se poarte total ieșit din comun.

— Ca să-ți răspund la mesaj. Nu ai de ce să-ți faci griji, Maxim. Niciunul dintre voi nu are de ce să-și facă griji. Deloc.

Maryanne dă din cap ca și cum ar confirma un diagnostic.

Ce naiba știe ea și eu nu știu?

— Mamă, te rog. Tocmai m-am căsătorit. Ne dorim copii.

— Gândește-te singur, strânge ea din buze. Îți repet. Nu are nicio legătură cu tine sau cu Maryanne.

Mă încrunt, nefiind în stare să-mi dau seama ce ar fi putut fi în neregulă cu Kit și de ce asta nu are nicio legătură cu mine sau cu sora mea.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, ești atât de obtuz, Maxie! răbufnește Maryanne.

Poftim?

— Tatăl nostru nu era tatăl lui Kit.

Fiecare cuvânt care iese din gura lui Maryanne e ca o lovitură mortală.

Există momente în care lumea se întoarce cu susul în jos și începe să se rotească pe o traiectorie diferită și haotică. Lumea pe care o cunoșteai încetează să mai existe, căpătând coordonate noi.

Ca atunci când mama l-a părăsit pe tatăl meu.

Ca atunci când acesta a murit.

Ca atunci când a murit Kit.

Și, într-un fel mai optimist, ca atunci când am întâlnit-o pe Alessia.

Iar acum, tot ce știam din copilărie a dispărut în câteva cuvinte devastatoare.

— Așadar, ai priceput. Nu aveți de ce să vă faceți griji, spune Rowena, pe un ton liniștit, nuanțat de durerea unei mame care și-a pierdut copilul preferat.

Nu pe copilul familiei.

Ci doar pe al său.

Fiul ei preferat.

Alessia apare în prag, aducând o tavă cu cești și farfurioare delicate pentru espresso și o cafetieră elegantă pe care nici nu știam că o avem. Le așază pe măsuta de cafea din fața canapelei și mă privește precaută, înainte de a se așeza lângă mine.

Nimeni nu se clintește.

— Tata știa?

Întrebarea lui Maryanne mustește de o indignare îndreptățită, străpungând atmosfera încordată din salon.

— Da.

Mama își strânge pumnii.

— Și ți-a dus rușinea cu el în mormânt, continuă Maryanne pe același ton.

Rowena închide ochii.

— Da.

Se întoarce spre mine, cu o lacrimă pe obraz.

La naiba! Nu am văzut-o niciodată pe mama plângând, iar de emoție mi se pune un nod în gât, care mă sufocă.

— Spune ceva, șoptește ea.

Dar eu sunt pustiit. Nu mai am cuvinte pentru trădarea și minciunile ei — sunt un simplu observator al unei tragedii de familie.

Bietul meu tată!

Eroul meu.

Totul capătă sens acum.

— Deci, ca să fie clar, spune Maryanne, ridicându-se, tatăl biologic al lui Kit avea o problemă genetică.

— Da. A murit anul trecut din cauza bolii sale.

La naiba!

Ar trebui să mă simt ușurat. Dar nu simt nimic.

În afara unei furii fără margini în numele tatălui meu.

În numele lui Kit.

— Kit știa? întreb, ca prin vis.

Rowena scoate un scâncet ciudat, sugrumat.

— A aflat de Anul Nou? zice Maryanne cu voce liniștită, dar plină de reproș, și în ochi i se adună lacrimi.

Mama mea infidelă închide încă o dată ochii, își strânge batista și scoate un strigăt nepământeian, de parcă ar fi fost spintecată.

La naiba! Kit știa.

De aceea se afla pe motocicletă, gonind iarna pe aleile moșiei Trevethick.

Maryanne plânge în hohote sfâșietoare, cu ochii ei verzi mistuiți de urâtenia acestei vești tragice; se ridică și iese în goană pe hol și pleacă trântind ușa de la intrare.

— Caroline știe? întreb.

Mama clatină din cap.

— Bine. Ar trebui s-o lăsăm așa. Mulțumesc că mi-ai spus. Cred că acum ar trebui să pleci.

Mi-am revenit, am din nou aerul detașat pe care m-am antrenat de-a lungul anilor să-l afișez când vine vorba de mama.

Ea încuviințează, incapabilă să vorbească.

— Pot să-ți aduc ceva? întreabă Alessia.

Rowena pare să-și revină și o privește cu superioritate pe soția mea frumoasă și bună la suflet.

— Nu. N-am nevoie de nimic de la cei ca tine.

Detașarea mea dispare ca prin magie și simt cum încep să clocotesc de furie.

— Rowena, să nu îndrăznești să vorbești așa cu soția mea! o avertizez printre dinți.

— Maxim! Acum știi și tu. Ești fiul tatălui tău. Un cavaler în armură strălucitoare — gata oricând să ajute o domniță aflată la ananghie. Ei bine, această domniță — arată cu o unghie elegantă și stacojie spre ea însăși — s-a ridicat la înălțimea moștenirii Trevethick. Mă îndoiesc că... menajera ta se va ridica la acel nivel. Ai nevoie de o femeie din clasa ta socială, o englezoaică, pentru a pricepe presiunile care vin la pachet cu titlul tău și cu poziția ta în societate. Cineva care să te ajute să-ți îndeplinești rolul pentru care te-ai născut și să te ajute să protejezi moștenirea. În plus, oricum căsătoria ta nu e legală. Heath a făcut câteva investigații.

Alessia tresare ca și cum ar fi fost lovită.

Ce naiba! Heath? Heath!

*

— Ieși afară! Ieși imediat!

Maxim se ridică în picioare, iar Alessia îl urmează.

Împreună reprezintă o adevărată demonstrație de forță.

Mama lui le aruncă o privire superioară și disprețuitoare, Alessia vede, prin vălul ei de detașare, că Rowena înghite în sec, cu maxilarul încleștat; e rănită teribil — respinsă de ambii ei copii — și se răzbună, mai ales pe Alessia, care e o pradă ușoară. A simțit deja pe pielea ei cuvintele veninoase ale Rowenei, în această seară.

— În sfârșit, mi-ai spus *mamă*, șoptește Rowena, uitându-se la fiul ei. Era prea mult să sper că vei găsi un strop de compasiune și pentru mine.

Se întoarce și iese legănându-se din cameră. Tocurile ei răsună pe parchetul din lemn masiv, în timp ce străbate holul. În cele din urmă, iese pe nesimțite pe ușa din față.

Compasiune? Pentru ea?

În plus, știe despre căsnicia noastră din cauza lui Heath! Acel gigolo nenorocit! *Să-l ia naiba!*

Alessia își întoarce fețișoara de elf către mine, cu ochii ei incredibil de mari, iar eu expir tot aerul pe care nici nu știam că-l țin înlăuntrul meu.

— Te simți bine? întreb, cu inima bătându-mi într-un ritm furios, pompându-mi adrenalina prin tot corpul, neștiind dacă să lupt sau s-o iau la fugă.

Sunt gata de ceartă. Dar Rowena a dispărut. Oare Alessia are de gând să se certe cu mine?

Ea dă din cap afirmativ.

— Tu?

— Nu știu ce ar trebui să simt după această... bombă. Îmi pare atât de rău că a trebuit să fii martoră la toate astea și să-i suporti răutatea!

Îmi trec o mână prin păr, încercând să pricep ce s-a întâmplat adineauri.

Kit mi-a fost frate vitreg.

La naiba!

— Am auzit ce a spus. Tu știai?

— Nu. Sunt uimit. Mama mea, acest stâlp al familiei.

O iau de mână pe Alessia și o trag la pieptul meu.

Rămânem așa, amețiți și derutați, timp de câteva secunde... sau minute — nici nu mai știu — și încerc să-mi privesc viața din această nouă perspectivă. Am multe întrebări pe care nu le-am pus înainte de plecarea Rowenei, pentru că eram prea șocat.

Tatăl meu știa când s-au căsătorit?

Cine era tatăl lui Kit?

Pe toți dracii!

Alessia se îndepărtează, iar eu îmi amintesc că nu am lămurit problemele noastre.

— De-asta erai abătut? mă întreabă Alessia, încercând să-și recapete echilibrul.

— Da. Caroline a venit la birou cu documentele lui Kit de la medicul de familie și de la o clinică de consiliere genetică.

Alessia se încruntă, trăsăturile i se înăspresc. Nici în ruptul capului nu are încredere în Caroline. Nici măcar după orele plăcute pe care le-au petrecut împreună astăzi. Ea știe — Caroline e îndrăgostită de Maxim. Poate că a fost mereu îndrăgostită de el, dar s-a căsătorit cu fratele lui pentru titlu, avere și poziție socială.

Maxim o privește cu precauție.

— Trebuia să-mi arate documentele. Ți-am spus.

— Mi-a zis că lucrează cu tine. Nu mi-ai spus asta.

Maxim se încruntă.

— Nu, nu cu mine. Pentru mine, mai precis. Mă rog, pentru familie. Sincer, Alessia, oftează el frustrat, Caroline nu contează. E cea mai mică dintre problemele noastre în acest moment. Important e că am crezut că

am o boală îngrozitoare. I-am trimis un mesaj mamei mele ca să văd dacă știe ceva despre Kit. Nu a vrut să vorbească cu mine. Până acum.

— Nici asta nu mi-ai spus.

Maxim închide ochii și își masează fruntea.

— Nu. Mă gândeam că mă vei părăsi.

Pentru a treia oară în această seară, Alessia simte că rămâne fără aer.

Uau! Cum a putut să creadă asta?

— Nu te-aș părăsi niciodată...

— Păi, m-ai părăsit, la naiba! aproape că urlu. La petrecere, în seara asta. Fără să-ți iei măcar rămas-bun. De ce?

Ochii i se încețoșează. Se întristează, plină de durere, cu maxilarul încheștat.

— Dar tu... tu... șoptește ea, neputând sau nedorind s-o spună cu glas tare.

Simt o gheară în piept.

— Sărutul?

În adâncul sufletului meu, știu că asta încearcă să spună. Alessia îmi întâlnește ochii și îi văd aroganța, la fel cum am văzut-o și pe a maică-mii înainte de a pleca. Se ascunde în spatele acelei priviri, se protejează. Înțeleg asta acum și acest lucru mă sfâșie.

— Charlotte era beată, îi explic. E o fostă iubită și, dintr-un motiv bizar, a sărit pe mine. M-a luat prin surprindere. *Ea* m-a sărutat — nu eu pe ea. Am dat-o jos de pe mine, am așezat-o pe un fotoliu și am plecat să te caut. Iar tu dispăruseși cu nenorocitul de Grisha! Grisha!

Furia îmi face sângele să clocotească. Mă îndepărtez de ea și-mi trec o mână prin păr, încercând să-mi păstrez cumpătul.

Nenorocitul de Grisha Egonov! Un dobitoc celebru. Probabil, un mare interlop.

— V-am văzut sărutându-vă, spune Alessia liniștită. A trebuit să plec. Grisha m-a ajutat. Mi-a pus la dispoziție mașina lui. A fost amabil.

— Nu e deloc amabil! Nu poți avea încredere în el, mă răstesc și, întinzând mâna, o trag în brațele mele.

Aș vrea s-o scutur puțin, dar mă abțin.

— Te-ai expus unei situații periculoase. De ce faci asta? De ce fugi? Trebuie să înveți să mă înfrunți. N-am greșit cu nimic. Am fi putut să resolvăm problema asta acolo și atunci.

— Am crezut... M-am gândit că poate așa te poți comporta mereu, spune ea repede.

Cum? Nu.

— Sunt atât de multe femei, șoptește Alessia, iar în acele cinci cuvinte se află multă durere, pe care nu o înțeleg cu adevărat și în privința căreia nu pot face nimic.

— Alessia! Suntem căsătoriți. Eu am un trecut tulbure. Știi asta. Dar eu te vreau doar pe tine. Pe nimeni altcineva. Nu-mi pasă ce spune mama. Nu-mi pasă ce spune lumea. Ziariștii... să-i ia naiba! Doar pe tine te

doresc. Iar tu m-ai părăsit, deși știi cât sunt de îngrijorat când vine vorba de siguranța ta.

Îmi sprijin fruntea de a ei și închid ochii.

La naiba! Noaptea asta afurisită!

— Uite, e foarte târziu. Am trăit suficiente drame în seara asta. Hai să mergem la culcare!

O sărut pe frunte.

Alessia se simte ca un copil dojenit. Își dorește acum să nu-și fi ferit privirea când se afla la mezanin, ca să-și dea seama că povestea lui Maxim e adevărată. Probabil că este, căci pare plauzibilă. Vrea să creadă că e adevărată. Ca mai târziu să afle că el s-a confruntat cu niște probleme pe care nu i le-a împărtășit și ei.

Oare Maxim o crede incapabilă să facă față acestei vești?

O crede un copil?

Da, e tânără și lipsită de experiență. Dar nu e un copil.

— Ce e? întreabă el, scrutând-o cu ochii verzi și scânteietori.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre fratele tău, zice, dându-și seama că pare bosumflată.

— Nu am vrut să-ți faci griji până nu aflam cu adevărat cum stau lucrurile. Te rog. Sunt mort de oboseală. Au fost câteva ore de tot rahatul. Hai să dormim!

Se îndepărtează de ea. Se privesc lung.

Sunt devastați. Triști. Ca două părți de lume distincte, cu o barieră între ei pe care Alessia nu o înțelege cu adevărat.

A fost mereu acolo bariera asta sau a apărut din senin?

Maxim închide ochii, iar când îi deschide din nou, Alessia citește în ei furia înfrângerii.

— Ești foarte frumoasă. Ești o contesă în toată puterea cuvântului, indiferent ce ți-a zis mama mea. Și știu că a mai spus și altceva și-mi pare rău pentru asta. Sunt aici. Te iubesc, dar, dacă asta nu e de ajuns, nu știu ce mai pot face. Sunt obosit și mă duc la culcare.

Se întoarce și iese din cameră. Pașii lui răsună pe coridor până când ajunge în dormitor, lăsând-o pe Alessia singură și uluită.

Capitolul douăzeci și unu

Ajuns în dormitor, îmi scot sacoul și-l arunc pe canapea. S-a zis cu costumul meu norocos. Cred că o să-i dau foc. Ca un idiot ce sunt, mă întorc spre ușa închisă dorindu-mi ca Alessia să vină la mine. Dacă nu vine, nu știu ce o să facem de-aici încolo. Dar, dacă vine, poate să-mi desfacă butonii cămășii și să mă dezbrace, putem să urcăm în pat și să ne-o tragem, să ne sărutăm, să ne strângem în brațe. Privesc mica veioză în formă de dragon, stinsă, fără viață. Așa mă simt și eu — trist și posomorât. Dar, oriunde doarme Alessia, nu rezistă fără el, așa că poate va veni la el.

Să sperăm.

Nu știu de când timp stau acolo, amețit și confuz, uitându-mă la o veioză de plastic, dar soția mea nu dă niciun semn de viață. Ne-a abandonat și pe amicul ei dragon, și pe mine.

Îmi scot butonii și-mi desfac nasturii. Oboseala mă învăluie ca un giulgiu. Mă așez pe pat cu capul în mâini și încerc să procesez ultimele două ore din viața mea.

Seara asta a fost... foarte *intensă*.

Am dat nas în nas cu o fostă iubită recalcitrantă, soția mea a dispărut de sub nasul meu, mama mi-a destăinuit că i-a fost infidelă tatei — plus alte lucruri grave, printre care că iubitelul ei și-a băgat nasul în treburile mele. Mă întreb dacă Heath a fost cel care a anunțat presa. Are relațiile necesare.

Ce nenorocit!

Și mai e și Kit. *Fratele meu vitreg.*

El știa oare? Rowena nu mi-a răspuns la întrebare. Gândul mi-a zburat iarăși la Anul Nou, când eram la moșie.

— *Nu acum, Maxim!* se răstise el, ieșind furtunos pe ușa din spate a bucătăriei, în noaptea întunecată și înghețată.

Iar eu mă întorsesem și o văzusem pe mama străbătând coridorul, țâcânind zgomotos cu tocurile pe parchet, în timp ce se îndepărta încordată de biroul lui Kit.

Oare discutaseră? Se certaseră? Nu-mi amintesc să fi auzit vocea vreunuia dintre ei.

Dar poate că așa eram eu de obicei, nu observam prea multe în jurul meu.

Dacă *i-a spus*, atunci Kit știa că e un impostor și că ar fi putut pierde totul. Probabil că era șocat, uimit și furios și probabil că asta l-a împins să se urce pe motocicletă Ducati.

Furios. Din cauza Rowenei.

Iar acum ea trebuie să poarte povara acestei vinovății.

El a murit din cauza ei.

Kit pierduse totul, dar nu pierduse, de fapt, nimic. Pentru că adevărul nu-l știa decât el și Rowena.

La naiba!

Ăsta e marele mister. Mama se simte responsabilă pentru moartea lui. Copilul ei preferat. Acel sunet straniu pe care l-a scos în seara asta — pe jumătate suspin, pe jumătate urlet — a fost dovada supremă. N-am văzut-o vărsând o lacrimă pentru el până în seara asta, când adevărul a ieșit, în sfârșit, la iveală.

Poate că, înainte de asta, l-a plâns în intimitate.

Nu voi ști niciodată.

Decât dacă vom discuta amândoi, eu și ea.

Și asta nu se va întâmpla prea curând.

Cum naiba ne vom reveni după povestea asta?

Alessia se prăbușește pe canapea, cu lacrimi în ochi.

Cu ce e vinovată?

Cumva, de-a lungul certei lor, ea s-a transformat în personajul negativ.

Cum? Își văzuse soțul sărutând o altă femeie și a plecat, pentru că nu voia să asiste la această trădare. E atât de greu de înțeles? Apoi a ajuns acasă, unde a fost încolțită și batjocorită de soacra sa, care o considera nepotrivită pentru fiul ei.

Și insultată!

Ca și cum Alessia ar alerga după bani!

Se abținuse din răspuțeri să nu-și smulgă cerceii din urechi și să nu-i arunce în față Rowenei.

Alessia nu-și dorea decât dragostea lui Maxim.

O ai! îi reamintește vocea mică și liniștită a conștiinței ei. El i-a spus-o destul de des. Și încă o dată, chiar puțin mai devreme.

Ce a făcut Maxim ca s-o determine să creadă că n-o mai iubește?

I-a explicat ce a fost cu sărutul acela. Nu poate controla reacțiile femeilor. Probabil că a primit acest gen de atenție bolnăvicioasă încă din adolescență. Și ce bărbat adevărat n-ar profita de asta?

Maxim s-a schimbat când a cunoscut-o pe Alessia.

Ea a văzut dovada... sau mai degrabă lipsa ei din coșul de gunoi din dormitorul lui.

N-am mai fost cu nimeni de când te-am văzut cu mătura în mână pe coridor.

Am simțit asta doar de când te-am cunoscut.

Furia i se risipește, lăsându-i o rană arzătoare în piept.

Nu era obligat să se însoare cu ea. Putea să plece. I-a luat apărarea în fața mamei lui — bărbații albanezi nu fac de obicei acest lucru.

Maxim i-a dăruit lumea întreagă.

Nu e de-ajuns?

De ce este atât de nesigură?

Din cauza celorlalte femei.

A tuturor acelor femei. Inclusiv a celor pe care le-a cunoscut și ea. Caroline. Ticia. Arabella.

Alessia. Alessia. Alessia.

Ajunge!

Trebuie să înceteze să se mai compare cu toate femeile cu care s-a culcat Maxim.

Trebuie să capete încredere în el. I-a explicat ce a fost cu sărutul ăla, deci nu are niciun motiv să nu aibă încredere. Și, dacă se îndoiește de el, îl poate întreba orice. Așa i-a spus: *Înfruntă-mă! Vorbește cu mine!*

Nu e prima dată când i-a zis asta... *Trebuie să-mi spui ce vrei să faci. Acesta e un parteneriat.*

Rana din pieptul ei se adâncește, se umple de o umbră întunecată. Maxim primise o veste tulburătoare și nu credea că i-o poate împărtăși, pentru că se temea că Alessia îl va părăsi.

Oare el o crede atât de superficială, de lipsită de compasiune?

Unde e parteneriatul, în reacția ei?

Vinovăția îi retează inima, ca o seceră. A fost atât de absorbită de propriile îndoieli, încât i-au scăpat toate aceste indicii despre starea de spirit a lui Maxim.

El are un rol nou, solicitant, la care nu se aștepta; s-a îndrăgostit, a salvat-o din ghearele celor care o răpiseră, e proaspăt căsătorit și a crezut că are o boală care-i poate schimba viața.

Și a protejat-o de această veste.

Iar Alessia nu se poate gândi decât la numărul femeilor cu care s-a culcat Maxim și la fostele lui iubite. Remușcările îi mușcă din inimă, lărgind rana, făcând-o pe Alessia să se sufoce.

O, Zot! Prostuță mai ești! Du-te la el!

Și mai am pe cap și îndoielile soției mele. Nevasta mea frumoasă, stoică și talentată, care se crede mai prejos decât femeile care au fost înaintea ei. Rowena e o adevărată scorpie uneori. A spus oare ceva care a făcut-o pe Alessia să se răzgândească în privința relației noastre?

Sper că nu.

Dar nu am de gând să renunț. Am nevoie doar de o clipă de răgaz, ca să-mi revin.

Dulcea și trista mea soție!

Mi se pune un nod în gât de emoție. Poate că ea nu-mi va ierta niciodată trecutul. O obsedează într-un fel pe care nu-l înțeleg. Poate că e vorba despre diferențele de cultură dintre noi și, în apărarea mea, pot spune categoric că nici măcar nu m-am mai uitat la altă femeie de când am cunoscut-o și că sunt la fel de îndrăgostit de ea ca la început.

Însă nu mă așteptam să mă simt atât de... vulnerabil.

Și nici atât de... nefericit.

Dacă mă va părăsi?

La naiba! Nici nu pot concepe una ca asta.

Aș fi zdrobit.

Îmi amintesc când Nemernicul a răpit-o, cât de devastator a fost lucrul ăsta. Îmi trec palma peste față, încercând să alung această senzație, și simt o urmă de parfum și un foșnet de mătase. O scânteie de speranță

luminează peștera întunecată în care s-a transformat sufletul meu. Deschid ochii. Pe podea, sub privirea mea, se află ea, cu picioarele goale, cu unghiile date cu oja stacojie. Ridic ochii și o privesc. Obrajii ei uzi de lacrimi îmi sfâșie inima.

— Ah, iubirea mea! murmur și mă ridic rapid.

— Îmi pare rău!

Vocea de-abia i se aude.

— Ah, iubito, și mie îmi pare rău!

O trag în brațele mele, inspirându-i parfumul și ținând-o strâns la piept. Se cuibărește lângă mine și lacrimile ei îmi umezesc gâtul.

— Hei, iubito, te rog, nu plânge!

Mă cuprinde în brațe și suspină.

La naiba! E vina mea. Eu am făcut asta... îmi amintesc cum plângea în camera alăturată, la Hideout. Era copleșită, la fel cum este și acum.

Sincer, și eu mă simt copleșit. O strâng la piept și o las să plângă. Poate că de asta are nevoie. Mă așez din nou pe pat, o legăn în brațele mele și totul mi se pare atât de liniștitor! Poate că de asta avem amândoi nevoie — să răbufnim, să scăpăm de tensiunea și frustrarea ultimelor ceasuri.

E cathartic.

Mă liniștesc doar ținând-o în brațe. Soția mea frumoasă și stoică are nevoie de mine. Doar *de mine*.

Mama avea dreptate.

Mă sensibilizează orice femeie aflată la ananghie sau poate doar Alessia.

În cele din urmă, se liniștește, iar eu mă întind spre noptieră și iau un șervețel.

— Poftim! Te simți mai bine? o întreb.

Dă din cap și își șterge nasul și ochii de rimelul întins. Chiar și așa... e superbă.

Și mai și.

— Bravo! Și eu.

O sărut pe frunte.

— Dă-mi voie să-ți scot rochia. Apoi să mergem în pat.

O ridic de la mine din poală și o las pe podea. Apoi mă duc în spatele ei, îi dau părul peste umăr și îi desfac rochia la gât. Mă înclin, îmi lipesc buzele de ceafa ei, inspirându-i parfumul, apoi încep să mă dezbrac și eu.

Ea se duce la baie, în timp ce eu îmi scot hainele și mă urc în pat. Apare peste câteva minute, proaspăt spălată, îmbrăcată cu un tricou de-ale mele. Aprinde veioza în formă de dragon, iar eu dau laoparte cuvertura. Alessia vine și se cuibărește lângă mine, cu capul pe pieptul meu, cu brațul peste corpul meu.

— Te iubesc, șoptește ea, iar cuvintele ei îmi învăluie inima, umplând golul lăsat de mama mea mincinoasă.

— Știu. Și eu te iubesc.

O sărut pe creștetul capului, închid ochii și, epuizat, mă las furat de somn.

★

Pașii mei grăbiți răsună pe podeaua dură și lucioasă. Mijesc ochii din cauza luminii copleșitoare a neoanelor.

Am mai fost aici cândva.

— Pe-aici!

Doctorița de la Urgențe se oprește și mă conduce într-o cameră rece și sumbră, care e morga spitalului.

Nu vreau să intru. Nu vreau să văd nimic.

Doctorița se holbează la mine, strângând din buzele-i stacojii.

Rowena?

— Intră, spune ea tăios și e mai bine să nu i te împotrivești.

Înăuntru, pe o masă, sub un cearșaf, e fratele meu.

Kit.

Nu! Nu e el.

Sunt *eu* — zac acolo învinețit și mutilat... rece... mort.

Cum e posibil?

Îl văd pe Kit cum se apleacă spre mine și mă sărută pe frunte.

— Adio, ticălosule! spune răgușit, reținându-și cu greu lacrimile. O să te descurci. Pentru asta te-ai născut.

Zâmbește pieziș, sincer, cum face mereu în rarele momente în care e peste măsură de emoționat.

Kit! Nu! Ai înțeles greșit.

Așteaptă!

— Te descurci, Rezervă, spune el și apoi dispare.

Iar eu îl privesc din nou, aplecat peste el în timp ce doarme. Doar că trupul său zdrobit contrazice faptul că doarme — e... mort.

Nu! Kit! Nu! Cuvintele mele rămân nerostite. Nu pot vorbi. Totul e greșit.

Iar eu mă aflu cumva în afara acelei încăperi, privind-o pe mama cum se îndepărtează, cu tocurile ei tăcănind pe gresia de pe jos, pierzându-se în zare.

Rowena! Mamă! Mamă!

★

Mă trezesc plin de transpirație, cu inima bătându-mi într-un ritm furibund. Sângele îmi clocotește în vene și sunt sigur că tremur puternic, mișcând patul. Inspir profund și purificator, iar bătăile inimii mele încetinesc treptat.

E liniște, e întuneric. Nici măcar sclipirile de pe tavan nu mai sunt acolo.

Alessia spune ceva neinteligibil, dar adoarme la loc.

Slavă Domnului că e aici!

Mă întorc cu fața la ea, îmi sprijin capul pe braț și o privesc cum doarme, cu trăsăturile ei delicate și frumoase în lucirea blândă a veiozei-dragon.

E doar un vis.

Nu. E un coșmar. Un coșmar plin de prevestiri îngrozitoare.

Îmi trec mâinile peste față și mă întind pe spate, încercând să alung imaginile cu Kit și cu mine pe lespede rece de la morgă.

Oare dezvăluirea mamei să fi fost un șoc atât de mare pentru mine? Oare nu cumva știam deja? Maryanne și cu mine semănăm la trăsături — un amestec de trăsături ale părinților noștri. Kit însă nu. El era blond, cu ochi albaștri, autoritar și ambițios. Era mai dur, mai arogant și mai răutăcios decât Maryanne, decât mine. M-a mirat profund faptul că a obligat-o pe Caro să urmeze cursuri de etichetă. Întotdeauna a fost un pic snob și mă întreb dacă, în adâncul sufletului său, știa că eram diferiți.

La naiba! Asta nu schimbă nimic. Nimeni nu trebuia să afle vreodată.

Ar trebui să discut cu Maryanne și să văd cum se simte.

Putem păstra acest secret în familie, dacă mama nu i-a spus deja totul lui Heath.

Mă întorc spre Alessia, iar ea mă privește. Ochii ei negri sclipesc în lumina blândă a micului dragon.

— Te-am trezit?

— Nu, șoptește ea, punându-și palma pe obrazul meu și liniștindu-mă.

Închid ochii, bucurându-mă de atingerea ei și de faptul că-mi întrerupe gândurile îngrozitoare.

— Ești OK? mă întreabă ea. Pot să te ajut cu ceva?

O privesc fix în ochi și încerc să articulez ce simt, dar emoțiile mă copleșesc.

Alessia dă din cap înțelegătoare și-și apropie buzele de ale mele.

— O vei scoate tu la capăt. Iar până atunci, am eu grijă de tine. Îmi pare rău că nu am fost aici, alături de tine, mai devreme... ăăă... mai devreme.

Se cuibărește mai aproape de mine, sprijinindu-și capul pe pieptul meu. O cuprind cu un braț, strângând-o.

— E-n regulă, iubito, murmur. Ar fi trebuit să-ți spun.

Când nu e supărată pe mine, e farul meu călăuzitor. Parfumul ei îmi umple simțurile, calmându-mă.

Pe măsură ce respirația Alessiei se domolește, urmând chemarea somnului, închid ochii și ațipesc și eu.

Capitolul douăzeci și doi

Mă trezesc tresărind speriat. E o dimineată însorită de primăvară. Mă uit lângă mine și-mi dau seama să sunt singur în pat.

La naiba! Unde o fi?

Sar din pat, îmi iau blugii, îi îmbrac și ies din dormitor. Alessia e în bucătărie făcând pâine, cu o mutră îndârjită și concentrată. E aplecată peste blat și frământă cu furie aluatul, de parcă viața ei depinde de asta. Sunt gelos și mă uit la ea cu drag, cum o șuviță care i-a scăpat din coadă i se ondulează pe obraz și sub bărbie. Apoi își desface părul, ridică privirea și încremenește când dă cu ochii de mine.

— Bună dimineată, șoptesc.

— 'Neața, spune ea și-și îndreaptă spatele.

E îmbrăcată într-o pereche de blugi strâmți și un tricou mulat. Mă excită teribil, dar ochii ei negri mă privesc neîncrezători.

Să fie mahmură după haosul de ieri?

— Te simți OK?

Strânge din buze, își clătește rapid mâinile și își ia telefonul de pe blat.

— Mama mi-a trimis asta. Și-a setat alertă pe Google.

Simt o gheară în inimă când îmi întinde telefonul și, evident, îmi arată un articol dintr-un tabloid cu titlul „Contele, soția și fosta iubită“. O serie de fotografii de aseară îl însoțesc — Alessia, Caroline și cu mine ajungând la petrecere, stând împreună, și un cadru în care Charlotte mă sărută. Se vede clar că sunt luat prin surprindere și că nu eu o sărut pe ea. Mă simt răzbunat, deși sunt convins că nu asta a intenționat editorul de imagine care a ales fotografia. O privesc pieziș pe Alessia.

— Îmi place cea cu noi doi, îi zic și îi înapoiez telefonul. Mama ta ți-a trimis asta?

Alessia încuviințează și-și lasă telefonul pe blat.

— Își face griji.

— I-ai spus că nu e cazul?

— Da.

— OK. Tu te-ai calmat?

Își mușcă buza și ochii îi sclipesc, plini de lacrimi nevărsate — iată răspunsul meu: întind mâna și-mi trec degetul mare peste buza ei tremurândă.

— Nu ți-ai dorit nimic din toate astea, nu-i așa?

Inspiră adânc, iar eu mă tem de ceea ce urmează să spună. Dar ea își trece limba peste degetul meu mare, apoi își apropie din nou buzele și mi-l sărută. Senzația mi se duce ca un fulger în zona intimă, încălzindu-mi tot trupul. Luat prin surprindere, îmi înăbuș un geamăt.

Ochii Alessiei, ațintiți asupra mea, se măresc insesizabil.

Nu de frică, nici de furie.

Ci de dorință.

Răsuflarea ei îmi usucă degetul umezit de sărutul ei, făcându-mi sângele să se învoluteze.

Mă pierd.

Se uită atent la mine, iar mădularul meu reacționează când las mâna în jos.

— Alessia, murmur și nu-mi dau seama dacă e o rugămintă sau un avertisment.

Ridică ochii negri, privindu-mă fix. Lacrimile mute au dispărut; a rămas doar privirea ei arzătoare, plină de promisiuni carnale. Mă apropii și mai mult, savurându-i parfumul și căldura trupului. Nu-mi doresc decât s-o prind în brațe, să-i dau jos blugii și să i-o trag pe blatul din bucătărie. Dar vreau ca ea să facă prima mișcare.

— Ce-ți dorești, iubirea mea?

Ridică mâna șovăind și îmi trece degetul mare peste buza de jos.

— Nu, nu mi-am dorit nimic din toate astea. Dar te doresc pe tine.

A rostit asta cu blândețe.

Și în cuvintele ei există speranță. Pentru amândoi.

Simțurile mi s-au ascuțit, simt cum atmosfera dintre noi se încordează, plină de o așteptare lascivă.

De căldură.

De nerăbdare.

Senzația e amețitoare și creează dependență.

N-am mai simțit așa ceva cu nimeni altcineva. Scumpa mea soție e ca o sirenă. Nici măcar nu-și cunoaște puterea magiei pe care o țese și a vrăjilor pe care le aruncă asupra mea.

Sau poate că da.

— Ce vrei, Alessia?

— Pe tine, șoptește ea și își trece vârful degetelor peste corpul meu, făcându-mă să simt fiori.

Apoi peste piept, făcând ca sfârcurile mele să reacționeze la atingerea ei, și coboară de-a lungul abdomenului, până la buric și la nasturele de la talia blugilor. Fără să-și desprindă ochii dintr-ai mei, desface nasturele cu o mișcare agilă. Iar degetele ei se strecoară mai jos, mângâindu-mi erecția grea prin materialul pantalonilor.

— Sunt al tău.

Îmi ridic fundul, frecându-mă ușor de palma ei, și închid ochii, strângând din pumni ca să nu-mi încolăcesc brațele în jurul trupului ei.

Alessia își privește soțul, cu ochi somnoroși.

Va trebui să te lupți pentru el. Cuvintele mamei ei din timpul convorbirii lor din această dimineață îi răsună în cap. Și va lupta, fără-ndoială. Cu toate armele pe care le are la dispoziție.

Îl iubește.

Știe asta.

Îl dorește.

Și vrea ca și el s-o dorească pe ea. Își plimbă degetele peste erecția lui, încă o dată. Este dovada cea mai bună că visul i s-a împlinit.

E un sentiment amețitor. A-și seduce soțul.

Sau poate că el o seduce pe ea...

Cui îi pasă?

Nu a fost pregătită să le cunoască pe toate celelalte femei.

Dar ele nu mai fac parte din viața lui. El a spus-o, iar ea a ales să-l creadă. Chiar dacă există dovezi îndoielnice prin toate ziarele. Alessia vede clar, în fotografie, că Maxim se opune acelui sărut.

Iar acum îl dorește. Dar el nu a mai atins-o de când degetul lui mare i-a mângâiat buza.

E enervant.

Înfruntă-mă! Vorbește cu mine!

Acestea au fost cuvintele lui.

— Trage-mi-o! spune ea, pentru că asta își dorește.

Chiar aici. Chiar acum.

Maxim geme și face un pas în față, apropiindu-se de ea, cuprinzându-i chipul în palme și ducându-și buzele spre ale ei. Cu limba înnebunită de dorință, le caută, le găsește, le provoacă. Mâinile ei i se înfig în păr, iar Alessia se delectează cu sărutul lui — dorindu-și și oferindu-i mai mult. Când amândoi rămân fără suflare, el se îndepărtează brusc și cade în genunchi. Îi deschide cu îndemânare blugii și îi lasă să cadă pe podea împreună cu chiloții. O prinde de coapse și o trage spre nasul lui, spre gura lui lacomă.

— Ah! oftează Alessia și se prinde de blat ca să nu cadă.

Simte limba lui Maxim pe trupul ei.

E senzațional.

O tachinează.

O mângâie.

O excită.

O face să se umezească din ce în ce mai tare.

Alessia își înclină capul pe spate, cu o mână trăgându-l de păr și cu cealaltă ținându-se de blat. Geme prelung, abandonându-se atingerilor minunate ale soțului ei.

*

Cred că voi exploda. Mă pregătesc să-mi penetrez soția, așa că o prind de mijloc și o ridic pe blat.

— N-am făcut-o niciodată aici, murmur în timp ce-mi desfac fermoarul blugilor, eliberându-mi scula întărită.

Alessia încuviințează și-și înfășoară picioarele în jurul meu, trăgându-mă mai aproape și înfigându-și călcâiele în fundul meu. Își pune brațele pe umerii mei și amândoi ne oprim, răsuflând la unison, privindu-ne fix în ochi. Mă sărută. Apoi se retrage puțin.

— Îmi simt propriul gust, șoptește ea.

— Cea mai gustoasă aromă din lume.

Alessia zâmbește, toată fața i se luminează ca o zi senină de primăvară, și îmi cuprinde obraji, aducându-mi gura spre buzele ei. Ne sărutăm, iar

pe buzele noastre se simte amestecul dintre saliva mea și umezeala excitării sale.

Alunecos și umed.

Absolut minunat.

Apoi, foarte încet, alunec înăuntrul soției mele.

— Ah, strigă ea, dându-și capul pe spate și izbindu-se de dulap. Auci!

Izbucnește în râs, iar eu îi cuprind capul, știind că nu s-a lovit rău — și o pătrund mai tare, mai adânc. Se agață de mine, iar eu îmi impun ritmul rapid, uitând de orice altceva. Ea mă mușcă de lobul urechii, respirând fierbinte și aspru, iar eu mă pierd în ea.

Și o simt cum se îndreaptă spre orgasm. E din ce în ce mai aproape.

Nu mă opresc, alungând toate gândurile de aseară, ca să rămânem doar eu și ea în momentul prezent.

Alessia.

Zboară pe aripile plăcerii, luându-mă și pe mine cu ea.

— Maxim, țipă Alessia dându-și drumul, iar forța orgasmului ei mă împinge dincolo de limită.

Ating și eu orgasmul repede, cu putere, înlăuntrul frumoasei mele soții.

*

— Am făină peste tot, murmură Alessia.

Maxim își înalță capul din scobitura gâtului ei și zâmbește.

— Iată o propoziție pe care nu credeam că o voi auzi vreodată.

Își apropie nasul de al ei și o sărută dulce. Sunt încă intim împreunați și niciunul dintre ei nu vrea să se desprindă de celălalt.

— Te iubesc, lady Trevethick.

— Și eu te iubesc, lord Trevethick, răspunde ea.

— Ce bine!

Ea strânge din coapse, păstrându-l înăuntrul ei.

— Dacă mai săruți pe altcineva, îți voi tăia acest organ, spune ea, înfigându-și călcâiele în fundul lui gol.

Maxim râde și se retrage ușor.

— Am înțeles, milady.

Alessia surâde.

— Voi lupta pentru tine, spune ea, luându-și blugii.

Maxim îi mângâie chipul cu ambele mâini. Degetele îi trec peste buzele ei, iar ochii lui verzi ard de bucurie.

— Oh, dragostea mea, nu trebuie să lupți pentru mine. Sunt al tău. Pentru totdeauna. Voi fi al tău cât timp vei vrea să fiu.

Alessia se simte amețită de promisiunea lui cuminte, dar pasională.

El o privește lung, stând între picioarele ei.

— Ce pot să fac ca să te conving?

Ea se încruntă. Unde vrea Maxim să ajungă cu asta?

— Știu, spune el și se luminează la față, brusc inspirat. Hai să facem un copil!

Capitolul douăzeci și trei

Alessia oftează și se uită din nou în ochii lui verzi, total luată prin surprindere.

— Un copil? scâncește ea.

El o sărută moale în colțul gurii.

— Da. Un băiat.

O sărută din nou.

— Apoi o fată.

Alt sărut.

— Apoi încă un băiat.

Încă un sărut.

— Și încă o fată.

O sărută din nou în celălalt colț al gurii. Alessia chicotește.

— Patru copii! Nu sunt sigură că merge așa.

— Ba știu cum merge, mârâie el, amuzat.

— *Call of Duty*?

Maxim izbucnește în râs.

— Tu, iubirea mea! Amuzantă și spirituală. Să nu te schimbi niciodată!

Își ating ușor nasurile.

— Am faină și-n fund, iar tu vrei copii.

El încuviințează.

— Pot să fac mai întâi un duș?

Maxim zâmbește și se uită la blatul din bucătărie, unde aluatul crește ignorat de toată lumea.

— Speram să primesc micul-dejun.

El o sărută din nou, dar ea îl respinge.

— Ajută-mă să mă dau jos de-aici și o să-ți pregătesc micul-dejun.

— Doar dacă promiți să nu-ți pui blugii sau chiloții pe tine.

O ridică ușor de pe blat și o lasă încet în jos, atingând-o de corpul lui, până când picioarele ei ating podeaua. Apoi îi cuprinde obraji în mâinile lui.

— Vreau copii — mulți copii. Mă gândeam...

Maxim înghite în sec.

— Credeam că, dată fiind boala lui Kit...

— O, Maxim, șoptește Alessia, dându-și seama că acesta este un alt motiv pentru care el și-a făcut atâtea griji.

Se apleacă spre el, apropiindu-și buzele de gura lui, și-l sărută dulce, cu un soi de remușcare în suflet.

Atâtea probleme de care ea nu a știut niciodată!

— Hai să mâncăm și să vorbim despre asta!

— Am putea ieși în oraș, propune Maxim.

— Îmi place să-ți pregătesc micul-dejun, Maxim. Vreau să am grijă de tine, așa cum și tu vrei să ai grijă de mine. Asta înseamnă parteneriat.

Alessia se joacă în părul meu în timp ce amândoi stăm întinși în pat. Suntem epuizați. Satisfăcuți. Împreună. Cu capul pe burta ei, mă întorc și-i sărut pielea moale de pe abdomen, visând că acolo, înăuntru, e copilul nostru.

Alessia nu vrea ca lucrurile să se petreacă atât de repede pe cât mi-aș dori eu. Nu-și dă seama că încerc s-o leg de mine în orice fel cu putință, dar am discutat și are dreptate. E tânără și vrea să vadă lumea înainte de a face copii.

Frate! Ce-ți închipuiai tu?

Mă întreb cum ar reacționa mama mea dacă ar deveni bunică.

Oftez din toți rărunchii. Habar n-am cum voi repara această relație.

Oare vreau s-o repar?

— Ce e? mă-ntreabă Alessia.

— Mă gândesc la mama mea.

Alessia se încordează sub atingerea mea.

La naiba!

— Ți-a spus ceva îngrozitor, nu-i așa?

Alessia tace mâlc și nu se mai joacă în părul meu cu degetele. O privesc în ochi, iar ea înghite în sec.

— A vrut să știe câți bani vreau ca să te părăsesc.

Poftiiim?

Ridicându-mă, mă sprijin de perne și îmi cuprind soția în brațe.

— Îmi pare atât de rău!

— M-am simțit rănită și supărată, dar ea a făcut... ce crede că e mai bine pentru tine...

— În interesul meu?

— Da. Așa.

— Nu e deloc în interesul meu. Femeia asta nu ar ști care e interesul meu nici dacă s-ar lovi de el și interesul i-ar trage o palmă peste fund. Nu meriți să ți se vorbească așa. Mă scoate din minți...

Mă opresc pentru că sunt pe cale să spun despre propria mamă ceva... *total nepotrivit.*

— Cine naiba se crede?

Clatin din cap exasperat și o sărut pe Alessia pe creștetul capului.

— A venit aici și a avut curajul să vă spună ție și surorii tale, față în față, adevărul despre fratele vostru.

— Mă rog, asta e partea pozitivă a lucrurilor. Dar presupun că ai dreptate, îi zic, zâmbind. Și se spune „să vă spună în față“.

Alessia surâde.

— Iată-l pe profesorul meu de engleză.

— Voi fi, cât timp ai nevoie de mine.

— Întotdeauna o să am nevoie de tine.

Sinceritatea și dragostea mistuitoare a Alessiei se regăsesc în fiecare silabă a declarației ei rostite cu glas dulce, iar asta îmi înseninează sufletul. Îmi unesc degetele cu ale sale și le duc la buze. Și când te gândești că aseară ne-am certat! Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mama nu și-ar fi făcut apariția.

— Oare de ce a venit tocmai din Manhattan ca să ne arunce totul în față cu atâta ostilitate?

— Poate că se pedepsește singură? spune Alessia.

Uau!

— Ce profundă ești! Asta crezi tu?

Ea aprobă din cap. E clar că e doar o ipoteză a Alessiei, dar pare credibilă. Poate că mamei îi este rușine.

Cine știe? Oare poate simți rușinea?

— Vrei să luăm prânzul în oraș? întreb, iar Alessia zâmbește. Probabil că va trebui să ne ferim de presă după articolul acela oribil.

Ea ridică din umeri.

— Nu spunem nimic.

E rândul meu să zâmbesc.

— Exact.

~

Luni dimineață, Alessia și Maxim părăsesc clădirea pe scara de incendiu pentru a ocoli grupul de reporteri adunați în fața clădirii. Maxim cheamă un taxi și, împreună, mândri de ei înșiși, se așază pe bancheta din spate și se îndreaptă spre Academia de Etichetă și Bune Maniere din Londra.

— Ce e locul acela? întreabă Alessia, făcând semn cu bărbia spre o clădire imensă, în stil gotic.

— Muzeul de Istorie Naturală. Ar trebui să-l vizităm. Lângă el este Muzeul de Științe. Am petrecut acolo multe după-amiezi din viața mea. Bona noastră de-atunci era pasionată de știință. Dar e un loc minunat unde copiii se pot juca și experimenta.

Alessia zâmbește.

— Într-o zi, o să-i ducem acolo și pe copiii noștri.

Maxim îi aruncă o privire piezișă.

— Sau îi va duce bona, spune el, mângâindu-i genunchiul.

— Bona?

Alessia nu se gândise că o va ajuta cineva cu creșterea copiilor.

— Era doar o idee. Eu am avut o bonă. Mă rog, mai multe, de fapt. Și uite ce OK sunt acum.

Alessia izbucnește în râs. Iar Maxim se încruntă, prefăcându-se jignit.

— Ce vrei să insinuezi? Nu sunt eu întruchiparea bunei-creșteri?

— Sigur că ești! chicotește ea. Ai cele mai bune maniere din lume. Și, după această săptămână, le voi avea și eu.

Îl bate ușor pe genunchi, înăbușindu-și un hohot de râs.

Taxiul oprește în fața unei clădiri albe, impresionante, de pe Queen's Gate, din cartierul South Kensington.

— Am ajuns.

Maxim deschide portiera taxiului și coboară. Alessia îl urmează, privind cu admirație arhitectura impunătoare a clădirii.

— Vrei să vin cu tine? întreabă Maxim.

Alessia încearcă să nu pufnească în râs. Toată dimineața, soțul ei s-a agitat ca o cloșcă. Este o latură a lui pe care n-a mai văzut-o până acum.

— Mă descurc.

— Scrie-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva.

O sărută repede și se suie înapoi în taxi, iar Alessia urcă cu pași hotărâți treptele de piatră până la ușa neagră și lucioasă.

În Londra sunt extrem de multe uși negre și lucioase.

Sună clopoțelul de alamă, încercând să-și ignore golul din stomac. Ușa bâzâie ușor și se deschide. Pășește într-un hol larg, vopsit în alb strălucitor. Din spatele unui pupitru de recepție, o tânără într-un costum cenușiu își ridică privirea, cu o expresie deschisă și optimistă.

— Academia... începe Alessia.

— Sus, la primul etaj. Înscrierile se fac la ușa din stânga.

— Mulțumesc, spune Alessia, surprinsă că a fost întreruptă.

Se îndreaptă spre scara lată care scârțâie sub fiecare pas, ajunge la etaj și face la stânga spre o ușă pe care scrie discret: *L A S E G*. În încăperea cu pereți albi și tavan înalt, e întâmpinată de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată elegant, cu perle în urechi și la gât, ținând în mână o agendă.

— Bună dimineața, spune femeia, zâmbind, inclusiv cu ochii ei căprui și scânteietori.

— Bună ziua, răspunde Alessia.

— Eu sunt Belinda Donaldson, administrez această școală și fac înregistrările. Aici, la academie, folosim numele mici în cazul elevelor noastre, pentru a le proteja identitatea.

— Eu sunt Alessia.

— Excelent! Bine-ai venit, Alessia! Ai sosit prima. Punctualitatea este politețea regilor... și a reginelor. Te rog să-ți iei un ceai sau o cafea și să te așezi!

Alessia își toarnă cafea într-una dintre ceșcuțele delicate și ia loc. Privește mai multe femei sosind — Belinda le întâmpină în mod similar. Toate sunt elegante, unele în rochii, altele în pantaloni, ca Alessia. Majoritatea sunt tinere, ca ea, dar e și o doamnă mai în vârstă, trecută probabil de cincizeci de ani. Alessia se bucură că poartă noii ei pantaloni negri, cămașa albă și sacoul elegant; e bine îmbrăcată și asta îi sporește încrederea în sine. Pentru prima dată, simte că locul ei este printre aceste femei.

O tânără cu părul roșcat, care i se revarsă pe umeri, intră în încăpere gâfâind.

— Bună ziua, spune ea, încercând să-și recapete suflul. Credeam că am întârziat.

Belinda o privește cu răceală.

— Bună dimineața. Revino-ți! E timp.

— Grozav! Mulțumesc. Numele meu este Tabitha, lady...

— Sunt nevoită să te opresc aici, Tabitha. Aici ne spunem pe numele mic. Te rog! Vino să iei loc și să bei un ceai sau o cafea. Vom începe în scurt timp.

După un prânz delicios pe care-l luaseră cu o zi înainte, într-un pub, Alessia și Maxim vizitaseră o expoziție de artă preraphaelită la Tate Britain, o galerie situată nu departe de apartamentul lor. Cu părul ei lung și roșcat

și cu rochia vaporoasă din șifon, Tabitha îi amintea Alessiei de una dintre fetele din acele picturi.

Femeile revin la discuțiile anterioare, iar Tabitha se așază lângă Alessia.

— Bună, eu sunt Tabitha, se prezintă ea. Credeam că am întârziat!

Se strâmbă, iar Alessia zâmbește și se prezintă și ea, mult mai destinsă. Se simte atrasă de zâmbetul luminos al Tabitheii.

— Eu am ajuns prea devreme, mărturisește Alessia. Am mari emoții.

Tabitha surâde ca și cum și-ar fi întâlnit o prietenă pe care nu a văzut-o de mult.

— Te vei descurca de minune, spune ea și Alessia răsuflă ușurată, încurajată de căldura pe care o emană Tabitha.

Duminică, telefonul aproape că-mi explodase din cauza mesajelor privind petrecerea lui Dimitri și fotografiile cu Alessia și cu blestemata de Charlotte. Le ignorasem, preferând să-mi petrec timpul cu soția mea. Și ce zi minunată am avut! Părea că depășiserăm cearta și totul era bine. Am supraviețuit primului nostru conflict important, apariției mamei mele și dezvăluirilor ei șocante, precum și atenției total nedorite din partea presei.

Iar Alessia a avut, *în sfârșit*, puterea de a vorbi în apărarea sa.

Dacă mai săruți pe altcineva, îți voi tăia acest organ.

Clatin din cap, zâmbindu-i soției mele posesive și geloase.

Dar, stând la birou și încercând să citesc despre regulile de distilare a alcoolului în Marea Britanie, îmi e imposibil să mă concentrez. Creierul meu nu poate trece peste destăinuirile mamei. Am sunat-o pe Maryanne ca să comentăm împreună această dramă, dar nu mi-a răspuns.

E oare supărată pe mine?

Presupun că eu am provocat această criză și nici nu i-am spus surorii mele despre faptul că Kit mersese la clinica de consiliere.

La naiba!

Și nu știu cum ar trebui să mă simt după vestea șocantă a Rowenei.

Amorțit?

Abătut?

Furios?

Sau toate astea la un loc.

Frate, revino-ți!

A doua mea întâlnire pe ziua de azi e cu Oliver și Caroline, să discutăm despre redecorarea vilei Mayfair. Trecem în revistă planurile de design și decor pentru holuri, zonele comune și apartamentul de prezentare. Caroline și Oliver sunt deja în foaier, discutând oarecum stânjenți. Nu știu de ce, dar Oliver pare puțin agitat, în timp ce Caroline îl privește cu o detașare rece.

— Maxim!

Caro se înseninează la față, întâmpinându-mă cu un sărut pe obraz.

— Deci ce părere ai? întreb.

— Este un spațiu luminos, aerisit. Putem face o mulțime de lucruri aici. Ce anume — depinde de tine. Ce vrei să spună acest spațiu? Ce anume vrei să transmiți?

Nu sunt sigur dacă râde de mine sau nu — nu am mai purtat niciodată o conversație strict profesională.

— Vreau ceva clasic, care să nu se demodeze și care să nu aibă nevoie de redecorare în fiecare an.

Oliver zâmbește aprobator.

— Da. Pragmatic, completează el.

— Vorbești exact cum vorbea Kit, oftează Caroline, iar eu mă simt copleșit de o serie întreagă de emoții contradictorii.

Kit. Fratele meu vitreg.

Și Caro nu știe.

— Mulțumesc, mormăi eu. O să iau asta ca pe un compliment.

Ea zâmbește.

— Asta a și fost intenția.

— Hai să vedem zonele comune, ca să-ți faci o idee despre amploarea lucrărilor necesare, spune Oliver, privind-o insistent pe Caroline.

Ea îi surâde politicos și rece.

— În acest timp, voi schița niște planuri și voi face câteva fotografii.

Alessia e atentă la Jennifer Knight, instructora de etichetă socială și proprietara școlii.

— Iar misiunea noastră este să vă dăm tuturor posibilitatea de a vă prezenta lumii în cea mai bună formă. Veți căpăta încrederea necesară pentru a intra în orice încăpere și veți ști exact cum să vă comportați. De la sala de ședințe la sala de bal, veți putea face față oricăror împrejurări sociale și profesionale. Vom începe cu elementele de bază: prezentarea oficială și informală — ce formule de adresare trebuie să folosiți — și, deși ne vom concentra în principal pe eticheta britanică, vom aborda diferențele culturale pe care trebuie să le cunoașteți pentru a-i face pe cei pe care-i întâlniți să se simtă respectați și în largul lor în prezența dumneavoastră.

Jennifer zâmbește larg.

— Deschideți caietul de lucru la prima pagină! Începem!

Alessia face exact cum li s-a cerut, în timp ce Tabitha se străduiește fără succes să nu pară plictisită de moarte.

— Cred că am tot ce-mi trebuie, spune Caroline.

— Excelent!

Oliver ne zâmbește ușurat.

— Te-ai gândit la buget? întreabă Caro, uitându-se la mine.

— Propune-ne mai multe variante, ca să avem de unde alege, spun eu, iar Oliver mă aprobă — cred —, ceea ce e încurajator.

— OK. N-ar trebui să fie prea dificil. Dacă am terminat, putem bea o cafea împreună, Maxim?

— Sigur, e o cafenea peste drum. Oliver, ne vedem la birou!

— Bineînțeles. Aștept vești de la tine, Caroline, spune el înțepat.
Ce-i cu ăștia doi?

— Te deranjează ceva? întreb, urmărind-o pe Caroline strecurându-se în separeu.

— Da. Rowena. Ai reușit să-i dai de urmă și s-o iei la întrebări?
Mă așez pe scaunul din fața ei, chinuindu-mă să găsesc ceva de spus.

— Ce întrebări?

— Despre Kit! Povestea aia cu genetica.

Îmi dreg glasul.

— Da, bineînțeles. Am întrebat-o. Și mi-a spus că nu am de ce să-mi fac griji.

Caro mijește ochii, fixându-mă insistent. În sinea mea, mă panichez. Aceasta este o conversație pe care, deocamdată, nu mă așteptam să o port. Încă încerc să mă obișnuiesc cu bomba aruncată de mama.

— Ce-mi ascunzi?

Tonul lui Caro este laconic. Pare ofticată.

— Nimic.

— Maxim, minți! Întotdeauna îmi dau seama. Devii complet imobil în timp ce te gândești cu disperare ce să spui.

— Nu-i adevărat! Ți-am spus deja. A zis că nu am de ce să-mi fac griji.

— Totul a fost o alarmă falsă?

Scot un sunet care sper că se aude ca o confirmare. Nu vreau s-o mint.

— Încerc să organizez slujba de comemorare a lui Kit, tu nu vrei să-mi confirmi data, iar Rowena nu-mi răspunde la telefon.

— Ah!

La naiba! Am uitat total de comemorarea lui Kit.

— Nu-i stă în fire, continuă Caro. Nu știu dacă am jignit-o cumva.
Dar ceva trebuie să fie la mijloc. Poți să vorbești cu ea?

— Nici cu mine nu vorbește.

— Serios? De ce? Crezi că e OK?

— Nu știu.

— Când ai discutat cu ea?

— În weekend.

Caroline oftează.

— Și Maryanne a dispărut. Poate că au găsit împreună o plajă însorită la sfârșit de iarnă.

— Poate. Ai o listă de invitați la comemorare?

— Da. O să ți-o trimit și poți adăuga nume. Aștept asta și din partea mamei tale.

— I-am spus Rowenei că voi scrie eu necrologul.

— Putem să mai discutăm pe tema asta?

— Bineînțeles. Oricând. Suntem aici. Alessia e la cursul de etichetă săptămâna asta.

— Bravo ei! Se va simți mult mai încrezătoare în propriile forțe. Și poate-și face și niște prieteni.

— Da.

— Ești îngrijorat? se strâmbă Caroline. Pentru numele lui Dumnezeu, Maxim! E femeie în toată firea.

— Știu. Da, știu. Dar răpirea... Eu... eu...

Ridic din umeri. *Ce pot să spun?* Siguranța Alessiei este prioritatea mea.

— Bineînțeles, ai dreptate. Dar este aici acum. Cu tine. Va fi bine.

— Apropo, ce i-ai spus lui Charlotte Hampshire la petrecerea lui Dimitri?

— Nimic! răspunde ea repede și mă privește în ochi, dar nu știu dacă s-o cred.

— Caro?

Arcuiesc din sprânceană în semn de avertisment.

Ce i-ai spus?

— La poza aceea te referi? E peste tot. Ai probleme?

— Asta a fost intenția ta? Să bagi zăzanie între mine și Alessia?

Mă uit fix la ea, iar temperatura din încăpere scade simțitor. Ochii lui Caroline se măresc.

— Nu! Nicidecum! De ce să fac așa ceva? răbufnește ea, prefăcându-se indignată. Asta crezi tu?

— Caro, nu știu ce să mai cred. Dar Alessia și cu mine suntem OK. Încetează să-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala sau vor exista consecințe!

Se bosumflă, dar tace, și acum îmi dau seama că, da, i-a spus ceva lui Charlotte.

— Care-i faza cu tine și Oliver? o întreb ca să schimb subiectul.

— Ce vrei să spui? se repede ea.

— Nu știu, dar e o energie stranie între voi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Te porți foarte aiurea. Mai bine aș pleca și m-aș apuca de treabă.

Se ridică de la masă.

— Anunță-mă dacă ai vești de la Rowena.

— Și cu asta, am terminat pe ziua de azi, doamnelor, spune Jennifer. Mâine ne vom ocupa de comunicare. Tot ce înseamnă asta, de la mesaje la scrisori oficiale. Vă mulțumesc pentru timpul și atenția acordate astăzi.

Zâmbește, iar Alessia aproape că se lasă pe spate, relaxându-se, dar se oprește, deoarece a îndurat o după-amiază întreagă lecții de comportament și a învățat cum trebuie să-și păstreze postura corectă.

— Am un chef disperat să beau ceva, șuieră Tabitha lângă ea. Te rog, spune că vii și tu.

— Ăăă...

Alessia șovăie. E o premieră pentru ea — o necunoscută o roagă să bea ceva cu ea. Dar o simpatizează pe Tabitha. O femeie de vârsta ei. Maxim nu se va supăra.

Oare?

— Nu-mi spune că trebuie să te întorci la soțul tău, Alessia.

— Cum ai...?

— Verigheta ta. Am presupus că ești căsătorită. Dar pari prea tânără ca să fii măritată.

Alessia zâmbește.

— În țara mea, e normal să te căsătorești de tânără.

— Povestește-mi totul la un pahar! Te rog!

Îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la Maryanne. *În sfârșit!*

Sunt în Seattle.

Îți scriu când ajung acasă.

Ești OK?

Nu. Încă mă gândesc la ce ne-a destăinuit draga noastră mamă.

Am venit aici să mă relaxez.

Cum ai reușit să-ți iei liber?

Sunt jmeckeră!

Poftim!? Răspunsul ei mă face să râd. E un mesaj total necaracteristic pentru Maryanne. Dar mă bucur că vorbește cu mine și că se odihnește. S-a dus să se vadă cu tipul ăla pe care l-a cunoscut la schi? Nu îndrăznesc s-o întreb.

Distracție plăcută!

Mă distrez, să fii sigur.

Tu ești bine?

Bineînțeles.

Maxie, tu ai fost primul în tot acest timp.

Nu Kit.

Poftim?

Tu ai fost contele.

Nimeni altcineva.

Simt cum un fior îmi străbate tot trupul.

Eu am fost, în tot acest timp.

Am fost viconte. Apoi conte.

Eu, nu Kit.

E greu de digerat.

Știu că e ♥

Dar tu ai fost, Maxie.

**Întotdeauna ai fost tu.
Nu uita asta.
Sâracul Kit. Să afie în felul ăsta!
Cred că a fost de-a dreptul furios.**

Da. Numai la asta mă gândesc.

Mă întreb ce a avut.

Cum adică ce a avut?

Ce boală genetică.

Una îngrozitoare, bănuiesc.
Nu vreau să știu.
Bietul de el.

**Da. Poate că ai dreptate.
L-am iubit.**

Da, l-am iubit.

**Mă întorc spre sfârșitul săptămânii.
Putem sta de vorbă atunci.
Trebuie să plec.
Mergem pe ocean cu un super catamaran.**

Ai grijă de tine.
Mx

Răsuflu ușurat. Maryanne vorbește cu mine, spre deosebire de mama. Și se concentrează asupra unui lucru la care eu nu m-am gândit. Familia mea a fost obsedată de descendență încă de când există conți, din jurul anului 1600. Și mama a fost atrasă de această moștenire nobilă, insuflându-ne această idee tuturor.

Lui Kit, cel mai mult.

Ce ironie!

Și, odată cu moartea lui, a pierit și secretul mamei mele. Și nimeni nu trebuie să afle vreodată.

Nu era obligată să ne spună nimic.

Putea să pretindă că problemele genetice ale lui Kit au fost doar o alarmă falsă. Poate că Alessia are dreptate. Mama plătește pentru păcatele ei.

Pentru minciunile ei.

La naiba! Trebuie să discut cu ea. Dar după tot ce i-a spus scumpei mele soții, nu sunt sigur că vreau să fie prezentă în viața noastră.

Telefonul bâzâie din nou și mă gândesc că e tot Maryanne, cu alte idei înțelepte. Dar e Alessia.

**Mă duc la un bar cu o tipă pe care am cunoscut-o la curs.
Voi încerca să nu întârzii.**

O neliniște mi se declanșează în piept. Nu știu ce părere să am despre faptul că Alessia umblă prin Londra cu o străină. Cuvintele lui Caroline de mai devreme îmi revin în minte.

Pentru numele lui Dumnezeu, Maxim. E femeie în toată firea.

Da, dar a dus o viață protejată, claustrofobă. Am văzut asta. Am trăit-o timp de o săptămână.

Sună bine. Am terminat aici.

Pot să vin și eu?

Da!!! ☺

Suntem la The Gore.

XXXX

Alessia e fascinată de Tabitha. În timp ce beau un gin tonic, Tabitha îi dezvăluie că locuiește într-un castel din Scoția, totuși Alessiei nu i se pare că ar avea accent scoțian. Tabitha și-a dat anul trecut licența în Istoria Artei la Universitatea din Bristol și și-a luat un an sabatic, ca să călătorească în Kenya și Tanzania cu o prietenă. Sună interesant, diferit de tot ce a trăit Alessia până acum. În afară de venirea ei chinuitoare în Anglia — dar Alessia decide să păstreze această poveste pentru ea.

— Ah, fii atentă, tocmai a sosit Maxim Trevelyan. Sau ar trebui să-i zic Maxim Trevethick?

— Oh!

Alessia se întoarce și-l vede pe Maxim uitându-se după ea prin încăpere.

— Eu nu l-am cunoscut. Dar surorile mele *îl cunosc*. Înțelegi tu! În sensul biblic.

Moralul Alessiei se prăbușește instantaneu.

— Sunt gemene.

Gemene!

— Am auzit că s-a însurat, dar nu știu nimic despre norocoasa care a pus gheara pe el.

Maxim o zărește pe Alessia și se înseninează la față, brusc ușurat.

— Doamne sfinte, vine-ncoace!

Alessia se întoarce spre Tabitha.

— Maxim Trevethick este soțul meu.

Tabitha se îneacă cu ginul.

— O, Dumnezeule!

— Eu sunt norocoasa care... ăăă... a pus gheara pe el.

— O, vai! Îmi pare atât de rău! Pentru ce am spus.

Alessia îi zâmbește liniștitor.

— Reputația lui este... ceva deosebit.

— Da. Este! spune iute Tabitha, roșie la față.

Alessia se ridică în picioare când Maxim se apropie de ele. O sărută dulce și cast, așa cum se cuvine în public.

— Bună, scumpa mea. Ce mai faci? Cum a fost prima zi?

Tonul lui Maxim e atât de răgușit și insinuant, de parcă ar întreba-o ceva indecent.

— Bine. Mulțumesc! zice Alessia, respirând agitat. Permite-mi să ți-o prezint pe lady Tabitha.

— Încântat! spune Maxim.

— Lord Trevethick.

Tabitha îi întinde mâna, iar Maxim i-o strânge politicoș.

— Îmi pare foarte rău să aflu despre fratele tău.

— E o pierdere imensă. Pot să stau cu voi?

— Firește.

Tabitha cheamă chelnerul, iar Maxim comandă un cocktail Old Fashioned.

— Așadar, ce ai învățat astăzi? își îndreaptă Maxim privirea spre Alessia, cu ochii sclipind de curiozitate.

— Cum să iei loc. Cum să mergi. Și cum să saluți, zâmbește aceasta.

— Ah! Elementele de bază.

Maxim îi răspunde cu un surâs, cu o scânteie de promiscuitate în ochi.

— Ar trebui să plec, spune Tabitha.

— Te rog să nu pleci din cauza mea, zice Maxim.

— Trebuie să mă întorc acasă.

Maxim se ridică în picioare odată cu Tabitha, iar Alessia își spune că el nu are nevoie de lecții de etichetă; manierele lui sunt impecabile.

— Plătesc eu consumația, zice el.

— Mulțumesc. Alessia, ne vedem mâine! flutură Tabitha din mână, stânjenită.

— De-abia aștept, răspunde Alessia.

Maxim se așază din nou.

— Gemene? întreabă Alessia.

El se încruntă, apoi se uită la silueta Tabitheii îndepărtându-se.

— Ah! Acea Tabitha.

Își privește din nou soția.

— Chiar vrei să știi?

Alessia simte că obrazii îi iau foc, dar își dă ochii peste cap.

— Nu.

El izbucnește în râs.

— Bravo, asta e reacția potrivită. Ochii peste cap!

Alessia zâmbește, în ciuda reticențelor ei, și se înclină, sărutându-l din nou.

Învață lucruri noi. Asta înseamnă maturizare. Trecutul lui e doar trecutul lui.

— Mâncăm în oraș? întreabă el. Chiar aici, dacă vrei?

Pe bancheta din spate a taxiului, Alessia mă studiază îndelung.

— Cum te mai simți?

Expir.

— Sincer? Un pic amorțit. Cina din această seară a fost o relaxare binevenită. Iar Maryanne mi-a răspuns, în sfârșit, la mesaj. E în Seattle, dar a spus că vom discuta când se va întoarce de-acolo.

— Dar de la mama ta ai primit vreo veste?

Pufnesc disprețuitor.

— Cred că e puțin probabil, o vreme.

Alessia se întinde și mă prinde de mână.

— E mama ta...

— Știu, zic, înghițind în sec. Va dura ceva timp.

Ea dă din cap cu empatie.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Ce ar mai fi de vorbit? Mama mea s-a dovedit duplicitară și rea, așa cum știam că e. Și o snoabă îngrozitoare.

— E... om și ea.

Râd amar.

— E prima oară când cineva spune despre Rowena că e umană.

Alessia zâmbește.

— Ce vrei să faci?

— Păi, ar trebui să mă documentez despre alambicuri.

— Alambicuri? Vrei să le faci poze?

Am chicotit.

— Nu. Pentru distilarea ginului.

Alessia se luminează la față.

— Da, vreau să produc gin. Soției mele îi place la nebunie.

Taxiul oprește în fața casei noastre și suntem asaltați de fotografi.

— La naiba! mârâi în barbă. Ești pregătită?

Alessia încuviințează dând din cap.

— Nu spune nimic! Lasă-mă pe mine să mă dau jos primul și să-ți deschid portiera.

— Bine.

Exact așa fac — o adăpostesc pe Alessia sub brațul meu și ne îndreptăm împreună spre clădire.

Trevethick! Trevethick!

Cum rămâne cu relația ta cu domnișoara Charlotte Hampshire?

Ce are soția ta de spus?

Îi ignorăm, dar Alessia se oprește la ușa clădirii.

— Ce e? o întreb.

Alessia mă prinde de rever, apoi își încolăcește mâinile în jurul gâtului meu, trăgându-mi buzele spre ale ei. Sub o explozie de fotografii cu bliț, ea își lipește corpul de al meu și mă sărută cu limba, insistentă și posesivă.

E... supersexy.

Și mă ia prin surprindere.

Când ne desprindem unul de celălalt, respirăm precipitat. Apoi împinge ușa și, fără să se uite la mulțimea care aplaudă entuziasmată, mă trage după ea înăuntru.

Uau!

În lift, mă arunc flămând asupra ei și ne sărutăm pasional până când ajungem la etajul șase.

— Știi, am putea să mai jucăm o partidă de *Call of Duty*, îi murmur aproape de colțul gurii.

Ea își dă capul pe spate și râde încântată.

*

Alessia se joacă în părul lui Maxim, stând în pat, relaxați, după ce au făcut dragoste. Își simte membrele ușoare ca un fulg, în timp ce bătăile inimii sale revin la ritmul normal. Maxim își reazemă capul pe abdomenul ei, poziția lui preferată după ce fac amor, și desenează ușor un cerc, cu degetul mare, în jurul buricului ei. Aproape că o gădilă, dar Alessia știe că Maxim este gânditor.

— Tatăl meu a fost mereu susținătorul meu numărul unu, întrerupe Maxim tăcerea. Acum totul capătă sens.

Alessia încetează să se mai joace cu părul lui, iar acesta o privește cu ochii lui verzi și scânteietori.

— Mă întreb dacă nu cumva a simțit nevoia să-l iubească mai mult pe Kit din cauza... indiferenței tatălui meu față de el. Nu, indiferență e un cuvânt prea puternic. Nu observasem asta pe atunci. Eram prea absorbit de propria lume, dar acum, privind în urmă, cred că tata mă prefera.

— Și nimeni nu bănuia nimic?

— Nu. Nu cred...

Se întrerupe o clipă.

— Nu. Stai! Mama și tata s-au certat foarte tare cu unchiul Cameron. Poate că el știa.

— Și nu a spus niciodată nimic?

— Nu. Niciodată.

Maxim își lasă din nou capul pe burta ei.

— A fugit la Los Angeles la sfârșitul anilor 1980. Dar acum, că mă gândesc mai bine, Kit nu s-a simțit niciodată în largul lui în preajma lui Cameron. Nu l-am vizitat când am fost în Caraibe, de Crăciunul trecut. Acum știu de ce.

Tac amândoi, digerând aceste informații.

Alessia își dă seama că singura persoană care poate face lumină în toată povestea asta este Rowena.

— Ai de gând să vorbești cu mama ta? întreabă Alessia.

Maxim pufnește neîncrezător.

— Relația noastră e deja stricată. Nu văd cum am putea s-o reparăm.

Alessia nu zice nimic, dar îi răvășește din nou părul. Ar vrea să-i spună că, în ciuda sentimentelor lor față de Rowena, poate că ar trebui să asculte versiunea mamei sale. Nu cunosc toate detaliile, dar Alessia crede că Maxim nu e încă pregătit să le afle.

Poate într-o bună zi.

În curând.

La urma urmei, Rowena este mama lui.

Capitolul douăzeci și patru

Când intră în clasă, Tabitha se îndreaptă spre Alessia.

— Bună dimineața, Alessia. Îmi pare atât de rău pentru ieri!

— Nu-ți face griji! clatină Alessia din cap.

— Știai că ai devenit virală? întreabă Tabitha, bucuroasă.

— Nu. Poftim? Unde?

— Aici. Te-am căutat pe Google aseară, după ce am dat cu băta-n baltă. Și uite ce-am găsit.

Ridică telefonul, pe care rulează o înregistrare cu Alessia cântând la pian la petrecerea lui Dimitri. Este un *reel* de pe Instagram postat de user-ul GrishaEgonov.

— Ești foarte talentată, zice Tabitha.

— Mulțumesc, spune Alessia în mod automat.

Nu știe ce să creadă. Nu-și amintește ca el să o fi filmat — era prea absorbită de muzica ei. Postarea are peste optzeci de mii de like-uri și mii de comentarii. Sub ea scrie: *Lady Alessia, contesă de Trevethick. Frumoasă și talentată.*

Se holbează la Tabitha, care râde cu gura până la urechi.

— Grisha are dreptate.

— Bună dimineața, tuturor.

Jennifer Knight intră în sala de curs, punând capăt conversației lor.

— Azi vom discuta despre comunicarea scrisă și despre formele corecte de adresare, fie că este vorba de e-mail sau de poșta tradițională.

Abigail Chenoweth, chiriașa noastră de la ferma Rosperran, și Michael Harris, managerul proprietății Tresyllian Hall, sunt extrem de entuziasmați la ideea de a produce gin. Îmi închei teleconferința cu ei, bucuros că, dacă vom reuși să ducem la bun sfârșit acest proiect, am putea aduce niște venituri folositoare moșiei și am crea locuri de muncă pentru oamenii din așezările apropiate. Mai e mult până vom obține autorizațiile necesare, planificarea și tot ce mai avem de făcut, dar trebuie să spun că sunt din cale-afară de bucuros: e primul meu proiect legat de domeniile familiei — în întregime inspirat de soția mea.

Îmi sună telefonul. E Caroline.

— Caro.

— Bună, ai văzut filmarea cu Alessia?

Ce mai e și asta?

— Ce filmare? Nu!

— E pe Instagramul lui Grisha.

— M-aș uita, dar vorbesc cu tine. Ce face Alessia acolo?

— Ce crezi că face? Cântă la pianul lui Grisha — nu-ți face griji, dragul meu, nu e un eufemism.

Caro chicotește la gluma ei proastă.

— Și?

Știu că a cântat la pian. Eram acolo!

— Scroafa mea vitregă a văzut-o. Vrea să știe dacă Alessia s-a înscris cumva la Royal College of Music.

Uau!

— Da. S-a înscris.

— Sub ce nume?

— Alessia Trevelyan.

— OK. O s-o anunț.

— Voi două vă vorbiți?

— A sunat. M-am gândit că poate tata e bolnav sau mai rău de-atât, așa că i-am răspuns la telefon. Dar, nu, voia să afle despre Alessia și m-a întrebat dacă mai ești DJ.

— De ce?

— Fiica Diavolului împlinește optsprezece ani și vrea să dea o petrecere la Horston.

— Sora ta mai mică face optsprezece ani! Când mama naibii s-a întâmplat una ca asta?

— Sora mea vitregă! se răstește ea. Și da. Cordelia este majoră și se poate desfășura ca un adevărat diavol. Lumea ar trebui să tremure de frică.

— Caro, cariera mea de DJ a apus. S-ar putea însă să mă răzgândesc dacă mama ta o ajută pe Alessia să fie acceptată la școală. Doar așa poate obține viza fără să fie nevoită să se întoarcă în Albania.

— Ah! Înțeleg. Nu mai vrei să învârți la platane? pare surprinsă Caro.

— Nu mai am timp. În plus, ticăloșii care au traficât-o pe Alessia mi-au furat mixerul și n-am găsit nici măcar un minut ca să-l înlocuiesc.

— Ah!

Caro tace momentan, dar, înainte de a apuca să spun ceva, ea continuă:

— O s-o anunț. Deși Fiica Diavolului va fi teribil de dezamăgită. Știi că e îndrăgostită de tine.

— Chiar așa?

Ce naiba pot spune?

Caroline oftează, iar eu nu știu sigur de ce.

— Mă rog, spune ea. Ar trebui să am câteva idei schițate până la mijlocul săptămânii viitoare.

— Grozav! Mulțumesc, Caro.

Închid, ușurat că a trecut peste subiectul Cordelia și deschid Instagramul.

Alessia! Virală!

Oare ea știe?

Îl caut pe Grisha și-i găsesc profilul. Sunt mai multe fotografii de la petrecere — pozează, firește, alături de mulți dintre actorii celebri, personalitățile TV și modelele care au fost prezente la eveniment, dar la filmulețe o are pe soția mea cântând Bach ca și cum pentru asta s-ar fi născut pe pământ.

Uau! Înregistrarea are o sută de mii de aprecieri.

Grisha are dreptate, deși mă doare s-o spun — Alessia e frumoasă și talentată.

Și e a mea.

Îmi iau un răgaz și mă uit din nou la videoclip, de câteva ori. La cea de-a patra vizionare, o mișcare în fundal îmi atrage atenția.

Zâmbesc. Am ceva să-i arăt soției mele.

Cursul se termină mai devreme, iar Tabitha o invită pe Alessia la un ceai. Dar Alessia o refuză politicos și o roagă să amâne ieșirea; are alte planuri. Își privește ceasul. 3:30 PM. Are timp — s-a uitat pe internet ca să vadă cât i-ar lua să ajungă acolo. Pe trotuar, își ia rămas-bun de la Tabitha și oprește un taxi, exact așa cum face Maxim, și urcă în mașină.

— Încotro, scumpo? întreabă taximetristul.

— Kew Green, vă rog.

Alessia se instalează pe banchetă și-și scoate telefonul, trimițându-i un mesaj lui Maxim.

Bună ziua, milord,
Am terminat mai devreme.
Ies în oraș.
Axx

Alessia vrea să vadă unde locuiește străunchiul ei. Poate chiar îl va cunoaște. La cursul de azi i-a scris o scrisoare și speră să i-o poată strecura pe sub ușă. Doar după ce va intra în legătură cu acesta, îi va spune soțului ei că l-a găsit. La urma urmei, Maxim îi interzisese să ia legătura cu detectivul particular.

Iar ea nu-l ascultase.

Îi sună telefonul.

E un mesaj de la soțul ei.

**Bună ziua, doamna mea.
Îmi place când îmi trimiți mesaje.
Unde în oraș? Mințile curioase trebuie să știe totul.
Vin să mă întâlnesc cu tine, dacă dorești.
Mx**

O, nu!

Mă duc în Kew.
Nu stau mult.
Ne vedem mai târziu.
xxxx

Ce naiba caută Alessia în Kew? Ultima dată când am călcat prin acel colț de Londră a fost când am condus până în Brentford după ce nenorociții ăia au apărut în fața casei mele, iar Alessia a fugit. *Ești fiul*

tatălui tău. Un cavaler în armură strălucitoare — gata oricând să salveze o domniță aflată la ananghie.

Cuvintele mamei mele îmi distrug starea de spirit. Brusc, se insinuează îngrijorarea mea pentru Alessia.

Ce cauți în Kew?

Alessia oftează lung. Soțul ei își face prea multe griji — își dă seama de asta după tonul categoric din textul său. A crezut că îl va liniști anunțându-l că iese în oraș, dar se pare că n-a reușit decât să-i inflameze anxietatea. Îi răspunde la mesaj.

E o surpriză.
Nu-ți face griji!!! :D
XXXX

Mesajul Alessiei îl liniștește și nu prea.
Pentru numele lui Dumnezeu, Maxim! E femeie în toată firea.

Bine.
Ai grijă de tine!
Scrie-mi când vii spre casă!
Mx
PS: Nu sunt convins că-mi plac surprizele! ☹

Alessia oftează ușurată. Așa mai merge. Se pare că și-a recăpătat simțul umorului. Mai calmă, se uită pe geamul mașinii și zărește o mămică împingând un cărucior. Se întreabă cum ar reacționa Maxim dacă ar fi însărcinată. Probabil că ar fi mult mai protector.

Copilul lui Maxim.

Îi place ideea.

Dar încă nu e momentul. A avut un șoc în weekend, când el a menționat asta, și se bucură că soțul ei își dorește copii. Dar acum o tentează mai mult să studieze la una dintre cele mai bune școli de muzică din Anglia.

Viața de părinte mai poate aștepta.

Dar, dacă Maxim ar insista, știe că ar ceda. Își dorește copii la fel de mult.

Da. Se vede făcând asta.

Părinții ei ar fi încântați, la fel și Maxim.

Dar el a fost de acord să aștepte. Vrea să-i arate și ei o parte din lumea asta mare.

Îmi sună telefonul — un număr pe care nu-l recunosc.

— Trevethick.

— Lord Trevethick, sunt Ticia Cavanagh.

— Bună, Ticia. Te rog să-mi spui Maxim.

Iisuse, ne-am tras-o, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce s-a întâmplat?

— Te sun ca să te anunț că, așa cum credeam inițial, toate actele de căsătorie sunt făcute în spiritul bunei-credințe. M-am documentat. Sunteți căsătoriți legal.

Râd — ușurat, înainte de toate.

— Asta e o veste bună.

La urma urmelor, planul pus la cale de Demachi și Tabaku a funcționat.

— Mă întrebam dacă ați găsit vreun loc pentru lady Trevethick...

— Alessia, te rog.

— Pentru Alessia, ca să studieze. Sunt îngrijorată de interesul sporit pe care vi-l acordă presa.

— Ah! Ai văzut și tu?

— Da. „Ah“ e o reacție foarte corectă. Ți dai seama că, dacă Centrul Național de Imigrare află că Alessia s-a aflat aici ilegal, la începutul acestui an, i-ar putea refuza viza de reîntregire a familiei. Și *tu* ai putea avea probleme, pentru că ai încălcat regulile imigrației, având în vedere că ea lucra pentru tine și nu avea viză de muncă.

— La naiba!

— Exact. O să mă consult cu un coleg ca să aflu cum avansează ancheta poliției în privința celor care au traficat-o și să văd dacă ofițerii au vreo informație care ar putea-o lega pe soția ta de acea infracțiune. Toate astea se vor face discret, dar costul este cuprins în onorariu. Deci îți cer permisiunea să...

— Dați-i drumul! Fără probleme. Și dacă onorariul nu acoperă cheltuielile, anunță-mă.

— Bine. OK.

— Sper că Alessia va ocupa un loc la unul dintre conservatoarele din Londra.

— Am văzut filmarea. E foarte talentată.

Zâmbesc, dar apoi scutur din cap. Soția mea a devenit virală!

— Așa e! Vrea să studieze la Royal College.

— Mult noroc! Între timp, ar fi bine să fiți puțin mai discreți.

— Am înțeles. S-ar putea să mergem în Cornwall. Acolo vom fi lăsați în pace. Mulțumesc pentru avertisment.

— Cu plăcere... Maxim.

Ticia închide, iar creierul meu începe să proceseze febril aceste informații. Poate că petrecerea lui Dimitri a fost o greșală.

Cel mai prost moment să fii viral pe internet!

Alessia se joacă ușor cu cruciulița de la gât, pe care o are de la bunica ei. Cu cât se apropie mai mult de Kew, cu atât are mai multe emoții. Taxiul oprește la un semafor, iar Alessia vede în fața ei podul Kew și apoi, la dreapta, drumul spre Brentford. Își amintește cât s-a bucurat să locuiască împreună cu Magda și cu fiul ei în acele câteva săptămâni. Michal i-a scris pe Facebook, spunând că el și Magda se simt grozav în Canada. Are o grămadă de prieteni noi și învață să patineze. Vrea să joace hochei pe

gheață, ca noul său tată vitreg, Logan. Din postări, pare fericit, și Magda la fel.

Se gândește la morocănoasa doamnă Kingsbury, dar și la doamna Goode. Vechile ei cliente. Oare au menajere noi?

Alessia scutură din cap. A evoluat mult de-atunci.

Semaforul se face verde, iar taxiul merge mai departe, traversând podul Kew înainte de a încetini și de a vira pe un drum lateral. Oprește în fața unei case mari și vechi, care nu ar arăta deloc deplasat pe Cheyne Walk. Este înconjurată de o peluză verde, îngrijită, flancată de platani enormi. Alessia plătește cursa exorbitantă cu cardul și coboară din taxi.

Acesta pleacă, lăsând-o în fața casei străunchiului ei. Vila este impecabilă. Lângă ea e un copac tăiat cu grijă, iar prin fereastra bovindoului Alessia poate desluși un pian cu coadă.

Un pian!

Oare și el cântă?

Inima începe să-i bată de emoție și nerăbdare, dar și puțin temătoare. Dar în acel moment, e hotărâtă să discute cu el.

Poate că o va alunga.

Prinde între degete cruciulița de aur care îi aparținuse bunicii sale — sora lui — și, hotărâtă, străbate aleea scurtă până la ușa neagră și lucioasă, apăsând pe sonerie. Peste câteva secunde, o femeie în vârstă, cu părul strâns într-un coc sobru, răspunde la ușă.

— Bună ziua. Pot să vă ajut cu ceva? întreabă ea.

— Am venit aici ca să-l văd pe Tobias Strickland.

— Aveți o programare? întreabă femeia cu severitate.

— Nu. Dar speram să mă primească oricum. Sunt nepoata surorii sale. Ăăă... strănepoata lui.

Având în vedere că Leticia Cavanagh e îngrijorată, îl sun pe Tom Alexander pentru a vedea dacă a făcut vreun progres în găsirea tinerei prietene a Alessiei și dacă are vreo noutate privind ancheta poliției.

— Trevethick. Cum merg lucrurile? Să înțeleg că ți-ai găsit soția!

— Am găsit-o. Grisha l-a pus pe șoferul lui s-o ducă acasă.

— Poftim? De ce?

— Tu nu citești presa, Tom?

— Glumești? Bineînțeles că nu. Ți-am spus. Niciodată nu-mi bat capul cu prostiile astea, în afara cazului în care am un client care ajunge în ziar. Îți sugerez să faci la fel. Ignoră-i pe nemernici!

— Ai dreptate. Dar, dacă dai din întâmplare peste un titlu pe prima pagină despre Charlotte, fosta mea iubită...

— Actrița? Aia histrionică? Care își joacă întotdeauna propriul rol?

Râd de replica sinceră a lui Tom.

— Da, chiar ea. A sărit pe mine și m-a sărutat.

Urmează o pauză ciudată în conversație, așa că adaug:

— Alessia a fost martoră la scena asta și și-a făcut o idee greșită. Oricum, nu sunt aici ca să dezgrop trecutul recent. Vreau să știu dacă ai făcut vreun progres cu ancheta poliției și cu găsirea prietenei Alessiei.

— Nimic despre fată, din nefericire. Detaliile pe care ni le-a dat Alessia sunt atât de vagi, încât m-aș mira să dăm de urma ei. Am vorbit cu Spafford — cel care lucrează la caz. Încă adună probe. Spune că primește întrebări de la un detectiv particular despre același caz.

Un fior îmi străbate șira spinării.

— Jurnaliști? întreb.

— Nu știe. Dar recent a avut loc o razie într-un local din sudul Londrei. Au găsit patru tinere.

— La naiba! Serios?

— Da. Acum sunt în grija Armatei Salvării.

— E vreuna dintre ele albaneză? O cheamă cumva Bleriana?

— Nu prea cred. Dar, fără să vorbim direct cu ele, nu putem fi siguri.

— Ce se va întâmpla cu fetele?

— Nu știu, ca să fiu sincer.

— E de-a dreptul sinistru, la naiba!

— Este, bătrâne. Așa e. Continuăm căutările. Să vedem dacă dăm de urma acestor femei.

— Mult noroc!

— Ah, în plus, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu jurnalistul ăla care te-a sunat.

— Serios?

— Da. Nu știe nimic.

Tom pare convins.

Bine, atunci.

— Mulțumesc pentru informații!

Doamna cu un coc impecabil are în jur de cincizeci de ani. Se uită dincolo de Alessia, ca să vadă dacă mai e cineva și o analizează cu o privire critică. Alessia răsuflă ușurată când femeia se dă laoparte; pare să fi trecut cu bine de inspecție.

— Nu știam că profesorul Strickland are o nepoată. Darămite o strănepoată! Pofțiți înăuntru!

O invită pe Alessia să intre în holul care seamănă mult cu cel din Vila Trevelyan, unde locuiește Caroline, iar Alessia trage concluzia că ambele case au fost probabil construite cam în aceeași perioadă.

— Urmați-mă, vă rog, spune femeia și o conduce pe Alessia pe coridor într-o cameră spațioasă, cu un șemineu impunător care are deasupra o policioară, și cu ferestre franțuzești care dau spre o grădină interioară cu vegetație luxuriantă.

La birou, în fața unui laptop, stă un bărbat cu păr bogat, blond-cenușiu, cu o mustață șocant de răsucită și cu barbă. Își ridică privirea cu un interes politicos. Ochii lui sunt la fel de albaștri ca ai iubitei ei bunici, gura are aceeași formă și pare gata să zâmbească în orice moment — este bunica ei în variantă masculină. Alessia e de-a dreptul uluită; i se pune un nod în gât și e incapabilă să vorbească.

— Ei bine, draga mea, spune el. Ce pot face pentru tine?

Ea nu răspunde, iar bătrânul se încruntă confuz, uitându-se ba la Alessia, ba la femeia care, bănuiește Alessia, este un fel de servitoare. Nu, nu servitoare. Face parte din *personal*.

— Spune că este strănepoata dumneavoastră, domnule profesor.

El se face palid la față și-și întoarce ochii mari și luminoși spre ea.

— Alessia? șoptește el.

Cum? O cunoaște?

Lacrimile i se preling pe obraji, iar tânăra dă ușor din cap, încă incapabilă să vorbească.

— Ah, draga mea! exclamă el, ridicându-se de pe scaun.

Ocolește biroul și o prinde de ambele mâini.

— Nu m-am gândit niciodată...

Vocea i se frânge. Se privesc unul pe celălalt, ținându-se de mâini. Ea îi observă ridurile din jurul ochilor și mustața caraghioasă, ascuțită la ambele capete. Barba îngrijită. Părul impresionant, exact ca al bunicii ei.

— Virginia? îi șoptește el.

Nu știe.

Alessia clatină din cap.

— O, nu, spune bărbatul și lacrimile i se adună în ochi.

Îi strânge mâinile și rămân așa, față în față, câteva secunde, iar emoțiile de tot felul i se citesc pe chip în timp ce asimilează trista veste. În cele din urmă, și Alessia plânge, amintindu-și de iubita ei Nana. Tobias scoate o batistă de bumbac din buzunarul de la pantaloni și își șterge ochii.

— Draga mea, m-ai întristat cu vestea asta! Draga mea, iubita mea soră. Mi-am tot pus întrebări. Nu mai primisem niciun semn de la ea de multă vreme. Am sperat... se oprește el ca să tragă aer în piept. Doamnă Smith! Un ceai, vă rog! Bei un ceai, nu-i așa, draga mea?

Alessia dă din cap aprobator și caută un șervețel în geantă. Doamna Smith, al cărei zâmbet blând dezvăluie că atitudinea ei s-a schimbat total, devenind grijulie, se grăbește să iasă din cameră.

— Cruciulița aceea de aur. Îmi pare cunoscută. Era a ei?

— Da! spune Alessia. Era a ei.

Automat, Alessia duce degetele la gât, jucându-se cu cruciulița.

— E un lucru foarte prețios pentru mine. Am iubit-o foarte mult.

El zâmbește. Trist.

— Mi-o amintesc. Părinții mei erau extrem de religioși. Și Ginny la fel. De aceea a plecat în Albania, pentru a răspândi Cuvântul Domnului în timpul perioadei comuniste.

Scutură din cap ca și cum ar vrea să scape de o amintire neplăcută.

— Hai să mergem în salon!

O conduce pe Alessia spre ușă.

— Așadar, nu am avut niciodată adresa lui Ginny, dar îmi scria uneori. Așa am aflat despre tine. Cred că se temea ca nu cumva părinții noștri să se ducă s-o „salveze“ din fundul Albaniei. N-au fost deloc de

acord cu căsătoria ei, oftează Toby. O poveste îngrozitoare. Au pierdut o fiică.

— A nimerit-o bine cu măritişul. Era foarte îndrăgostită de soţul ei. Un bărbat bun. Fiica ei, mama mea, n-a avut un astfel de noroc, dar se pare că situaţia s-a mai schimbat.

— Mama ta... Shpresa?

— Da.

— În fine, Alessia, povesteşte-mi despre tine. Cum de te afli în Anglia? Spune-mi totul!

— Iubito, am ajuns acasă! o strig, închizând uşa de la intrare.

E o linişte mormântală, iar anxietatea pe care o trăiesc de când Alessia m-a anunţat că iese în oraş răbufneşte la suprafaţă.

— Alessia! strig, în caz că e ascunsă în vreunul dintre dressinguri sau prin vreo baie.

Dar apartamentul pare gol, e o tăcere pe care nu am observat-o înainte ca Alessia să se mute aici.

La naiba! Am uitat să armăm alarma.

A spus că-mi va scrie. Încruntat, îmi scot telefonul şi o sun. Dar intră mesageria vocală.

— Unde eşti? întreb şi închid, respirând iritat.

Alessia îşi poate purta singură de grijă.

Nu-i așa?

S-a descurcat cu mama mea. Şi cu Grisha.

Teama care mă bântuie de când Alessia a fost răpită mi se adună în piept. Îi trimit un mesaj, pe un ton relaxat.

Unde eşti?

Apartamentul e rece şi pustiu fără tine.

Mx

În plus, mi-e foame. Asta nu mă ajută deloc să-mi recapăt buna dispoziţie. Simţindu-mă mizerabil, mă îndrept spre bucătărie, unde frigiderul este plin de bunătăţi.

Nu. Mă răzgândesc, mă duc în dormitor şi-mi pun echipamentul de alergare. Dacă dau o tură, îmi limpezesc mintea, iar Alessia se va întoarce până termin.

— Nu-mi vine să cred că locuiai peste Tamisa. E extraordinar, spune Toby.

— Da. Eram tare fericită acolo, răspunde Alessia.

— În Vest e mai bine, cred că așa se spune.

Îi zâmbeşte amabil. Alessia aruncă o privire spre ceas. E trecut de ora 6!

— Ah, ce târziu e! Trebuie să plec. Soţul meu se va îngrijora.

— Sunt convins. Maxim, spuneai?

— Da. Aşa îl cheamă.

Alessia nu i-a povestit lui Toby despre moștenirea lui Maxim. O să-i zică la următoarea lor întâlnire.

— Abia aștept să-l cunosc. Este un om bun.

Se ridică în picioare și aruncă o privire spre pian.

— Știi să cânti?

— Da, știu. Nana a învățat-o pe mama. Nana și mama m-au învățat pe mine. Și tu cânti?

Bătrânul chicotește.

— Talentul la muzică e o trăsătură de familie. Din păcate, nu mai cânt la fel de mult ca înainte, ridică el mâinile și-și mișcă degetele. Astea nu mai sunt ce-au fost, dar am studiat muzica toată viața. Pentru mine e mai mult o știință acum decât o artă, dar a început cu o explozie de culoare.

— Ai sinestezie?

— Da, draga mea.

Este de-a dreptul uimit.

— Dar eu îi spun cromestezie.

Alessia zâmbește.

— Cromestezie. N-am mai auzit de-așa ceva.

— Este un lucru foarte rar. Sinestezie de la sunet la culoare.

— Și eu o am!

— Ha! face el, prinzând-o de mână. Nu am mai întâlnit niciodată un alt sinestezic! Și, când îl întâlnesc, se dovedește că suntem rude! Cum vezi culorile?

— Asociate cu o notă muzicală. Tu?

— Ale mele sunt mai puțin definite, dar, hei, putem discuta despre asta altă dată. Știu că trebuie să pleci. O să-ți comand un Uber și, până vine, ai vrea să-mi cânti ceva?

Alessia este amețită de bucurie când se urcă în mașină. Toby îi face semn cu mâna din prag, iar ea îi răspunde bucuroasă, până când nu-l mai vede. Se cuprinde în brațe în timp ce vehiculul cotește și se strecoară încet în traficul de pe pod. Toby e atent, amabil, muzical și superinteligent, dar, mai presus de toate, e interesat de ea și de viața ei într-un mod în care rudele ei de sex masculin de acasă nu erau, și abia așteaptă să-l cunoască pe soțul ei. Își scoate telefonul din geantă pentru a-l suna pe Maxim și a-și cere scuze că nu i-a scris. Dar telefonul nu mai are baterie.

O, Zot!

Asta e, nu are ce face până când ajunge acasă. Așa că se reazemă de spătar și-și repetă în minte conversația cu Toby. Străunchiul ei. Care are sinestezie.

— Iubito, am ajuns acasă! strig în apartamentul gol când mă întorc de la alergare.

Endorfinele eliberate în timpul exercițiilor fizice dispar când mă îndrept spre duș.

Unde naiba este?

Până la ora 19:00, mă urc pe pereți. I-am lăsat mai multe mesaje, dar nu am primit nicio veste de la soția mea. Nu pot suna pe nimeni, nu pot face nimic. Sunt neputincios.

Urăsc să nu știu unde este și în ce stare.

Mă plimb prin salon și, de fiecare dată când trec pe lângă ușile duble care dau spre hol, arunc o privire spre ușa din față, dorindu-mi ca Alessia să apară.

Îmi pierd mințile.

La naiba!

Pășesc pe coridor, unde mă copleșește liniștea. Mă simt brusc dezorientat. Nu știu unde este soția mea și, dintr-un motiv necunoscut, îmi revin în minte pantofii Louboutin ai mamei mele țâcănind la plecarea acesteia — spunându-mi că am pierdut deja un membru al familiei săptămâna asta.

Să fi fost oare ultima dată când am văzut-o?

Oricât de mult m-ar călca Rowena pe nervi, acest gând e absolut deprimant.

E mama mea.

Mama.

La naiba!

Cum ne vom mai reveni vreodată?

Alung acest sentiment sumbru și-i trimit un mesaj.

Trebuie să discutăm despre slujba de comemorare a lui Kit.

Când îți trece supărarea, poate mă suni.

Și aș vrea să adaug, *curvă necredincioasă*, dar nu o fac. E mama mea. Apoi îi scriu soției mele care lipsește de-acasă. Din nou.

Înnebunesc aici!

Sună-mă!

Te rog!

M

Chiar atunci, cheia zornăie în broască. Ușa se deschide și Alessia își face apariția. Arată bine. Când ne încrucișăm privirile, zâmbetul ei cald luminează holul întunecat și inima mea. Ușurarea și furia mă cuprind în egală măsură.

Slavă Domnului că e vie și nevătămată!

Dar, când intră în casă, furia pune stăpânire pe mine, așa că strig din toți rărunchii:

— Unde naiba ai fost?

Capitolul douăzeci și cinci

Alessia încremenește când mă îndrept cu pași mari spre ea, gata să-mi descarc emoțiile. Sunt copleșit de furie, dar, când mă apropii de ea, își ridică spre mine chipul inocent, frumos, cu ochii ei negri și seducători.

— Îmi pare rău. Mi s-a descărcat telefonul, îmi șoptește ea.

— Ah!

Nu credeam că asta va spune. Mă așteptam la o ceartă aprinsă care să mă ajute să-mi eliberez o parte din iritare și frică. Scuzele ei și faptul că recunoaște adevărul mă descumpănesc și, într-o fracțiune de secundă, mânia mea se evaporă.

— Eram îngrijorat, bolborosesc.

Încet, ca și cum ar atinge un leu, se întinde și îmi mângâie obrazul.

— Știu. Îmi pare rău.

Oftez, îmi sprijin fruntea de a ei și închid ochii, încercând să mă calmez. Încet, îmi încolăcesc brațele în jurul trupului ei, trăgând-o mai aproape, lipind-o de corpul meu, bucurându-mă de căldura ei liniștitoare. Ea mă sărută pe obraz.

— Îmi pare rău. Am pierdut noțiunea timpului.

— Unde-ai fost?

Alessia zâmbește.

— Ți spun, dacă promiți să nu te superi.

— Nu. Nu, nu promit. Nici vorbă. Sunt deja supărat. Ai un talent îngrijorător de a te expune la situații periculoase. Spune-mi!

— L-am întâlnit pe fratele bunicii mele, străunchiul meu.

Maxim se desprinde de ea și face un pas înapoi.

— Un unchi? Ai pe cineva din familie aici?

Ea încuviințează, încă savurând bucuria de a-și fi găsit o rudă în viață.

— Cum să mă supăr pentru asta? Locuiește în Kew? Cum l-ai găsit?

Alessia îl ia de mână pe Maxim și-l duce la bucătărie.

— Ia loc! zice ea și arată spre un scaun.

El se încruntă, încurcat, dar se supune privind-o nerăbdător, cu părul ciufulit și cu ochii verzi care nu mai sclipesc de furie, ci de curiozitate.

— Ți amintești când te-am întrebat cum am putea s-o găsim pe Bleriana?

Maxim încremenește, iar Alessia nu știe cum va reacționa.

— M-am dus să mă întâlnesc cu detectivul.

— Înțeleg. Și?

— L-am rugat să-mi găsească familia din partea bunicii.

— Aha!

— Și pe Bleriana, șoptește ea, ca și cum ar mărturisi o mare greșală.

— Chiar dacă eu te-am rugat să nu faci asta.

Maxim strânge din buze, ochii îi sunt ca de gheață, iar Alessia știe că e nervos. Îl aprobă, încercând să se simtă vinovată, dar fără succes. El clatină din cap și, luând-o de mână, o trage la el în poală.

— Ce naiba, Alessia? Nu vreau să ai vreo legătură cu lumea aceea, nici măcar de la distanță. Tom se ocupă de povestea asta. Dar trebuie să recunosc că nu a ajuns prea departe. Sună-l pe detectivul particular și roagă-l să se oprească. Lasă-l pe Tom să preia ancheta. E o persoană în care am încredere. Te implor!

— OK, spune ea repede. Îmi pare rău. Sunt nerăbdătoare s-o găsesc.

— Înțeleg, oftează el. Dar de ce nu mi-ai spus că ai de gând să te întâlnești cu ruda ta? Aș fi venit cu tine.

— Nu aveam de gând să mă întâlnesc cu el. Voiam doar să-i duc o scrisoare. Am învățat astăzi la cursuri despre corespondență. Dar am văzut pe geam pianul din sufrageria lui și după aceea... A fost... mâna sorții.

Ridică din umeri, încercând să-l convingă că s-a simțit obligată să bată la ușă după ce a văzut pianul.

Maxim oftează din nou.

— Înțeleg. Ei bine, dacă mai ai și alte rude secrete, m-aș bucura să vin cu tine când le vei cunoaște. Te rog să-mi îngădui. Da?

— Bine.

— Povestește-mi despre el!

Alessia îl sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc că nu te-ai supărat prea tare pe mine.

— Sunt încă furios pe tine. Noi spunem „furios“. „Supărată“ e un termen american. Iar eu am turbat de furie mai devreme. De îngrijorare, nu de altceva.

— Știu. Îmi pare rău. Vrei să gătesc ceva? Ți-e foame?

Maxim se lasă pe spate, zâmbind din colțul gurii.

— Da, mor de foame.

Ea zâmbește și-i mângâie fața. Soțul ei e *flămând*.

— O să pregătesc ceva de mâncare și o să-ți povestesc totul despre el.

— Deci el era chiar dincolo de fluviu când locuiai în Brentford? întreb, privind-o pe Alessia amestecând într-un sos de roșii. Atât de aproape și totuși atât de departe.

— Da, are o casă mare. Și el e muzician, dar a fost profesor. La Oxford. Profesor de muzică. Are sinestezie, la fel ca mine, dar îi spune... crom... cromestezie.

— Uau!

Care erau șansele?

— E ceva genetic? întreb.

— Așa cred!

Zâmbește în timp ce adaugă în oală niște capere. Nu știu ce prepară, dar aroma e delicioasă. Miroase atât de bine, încât merită un pahar de vin roșu.

— Vrei vin? o întreb pe Alessia.

— Da, te rog! Vrea să te cunoască. Și pe mama!

— Nu a întâlnit-o pe mama ta?

Iau o sticlă de pe raft.

— Nu. N-a fost niciodată în Albania. Iar mama mea nu știe de existența lui. Bunica mea a fost... alungată de propria familie pentru că s-a măritat cu un albanez.

Alessia tace îngândurată, amestecând mai departe în sos.

La naiba!

Familia mea nu a alungat-o.

Sau asta a făcut? Mama mea...

— E îngrozitor, murmur, îndepărtând imediat acest gând.

— Dar știa despre mine. Bunica îi scria din când în când.

— Ar trebui să meargă să-ți cunoască familia. E o idee bună, în ciuda tatălui tău înfricoșător. I-ai spus Shpresei?

Destup vinul și, fără să-i las timp să respire, îl torn în două pahare.

— Nu. Dar o voi face după cină.

Alessia scurge spaghetetele și adaugă sosul, amestecând.

— E gata mâncarea.

Alessia pune ultimele farfurii în mașina de spălat vase, șterge blatul și își scoate telefonul din geantă. Îl lasă jos și îl bagă la încărcat. Maxim este în salon, la pian. Nu l-a mai auzit cântând de la acel duet cu ea. Se sprijină de tocul ușii, fără ca el s-o observe, și ascultă câteva clipe. Maxim improvizează o melodie în la minor. Notele străbat încăperea, conturându-se în capul ei într-o nuanță vibrantă de albastru — o melodie optimistă, plină de căldură și speranță, neobișnuită pentru o tonalitate minoră.

Maxim pare... fericit.

Alessia zâmbește. Tema este în contrast total cu piesa melancolică pe care i-a cântat-o ea la Hideout, în Cornwall, nu cu mult timp în urmă. El se întoarce, observând-o, iar ea se strecoară și ia loc lângă el la pian.

— Asta e o melodie mai veselă.

— Mă întreb de ce?

Maxim zâmbește, Alessia surâde și ea.

— E din *Interstellar*.

Alessia se încruntă.

— Nu știi filmul? întreabă el.

— Nu-l știu.

— Ah! Va trebui să-l vedem. Un film senzațional. Cu o coloană sonoră grozavă, semnată de Hans Zimmer.

El se oprește și-și pune un braț în jurul ei.

— Că veni vorba. Am discutat azi cu Leticia.

Alessia se crispează — în ciuda faptului că o place pe Ticia, nu-i place ca Maxim să vorbească cu femeile cu care s-a culcat.

Alessia! Încetează!

Maxim continuă, fie pentru că nu observă tensiunea ei, fie pentru că preferă s-o ignore:

— Spune că ar trebui să fim discreți și să evităm presa. Așa că, după ce-ți termini cursul, cred c-ar trebui să mergem în Cornwall. Oricum am treabă la moșie. Știu că aveam de gând să împachetăm în acest weekend, ca să ne putem muta. Dar poate găsim pe cineva care să facă asta în locul nostru. Sau putem aștepta.

Alessiei îi tresaltă inima.

— Îmi place la nebunie în Cornwall, spune ea cu răsufarea tăiată. Mai ales marea.

— Și mie, o sărută Maxim pe păr. Atunci așa facem. Putem pleca vineri seara. Iar între timp stăm acasă și ne uităm la filme. Știi tu, Netflix și relaxare.

— Credeam că ăsta e un alt fel de a spune „sex pe canapea“.

— Putem face și asta, râde el și o sărută.

— Mai cântă un pic din *Interstellar*!

— Mă simt puțin aiurea să cânt pentru tine.

Ea râde ușor.

— De ce? Nu e cazul, te rog. Îmi plac compozițiile tale.

— Ei bine, asta nu e a mea. Dar, dacă asculți, probabil că o vei cânta mai bine decât mine.

— Maxim. Cântă!

El zâmbește.

— Da, milady.

Cu melodia interpretată de Maxim încă răsunându-i în cap, Alessia își ia telefonul pentru a vorbi cu mama ei. Găsește o puzderie de mesaje de la Maxim; tonul din ele e din ce în ce mai panicat și mai iritat, iar ea se simte brusc vinovată. Nu a vrut să-l îngrijoreze.

Are e-mailuri de la patru dintre colegiile la care a trimis cereri de înscriere — cel pe care îl citește mai întâi e de la Royal College of Music.

Are o audiție!

Sunt nerăbdători s-o cunoască.

Uau! Fuge înapoi în salon. Maxim își înalță privirea spre ea.

— Am o audiție la Royal College of Music!

El zâmbește și aplaudă, ridicându-se încet în picioare.

— Talentata mea soție... E o veste fantastică!

Alessia deschide celelalte e-mailuri și constată că toți vor să o vadă. Se uită cu uimire la Maxim.

— Toți vor să dau o audiție!

— Firește că vor! Ar fi proști să nu vrea.

El îi cuprinde capul în mâini.

— Ești frumoasă. Talentată. Și mă bucur atât de mult că ești soția mea!

Își apropie buzele de ale ei.

— Du-te! Spune-i și mamei tale!

Alessia surâde și se întoarce în bucătărie pentru a-i da Shpresei vestea cea bună.

Poate că-mi fac prea multe griji. Alessia e OK. S-a întors vie și nevătămată. E o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Care a fost răpită.

De două ori.

La naiba!

Am crezut... Ce am crezut? Că a plecat? Că a fost răpită din nou?

Amice! Las-o baltă!

E OK. E aici.

Iau o înghițitură din Bordeaux-ul delicios, care a avut ocazia să respire acum, și mă întreb pentru scurt timp dacă nu cumva ar trebui să dau o tură prin pivnița de la conacul Trevelyan înainte de a trece pe-acolo Caroline și să-l bea pe tot.

Se aude soneria de la ușă. De la intrarea în apartament, nu de la interfonul clădirii.

Cine naiba să fie?

Rowena?

O umbră întunecată se profilează dincolo de ușă. E un bărbat, nu o femeie. Deschid ușa.

La naiba! E el.

Cu părul dat pe spate, haina scumpă din blană de cămilă și pantofi eleganți.

Ticălosul de Anatoli. Nenorocitul!

— Bună ziua, englezule, spune Anatoli, cu o aroganță și o îngâmfare care mă fac să-mi doresc să-l pocnesc.

— Ce naiba cauți tu aici?

— Am venit să te văd.

Pe mine!

— De ce?

— N-ai de gând să mă inviți înăuntru?

— Nu. O să-ți spun să te duci dracului învărtindu-te.

— Și umblă vorba că englezii sunt atât de politicoși!

Face un pas spre mine și, în ciuda sentimentelor mele ostile, îi fac loc să intre.

Ce mama naibii?

Pe hol, se oprește și se întoarce, adresându-mi-se.

— Unde e soția ta — femeia care ar trebui să fie măritată cu mine? S-a săturat de snobismul clasei superioare și te-a părăsit deja?

— Aceeași femeie pe care ai abuzat-o, ai răpit-o și ai târât-o prin toată Europa?

Alessia apare pe hol și devine palidă când îl vede pe Nemernic.

— Am scos-o din țară întreagă. S-a întors aici legal. V-am făcut un serviciu amândurora, se amuză Anatoli, cu ochi sclipitori.

— Anatoli, șoptește Alessia. Ce cauți aici?

Expresia lui se schimbă. Ochii lui albaștri se încălzesc în timp ce o studiază.

— Sunt aici cu afaceri, răspunde el în limba ei. Mă bucur să te văd, *carissima*. Arăți bine. Tatăl tău spune că un jurnalist a venit la ei acasă. L-a trimis la plimbare. Presa nu aprobă prezența ta aici, așa cum ți-am spus. Englezii sunt niște snobi. Spun că mariajul vostru nu e legal.

— Dar noi știm că nu e adevărat! exclamă Alessia.

Anatoli se strâmbă.

— Jak mi-a mai spus că nu ești însărcinată. Te pricepi la minciuni.

Alessia se înroșește.

— Englezul are grijă de tine? murmură el.

— Ajunge! se răstește Maxim. Vorbiți în engleză, altfel îl dau afară.

Maxim se uită la Alessia ca și cum ar fi vina ei că Anatoli se află la ei în hol.

Alessia se încruntă și vine alături de Maxim. El își strecoară brațul în jurul taliei ei și o trage mai aproape de el.

— Nu-ți face probleme, englezule. Pe tine am venit să te văd.

— Pe mine! Ce mama dracului vrei de la mine? Și de ce aș vrea să te văd?

— Ce limbaj! Și din partea unui aristocrat!

Maxim se încordează, iar Alessia se teme că ar putea să-și iasă din fire și să-l pocnească pe Anatoli, așa cum s-a mai întâmplat. Îl prinde ușor de cămașă.

— Ce cauți aici? se răstește ea.

— Tatăl tău m-a trimis.

— Baba? De ce?

— Ți-am spus. Am un mesaj pentru englez.

— Și stimatul meu socru nu-mi poate trimite un mesaj prin intermediul fiicei sale? spune Maxim disprețuitor.

— Jak nu vorbește bine limba engleză. Spre deosebire de mine.

Rânjetul îngâmfat al lui Anatoli este exasperant.

— Și e ceva privat. Pentru tine. Nu pentru iubita lui fică.

Maxim se încruntă.

— Apari din senin. Intri la mine în casă. Vorbești cu soția mea la o oră nepotrivită. Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu tine. E o problemă care-i privește numai și numai pe bărbați.

Anatoli se uită fix la Alessia.

— Nu plec nicăieri! exclamă Alessia. Dacă ai ceva de spus soțului meu, poți să spui de față cu mine. Nu mai sunt în Kukës.

— Nicidecum, *carissima*. Asta e doar pentru urechile soțului tău.

Alessia își întoarce privirea nedumerită spre mine. E limpede că habar n-are de ce a apărut Nemernicul la ușa noastră. Expir iritat.

— O cheamă Alessia. Sau lady Trevethick, pentru tine. Acum, spune ce ai de spus și apoi poți pleca.

Îi arunc un zâmbet înghețat și disprețuitor, iar Anatoli își mijește ochii.

— Există vreun loc retras unde am putea merge?

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu chiar. Doar dacă ieșim de-aici. Asta e și casa Alessiei.

— Maxim, de ce nu vă duceți în salon, iar eu o să vă aduc un pahar de vin?

— Uită-te la ea! face Anatoli rânjind. Alessia, ești albaneză până în măduva oaselor.

Chipul i se luminează. E încă îndrăgostit de soția mea.

E absolut dezgustător.

— Nu, Nemernicule, nu ești binevenit în casa asta. Ai luat-o pe Alessia de aici împotriva voinței ei. Ai amenințat-o și ai abuzat-o. Și ai tupeul să vii aici și să te aștepti să te invităm în casa noastră...

— Sunt un asociat al tatălui lui lady Trevethick. Și are un mesaj pentru tine, dobitocule!

Alessia este tentată să intervină între cei doi bărbați care se înfruntă din priviri.

— Hai să discutăm afară, spune Maxim printre dinți.

Alessia se uită la el, cu ochii larg deschiși, panicată. El îi zâmbește liniștitor și-și îndreaptă atenția către Anatoli.

Privirea glacială a Nemernicului nu mă intimidează.

— Ești înarmat? îl întreabă brusc Alessia, tulburată, dintr-o singură suflare.

Ce mama naibii?

El scutură din cap.

— Nu și de data asta.

Și zâmbește.

— Am venit pe calea aerului. Bine, englezule, facem cum vrei tu.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la implicațiile întrebării Alessiei. Nu e de mirare că i-a fost ușor s-o răpească — monstrul ăsta era înarmat până-n dinți. Mă încrunt la el, încercând să-mi stăpânesc furia. A adus o nenorocită de armă în casa mea și mi-a amenințat soția.

Sau pe mine.

Așa a reușit s-o ia cu forța.

Monstru nenorocit!

— Așadar, englezule? spune el.

Îmi clocotește sângele în vine, dar îmi iau sacoul și ies, fără să mă obolesc să-l aștept. Nu iau liftul, ci pornesc în goană pe scări, împins de furie, și ajung repede în micul hol de la parter.

Facem asta și apoi dispare.

Pentru totdeauna. Să sperăm.

Mă urmează pe scări și știu că nu se aștepta să mă mișc atât de repede, pentru că, atunci când ajungem jos, găfâie, epuizat.

Iar asta mă încântă.

Ticălosul ăsta nenorocit a adus o armă în casa mea.

— Aici, strigă el când ajunge în hol, înainte să ies din clădire. E lumină.

Mă opresc, iar el scoate din buzunarul interior o tăietură din ziar, întinzându-mi-o. E dintr-un ziar albanez, așa că nu înțeleg titlurile, dar văd fotografiile neclare a doi bărbați.

Îi recunosc și mi se face pielea de găină.

Nemernicii ăia!

Traficanții!

Îmi ridic privirea spre el.

— Țștia sunt? întreabă el.

Încuviințez.

— De ce? adaug eu.

Nu spune nimic și apoi scoate o altă tăietură de ziar. Este fotografia în care Charlotte mă sărută.

Ah, la naiba!

— Asta a ajuns în Albania?

— Da. E în toată presa. Jak crede că ar trebui să fii mai discret cu aventurile tale.

— Hei! ridic eu o mână. Nu e ceea ce pare.

— Nu?

— Nu. Ca să știi, nu am o aventură. De asemenea, nu e treaba lui Jak și nici a ta.

— Alessia a văzut asta?

— Firește că a văzut-o. Era acolo.

— Aha!

Pare demoralizat — atât de demoralizat încât, într-un fel, mi se face milă de el. Încă speră la o șansă din partea soției mele. O iubește. În felul lui.

Ce idiot!

— Știi! mârâie el. Dacă o dai în bară cu ea, voi fi aici. Așteptând-o. E evident că ziariștii de scandal nu sunt de acord cu căsătoria voastră. Snobismul și disprețul se simt în fiecare cuvânt pe care-l scriu despre ea. Voi fi în țara ei natală, unde o iubim. O iubesc.

— Nu, nu o iubești. Ține-te departe de soția mea! Dacă nu ai fi maltratat-o, poate că acum ar fi cu tine. Dar ai făcut-o. *Tu* ai dat-o în bară. Și acum ea e a mea. În toate privințele. Și nu dau doi bani pe presa de scandal. Las-o pe Alessia în pace! Acum, poți pleca.

Fără să-l mai învrednicesc cu vreo privire, urc treptele în fugă. Când ajung la ultimul etaj, simt că m-am calmat.

Alessia e tot în hol.

— Unde e? Ce voia? mă întreabă ea.

— Nimic important.

Își pune mâinile în șolduri.

— Maxim! Spune-mi!

Și, dintr-odată, îmi vine să râd. Ea se furișează și fuge să se vadă cu unchiul ei fără să spună un cuvânt. Și totuși acum îmi cere răspunsuri.

— Chiar vrei să știi?

— Da. Și de ce zâmbești?

— Pentru că mă faci să zâmbesc.

— Spune-mi!

— Tatăl tău vrea să mă ocup cu mai multă discreție de amantele mele. Alessia se face albă la față, uitându-se la mine ca și cum tocmai aş fi pălmuit-o.

La naiba! Glumeam!

— Hei, e o prostie! Anatoli avea un articol cu Charlotte, decupat dintr-un ziar albanez.

Și brusc mă simt inspirat. O prind pe Alessia de mână.

— Hai să-ți arăt ceva!

O conduc în salon, mă așez la birou și o trag pe Alessia la mine în poală. Întind mâna după mouse, trezind iMac-ul la viață. Pe Instagram, găsesc postarea lui Grisha Egonov cu Alessia la pian.

— Privește, spun și, pornind sunetul, ascult muzica de Bach în interpretarea excepțională a soției mele.

Ea se foiește, nefiind obișnuită să se uite la înregistrări cu ea.

— E OK, nu-ți face griji! îi șoptesc.

Alessia privește înregistrarea, urmărind mișcarea degetelor sale și sunetele pianului. E extrem de bună. Interpretarea e domoală și relaxată. Când termină piesa, publicul aplaudă îndelung. Maxim oprește filmulețul.

— Vezi? spune el și, cu ajutorul cursorului, încercuiește niște siluete neclare în fundal, apoi apasă butonul *Play*.

Alessia se înfioară. Iată-l pe Maxim, care se ferește de Charlotte când aceasta îl sărută. Își întoarce capul, o prinde de mâini și o împinge ușor. I se împotrivește.

Alessia îi aruncă o privire.

— Ea te-a sărutat.

— Ți-am spus doar. Ea m-a sărutat.

— Te-am crezut.

— Chiar m-ai crezut? spune el, uitându-se la ea pieziș, zâmbind neîncrezător.

Alessia râde și-și încolăcește brațele în jurul gâtului lui.

— Da. De o mie de ori, da. Bineînțeles că te-am crezut.

— Așa și trebuie. Vrei să ne uităm pe Netflix și să ne relaxăm?

O sărută, cu mâinile în părul ei. Limba lui îi ia gura cu asalt, tăindu-i respirația și făcându-i inima să cânte.

Capitolul douăzeci și șase

— A fost o întâlnire fructuoasă. Începi să te descurci din ce în ce mai bine, Maxim.

Oliver zâmbește binevoitor în timp ce-și strânge hârtiile, așa că nu cred că e deloc sarcastic, ci absolut sincer. Mă înduioșează și, în același timp, mă face să mă simt umil. Tocmai am încheiat o discuție cu administratorii proprietăților rezidențiale și comerciale și sunt mulțumit că totul merge bine, deși își fac griji în privința achizițiilor — cumpărăturile online sunt de vină —, pentru că am început să pierdem clienți.

— Cred că a mers bine. De fapt, a mers atât de bine, încât aș putea să mă retrag și să merg acasă chiar acum.

— Un plan bun. Plecați în Cornwall, nu-i așa?

— Sper să scap de presă.

— Multă baftă!

— Să ai un weekend plăcut! Și... mulțumesc, Oliver. Pentru tot.

— Îmi fac doar treaba, milord. Un weekend grozav vă doresc!

Iese din biroul meu și îmi amintesc cum credeam că nu-mi va susține niciodată interesele. Ei bine, m-am înșelat. Este un om valoros pentru mine și pentru moșie.

Cobor treptele. E o după-amiază răcoroasă de martie. M-am hotărât să merg pe jos până acasă, pentru că am destul timp și vreau să-mi dezmořesc puțin picioarele. Am reușit să ies la alergare doar de două ori săptămâna asta și mi-am propus să fac mai mult în privința asta în Cornwall.

Alessia termină astăzi cursul și mi-a spus că după aceea iese la un pahar de vorbă cu colegele ei. Sunt tentat să mă duc după ea, dar nu am fost invitat, și diseară trebuie să conduc.

Amice! Las-o în pace!

În timp ce străbat Berkeley Square, o senzație sâcâitoare îmi trece pe șira spinării și mă trezesc aruncând o privire în spatele meu.

Sunt urmărit?

Reporteri? Paparazzi?

Nu văd pe nimeni care să se poarte suspect, dar iuțesc pasul.

Amice! Calmează-te!

Îmi continui grăbit drumul, tentat să iau un taxi — dar îmi face bine să merg pe jos.

Sentimentul de neliniște mă urmărește până când ajung pe Chelsea Embankment. Și mă bucur că lângă blocul meu nu sunt ziariști. Intru cu pași mari pe ușă și alerg pe scări, bucuros că sunt acasă.

Alessia stă alături de Tabitha și de alte două colege de curs la The Gore, savurând un pahar de șampanie. Atmosfera e efervescentă,

sărbătorească.

— Cred că tatăl meu va constata că manierele mele s-au îmbunătățit considerabil. Va fi mulțumit. Sper, spune Tabitha. Vrea să mă mărite cât mai curând posibil, la fel ca pe surorile mele. Nici n-ai zice că suntem în secolul XXI. Soțul tău te-a trimis la acest curs?

Alessia zâmbește.

— Nu. A fost decizia mea. Sunt recunoscătoare. Am învățat atât de multe! Trebuie să vii și tu la primul banchet pe care-l organizăm.

— Banchet cu trubaduri cu tot? Vin negreșit!

Alessia chicotește.

— Nu sunt sigură de partea cu trubadurii, dar Maxim are câteva chitare, deși nu l-am auzit niciodată cântând. Ne mutăm în curând în casă nouă. Sper ca acolo să fim niște gazde bune.

— Ah! Petrecere de casă nouă. Ar fi grozav. Când și unde vă mutați? Spune-mi tot!

Mă pregătesc să intru în duș și chiar atunci sună interfonul.

Acum ce mai e?

Sper să nu fie vreun reporter.

Ajung în hol și răspund la interfon.

— Da?

— Alo. Cu Alessia. Vă rog, rostește o voce feminină moale și șovăitoare.

— Cine e acolo?

— O prietenă. Prietena Alessiei. Te rog!

O disperare mută din tonul ei mă înfioară. Engleza nu e limba ei maternă.

— Etajul șase. Ia liftul!

Îi deschid ușa.

Vom vedea imediat cine este.

Tabitha o îmbrățișează pe Alessia.

— A fost o mare plăcere să te cunosc în aceste ultime zile, spune ea. Te rog, hai să păstrăm legătura!

Alessia o strânge și ea la piept.

— Așa voi face. Și, da, a fost minunat. Simt că mi-am făcut o prietenă.

— Și acum amândouă știm cum să stăm corect la masă. Postura este foarte importantă, face Tabitha, imitând-o pe instructora lor, iar Alessia izbucnește în râs.

— Și știm care e diferența dintre o furculiță pentru salată și una pentru felul principal de la cină. Viața mea e acum... completă.

Tabitha zâmbește.

— Trebuie să plec. Maxim mă așteaptă.

— Să nu rămâi în Cornwall o veșnicie. Neapărat să păstrăm legătura.

— Așa vom face. La revedere!

Alessia își ia rămas-bun rapid și le strânge mâna celorlalte colege, apoi iese din bar și se îndreaptă spre stradă. Acolo face semn unui taxi și îi

spune șoferului adresa ei.

*

Deschid ușa de la intrare și aștept să sosească liftul. Când acesta oprește, din el coboară o femeie tânără și slabă. Are părul lung și negru și ochi întunecați care mă privesc cu precauție, iar eu bănuiesc că e o persoană care a văzut o mulțime de lucruri rele pe lume.

— Bună, îi spun, cu prudență. Te pot ajuta cu ceva?

— Alessia?

Are răsuflarea întretăiată. Oare din cauza emoțiilor? Nu știu. E drăguță într-un mod discret, dar arată aiurea în hainele astea care nu-i vin bine. Stă departe de mine și-i recunosc în gesturi aceeași reticență pe care Alessia o avea față de mine... față de bărbați, în general.

Doamne, de unde a venit gândul ăsta?

— Nu e aici, dar e în drum spre casă.

Ea se încruntă, iar eu mă dau laoparte și-i fac semn să intre.

— Poți s-o aștepți aici. Cum te cheamă?

— Pe mine? întreabă ea.

— Da, care e numele tău? Eu sunt Maxim, zic eu, ducându-mi mâna la piept.

— Bleriana, spune ea.

— Bleriana! exclam eu, zâmbind. Alessia te tot caută. Intră!

Își strânge pumnii ca și cum ar vrea să-și ia inima în dinți și mă privește cu niște ochi negri, care, dincolo de sclipirile lor, poartă în ei secrete sfâșietoare.

La naiba!

Îi zâmbesc liniștitor, pentru că nu știu ce altceva pot face cât timp ea se gândește dacă să intre sau nu și dacă să aibă sau nu încredere în mine. Agitată, își linge buzele și fie din curiozitate, fie din disperare, trece pe lângă mine și intră în apartament. Stau la distanță de ea, nu vreau să o sperii în vreun fel, și închid ușa. Pe hol, îmi scot telefonul și o sun pe Alessia. Telefonul ei sună la nesfârșit, apoi intră mesageria vocală.

Căcat!

Îi trimit un mesaj, sub privirea atentă a Blerianeii.

Am o surpriză pentru tine.

Vino acasă!

Mx

PS — O surpriză plăcută.

— Cred că Alessia e în drum spre casă. N-ar trebui să întârzie prea mult.

Bleriana cascadează ochii întunecați, bântuiți, așa cum obișnuia să facă odinioară și soția mea.

Prin ce a trecut oare această tânără?

— Vorbești engleza?

Ea scutură din cap în semn că nu.

— Bine. Vrei să bei ceva?

Mimez că duc un pahar la buze.

— Nu. Mulțumesc.

Vocea ei e blândă și șovăitoare; își ține brațele încrucișate în față — poate pentru a încerca să pară mai mică decât e deja. Încearcă să devină invizibilă.

Ah, draga mea! Te văd.

— Vino! Poți să aștepti aici.

Mă îndrept spre hol, sperând că mă va urma, ceea ce chiar face, iar eu îi fac semn să intre în salon.

— Ia loc!

Bleriana se așază pe marginea canapelei, rigidă și speriată, radiind o tensiune pe care nici măcar nu mi-o puteam imagina. Își frânge mâinile în poală, iar ochii ei mari alunecă peste tot, observând locul. Mă întreb dacă nu cumva caută o cale de scăpare.

Stau în prag, întrebându-mă ce naiba să fac sau să spun.

— Ăăă... Ți-e foame?

Îi fac semn că mănânc. Ea se încruntă, apoi încuviințează și clatină din cap.

Bineînțeles — e albaneză.

— Da. Nu?

— Nu.

Mă uit la ceas.

— Alessia. Aici, în curând.

Taxiul oprește în fața clădirii, iar Alessia coboară și-l plătește pe șofer. În hol, trebuie să aștepte liftul, iar Alessia bănuiește că doamna Beckstrom s-a întors de la plimbarea cu Heracles, judecând după cât durează ca ascensorul să coboare de la ultimul etaj. În acest timp, își scoate telefonul din geantă. Are un apel pierdut și un mesaj de la Maxim.

O surpriză?

Alessia zâmbește în sinea ei, intrigată, intrând în lift. E încântată să ajungă la moșie. Poate că surpriza are legătură cu Cornwall.

Deschide ușa de la intrare și îl găsește pe Maxim așteptând-o la capătul holului, îmbrăcat în pantaloni de costum și o cămașă albă. Părul îi e ciufulit, ochii — de un verde strălucitor. Zâmbește, ușurat s-o vadă.

— Ai venit! Te așteaptă o prietenă! spune el.

— Alessia!

Numele ei răsună cu entuziasm pe hol, iar o tânără se oprește brusc în pragul sufrageriei. Se uită una la alta și niciuneia nu-i vine să creadă ce vede.

Bleriana!

— O, Zot! O, Zot! O, Zot!

Emoțiile o copleșesc pe Alessia, care țâșnește, luând-o pe Bleriana în brațe.

— Ești aici! Cum de ești aici? Ești OK? Ai fugit?

Bleriana începe să plângă, Alessia plânge și ea, lacrimile de speranță și bucurie inimaginabilă înnodându-i-se în barbă. Suspină amândouă laolaltă, strângându-se în brațe.

La naiba! Femei plângând. Femei plângând care vorbesc repede și furios în albaneză.

Reuniunea lor emoționantă mă face o clipă să mă sufoc.

Alessia își întoarce spre mine chipul înlăcrimat.

— Cum?

— Nu știu, clatin eu din cap. Ea m-a găsit. Cred că m-a urmărit de la birou până aici. Întreab-o pe ea!

Alessia îi pune întrebarea Blerianei, mă privește plânsă, dar plină de speranță, și-i răspunde.

— Da, așa a făcut, spune Alessia.

— Am crezut că sunt urmărit. Mă duc să fac un duș. Durează câteva minute. Vă las să vorbiți în tihnă.

Alessia se întinde și mă ia de mână.

— Mulțumesc, șoptește ea.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi asum meritele, n-am motive. Ea ne-a găsit.

Alessia se întoarce spre Bleriana.

— Spune-mi! Cum ne-ai găsit? Și noi te-am căutat. Ai scăpat atunci?

O ia de mână pe Bleriana și se așază amândouă pe canapea, cu degetele strâns împreunate.

— M-au prins.

Bleriana vorbește în șoaptă ca și cum ar mărturisi un păcat teribil, iar spaima și oroarea ei sunt atât de profunde, încât Alessia simte repulsie și gust de fiere.

O cuprinde pe Bleriana și o strânge la piept ca și cum nu ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

— Ești aici acum. Ești în siguranță.

Bleriana suspină — de parcă lacrimile s-ar fi dezlănțuit înăuntrul ei — și se prinde de Alessia ca și cum aceasta ar fi colacul ei de salvare într-o mare a terorii și a abuzurilor teribile. Alessia o leagănă ușor, așa cum a făcut Maxim cu ea, și amândouă plâng la nesfârșit. Fără să se poată opri.

— Ești în siguranță. Am eu grijă de tine, murmură Alessia în mod repetat, liniștindu-se pe sine și pe Bleriana în același timp.

Ar fi putut fi ea în locul Blerianei.

În cele din urmă, Bleriana se liniștește și-și șterge nasul și ochii cu șervețelul pe care i-l întinde Alessia.

— Dacă vrei să-mi povestești, eu sunt aici. Te voi asculta.

Cu buzele tremurând, Bleriana își spune povestea lent, cu voce întretăiată, în timp ce Alessia o ascultă și moare puțin câte puțin pe dinăuntru.

Din prag, le privesc cum vorbesc în șoaptă, dar foarte intens. Nu înțeleg ce-și spun, dar compasiunea Alessiei pentru această tânără greu încercată de viață i se citește în fiecare gest. O ține ușor de mâini, o mângâie pe spate, ochii îi strălucesc de îngrijorare. E concentrată numai și numai la Bleriana.

E de-a dreptul... impresionant.

Nu știu ce-i spune Bleriana, dar e tulburător pentru amândouă. Mă întorc cu spatele, e prea dureros să privesc, iar imaginația mea morbidă intră în funcțiune.

La naiba! La naiba! La naiba!

— Cum de ne-ai găsit? Am pus oameni să te caute, zice Alessia.

— Am fost... salvate. De poliție. Stau cu o familie de englezi la un adăpost al unei organizații caritabile. Sunt tare amabili. Și trebuie să aștept să aflu dacă pot rămâne în Anglia. Am văzut ziarele. Și te-am recunoscut.

— Ah!

Și, pentru o fracțiune de secundă, Alessia îi iartă pe ziariștii britanici pentru că i-a hărțuit, pe ea și pe soțul ei.

— Fiica familiei care mă găzduiește. Numele ei e Monifa — e foarte de treabă. A intrat pe internet. Și așa am dat de soțul tău și de adresa lui de la birou. Iar azi am venit la Londra ca să vă găsesc.

— Și chiar ne-ai găsit.

Alessia surâde, iar Bleriana zâmbește și ea printre lacrimi.

— Deci povestește-mi. Alessia, lady Trevethick! Cum ți s-a întâmplat asta?

Ochii Blerianeii sclipesc de curiozitate, toate tenebrele dispărând momentan în spatele bucuriei care o cuprinde, în fața norocului prietenei sale.

— E o poveste lungă.

Revin în cadrul ușii când aud râsete. Cu grija tandră și plină de calm a Alessiei, Bleriana s-a relaxat și nu mai arată ca tânără hărțuită care a apărut mai devreme la ușa noastră. Trăsăturile i s-au relaxat și întrezăresc o urmă din tânără drăguță care a rămas, în ciuda ororilor inimaginabile pe care le-a îndurat.

Sper doar ca prezența ei să nu-i declanșeze trauma Alessiei — coșmarurile ei. Nu doream să se întoarcă în acea lume îngrozitoare. Și totuși iată-ne aici.

La naiba! Stau deoparte, ca un simplu spectator, și mă simt complet inutil.

Ce pot să fac?

Și atunci am revelația că asta era normalitatea mea.

Așa mă simțeam tot timpul. *Inutil.*

Doar de când am întâlnit-o pe Alessia am simțit că am un scop în viață, de care pot fi mândru.

La naiba! Alung această idee, deoarece e puțin supărătoare.

În niciun caz nu ajungem la moșie în seara asta, așa că mă îndrept spre bucătărie și o sun pe Danny s-o anunț.

— Ah, milord! Abia așteptam să vă vedem pe tine și pe noua noastră contesă.

— Ajungem mâine. A intervenit ceva aici. Te țin la curent.

— Prea bine, Maxim.

Apoi îl sun pe Tom și îi spun să anuleze căutarea Bleriane.

— A apărut la ușa noastră.

— Să fiu al naibii, Trevethick! Care erau șansele?

— Știu.

După ce închid telefonul, mă întorc în salon.

— Doamnelor! Doriți să mâncăm?

Alessia sare în picioare.

— Maxim! Îmi cer scuze. Nu știu cum a zburat timpul.

— Nu-i nimic. Vorbește cu prietena ta! O să comand ceva.

— Nu. Nu. Voi găti eu. Nu mai mergem la Cornwall în seara asta?

— Nu, mâine.

Alessia se întoarce spre Bleriana.

— Poți să rămâi la noi? Ți-e foame?

Bleriana zâmbește ușor, dând de înțeles că nu are nimic împotrivă.

Alessia pregătește rapid niște cotlete de miel cu ulei de măsline, usturoi și rozmarin. Apoi face o salată cu brânză feta, ceapă, roșii și diverse tipuri de frunze verzi. Bleriana o ajută pe Alessia să taie ceapa și roșiile. Maxim deschide o sticlă de vin roșu pentru toată lumea.

— Alessia, întreab-o pe Bleriana unde locuiește, spune Maxim, turnând vinul.

— În Reading, răspunde Bleriana.

— Poate să rămână aici în noaptea asta? întreabă Alessia.

— Scumpo, nu ai nevoie de permisiunea mea. Asta e și casa ta, iar Bleriana îți e prietenă.

— Voiam să mă asigur că nu ai nimic împotrivă.

— De ce așa avea? se încruntă Maxim. Dar Bleriane îi convine? Oare trebuie să se întoarcă la Reading în seara asta? Sau să anunțe pe cineva unde se află?

— Bună idee! îi surâde Alessia soțului ei.

E atât de inteligent!

Și pune mereu întrebările potrivite.

Alessia o întreabă pe Bleriana dacă poate rămâne aici peste noapte, ea spune că da, dar trebuie să sune la familia cu care locuiește ca să anunțe că va lipsi.

— Am un telefon. Se vor neliniști dacă nu-i sun. O voi face chiar acum.

Iese pe hol ca să sune, lăsându-i pe Alessia și Maxim singuri pentru prima dată de când a sosit. Maxim își încolăcește brațele în jurul Alessiei și o sărută sub ureche.

— Pot să-ți spun cât de mult te iubesc? îi șoptește el.

Buzele lui pe pielea ei, cuvintele blânde murmurate la ureche o fac să se înfioare.

— Sunt foarte norocos că te am.

O sărută, apoi o mușcă ușor de lobul urechii, luând-o prin surprindere și făcând-o să scoată un țipăt scurt. Alessia se răsuțește în brațele lui.

— Eu sunt norocoasă că te am. Ți mulțumesc că ai fost atât de înțelegător în privința Blerianeii.

Se apleacă și-l sărută.

— Cum să nu fiu? A trecut prin infern. Dacă locuiește în Reading, o putem duce noi mâine, în drum spre Cornwall.

— OK.

Alessia ar vrea să întrebe dacă Bleriana poate veni cu ei în Cornwall, dar așteaptă momentul potrivit.

— Cum îi place Blerianeii dormitorul pentru oaspeți? întreb când Alessia se strecoară, în cele din urmă, în pat, sub plapumă.

— E OK acum, pentru că i-am dat micul dragon.

Alessia se cuibărește lângă mine și-și trece mâna peste abdomenul meu, atingându-mi pantalonii de pijama.

— Ești îmbrăcat, murmură ea, în timp ce degetele ei îmi ating ușor părul pubian, trezindu-mi sula la viață.

— Da. Avem un oaspete. Nu vreau s-o sperii în creierii nopții.

Își îndepărtează mâna, spre dezamăgirea mea, și mi-o trece de-a lungul corpului, până când ajunge la bărbie, mângâindu-mi fața. Aplecându-se peste mine, îmi șoptește:

— Mulțumesc.

Mă sărută rapid și dulce.

— O, nu! Vreau mult mai mult de-atât.

O trag în brațele mele, răsucindu-mă, cu ea sub trupul meu. Are părul negru răsfirat pe pernă și mă privește cu ochii ei întunecați, ținându-mi trupul ca într-un leagăn.

Fac o pauză, sorbind-o din priviri.

Dar ceva nu e în regulă.

— Mulțumesc, repetă ea, dar de data asta ca o rugămintă șoptită, aproape mută, care mă pune pe gânduri.

Îmi cuprinde fața cu mâinile, iar lacrimile i se adună în ochi. Mi se pune un nod în gât.

O, Doamne!

Nu!

Șoapta ei blândă aproape că mă face fărâme și-mi ucide dorința. O strâng în brațe și mă rostogolesc pe spate, aducând-o deasupra mea, strâns lipită de mine.

Ar fi putut fi ea.

La asta se gândește.

Ar fi putut fi ea.

Dar a scăpat.

Iubita mea. Soția mea. Dulcea mea soție.

Suspina înăbușit și începe să plângă, iar eu o țin în brațe în timp ce lacrimile-i curg, pentru prietena ei dragă și poate pentru ea însăși și tot ce a îndurat.

O sărut pe păr și murmur:

— Am eu grijă de tine. Așa, dă tot răul afară. Ești aici. Ești în siguranță.

Timp în care propriile lacrimi îmi rămân ca un nod în gât, iar în gură am gust de cenușă.

Capitolul douăzeci și șapte

Când mă trezesc, Alessia e ghemuită în mine, cu fundul lipit de zona mea intimă. Am brațele înfășurate în jurul trupului ei, iar nările mi se umplu de mirosul ei delicios și excitant.

Scula mea, care aseară a fost nevoită să stea cuminte din cauza lacrimilor și a compasiunii, acum e nerăbdătoare să se trezească la viață. Fără să deschid ochii, sărut părul Alessiei.

— Bună dimineața, dragostea mea, murmur și aud un oftat care nu-i al soției mele.

Ce mama naibii!

Deschizând ochii, ridic capul, iar Bleriana mă privește cu ochii mari, roșie în obraji, stând întinsă lângă soția mea, în cealaltă jumătate a patului nostru imens.

Instantaneu, sunt șocat.

Nu ar fi prima dată când m-aș trezi cu mai multe femei în pat, dar nicidecum în situația asta.

— Bună dimineața, spun pentru că nu găsesc ceva mai bun de zis și simt că mă înroșesc și eu în obraji, în timp ce erecția mea moare.

Alessia se foiește lângă mine, iar mădularul meu reacționează imediat, revenind din nou la viață. Soția mea se întinde și pune o mână pe obrazul Blerianei.

Stai așa! Și cu mine cum rămâne?

— Bună dimineața! Ai dormit bine? întreabă Alessia, blând, prietenos. Bleriana clipește de câteva ori.

— Da, foarte bine. Soțul tău s-a trezit. E supărat?

— Nu, de ce ar fi? zâmbește ea. Cred că i s-a mai întâmplat să se trezească alături de mai multe femei în pat.

Bleriana oftează scandalizată, dar amuzată de sinceritatea prietenei sale, apoi izbucnește într-un hohot de râs. Alessia chicotește și ea.

— N-ar trebui să-ți spun asta. Ce bine că nu înțelege albaneza! zice Alessia și se întoarce spre soțul ei.

Soția mea e ciufulită, somnoroasă, zâmbitoare și foarte frumoasă.

— Bună dimineața, lady Trevethick! Vrei să-mi spui ceva? Se pare că ne-am trezit cu un pasager clandestin în timpul nopții.

Privirea Alessiei este aprinsă de ghidușie și dragoste și, spre ușurarea mea, anxietatea de aseară pare o amintire îndepărtată. Ochii ei întunecați sunt concentrați asupra mea și tot ce văd în ei este adorația ei, după care tânjesc. În orice fel, chiar și în ciuda faptului că avem spectatori.

Dar nu pot să i-o trag chiar acum — deși mi-ar plăcea — pentru că... Bleriana.

— Sper că nu te deranjează. Blerianei i s-a făcut frică azi-noapte. A venit aici. I-am făcut loc cu grijă, să nu te trezesc. E mai mult loc în patul

ăsta decât în camera de oaspeți; în plus, *tu* ești aici și ne ferești de visele urâte.

— Credeam că micul dragon se ocupă de asta.

— Așa e. Dar și tu faci asta. Întotdeauna.

Mă mângâie pe obraz, degetele ei îmi ating barba, iar dezmierdările și cuvintele ei dulci îmi provoacă din nou o erecție.

— Ah, Alessia! murmur și o sărut ușor pe buze, dar mi-aș dori mai mult.

De ce trebuia să mi se întâmple una ca asta?!

Ca să-i arăt cât de mult o doresc, îmi legăn șoldurile, împingând-o cu erecția mea.

— Aș coborî din pat, dar chestia asta m-ar da de gol.

— Maxim!

Zâmbesc. Și o sărut repede pe frunte.

— Va mai dura ceva timp.

— Facem noi cafeaua.

Alessia zâmbește, se întoarce și o pune pe Bleriana să se dea jos din pat.

— Te obligă să te trezești în fiecare dimineață ca să faci cafeaua? întreabă Bleriana când ajung în bucătărie, vizibil dezaprobat.

— Nu! râde ea. El face cafeaua, pregătește chiar și micul-dejun uneori, dar îmi place să fac aceste lucruri pentru el. E un om bun. Îl iubesc foarte mult.

— Se vede. Ești norocoasă.

— Sunt.

Alessia surâde.

După duș, Alessia își pune repede blugii și un pulover, în timp ce Bleriana face duș în baia camerei de oaspeți.

Maxim e deja proaspăt spălat, îmbrăcat și stă la computerul său din sufragerie când Alessia îl întrerupe.

— Milord, am o rugămintă.

Își îndreaptă atenția spre soția sa.

— De ce stai atât de departe?

Se întinde spre ea și o trage la el în poală.

— Ce este, milady? zice și o mușcă ușor de ureche. Vrei să mă întrebi dacă Bleriana poate veni cu noi în Cornwall? Aș prefera să nu.

— Ah! zice ea și se sprijină de el, dezamăgită.

— Iubire, nu e ce crezi tu, spune el repede. Când a sunat Leticia, la începutul săptămânii, mi-a spus că Ministerul de Interne ar putea să-ți refuze viza de reîntregire a familiei dacă află că ai fost în țară ilegal. Ai fost traficată odată cu Bleriana, iar ea este cunoscută de poliție, se încruntă el. Sunt îngrijorat că poate cineva va face legătura între voi două, iar dacă presa va afla asta...

— Oh! face Alessia, palidă.

— Exact! Dar sugerez s-o rugăm pe Leticia să se grăbească cu dosarul de azilantă al Blerianeii. E domeniul Leticiei, iar Bleriana ar putea obține viza de ședere înaintea ta.

— Bine, zice Alessia, dar încă nu-i place foarte mult ideea că Maxim va discuta cu Ticia.

Alessia! Ticia e expertă în astfel de probleme.

— E un plan bun. Vorbești tu cu Ticia?

El zâmbește.

— Îi voi trimite un e-mail imediat. Iar când totul se va rezolva, Bleriana poate veni oricând în Cornwall. Deși aș prefera să doarmă în patul ei.

— Este... ăăă... trauma... traumatizată, spune Alessia încet.

— Știu.

Maxim îi dă părul după ureche.

— Dar nu se cuvine.

Maxim ridică din umeri, cu un zâmbet trist. Alessia dă din cap în semn că înțelege. *Dacă personalul va afla, va crede ce e mai rău.*

— E foarte tânără, spune el. Vrea să se întoarcă în Albania?

— Nu. Va fi evitată. Stigmatizată...

Vocea Alessiei se pierde.

— Vai, e îngrozitor! Părinții ei?

Alessia scutură din cap ca răspuns la întrebarea lui.

— Bine. Hai s-o ducem înapoi la Reading și s-o punem în contact cu Leticia!

Bleriana e tăcută. Stă alături de Alessia pe bancheta din spate a mașinii lui Maxim, un Land Rover Discovery. Se țin de mână și discută relaxat, dar Alessia simte anxietatea crescândă a prietenei sale pe măsură ce se apropie de destinație. Maxim, urmând indicațiile de traseu, iese de pe autostradă și se îndreaptă spre centrul orașului Reading.

— Mi-aș dori să pot veni cu tine, spune încet Bleriana.

— Știu.

Alessia îi strânge mâna și se uită la Maxim. Privirile lor se întâlnesc în oglinda retrovizoare, iar ea se întreabă dacă nu cumva ar trebui să-l preseze pe Maxim să se răzgândească.

— Dar trebuie să fiu aici pentru niște întâlniri, spune Bleriana.

— Chiar trebuie?

Această veste o consolează oarecum pe Alessia.

— Întâlniri? întreabă ea.

— Da, cu un consilier. Și un asistent social.

Bleriana nu poate veni în Cornwall.

— Înțeleg. Mă bucur că ai o întrevedere cu un consilier.

— Când o să ne mai vedem?

— În curând. Îți promit! Ai numărul meu de mobil. Sună-mă! Oricând.

Ne oprim în fața unei case modeste cu terasă, pe o stradă din apropierea gării Reading. Cobor și mă alătur Blerianeii și Alessiei pe aleea îngustă. Ușa din față se deschide și apare o femeie de vârstă mijlocie. Are o față prietenoasă, deschisă, iar dinții ei contrastează orbitor cu pielea de abanos când zâmbește.

— Bleriana, bine-ai revenit!

În spatele ei se ivește un bărbat palid, corpulent și chel, are în jur de cincizeci de ani și e îmbrăcat cu un tricou al echipei de fotbal din Reading și o pereche de blugi. Zâmbește la fel de cald și de prietenos ca soția sa. Presupun că sunt căsătoriți și sunt familia adoptivă a Blerianeii. Alessia se prezintă Alessia Trevelyan, iar eu drept soțul ei. Îmi place că nu-și flutură titlul nobiliar. Uneori, e mai bine să nu faci așa ceva.

Iar ea înțelege.

Domnul și doamna Evans par niște oameni drăguți, dar când ne invită la un ceai refuz politicos. Aș vrea să ne continuăm drumul.

Bleriana se întoarce, o îmbrățișează pe Alessia și șoptește un adio în lacrimi, în albaneză, apoi îmi spune și mie la revedere, cu o scurtă mișcare din cap, de la o distanță sigură.

— Vino! spun și întind mâna către soția mea, apoi ne îndreptăm spre mașină.

De pe scaunul pasagerului, Alessia le face cu mâna, cu o sclipire în privire, și știu că are lacrimi în ochi. Bag în marșarier, ies în stradă și o prind de mână.

— O să fie bine. Par niște oameni de treabă.

— Chiar sunt. Bleriana e copleșită de amabilitatea lor.

— O s-o revezi în curând.

Alessia încuviințează și se întoarce să privească pe geam.

— Te deranjează dacă pun niște muzică? o întreb.

— Nu.

— Ai vreo preferință?

Își întoarce ochii negri și triști spre mine și clatină din cap.

— O, draga mea! Vrei să mă întorc și s-o luăm cu noi?

— Nu. Nu putem face asta. Are o întâlnire cu asistentul social și cu consilierul psihologic.

Răsuflu ușurat.

— Mă bucur că este ajutată. O să fie OK. E ca tine. Puternică. A dat de tine găsindu-mă pe mine. A dat dovadă de mare curaj.

Alessia îmi aruncă un zâmbet vag. Și sunt tentat să-i amintesc că a plâns ultima dată când ne-am îndreptat spre Cornwall, dar mă hotărâsc că nu e cazul. Așa că pornesc BBC Radio 6 și las muzica să mă binedispună. Este o melodie veche, din 1974, *North Country* cântată de Roy Harper.

Hmm. Mi-ar plăcea să învăț s-o cânt la chitară.

— Vrei să ne oprim să luăm prânzul? întreabă Maxim.

— Nu mi-e foame.

Alessia e tristă.

— Nu pot să te ispitesc cu un *panini*?

— Parcă a trecut o veșnicie de-atunci, zâmbește ea reținut.

— Chiar a trecut! râde el. Mie mi-e foame. Te rog, putem să ne oprim?
Alessia surâde larg.

— Bineînțeles. Nu vreau să-ți fie foame.

*

Alessia rămâne lipită de mine, cu mâna într-a mea, în timp ce ne îndreptăm spre stația de benzină de pe autostradă de la Sedgemoor. Cumpărăm pâine prăjită cu șuncă și brânză și cafea de la Costa Coffee, dar ne hotărâm să mâncăm și să ne bem cafeaua pe drum.

— Într-o zi, nu ți se va mai strânge inima când te vei afla într-o benzinărie, spun eu, încercând s-o liniștesc și deschizându-i portiera.

— Sper, răspunde ea, dar ochii ei mă urmăresc în timp ce ocolesc mașina și știu că nu se simte în siguranță.

Gândul acesta mă deprimă. Știam că acest lucru s-ar putea întâmpla dacă va fi expusă din nou trecutului ei recent și acelei îngrozitoare lumi interlope.

Va mai dura ceva, amice.

Mult.

Când urc la volan, pun paharul de cafea într-un suport, îmi scot sandviciul din ambalaj și mușc înfometat. Pornesc mașina și ies din parcare.

— N-ai apucat să-mi povestești despre ultima ta zi de curs. Cum a fost? întreb, cu gura plină, în timp ce untul mi se prelinge pe bărbie.

Râde văzându-mi mutra înainte de a-mi întinde un șervețel, iar hohotele ei îmi bucură inima.

— Cursul a fost foarte... ăăă... informativ. Vom vedea. Și mi-am făcut câteva prietene. În special, pe Tabitha.

— Asta-i grozav!

Cu coada ochiului, o privesc cum mușcă delicat din sandvici, părând gânditoare. Are șervețelul așezat corect în poală, iar asta mă face să zâmbesc. E o lady în toată regula.

— Cred că mă vor ajuta.

— Lecțiile?

— Da. Vreau să le dovedesc mamei tale și oamenilor ca ea că sunt demnă de tine și de... moștenirea ta.

Afirmația ei rostită cu blândețe mă lovește ca un pumn în stomac, trimițându-mi o undă de șoc până în străfundul sufletului.

La naiba!

Cred că Rowena i-a spus ceva cu adevărat urât și mârșav săptămâna trecută, iar biata mea soție a pus la inimă veninul acelor vorbe. Îmi amintesc ce a zis când eram toți trei la noi în salon, ceea ce a fost destul de neplăcut.

Ai nevoie de o femeie din clasa ta socială, o englezoaică, pentru a pricepe presiunile care vin la pachet cu titlul tău și cu poziția ta în societate. Cineva care să te ajute să-ți îndeplinești rolul pentru care te-ai născut și să te ajute să protejezi moștenirea noastră.

Senzația de ostilitate pe care am ajuns s-o asociez cu Rowena — și care face parte din viața mea de când mama ne-a abandonat, cu mult timp în urmă — îmi face rău. Strâng cu putere volanul. E un sentiment familiar — niciodată nu mă părăsește cu adevărat.

— Ești mai mult decât demnă de mine. În plus... murmur, încercând să-mi stăpânesc furia. Ești demnă de tot. Să nu crezi vreodată altceva, te implor! zâmbesc, încercând să-mi cer scuze în numele mamei. Rowena ți-a ținut un discurs îngrozitor. Nu pot decât să-mi cer iertare.

— Era supărată, Maxim! oftează ea. Crede că te-ai căsătorit cu o persoană inferioară ție... o străină, o săracă, iar ea venise să-și mărturisească... ăăă...

— Păcatele? spun rânjind răutăcios.

— A fost acolo ca să... ăăă... te liniștească. Ar trebui să-i ascuți povestea despre Kit. Uneori, femeile se pomenesc în... — înghite în sec — ...în situații dificile.

Inspir scurt. Soția mea dulce și miloasă îmi amintește adevărul crud al lumii în care trăim. *Și chiar știe despre ce vorbește. Chinurile ei îngrozitoare au adus-o la mine.*

Mă lasă fără cuvinte.

Iubita mea! Îi ia apărarea mamei.

Îmi dreg glasul.

— Cum e sandviciul? întreb, pentru că discuția devine apăsătoare.

Nu vreau să simt compasiune față de mama mea.

Ne-a părăsit.

A fost crudă cu soția mea.

— Delicios, șoptește ea și, când o privesc din nou, îmi dau seama că știe exact ce fac.

Evit subiectul. Fug cât pot de punctul nevralgic care e mama mea.

Frate!

— Ești prea amabilă cu mama. Dar mă voi gândi la asta, șoptesc și, pentru că nu vreau să discut despre maică-mea, pornesc din nou radioul.

Puțin după ora 5 după-amiază, când soarele apune, virez la dreapta la North Gatehouse și trec pe lângă țarcul pentru vite, intrând pe drumul nordic al domeniului. Alessia se apleacă în față pentru a admira pășunea din dreapta noastră. N-am mai fost pe-aici până acum.

— Aveți vaci!

— Vite. Da. Crescute organic.

— Sunt atât de frumoase!

Izbucnesc în râs.

— Sunt Devon.

Alessia îmi aruncă o privire, încruntându-se.

— Asta e rasa lor.

— Aha!

— Le poți vedea mai târziu.

— Dar nu și capre! zâmbește ea.

— Nu și capre, surâd eu din nou.

Alessia privește înainte și oftează când vede conacul Tresyllian. Grandoarea acestei case impresionează mereu pe toată lumea. Inclusiv pe mine. Brusc, simt o emoție în piept. Îmi aduc soția în ceea ce va deveni un adevărat cămin pentru ea, pentru copiii noștri și, sper, pentru copiii acestora.

La naiba!

Amice... Ia-o încet!

Ai gânduri care bat departe.

Gânduri emoționante.

Gata!

Le alung într-o clipă. Acest loc a fost refugiul meu și sper că și Alessia va fi fericită aici.

Ocolesc aleea, trec peste o grilă pentru vite, care ne cam zdruncină, trecem pe lângă vechile grajduri și ajungem la ușa bucătăriei, unde parchez.

Opresc motorul și mă întorc spre Alessia.

— Bine-ai venit acasă, nevastă!

Zâmbetul îi luminează fața.

— Bine-ai venit acasă, milord!

Ușa bucătăriei se deschide, iar Danny apare în prag, frângându-și mâinile de emoție. Bucuria i se citește în ochii albaștri strălucitori și în zâmbetul larg. Din spatele ei, Jensen și Healey, preaiubiții setteri ai lui Kit, ies valvârtej pe aleea cu pietriș, curioși să vadă cine a sosit.

Mă dau jos din mașină, iar câinii sar entuziasmați să mă vadă și cerșind un strop de atenție.

— Salutare, băieți. Salutare!

Îi mângâi pe amândoi în spatele urechilor. Iar ei își îndreaptă atenția și entuziasmul către Alessia, când vine lângă mine. Îi mângâie pe amândoi, puțin mai reticentă decât mine.

— Bine-ați venit acasă, milord, milady! spune bucuroasă Danny.

Danny bucuroasă! Nu se întâmplă prea des.

Dă mâna cu Alessia.

— Sunt atât de încântată să vă revăd, milady!

— Mulțumesc, Danny, răspunde soția mea. Te rog, spune-mi Alessia!

— Spune-i Alessia, Danny. Pentru numele lui Dumnezeu! o pup eu pe obraz, în semn de bun-găsit. Mă bucur să te văd!

— Și eu la fel, milord!

Mă mângâie pe față și, dacă nu mă înșel, are lacrimi în ochi.

Ah, nu merge așa!

— Maxim. Te rog! îi spun. Stați așa, am o îndatorire importantă de îndeplinit.

O iau de mână pe Alessia și o ridic în brațe, smulgându-i un țipăt de surprindere. Câinii țopăie de bucurie și încep să latre. Și, în loc să intru pe ușa bucătăriei, o strâng pe Alessia la piept și mă îndrept spre intrarea principală a casei.

— Ce faci? râde ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului meu.

— Te duc pe ușa din față, pe care o folosim foarte rar. Ar trebui să intrăm prin vestibul, dar toată lumea folosește ușa de la bucătărie, pentru că e partea cea mai primitoare a casei. Cu toate acestea, în calitate de nouă contesă, cred că ar trebui să intri în conac pe ușa principală.

Câinii sunt cu noi când mă uit în spatele meu, dar Danny a dispărut. Știu că se îndreaptă spre ușa din față, prin casă. Cotesc și merg pe cărarea mărginită de tei vechi, spre vechea ușa de la intrare încastrată în pridvorul spațios de piatră. Este un drum mai rapid pentru Danny, care deschide ușa veche de stejar. Alături de ea, Jessie, bucătăreasa noastră, și Brody, unul dintre lucrătorii de pe moșie, stau gata să ne întâmpine.

O duc pe Alessia în brațe înăuntru și o las jos în hol, în fața blazonului familiei mele și a personalului nostru.

— Bine-ai venit, contesă Trevethick!

Îi cuprind obraji în palme, o trag spre buzele mele și îi dau un sărut dulce care-mi răscolește sufletul.

Soția mea.

Aici. În sfârșit!

— Oooo! se aud la unison angajații, iar eu trebuie să-mi aduc aminte că nu suntem singuri.

— Bine-ați venit acasă, amândoi! Și felicitări! zice Jessie.

— Vă mulțumesc. Danny, Jessie, Brody, v-o prezint pe Alessia, contesă de Trevethick!

★

Alessia e copleșită de primirea neașteptat de călduroasă. Angajații — ba chiar și câinii — sunt încântați s-o cunoască. Danny și Jessie au plecat să facă „o ceșcuță de ceai“, iar Brody s-a dus să înlocuiască niște becuri pe undeva. Cățeii, sperând că vor primi ceva de mâncare, au plecat după Danny și Jessie.

Maxim și Alessia sunt singuri în holul din față, privindu-se. Din apropiere, bătăile ritmice ale unui ceas vechi sună senzual și implacabil.

— Cum ți se pare? întreabă Maxim, uitându-se vrăjit în ochii ei, și-i dă o șuviță rebelă de păr după ureche.

Atingerea lui blândă îi străbate tot corpul, trezind-o la viață.

— E frumos. Foarte frumos, șoptește ea, fără să-și poată desprinde privirea din ochii lui verzi, care se întunecă fixând-o.

— N-a trecut atât de mult timp de când am fost aici.

— Nu. Dar era într-o altă viață.

— Era, murmură el și-și trece degetul mare peste buza ei inferioară, provocându-i un delicios impuls electric în jos, prin mușchi, tendoane și oase și prin toate țesuturile moi.

E atât de excitant!

— Cunosc privirea asta, spune el, cu un geamăt ușor.

— Și eu ți-o cunosc.

Alessia simte atracția. Dorința care îi unește. Electrică. Magică. Alchimia lor specială.

— Hai să mergem în pat, șoptește Maxim, cu ochii întunecați de poftă trupească și promisiuni nerușinate.

Cum ar putea Alessia să reziste? De ce ar vrea să reziste?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

El zâmbește, o ia de mână și o duce spre scara enormă, cu vulturi cu două capete în vârful pilonilor.

— Ne luăm la întrecere? o provoacă Maxim cu un zâmbet ghiduș și o ia la goană pe trepte, urcând câte două deodată.

Alessia îl urmează, încercând să nu râdă de purtarea lui copilăroasă.

El o așteaptă în vârful scărilor, cu părul ciufulit și un zâmbet insinuant.

— Ești nerăbdător? îl tachinează Alessia, gâfâind, iar el râde și sare brusc spre ea, prinzând-o de coapse și suind-o peste umărul lui, făcând-o să scâncească și să chicotească.

— Să fii sigură! exclamă el și o plesnește peste fund înainte de a se îndrepta pe coridor spre dormitor, Alessia zbatându-i-se pe umăr.

Din fericire, dormitorul nu e departe. Acolo, el o lasă jos și cei doi se privesc reciproc, sorbindu-se din ochi, zâmbind îmbătați de dorință.

— Te iubesc, șoptește el și se apleacă spre ea, sărutând-o pe buze, apoi își încolăcește încet brațele în jurul ei și o trage la piept.

Se sărută. La nesfârșit. Gustând și tachinându-se. Pierzându-se în atingerea limbilor, buzelor și dinților lor. Mâinile ei se înfig în părul lui castaniu și lucios, în timp ce ale lui îi cuprind ceafa și-i coboară pe spate. O aduce și mai aproape de trupul său, până când Alessia îi simte erecția.

— Ai un gust foarte bun! zice Alessia când se opresc să respire.

— Și tu la fel, iubito. Și tu la fel. Te doresc atât de mult! Dar, pentru o clipă, vreau doar să te țin în brațe. Aici. Acum.

O strânge în brațe și-și sprijină fruntea de a ei.

Ea zâmbește, recăpătându-și suflarea, și rămân unul în brațele celuilalt, neclintiți.

Se sprijină unul pe celălalt.

Se susțin unul pe celălalt.

— O, Maxim! Te iubesc, șoptește ea. Mai mult decât vei ști tu vreodată.

— Dar *știi*.

Însă dragostea ei, recunoștința ei, dorința ei nu pot aștepta prea mult.

— Te doresc, șoptește ea, întinzându-se spre Maxim și trăgându-i pulloverul peste cap.

Apoi îi smulge cămașa din pantaloni și începe să-i descheie nasturii.

★

Stau cât pot de calm, dat fiind că-mi vine să sar pe soția mea.

Acum.

Și o las să mă dezbrace. E la fel de înnebunită de dorința ei ca și mine. Mă mănâncă degetele să-i scot hainele, dar deocamdată îmi hrănesc fierbințeala sângelui doar privind-o.

Își strecoară mâna în blugii mei și-mi desface nasturele.

— E rândul tău, îi spun, oprind-o, și-i dau jos puloverul.

Apoi îngenunchez la picioarele ei, scoțându-i pe rând cizmele și șosetele. Mă ridic în picioare și, sub privirea ei lacomă, îmi scot pantofii și ciorapii.

Gata! Sunt pregătit.

Foarte pregătit.

— Dă-ți jos blugii! Acum! îi șoptesc.

Alessia oftează și, fixându-mă cu ochii ei negri, face un pas înapoi, își desface încet blugii și își coboară foarte încet fermoarul.

Mă ține în suspans!

Apoi se mișcă lasciv, legănându-și fundul superb dintr-o parte în alta, trăgându-și blugii în jos și abandonându-i pe podea.

Frumoasa mea soție rămâne în fața mea în lenjeria intimă din dantelă.

Și îmi îngădui un scurt răgaz pentru a admira priveliștea.

E superbă.

Își desface sutienul, îl aruncă spre mine și izbucnește în râs când îl prind între degete. Apoi își dă jos chiloții.

— Ești atât de frumoasă, Alessia!

— Acum tu, spune ea cu o privire pătimașă și extrem de sexy.

— Da, milady.

Îmi scot repede blugii și lenjeria intimă, eliberându-mi erecția pregătită de acțiune.

Alessia zâmbește și face un pas înainte, luându-mi scula în mână.

E rândul meu să gem.

Ce degete reci are!

— Ah!

Alessia râde, râd și eu.

— Ajunge! zic, prinzând-o de talie ridicând-o. Înfășoară-ți picioarele în jurul meu, iubito!

Ea se supune, iar eu, ținând-o în brațe, mă îndrept spre patul nostru și o întind acolo, culcându-mă între coapsele ei.

— Prima dată aici. Ca soț și soție, șoptesc, brusc conștient de un sentiment al trecutului, sau al moștenirii, sau al unui alt lucru, care ne depășește în măreție și importanță.

Ea mă privește și îmi dă ușor laoparte părul de pe frunte.

— Soțul meu, murmură ea, iar cuvântul acela îmi ajunge direct în zona intimă.

La naiba!

Vreau să fiu înăuntrul ei. Îi trec o mână peste trup, îi ating sfârcul, care se excită bucuros de atenția primită, și apoi cobor mai departe, dezmierdând adânciturile și rotunjimile pielii ei, până la abdomen și sex. Încet, introduc un deget în miezul ei umed, cald și primitor, iar șoldurile ei se ridică, întâmpinându-mă și împingându-se în mâna mea, căutând orgasmul.

Ah, scumpa mea!

Îmi retrag degetul și o pătrund ușor. O sărut, mângâindu-i buzele cu limba. Trupul ei se ridică pentru a-l întâlni pe al meu. Își înfășoară brațele

și picioarele în jurul meu. Mă ține strâns. E amețitor.

Și nu mai pot rezista.

Încep să mă mișc.

Cu forță.

Cu viteză.

Savurând trupul femeii care este soția mea.

O înnebunesc, iar unghiile ei îmi zgârie spinarea.

În timp ce mă pierd în ea, sper să lase urme pe mine.

Sunt al ei.

E a mea.

Pentru totdeauna.

— Maxim, strigă ea în timp ce-și dă drumul.

Mă dezlănțui și eu, ajungând la orgasm înăuntrul singurei femei pe care am iubit-o vreodată cu adevărat.

Soția mea.

Capitolul douăzeci și opt

Alessia ia o pauză de la piesele pe care le repetă pentru audiție și-l privește pe Maxim de la ferestrele grandiosului salon de muzică. Acesta urcă încet pe alee împreună cu Michael, administratorul proprietății. Maxim poartă o haină lungă și cizme de cauciuc, ținând în mână un baston. Au o discuție profundă, probabil despre distilerie, proiectul de suflet al lui Maxim. De-abia așteaptă s-o pună pe picioare.

În spatele lui, Healey și Jensen ȝopăie de-a lungul aleii, oprindu-se să adulmece și să-și marcheze teritoriul, așa cum fac câinii. Chiar și de aici, Alessia își poate da seama că cei doi câini sunt încântați să-l însoțească pe soțul ei. Îl adoră.

Așa cum îl adoră și ea.

Maxim și Michael râd de ceva ce spune acesta din urmă și Alessia se bucură din toată inima să-și vadă soțul atât de fericit. Aici e locul căruia Maxim îi aparține. Arată din cap până-n picioare ca un stăpân al conacului și e mult mai relaxat aici, în Cornwall, decât la Londra. Și cine l-ar putea condamna pentru asta? Ritmul vieții e mai lent și-i amintește tinerei din ce în ce mai mult de țara ei natală.

Pe pășunea de lângă ei, căprioarele se adună la adăpătoare. Maxim se oprește să admire turma alături de Michael.

Alessia aude niște pași.

— Ah, ce plăcere este să te ascult cum cânți, milady! spune Danny. Ți-am adus ceva de băut.

Așază o tavă cu o cafetieră mică, o ceașcă și o farfurioară pe masa de lângă ea.

— Mulțumesc.

— Lordul a avut întotdeauna o slăbiciune pentru căprioare, murmură ea, aruncând o privire pe fereastră.

Alessia dă din cap.

— Ultima dată când am fost aici, am văzut una pe drum. De fapt, un cerb mare. S-a oprit chiar în fața noastră.

— Da? Ei bine, e uimitor! zice Danny părând șocată.

— De ce te miră asta?

— Nu ți-a spus Maxim?

— Nu.

— Despre legendă?

Alessia scutură din cap.

— Ah, băiatul ăsta, se amuză Danny. Legenda spune că prima contesă, Isabel, a întâlnit un cerb în pădure, la scurt timp după nunta ei cu primul dintre conți. Cerbul i-a vorbit și i-a spus că, dacă familia ei va avea grijă de turma sălbatică, atunci va fi binecuvântată cu o viață lungă și mulți copii. Și exact asta s-a întâmplat. Domeniul Trevethick e de mult timp

refugiu pentru cerbi și căprioare. Se consideră că aduc noroc. De aceea cei doi cerbi apar pe blazonul familiei. Protejează domeniul și familia, milady.

— Nu știam acest lucru. Nu sunt... ăăă... vânați?

— Nu mai sunt! clatină Danny din cap. De secole întregi. Sunt sacrificați cu blândețe o dată la doi ani pentru a nu se înmulți peste măsură. Iar carnea e foarte prețuită pe-aici. Obiceiul ăsta face ca turma să fie puternică, iar cât timp turma va fi puternică, la fel vor fi și cei din familia Trevelyan și conții de Trevethick.

Alessia nu știe ce să spună, dar un fior de speranță privind viitorul — un viitor pentru ea și pentru soțul ei — o înfioară. La urma urmei, cerbul pe care l-au văzut când Maxim a dus-o să tragă cu arma păruse că-i ieșise în întâmpinare. Îi zâmbește lui Danny.

— E semn bun, milady. Familia Trevelyan e responsabilă pentru bunăstarea domeniului, a satului, a pădurilor, a câmpiilor și a pășunilor din jurul acestuia. Terenul lor se întinde pe multe mii de acri. Iar ei și întreaga lor familie l-au păstrat unit și înfloritor încă din anii 1600. Fie ca așa să continue și de-acum înainte!

Danny surâde, la rîndul ei.

— Acum, după ce ți-ai băut cafeaua, mă întrebam dacă nu cumva dorești să vezi apartamentele private și mansarda — deși acel etaj e rezervat în principal angajaților și depozitării.

— Ba da, mi-ar plăcea. Mulțumesc, Danny.

Alessia a savurat turul conacului, făcut în detaliu de menajeră. Danny i-a prezentat și un istoric complet al fiecărei încăperi deschise — nu toate sunt — și al locului ocupat de aceste încăperi în această casă enormă. I-a făcut cunoștință cu majoritatea angajaților, care, până acum, au fost amabili și concilianți. Alessia o admiră din ce în ce mai mult pe femeia care asigură buna funcționare a întregii case. Și se simte în siguranță în prezența ei — la urma urmei, Danny a fost cea care a avut grijă de ea după ce a fost cât pe ce să fie răpită de Dante și Ylli.

Și e evident că-l adoră pe Maxim... dar și el pe ea. Pare mai grijulie decât propria mamă...

Alessia!

Încearcă să nu se gândească la Rowena cu ostilitate, dar uneori îi este imposibil. Pentru a compensa gândurile ei neplăcute, ar putea mai degrabă face ceva pentru a ajuta la repararea relației dintre soacra și soțul ei.

Dar ce anume?

— Și apoi mai e decizia extrem de importantă de a-l muta pe lord în dormitorul contelui și pe tine în camera contesei, zice Danny abătând-o pe Alessia de la gândurile ei.

— Camera contesei?

— Da. Fiecare dintre voi are aici propriul apartament.

Dormitoare separate! Apartamente separate!

— Uneori e bine să ai o cale de scăpare, milady, spune Danny, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

O cale de scăpare? Alessia nu înțelege ce înseamnă asta. Nu-i place cum sună și nici ideea de a dormi în altă parte.

Oare asta vrea Maxim? Să doarmă fără ea?

Ca în vechea tradiție albaneză Gheg! Gândul o deprimă imediat.

— Ah, milady! Nu va fi așa, spune Danny. Ți arăt după ce-ți bei cafeaua.

Michael și cu mine inspectăm mașinile din vechile grajduri — aceste vehicule clasice, de epocă, erau mândria și bucuria lui Kit. Aproape că-l pot vedea venind spre mine în salopeta lui murdară, cu mâinile murdare de ulei și mirosind a soluție de curățat. Avea șapca de pânză pe cap, o cârpă unsuroasă îi ieșea din buzunar și era al naibii de fericit.

Hei, Rezervă, ai chef de o tură cu Ferrariul ăsta?

Adora locul acesta.

Își adora mașinile.

Mie nu-mi plac atât de mult. Dar nici nu mă deranja să mă urc la volanul unuia dintre acești bolizi.

Și acum trebuie să mă hotărâsc ce să fac cu mașinile.

— Ai dreptate, Michael. Clădirea asta ar fi mult mai potrivită pentru distilerie. E mai sigură, mai aproape de casă, există loc pentru extindere, iar aceste grajduri vechi sunt în stare mai bună decât hambarul de pe pășunea din nord.

— Singura problemă sunt mașinile.

— Va trebui să le vând. Nu am nevoie de toate.

Michael îmi aruncă un zâmbet mâhnit. Știu că vânzarea lor i-ar fi frânt inima lui Kit, dar el nu mai e printre noi.

— O să păstrez Morganul, iar de restul voi scăpa. O voi întreba pe Caroline dacă vrea vreuna dintre ele, dar mă îndoiesc. Mașinile erau pasiunea lui Kit, nu a ei.

— Da, milord.

Revin în casă prin vestibul, în timp ce Michael se întoarce la birou. Am avut o dimineată plină și acum sunt gata să iau prânzul. Michael a tot laudat virtuțile agriculturii regenerative. Aparent, e următorul nivel în domeniul culturilor ecologice. Mi-am propus să mă documentez, ca să văd despre ce e vorba.

O găsesc pe Alessia în salonaș, așezată la masa pregătită pentru prânz. Își ridică privirea din cartea pe care o citește, un volum de Daphne Du Maurier, cu o expresie neliniștită.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, luând loc vizavi de ea.

— Vrei să dorm în altă parte?

— Poftim? Nu. Despre ce este vorba?

— Danny mi-a vorbit despre camerele separate.

— Ah!

Mi-a picat fisa.

— Nu prea cred că vreau să stăm în camere separate. Tu vrei?

— Nu. Vreau să stau cu tine.

— Mă bucur să aud asta, izbucnesc eu în râs. Putem dormi unde vrem. Camera contelui a fost a tatălui meu și a fratelui meu.

Ridic din umeri. N-am niciun chef să mă mut acolo.

— Iar în ceea ce privește apartamentul contesei, asta depinde de tine. Nu e departe de dormitorul meu, iar acolo există un dressing care ți-ar putea fi util. Nu trebuie să dormi acolo. Aș prefera să dormi cu mine. Doar să nu te deranjez cu sforăitul.

Ea oftează ușurată și râde.

— OK. Așa mă gândeam și eu. În plus, tu nu sforăi.

— Cred că știu ce putem face în această după-amiază, schimb eu subiectul.

— Da?

Alessia își înclină capul, cu o privire poznașă, și știu că se gândește la sex. Râd din nou.

— Nu. Am de gând să te învăț să conduci.

— Să conduc! Eu?

— Da. N-ai nevoie de permis pe un domeniu privat. Putem lua Defenderul, sau poate un alt vehicul mai mic, și te voi învăța.

Danny intră în salon, ținând în mână două platouri.

— Prânzul, milord.

Îmi dau ochii peste cap.

— Maxim. Țsta e numele meu.

— Maxim, milord, se corectează Danny, punând platourile pe masă. Salată Niçoise în varianta din Cornwall.

— Varianta din Cornwall? întreb intrigat, examinând farfuria din fața mea.

— Cu sardine, milord, în loc de anșoa.

— E-n regulă, atunci, râd eu.

— Ușor, apasă ușor pe accelerație și dă drumul ambreiajului, îi spun Alessiei.

Ne aflăm în Defenderul pe care Danny îl conduce de obicei pe proprietate. E vechi, dar încă-și face treaba.

Alessia se agață de volan de parcă ar fi colacul ei de salvare și scoate involuntar limba, pentru că se concentrează intens. Mașina se smucește brusc înainte și se împotrivește, iar Alessia apasă pe frână.

Sunt aruncat în față și simt cum centura de siguranță îmi spintecă pieptul.

— Eiii!

Alessia trage un șir de înjurături în limba ei maternă, ceea ce nu am mai auzit-o făcând până acum.

Nu e deloc mulțumită.

— E-n regulă, o consolez. Trebuie să găsești punctul ideal al ambreiajului când se cuplează motorul. Trebuie să apeși un pic mai mult pe accelerație. Ia-o ușor! Avem toată după-amiaza la dispoziție. Nu e nicio problemă, durează ceva timp până înveți să conduci.

Îmi aruncă o privire rapidă și hotărâtă și pornește din nou motorul.

Iubita mea nu se lasă păgubașă.

— Nu te grăbi! Bagă-n viteza întâi, murmur eu.

Se luptă cu schimbătorul de viteze și mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să alegem o mașină mai ușoară.

La naiba, dacă poate s-o conducă pe asta, poate să conducă orice.

— OK. Inspiră adânc! Poți s-o faci!

Toate angrenajele scrâșnesc în timp ce ea o bagă în viteză și turează motorul din nou.

— Ușurel. Nu călca prea mult accelerația!

Se încruntă din nou la mine, iar eu tac, pentru că mi-e teamă c-o să-mi smulgă vreun membru. Nu am învățat niciodată pe nimeni să conducă, iar eu am învățat aici, pe moșie, când aveam cincisprezece ani. A fost una dintre ultimele îndatoriri pe care tatăl meu le-a îndeplinit înainte de a muri. Era calm și liniștit, bun și răbdător... și țin mult la această amintire. A fost un profesor grozav.

Vreau să fiu și eu la fel pentru Alessia.

Înaintăm cu viteza melcului.

Da! strig în sinea mea, ca să nu-i distrag atenția Alessiei, și intrăm pe pietrișul din spatele grajdurilor.

— Bine, acum într-a doua. Ambreiaj. Viteza a doua. Ridică piciorul de pe ambreiaj!

Scoate din nou limba și schimbă ușor într-a doua, lăsând Defenderul să prindă puțină viteză.

— Foarte bine! Bravo! Ia-o ușor. Mergi drept spre porți. Așa. Super!

Alessia se îndreaptă cu grijă spre stâlpii porții de lângă țarcul de vite.

— Intrăm pe alee. Continuă să mergi!

Ea trece — cu succes — printre stâlpii porții și se îndreaptă spre alee. Un zâmbet larg îi înflorește pe față, de-a dreptul molipsitor.

— O să reușești. Ține-ți ochii la drum!

Continuă să conducă încet, dar hotărât, pe alee, concentrându-se intens; scoate limba din gură din când în când.

E extrem de sexy.

Dar nu e momentul să-i spun asta. Și nici să mă gândesc la asta — îmi abate atenția.

— Te descurci foarte bine. Dar ai grijă, s-ar putea să fie căprioare pe alee. Ar trebui să se dea laoparte când aud cum huruie rabla asta. Nu vrei să lovești vreuna. Kit a făcut-o. Odată...

Rahat!

Și uite ce a pățit!

La naiba!

Îmi dreg glasul, alungându-mi durerea, dar îmi amintesc că există o legendă despre căprioarele de pe moșie, pe care am uitat-o. Trebuie să încerc să mi-o aduc aminte și să i-o povestesc Alessiei.

— La capătul aleii de lângă poarta de nord o luăm la stânga, la răscruce. Ia-o pe-acolo, ca să facem un tur al domeniului.

Alessia e amețită de încântare. Nu-i vine să creadă că a reușit să clintească din loc tancul pe care-l conduce. Dar, mai presus de toate, se bucură pentru că nu vrea să-l dezamăgească pe Maxim. Soțul ei pare să creadă că ea poate face asta.

Și astfel reușește.

Încrederea lui în ea e de-a dreptul emoționantă.

Virează și zărește poarta de lângă țarc, acolo unde drumul se desface în trei direcții.

Se panichează pentru o clipă.

Care e stânga?

O, Zot!

În loc să vireze, frânează brusc, aruncându-i pe amândoi în față și oprind mașina.

— Îmi pare rău! spune ea repede.

— Nu-i nimic. Nu trebuie să-ți ceri scuze. Ți-ai amintit de frână și ai oprit mașina. Ăsta e cel mai important lucru. Nu știi care e stânga?

Alessia râde, mai mult forțat decât amuzat.

— Nu. M-am derutat.

— Nu-i nimic. Puteai s-o iei pe oriunde. Toate astea sunt terenurile noastre. Oprește motorul! Lasă-l în punctul mort. Trage frâna de mână!

Alessia urmează instrucțiunile lui Maxim și inspiră profund.

Poate face asta!

— Vrei să încerci din nou?

Ea încuviințează dând din cap, iar Maxim arată cu mâna înainte.

— Haide!

Ea pornește motorul, iar acesta huruie. Apasă ambreiajul, vrând să-i arate cine e șeful, și împinge maneta în viteza întâi. Motorul scrâșnește îngrozitor. Alessia îi aruncă o privire piezișă lui Maxim, care se crispează, așa că-și îndreaptă din nou ochii la drum și atenția spre turația motorului, luând piciorul de pe ambreiaj, eliberând frâna de mână... și pleacă din nou de pe loc.

Fără să mai piardă timpul!

Alessiei îi vine să țipe de bucurie.

Întoarce volanul greu, iar mașina virează încet spre stânga și înaintează pe alee.

— Acum, viteza a doua? spune Maxim cu blândețe.

Ea dă din cap și schimbă viteza, menținând mașina în mișcare. Trec pe lângă un câmp, iar Alessia îl zărește pe Jenkins pe un tractor care trage o remorcă. Acesta le face semn, la care Maxim îi răspunde, dar Alessia își ține mâinile strâns pe volan. Pe măsură ce înaintează de-a lungul aleii, Maxim continuă s-o susțină, vorbindu-i calm.

E foarte multumit.

Alessia zărește o altă poartă și încetinește, apropiindu-se de ea. De dincolo de aceasta, un scuter le tâșnește în față și le taie calea. Șoferul poartă pantaloni negri și cizme de aceeași culoare, iar în spate are un coșuleț în care pare să călătorească un mic pasager blănos. Alessia

frânează brusc în timp ce scuterul trece în viteză mai departe, dar, de data asta, nu îneacă motorul!

Bravo, Alessia!

— La naiba! E părintele Trewin! exclamă Maxim. Merge cu viteză prea mare. Cred că numai voia lui Dumnezeu l-a ținut până acum viu și nevătămat. Hai să ne ținem după el!

Alessia îl ascultă și accelerează ca să-l prindă din urmă.

— Ușurel, o avertizează Maxim, iar ea încetinește din nou. O să ne întâlnim cu el acasă. Probabil că a venit să ne felicite. Sau să mă certe că nu am fost ieri la biserică. Probabil, amândouă.

Alessia oprește lângă părintele Trewin, care-l scoate pe Boris, terrierul său Norfolk, din coșul aflat în spatele scuterului. Jensen și Healey așteaptă cu nerăbdare să se joace, dând bucuroși din coadă.

Mă dau jos din mașină, o ocolesc pentru a-i deschide ușa Alessiei și mă întorc să-l salut pe părintele Trewin.

— Maxim, milord! Felicitări pentru căsătorie. Ce mai faci?

Îmi strânge mâna cu fermitate.

— Bine. Mulțumesc, părinte. Pot să ți-o prezint pe soția mea, Alessia, contesa de Trevethick?

— Lady Trevethick, ce plăcere să vă întâlnesc din nou!

— Părinte Trewin, ce mai faceți?

Alessia dă mâna cu acesta.

— Doriți să intrați la un ceai?

— Cu plăcere.

Părintele ne zâmbește larg și binevoitor — este surâsul rezervat enoriașilor.

Trecem prin vestibul și ajungem în coridorul de vest, unde ne întâmpină Danny.

— Bună ziua tuturor, ne salută aceasta. Cum e mașina, milady?

— E un adevărat tanc! spune Alessia, surâzând. Dar am reușit s-o fac să meargă.

— Mă bucur să aud asta.

— Putem să bem un ceai? întreabă Alessia.

Danny zâmbește.

— Da, milady. În salonul de vest?

Alessia se uită la mine, iar eu încuviințez.

— Da, te rog.

— Nu te-am văzut la slujba de duminică, spune părintele Trewin după ce luăm loc.

La naiba! Știam eu. O să-mi țină o predică.

— Da. A trebuit să mă ocup de multe treburi de când am venit, mormăi eu, disperat să schimb subiectul.

Mă aplec și-l scarpin pe Boris după urechi, întrebându-mă pe unde umblă Jensen și Healey.

— Și să-i arăt soției mele proprietatea.

— Ei bine, milord, așa cum am mai spus, noi conducem prin exemplu. Poate că duminica următoare poți citi ceva din Biblie.

Poftim?

Îmi dreg glasul.

— Sigur. Aș fi încântat.

Ce mincinos!

— Fratele tău a fost un susținător fervent al bisericii.

Bunul Kit! Ce zelos! Zâmbesc, cu un nod în gât.

Acesta era Kit — contele perfect. Nicidecum eu.

Nicidecum eu. Ce ironie!

— Vrei să alegi tu predica? întreb.

— Firește. Ne-am putea aștepta s-o vedem acolo și pe lady Trevethick?

Își îndreaptă ochii mici, ca niște mărgele, spre soția mea. Alessia zâmbește, dar mă fixează cu privirea, implorându-mă să-i sar în ajutor.

— Alessia e albaneză, unde religia a fost scoasă mulți ani în afara legii. Dar familia ei e catolică. Noi fiind anglicani, sunt sigur că nu va fi o problemă.

— Suntem o biserică deschisă, milord, și ospitalieră cu toți credincioșii.

— Desigur, voi fi acolo, spune Alessia.

Danny intră în încăpere și pune o tavă cu cești și farfurii pe masa din fața Alessiei. Îi face un semn din cap și apoi pleacă.

— Dorești ceai, părinte Trewin? întreabă Alessia.

— Da, te rog, contesă.

Părintele îi răspunde Alessiei folosind titlul nobiliar al acesteia, dar ea nu pare debusolată. Ia ceainicul și toarnă într-o ceașcă, folosind strecurătoarea pe care i-a adus-o Danny, și îi întinde părintelui Trewin ceașca, farfurioara și lingurița. Îi oferă acestuia lapte și zahăr, apoi îmi toarnă și mie, dându-mi ceașca și farfurioara.

Le iau, ascunzându-mi un zâmbet. A învățat cum să servească ceaiul. Așa cum se cuvine.

— Mulțumesc, dragostea mea!

Îmi aruncă un zâmbet poznaș înainte de a se servi și ea, iar eu știu că știe că știu că-și pune în aplicare cursurile de bune maniere.

Nu a făcut nicio greșală.

Mă așteptam la mai puțin din partea ei?

E uimitoare. Și adorabilă.

Cu atât mai mult cu cât știu că a făcut asta pentru mine.

Și poate pentru ea însăși.

Îmi îndrept atenția spre invitatul nostru, care e pe deplin conștient de faptul că eu și Alessia ne zâmbim unul celuilalt cu gura până la urechi. Se înroșește ușor în obraji, în timp ce se uită ba la mine, ba la soția mea.

Da. Suntem îndrăgostiți.

Obişnuiește-te cu asta!

Ceea ce-mi readuce aminte...

— Părinte Trewin, speram că eu și Alessia ne vom căsători din nou în Marea Britanie, pentru că ne-am întors acasă, dar am fost informat că nu

e posibil. Prin urmare, ne dorim o slujbă de binecuvântare la biserică. Pentru a avea ocazia să sărbătorim și aici. Poate la vară?

— E o idee splendidă. Bineînțeles că se poate. Aș fi încântat.

*

Alessia îl însoțește pe părintele Trewin până la scuter. Este evident că el e încântat de atenția ei, iar ea cred că are un nou admirator. Mă îndrept spre birou pentru a pune pe hârtie câte ceva din proiectul cu distileria, pentru a găsi un agent care să vândă colecția de mașini a lui Kit și pentru a mă documenta despre noua pasiune a lui Michael — agricultura regenerativă.

Soarele e la asfințit când îmi ridic privirea din calculator. Capul îmi zvâcnește din cauza mulțimii de date pe care le-am citit despre agricultura durabilă. Mă sprijin de spătarul scaunului și privesc în jur pentru a-mi alunga oboseala din ochi.

N-am mai fost aici de la moartea lui Kit. Când Oliver mi-a vorbit despre spargerea de la Chelsea Embankment, iar înainte de asta am vizitat moșia pentru prima dată în calitate de conte, am stat aici și am vorbit pe rând cu angajații proprietății.

O melodie discretă plutește de-a lungul coridoarelor dinspre sala de muzică; Alessia e la pian, exersând piesele pentru audiție. Încercând să deslușesc ce cântă, privirea mea se plimbă de-a lungul biroului care le-a aparținut cândva fratelui și tatălui meu. Sunt lucruri care-mi amintesc de amândoi: borcanul de ceai din perioada georgiană al tatei, în care ținea agrafe de hârtie și alte prostii de genul ăsta, două mașinuțe Bugatti de epocă, din anii 1960 — erau ale tatei, dar îmi amintesc că-l lăsa pe Kit să se joace cu ele. El și Kit împărtășeau pasiunea pentru mașini.

Erau foarte apropiați.

Iar eu acum îi voi scoate la vânzare îndrăgita colecție.

Kit. Îmi pare rău, amice!

Deschid cutia de ceai, mai mult din nostalgie decât din curiozitate, încercând să-mi amintesc mai bine de iubitul meu tată.

Descopăr un mic set de chei așezat deasupra unei chei mai mari, despre care știu că este pentru seif.

Seiful!

Poate că aici sunt laptopul, telefonul și jurnalul lui Kit, care sunt de negăsit.

Iau cheia, mă ridic și deschid dulapul mare de lemn, încastrat în perete, care odinioară avea în el farfurii și cești și unde acum se află vechiul seif Cartwright & Sons. Cheia mai mare se potrivește, iar eu o deschid, găsind acolo laptopul lui Kit.

Dar nu și telefonul, nici jurnalul.

Există, de asemenea, diverse hârtii pe care nu am energia necesară să le parcurg acum. Scot laptopul și-l așez pe birou. Poate că jurnalul său se află prin vreun sertar.

Încerc unul dintre sertare, dar e încuiat.

O cheie din setul găsit se potrivește și deschid încet sertarul. Acolo, în toată splendoarea sa, se află jurnalul vechi, legat în piele maronie, al lui Kit și iPhone-ul, descărcat.

Ignor telefonul și laptopul, pentru că probabil sunt parolate, așa că voi avea nevoie de ajutorul unui specialist pentru a le debloca.

Jurnalul e obiectul care-mi va răspunde la întrebări.

Mă înfior în timp ce-l scot din sertar — îl iau cu smerenie, cu ambele mâini — și-l așez peste laptop. Mă uit la el un minut întreg înainte de a-mi lua inima în dinți și de a-i invada intimitatea. Încet, cu mâinile ușor tremurânde, desfac legătura de piele jerpelită și îl deschid, fix la ultima însemnare.

2 ianuarie 2019

La naiba! La naiba! La naiba!

De o mie de ori la naiba!

Sunt terminat!

Nenorocita de Rowena!!!

Întâi soția mea, acum și mama!!!

Capitolul douăzeci și nouă

Fiecare firicel de păr de pe corp mi se zbârlește din cauza șocului, citind și recitind însemnarea.

Întâi soția mea, acum și mama!!!

Cuvintele îmi răsună în creier, ca alarma inconfundabilă a trădării.

Soția mea? Caroline?

Vinovăția mă copleșește cu forța unui tsunami.

Dar... Dar... noi... noi... Kit era mort când eu și Caro ne-am tras-o prima dată. Nu m-am atins de ea cât timp au fost împreună.

Nici măcar o dată.

Înainte ca ei să fie împreună, da. Dar... nu cât timp au format o pereche.

Întâi soția mea!

Caroline avea o aventură? Și el a aflat?

De asta nu i-a lăsat nimic în testament?

Ar avea logică. Mereu mi s-a părut un lucru șocant și premeditat. Iar Caroline a fost furioasă la început... dar a acceptat cu ușurință faptul că a fost exclusă de la moștenire.

Era conștientă că el știa?

Oare Kit i-a reproșat asta?

Probabil că da — testamentul său a fost modificat anul trecut, în septembrie.

Dar o aventură cu cine? Cu o singură persoană? Cu două? Cu mai multe?

La naiba! Săracul Kit!

Mă gândesc la Crăciunul petrecut în Caraibe. Nu era niciun semn de nefericire conjugală între ei. Sau poate că nu l-am observat eu, fiind prea ocupat să mi-o trag cu turistele americane.

Ah, la naiba!

Răspunsul e probabil notat undeva, în aceste pagini.

Să îndrăznesc să mă uit?

Vreau oare să știu?

Cineva bate la ușă, făcându-mă să tresar. Închid jurnalul și, instinctiv, mă aplec peste el pentru a-l ascunde de privirile indiscrete. Apare Danny, iar eu probabil că arăt vinovat din cap până-n picioare, pentru că ea nu mi spune de ce se află acolo.

— Te simți bine, milord?

— Da. Sunt bine. Ce este, Danny?

— Contesa s-a dus cu Jenkins la oi. Nu a dorit să te deranjeze. Dar voia să dea o mână de ajutor. Avem douăzeci și șapte de oi care fată în această perioadă.

— Foarte multe!

— Da, milord.

— Dar e de-abia începutul sezonului!

Mă încrunt — sunt prea multe în același timp.

— Mai bine m-aș duce și eu să dau o mână de ajutor.

Mă ridic de la birou, luând cu mine jurnalul lui Kit. Nu vreau ca vreo privire indiscretă să-l găsească; și, dintr-un capriciu, iau aparatul Leica M6 pe care l-am adus de la Londra și verific automat dacă are film în el.

— Atunci voi întârzia cu cina, milord.

— Bine, îți mulțumesc. Nu am idee la ce oră ne vom întoarce.

Alessia merge cu Jenkins în Defender, în timp ce acesta înaintează cu viteză pe una dintre alei, în întuneric. Marginile înalte, pline cu mărăcini și iarbă, par să iasă direct din beznă, așa că Alessia se bucură că nu e ea la volan. Jenkins o privește, încruntat și îngrijorat.

— Milady! strigă Jenkins ca să acopere huruitul motorului.

— Alessia.

— Da. Trebuie să te întreb...

Cuvintele lui se pierd brusc, ca și cum ar fi nepoliticos să spună mai mult.

— Ce e, Jenkins?

El își drege glasul.

— Ești... ești cumva grea?

Alessia se încruntă. *Cum adică să fie grea? Ce înseamnă asta?*

Jenkins se trage jenat de o ureche.

— E posibil să fii... să fii însărcinată, milady?

Alessia simte cum îi iau foc obrazii și speră ca acest lucru să nu fie evident în întunericul din mașină.

— Nu! exclamă ea. De ce... de ce mă întrebi așa ceva?

Umerii i se pleoștesc în timp ce Jenkins se relaxează vizibil.

— Nu. E un lucru bun, milady. Nu e bine ca femeile însărcinate să se afle în apropierea mieilor.

— O, da. Înțeleg. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, milady. Am uitat să întreb mai devreme.

Alessia îi aruncă un zâmbet.

— Știu că femeile însărcinate nu trebuie să stea pe lângă oi sau capre.

— Capre?

— Da, râde ea. În locul de unde vin eu avem capre.

Jenkins virează pe lângă o clădire imensă, iar Alessia își dă seama că e un grajd. Parchează lângă o ușă de oțel, unde se află alte trei mașini.

— Am ajuns, spune el. O să te bucuri că te-ai îmbrăcat bine.

În grajd e răcoare; aici sunt o sută de oi sau chiar mai multe. Câteva behăie zgomotos, în chinurile nașterii — acestea au fost separate în țarcuri mai mici, departe de turma gestantă. Printre împrejmuiri, câțiva miei nou-născuți sunt deja mângâiați și linși de mamele lor, în timp ce caută lapte din ugerile proeminente. Câțiva lucrători de pe moșie sunt ocupați să aducă pe lume alți miei.

Ajung la timp pentru a-l vedea pe unul dintre angajații fermei, pe care Alessia nu l-a cunoscut încă, cum ajută la fătarea unui miel. Purtând mănuși chirurgicale, acesta curăță nările mielului pentru a-l ajuta să respire și-l așază în fața mamei sale, ca aceasta să-l lingă. Apoi ia o sticlă și aplică puțin unguent cu iod pe buricul mielului.

— Bună seara! o salută acesta. Ah, mai e unul, spune tânărul, retrăgându-se, în timp ce oaia fată singură puiul. Bravo, fetițo! Ușurel, spune el cu glas liniștitor, ocupându-se și de mielul acesta.

— Unde sunt mănușile? îl întreabă Alessia pe Jenkins.

— La stația de lucru de-acolo, răspunde Jenkins, făcând un gest cu bărbia.

Ochii lui sunt ațintiți asupra oilor, fiind atent la următoarea care va fâta.

— Încercăm să le lăsăm să fete singure. Berbecii sunt din rasa New Zealand Suffolk. Asta înseamnă că mieii ar trebui să aibă umeri înguști și capete mai fine. Asta le ajută să fete mai ușor. Dar unele dintre ele au nevoie de ajutor, milady. E bine să fim cu ochii pe ele. De obicei, nu toate fată în același timp.

Alessia îi zâmbește tânărului fermier, care încearcă acum să-i facă pe ambii mieii să sugă de la mamele lor.

— Colostru. E foarte bun pentru mieii nou-născuți, zâmbește el.

Alessia se îndreaptă spre masa de lucru, își dă cu dezinfectant pe palme, insistând pe locurile dintre degete, apoi își pune mănuși de unică folosință. Jenkins face la fel.

— Toată lumea să fie atentă! Doar le observăm, să vedem dacă nu sunt în pericol.

Alessia încuviințează.

— Am mai făcut asta. Dar cu capre. Și nu cu atât de multe deodată.

Jenkins îi aruncă un zâmbet larg.

— O să te descurci de minune, milady.

Opresc lângă grajdul Home Farm și, luându-mi aparatul foto, sar din mașină. Am pus jurnalul lui Kit în torpedou, sub cheie. Ar trebui să fie în siguranță acolo. În grajd, mă uit după soția mea, dar nu o văd. Sunt vreo treizeci de oi în țarcurile de fătare. Îl zăresc pe Jenkins, care se află în cel mai apropiat țarc, îngrijind o oaie. Mă aplec ca să vorbesc cu el.

— Milord!

— Toate în același timp? Ce am făcut ca să merităm asta?

— Poate că e din cauza lunii, spune el în timp ce aduce un miel pe lume.

Mama lui de-abia așteaptă să-l curețe. Jenkins se dă înapoi, iar eu râd ușor.

— Ce pot să fac? Și unde e soția mea?

— În toiul acțiunii, undeva pe aici. Vrea să ajute.

Mă încrunt. *Oare știe ce face?* Dar păstrez acest gând pentru mine.

— OK, mă pregătesc și eu.

Mă îndrept spre masa de lucru, îmi dezinfectez mâinile și-mi pun niște mănuși albastre. De acolo o zăresc pe Alessia, cu părul dat pe spate și prins într-o coadă împletită. Se află într-un ȋarc, curățând nările unui miel nou-născut și așezându-l în fața mamei sale. Când mă apropii de ea, o aud șoptind în limba ei.

— *Hej, mama! Hej, mami, ja ku  sht  qengji yt! Hej, mami, ja qengji yt!*¹⁵

Cu blândețe, mângâie botul oii și repetă cuvintele pe un ton calm, apoi se dă în spate să vadă dacă oaia mai fată vreunul.

Mă simt copleșit de un val de emoție care mă face să paralizerez. Am inima plină de bucurie. Mai că-mi explodează la vederea dulcii mele soții vorbind cu o oaie. O oaie de pe moșia Trevethick.

Una de-ale noastre.

Niciodată nu am văzut-o pe Caro sau pe mama ajut nd astfel pe moșie.

Și, în acel moment, știu că Alessia e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Care ni s-a întâmplat nouă.

Tuturor. Aici. Acum.

 mi dreg glasul, îngenunchind lângă ȋarc.

— Bună, șoptesc, cu voce răgușită.

— Bună.

Zâmbește și e limpede că se bucură să mă vadă și c  se simte în elementul ei. E murdară toată de s nge, mucus și Dumnezeu mai știe ce — pe mănuși, blugi și pulover —, dar pare fericită.

— Ești OK?

Ea dă din cap afirmativ și spune:

— Și la fel e și mititelul ăsta.

Mângâie ușor capul mielului.

— Mămica lui s-a descurcat grozav. S-ar putea să mai aibă unul.

— Nu e prima ta experiență? o întreb.

Ea se încruntă, nelămurită.

— Nu e prima dată c nd faci asta, clarific eu.

— Nu. Vecinii noștri. Au venit la nunta noastră. Au capre. Le-am ajutat când au fătat. De multe ori.

— Alessia, nu încetezi niciodată să mă uimești. Suntem norocoși să te avem aici.

Ea  mi respinge complimentul, flutur nd ușor din m n .

— Și tu faci asta?

— Nici la mine nu e prima experiență, izbucnesc eu în r s. Mă duc să văd unde este nevoie de mine. Dar mai întâi...

Ridic aparatul foto și o privesc prin obiectiv pe frumoasa și obosita mea soție, iar ea îmi zâmbește.  i fac o poză.

— O să fac mai multe, dacă pot. Mi se pare că nu am destule fotografii cu tine. Și acum ești absolut superbă. Așa că mai bine plec.

Ea zâmbește, doar pentru mine, și mă doare sufletul că trebuie să plec de l ng  ea.

Este ora 3 dimineata când o conduc pe Alessia la duș ca să se spele. Suntem epuizați după orele petrecute în grajd, printre oi. Dar avem șaptezeci și doi de miei nou-născuți. Nu cred că am muncit atât de mult în viața mea, dar sunt încântat. Doar unul singur s-a născut mort, nicio oaie nu și-a refuzat puiul și toate sunt în stare bună. E un început epic al sezonului de fătare. Și mă bucur că am dat și noi o mână de ajutor.

Acum trebuie să-mi spăl soția și s-o duc la culcare.

Alessia se sprijină de mine sub apa caldă, cu ochii închiși.

Iubirea mea.

E de-a dreptul uimitoare.

Și-a prins coada împletită într-un coc care sfidează gravitația și care astfel stă ferit de jetul de apă. Iau un burete și săpunul și încep să-i spăl cu grijă mâinile, brațele și fața. Apoi mă spăl și eu.

Maxim o șterge pe Alessia cu un prosop. Aceasta abia își mai poate ține ochii deschiși și i se pare că o doare până și părul de oboseală. Dar și ea e încântată. În sfârșit, simte că a putut ajuta și că astfel le-a mulțumit lui Maxim și angajaților de pe moșie care au primit-o cu atâta căldură.

— Putem să mergem la culcare? murmură ea.

Maxim îi prinde ușor bărbia și îi înclină capul pe spate, astfel încât Alessia deschide ochii.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, lady Trevethick. Ți mulțumesc pentru această seară, pentru această noapte. Ai fost spectaculoasă. Cred că ești și flămândă.

Îi mângâie buzele cu ale lui.

— Nu, doar obosită. Tare obosită.

Ea îi aruncă un zâmbet somnoros, iar el lasă prosopul jos, o ia în brațe, apoi o așază pe pat.

Alessia adoarme înainte să mă retrag și s-o învelesc cu plapuma. Îi dau laoparte o șuviță de păr de pe față, dar ea nu se mișcă.

— Iubita mea curajoasă și puternică. Ți mulțumesc, îi șoptesc și o sărut pe frunte.

Mă șterg mai bine de apă, îmi trag pijamaua pe mine și mă târăsc în pat lângă soția mea, unde mă ghemuiesc și îi inspir mirosul...

Mă trezesc când aud zornăitul ceștilor. Danny a intrat în camera noastră cu o tavă cu cafea și micul-dejun. Mirosul e de-a dreptul ispititor și-mi lasă gura apă.

Sunt absolut mort de foame.

— Bună dimineata, milord. Am auzit că ați avut o noapte de pomină.

— Bună dimineata, mormăi eu, fără să vreau să mă trezesc.

Deschid ochii, iar ochii Alessiei clipeșc intermitent, dar apoi se închid din nou.

Danny pune tava la capătul patului nostru.

— E trecut de ora 11, milord. M-am gândit că poate doriți micul-dejun, spune ea, iar eu nici nu-mi amintesc când mi-a adus ultima dată micul-dejun în pat.

Cred că i-am intrat în grații.

Sau poate că e vorba de Alessia.

Probabil că e Alessia.

— Mulțumesc, Danny.

Mă ridic în capul oaselor, în timp ce Alessia încă doarme buștean lângă mine.

Danny se uită la soția mea adormită, cu trăsăturile ei dulci, cu o afecțiune pe care nu cred că am mai văzut-o până acum.

— O, milord, bună alegere ai făcut, spune și apoi pare să-și revină din reverie.

Se îndreaptă, își drege glasul, ne culege hainele murdare de pe podea și pleacă.

Micul-dejun miroase apetisant.

Șuncă, ouă, ciuperci, pâine prăjită.

Trag tava spre mine, iar Alessia se trezește.

— Simt miros de mâncare, spune ea somnoroasă.

— Ți-e foame? o întreb.

Ea îmi aruncă un zâmbet adormit.

— Mor de foame.

Alessia începe să se familiarizeze cu ritmul casei. Dimineața, după ce se spală, se îmbracă și poate fac dragoste, ea și Maxim iau micul-dejun cu angajații în bucătăria mare — de obicei, în tura a doua. După aceea, ea și Danny se întâlnesc pentru a discuta despre meniul zilei, despre rezervările și solicitările pentru casele de vacanță, care includ și Hideout, și despre sarcinile casnice care trebuie duse la îndeplinire. Când toate acestea sunt gata, Alessia merge în grajdul mare pentru a ajuta la fătarea mieilor și la mutarea oilor cu tot cu nou-născuții în țărcurile comune.

A condus chiar ea mașina.

Fără Maxim.

Acesta își făcea griji, dar a lăsat-o la volan.

Iar ea s-a descurcat.

Trebuie să se înscrie la examen pentru a obține permisul de conducere.

Toate la timpul lor, Alessia!

De-a lungul săptămânii, La Home Farm s-au născut o sută nouăzeci și șapte de miei și numărătoarea continuă.

Alessia a mai făcut două ture de noapte pentru a ajuta la venirea lor pe lume. Și îi place la nebunie.

Îi place la nebunie aici.

Îi place că se simte... *utilă*.

Acum îi cunoaște pe toți lucrătorii de pe moșie după nume, știe cine locuiește aici, cine locuiește în apropiere, în satul Trevethick, și cine vine

mai de departe. Cu toții sunt încântați că e și ea acolo, pentru a împărți volumul de muncă.

Ea este *milady*.

Pentru toți de-acolo.

În primele seri, face o plimbare cu Jensen, Healey și soțul ei. Câinii îl adoră pe Maxim aproape la fel de mult ca ea... deși el o asigură că sunt ai lui Kit. Cei patru au cudeierat proprietatea, iar Maxim a încântat-o cu povești despre tinerețea lui și despre multele, foarte multele lui prostioare, iar ea și-a construit o imagine idilică a existenței pe care Maxim și frații lui o duceau aici, la moșie.

Nu e de mirare că-i place atât de mult.

S-au plimbat de-a lungul plajei Trevethick, iar ea a inspirat aerul proaspăt și sărat de la malul mării.

El i-a dăruit marea... din nou.

Și ea o adoră.

Dar mâine va fi diferit. Mâine, după biserică, se vor întoarce la Londra pentru audiția Alessiei care va avea loc luni. A studiat pentru asta după-amiaza, pierzându-se în culorile melodiilor sale în salonul de muzică.

Și Maxim a fost ocupat. Pe lângă ideea cu distileria, s-a documentat despre conceptul de agricultură regenerativă. În această seară organizează o întâlnire a tuturor fermierilor la Hall, cu un agricultor venit dintr-un loc numit Worcestershire — pe care îi este imposibil să-l pronunțe —, pentru a face schimb de experiență. Se servesc gustări și băuturi — Danny, Jessie și Melanie, una dintre angajatele cu jumătate de normă care o ajută pe Danny, se ocupă de asta, dar va fi prezentă și Alessia. De-abia așteaptă, căci este prima dată când este gazdă la conac și vrea și ea să afle noutăți despre aceste noi practici agricole.

Singura grijă a Alessiei este Maxim. Pare puțin abătut uneori. Și nu știe exact dacă e vorba doar despre cearta cu mama lui sau și de altceva. L-a întrebat ce a pățit, dar el spune că e OK. De fapt, spune că nu a fost în viața lui mai fericit.

Totul este bine.

Suntem aici împreună.

Și ador viața pe care o am acum.

Mulțumită ție. Te iubesc.

Alessia simte la fel, dar își dorește ca el să se împace cu Rowena pentru că, în adâncul sufletului ei, bănuiește că Maxim suferă.

Mă așez la birou și recitesc notițele pentru întâlnirea din această seară. Sunt entuziasmat. Michael, managerul patrimoniului, care se ocupă de Home Farm, mi-a aprins o pasiune. Tatăl meu a gândit revoluționar când a trecut la ecoagricultură. Tatăl lui Michael, Philip, care conducea Home Farm pe atunci, i-a convins pe toți arendașii noștri să facă și ei agricultură eco. Astăzi, cu ajutorul lui Michael, sper să-i conving pe fermierii locali că agricultura regenerativă este următorul pas în demersurile noastre ecologice. Agricultura sustenabilă, regenerativă, reprezintă calea de urmat — ajută proprietatea, pe producătorii noștri, pământurile noastre,

așezarea și planeta. Ea hrănește și repară solul, captează carbonul și sporește biodiversitatea. Grație cercetărilor mele, am devenit un pasionat. Avem un susținător în persoana unui fermier din Worcestershire, Jem Gladwell, care ni se va alătura în această seară. Ferma sa folosește cele mai recente tehnici de regenerare, iar el este suficient de priceput la asta, încât să vrea să împărtășească experiența pe care o are și să vină în fața colegilor săi de breaslă să le vorbească pe limba lor.

Abia aștept să-l cunosc. Va rămâne la noi peste noapte.

Primul nostru oaspete!

Și, dacă această seară este un succes, sper să repetăm figura la Angwin și Tyok.

După ce termin de parcurs notițele, îmi verific e-mailul, iar gândurile mele se îndreaptă spre Caroline și, pornind de la ea, spre jurnalul lui Kit. L-am ascuns în seif și am băgat cheia în buzunar. Nu am mai citit nicio pagină, dar trăiesc o dilemă cutremurătoare. Nu știu dacă vreau să aflu mai multe sau dacă ar trebui să-l las pe Kit în pace cu secretele lui. La urma urmei, nu mai e printre noi.

Ar trebui să-l las să se odihnească în liniște.

Dar mă roade... Caroline, necredincioasă.

E de mirare că ne-am tras-o după ce fratele meu a murit? Credeam că a fost o alchimie a durerii care ne-a unit. Probabil că așa a fost, dar, când mă uit în urmă, nu a existat nicio reținere din partea niciunuia dintre noi.

La naiba!

A fost necredincioasă pe tot parcursul căsniciei lor?

Spunea că-l iubește.

A fost devastată când a murit.

Atât de devastată, încât s-a culcat cu mine?

Pe toți dracii!

Urăsc că aceste gânduri mă chinuie. Niciunul dintre noi nu s-a purtat prea frumos.

Caro mi-a trimis planul de design pentru ansamblul de clădiri al familiei. Sunt trei opțiuni, toate bune. Dar nu am sunat-o ca să le discut cu ea. Oliver vrea varianta cea mai ieftină, dar asta nu e o surpriză. Măine-seară ne întoarcem la Londra pentru câteva zile — voi vorbi cu ea atunci.

Se aude o bătaie ușoară la ușă și Melanie, una dintre ucenicele lui Danny, vără capul înăuntru.

— Bună ziua, milord. Te caută sergentul Nancarrow.

Poftim?! Rahat!

Neliniștea îmi invadează pieptul. Ce vrea? S-o interogheze pe Alessia? Într-o zi de sâmbătă? Credeam că am scăpat de toate astea.

— Oferă-i ceva de băut și condu-l în salonul principal. Voi veni și eu imediat.

— Da, milord.

Expir îndelung. Oare de ce a venit?

Când intru în încăpere, Nancarrow soarbe dintr-o ceașcă de ceai și studiază fotografiile de familie expuse pe una dintre mesele în stil Queen Anne. Notele curg dinspre salonul de muzică, unde Alessia cântă la pian.

Păstrează-ți calmul, amice!

— Sergent Nancarrow. Bună ziua!

Se întoarce, iar eu îi întind mâna.

— Milord! Mă bucur să vă văd.

Ne strângem mâna, apoi îl conduc spre locul unde Melanie a pus ceaiul și ne așezăm amândoi.

— Felicitări pentru căsătorie! spune el, zâmbind amabil.

Până acum, totul e bine.

— Mulțumesc. Cu ce vă pot ajuta?

Expiră scurt și-și lasă jos ceașca de ceai, cu o expresie sumbră.

— Am vești, domnule. Vești proaste. La începutul acestei săptămâni, cei doi bărbați pe care i-am arestat pe proprietatea dumneavoastră au fost uciși în timp ce se aflau în arest preventiv.

Simt cum mă trec fiorii și amețesc brusc; sunt sigur că tot sângele mi s-a scurs din obraji.

Ce naiba?

— Cum?

— Detaliile nu au fost încă dezvăluite, murmură el, urmărindu-mi atent expresia.

Mă las pe spate, complet uluit... și în mintea mea se profilează amintirea urâtă a Nemernicului arătându-mi tăietura din ziar.

— M-am gândit că ar trebui să vin să vă informez. Acuzațiile împotriva lor vor rămâne la dosar, dar nici dumneavoastră și nici lady Trevethick nu va trebui să depuneți mărturie în instanță.

— OK, șoptesc, dar roțițele minții mele se învârt cu viteza luminii.

Oare Anatoli *i-a ucis*?

Oare ar fi putut face asta?

A fost altcineva, la comanda lui?

La naiba! Ar trebui să-i spun lui Nancarrow?

— Voiam să vă înapoiez asta.

Vocea i s-a înmuiat. Îmi întinde o pungă mare de cumpărături de la Tesco. În ea se află laptopul meu și mixerele de sunet.

— Unde le-ați găsit?

— Echipamentul era pe bancheta din spate a mașinii lor. În BMW. Am confiscat mașina și obiectele, ca probe — dar acum cazul nu mai e de actualitate, ridică el din umeri. Seriile lor se potrivesc cu cele ale obiectelor care vă lipsesc. M-am gândit să vi le returnez.

— Mulțumesc.

Ochii i se întunecă și nu știu ce înseamnă asta.

— Și mai era și asta.

Bagă mâna într-un buzunar, scoate un plic maroniu și mi-l întinde.

— Așteptam ca poliția metropolitană să ne ceară toate probele, dar nu se apucaseră de treabă. Iar acum, ei bine, nu prea mai are rost.

Intrigat, deschid plicul. Înăuntru este un pașaport — pașaportul vechi al Alessiei.

La naiba!

Îl privesc fix și nu am habar ce va spune sau care ar trebui să fie reacția mea.

— M-am gândit că lady Trevethick și l-ar dori, milord.

Rămân perplex, total amuțit. El zâmbeste văzându-mi expresia.

— Și sper că e finalul acestei povești.

Mă holbez la el, nefiind sigur că înțeleg cu adevărat ce insinuează.

— Mulțumesc, murmur eu.

— Am auzit că a făcut o impresie deosebită aici, domnule.

— Maxim. Vă rog.

— Maxim! zâmbeste el.

— Da. Asupra tuturor. Asta e ea, cântă acum la pian.

— La pian?

— Da.

— Îmi place mult Beethoven.

— Haide să faceți cunoștință! Nu o deranjează publicul.

— N-aș vrea să deranjez.

— E-n regulă. Pofțiți!

— La revedere, domnule sergent Nancarrow, spune Alessia în timp ce-și strâng mâinile.

— Milady, mi-a făcut mare plăcere!

Se înroșește la față și așa știu că soția mea a mai cucerit încă o inimă.

— Domnule! Maxim, se corectează el și, dând din cap, se îndreaptă spre mașina de poliție.

Răsuflu ușurat. Nu i-a pomenit soției mele despre moartea traficantilor, iar eu decid să păstrez această informație pentru mine deocamdată — știu cât de tulburător e pentru ea să audă iar despre această parte a vieții ei.

— Este foarte de treabă, spune ea, dar pare nesigură. De ce a venit aici?

— Voia să-mi înapoieze o parte din echipamentul pe care nemernicii care au fost arestați la Hideout l-au furat din apartamentul meu. Și, de asemenea, să-ți returneze ceva.

Scot din buzunar vechiul pașaport al Alessiei.

— O, Zot! Știe!

Își mușcă din buza de jos, cu ochii mari și panicați.

— Știe, dar a ales să ne acorde amândurora credit. Nu va continua acest caz.

— Dar când Dante și Ylli vor ajunge în fața instanței... se încruntă Alessia.

Vocea i se pierde, iar eu mă uit după mașina lui Nancarrow care dispare pe alee.

— Maxim! Ce s-a întâmplat?

La naiba!

— Spune-mi!

Mă întorc spre ea și o văd încleștându-și maxilarul, cu o figură hotărâtă și sumbră.

Rahat!

— Au murit în arest.

— Cum? Dante și Ylli? Amândoi?

Glasul i se pierde din nou. Încuviințez dând din cap.

— Acesta e principalul motiv pentru care Nancarrow a venit să mă vadă... să ne vadă.

— Sunt morți, șoptește ea din nou, ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Așa se pare.

— Uciși?

— Da.

Îmi studiază chipul și observ cum o mulțime de emoții îi întunecă ochii, făcându-i nemiloși. Înghețați. Lipsiți de orice sensibilitate. Nu mai seamănă deloc cu iubita mea.

— Foarte bine, spune Alessia, atât de pătimăș, că mă șochează. Sper să putrezească în iad.

Uau! Dar da. Și eu sper la fel.

— Asta înseamnă că nu va mai fi niciun proces. Am scăpat de toate astea, șoptesc eu.

Lacrimile i se preling din ochii negri.

La naiba! Nu.

— Te rog, nu plânge pentru ei!

O cuprind în brațele mele, trăgând-o mai aproape și sărutându-i părul.

— Nu. Nu pentru ei, îmi răspunde. Pentru victimele lor. Dar mă simt ușurată. Suntem liberi.

— Așa e.

Expiră, iar corpul i se relaxează în brațele mele ca și cum ar fi scăpat de o mare povară.

— Ce ușurare!

Își înalță capul, oferindu-mi buzele, iar eu o sărut, prins în mrejele ei. Ea își strecoară degetele în părul meu, trăgând ușor.

Apoi se retrage, răsplătindu-mă cu zâmbetul ei dulce.

— Acum... Mai trebuie doar să vorbești cu mama ta.

Pufnesc disprețuitor și scutur din cap.

— Poftim? Ai schimbat vorba. Mama e cea care trebuie să vorbească cu mine. I-am trimis un mesaj.

— Da? Bine. Va vorbi. Te iubește. Nu era pregătită să-și spună povestea. Doar amănuntele... ăăă... șocante... Și nici tu nu erai pregătit s-o asculți.

Încremenesc.

— Nu știu dacă voi fi vreodată pregătit s-o ascult și nici nu știu dacă m-a iubit vreodată. L-a iubit pe Kit.

Alessia îmi mângâie fața.

— Bineînțeles că te iubește.

Îmi trage buzele spre ale ei.

— Cum să nu te iubească? Ești fiul ei... iar eu te iubesc, îmi șoptește ea.

Cineva se aude tușind pe coridorul din spatele nostru, iar noi ne îndepărtăm unul de altul.

— Danny?

— Milord! A sosit Jem Gladwell.

— Minunat! Condu-l în salonul principal!

~

Stăm întinși în pat, deși ar trebui să dormim.

— Mai putem să venim aici? întreabă Alessia.

Stă cu capul pe pernă, iar eu o privesc în timp ce-mi mângâie tatuajul cu degetul. Mă gâdilă... dar îmi și place senzația.

— Bineînțeles. Este casa noastră.

— Dar curând.

Mâna ei îmi cuprinde obrazul.

— După audițiile tale. Sigur.

— Bine. Îmi place aici.

— Și mie. Mă simt optimist în acest loc. Și acum și mai și, pentru viitorul fermei și al întregului domeniu. Gladwell mi s-a părut o adevărată sursă de inspirație.

— Da. Și e și amuzant. E o companie... ăăă... plăcută...

— Da. E bine. E un om plăcut. Abia aștept să-l revăd când va veni la Angwin.

O trag în brațele mele.

— Cred că i-a plăcut de tine.

O sărut sub ureche. Alessia se zvârcolește și chicotește în brațele mele.

— Mă gâdili.

Mă opresc și-i privesc chipul frumos.

— Ar trebui să dormim. Mâine-dimineață trebuie să citesc din Biblie la biserică și apoi urmează drumul lung înapoi spre Londra.

— Ai emoții în privința predicii?

Mă sprijin de perne gândindu-mă la asta, iar Alessia se cuibărește la pieptul meu.

— Nu, n-am emoții. Mă simt un pic ipocrit, sincer să fiu. Nu sunt o persoană religioasă. N-am fost niciodată. Dar Trewin are dreptate. El face multe pentru comunitate — și trebuie să fac la fel, că-mi place sau nu. În seara aceasta, ascultându-i și privindu-i pe toți arendașii și pe lucrătorii de pe moșie, mi-am dat seama că trebuie să ne unim forțele pentru a forma un tot solid. Cu toții lucrăm pentru binele comunității. Iar tu și cu mine facem parte din asta. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva înainte... când Kit conducea moșia. Acum vreau să fac parte din povestea asta mai mult ca niciodată. E important să păstrăm acest loc unit și prosper, pentru noi și pentru toți cei care locuiesc în Trevethick și în împrejurimi. Noi suntem inima vie a acestui loc.

Ochii negri ai Alessiei sunt luminoși. În ei, citesc speranța și... îndrăznesc s-o spun, admirația.

— Și eu vreau să fac parte din povestea asta, șoptește ea.
— O, iubito, vei face! Mai mult decât crezi.
— Mi-a plăcut să-mi petrec timpul aici. Nu-mi vine să cred că asta e viața mea acum. Este ca un vis. Mulțumesc!

Îmi trec degetele peste obrazul ei.

— Nu, dragostea mea. Eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească. Acest loc s-a însuflețit odată cu venirea ta.

Alessia clatină din cap ca și cum nu crede nimic din ce-i spun și mă sărută. Așa cum trebuie, mângâindu-mă... trezindu-mi tot corpul la viață.

Din nou? O, Doamne!

¹⁵ *Bună, mămico! Bună, mămico, uite-ți puiul! Bună, mămico, acesta este mielul tău!* (lb. albaneză, în original).

Capitolul treizeci

— Vrei să te aștept? întreabă Maxim.

Amândoi stau în foaierul impresionant de la Royal College of Music, cu podea acoperită de mozaic. Audiția Alessiei va începe peste patruzeci de minute.

— Nu știu cât va dura. Dar mă descurc.

Alessia încearcă să nu dea atenție bătăilor iuți ale inimii sale. Vrea să-l liniștească.

— Ai multe de făcut. Voi veni la tine la birou după ce termin.

El se încruntă, neștiind ce să facă, iar ea își pune mâna pe pieptul lui, simțind căldura trupului său prin cămașă.

Atingerea lui o calmează, iar inima ei își domolește bătăile.

— Mă descurc, repetă ea și-și înclină capul pe spate ca să fie sărutată.

— Bine, ne vedem la birou. Mult succes! spune el și își lipește buzele de ale ei. Sau, cum spunem noi aici, să rupi cortina!

Alessia se încruntă și se uită în jos, la picioarele ei.

Cum adică să rupă cortina?

Maxim îi cuprinde bărbia cu două degete și îi ridică privirea spre ochii verzi scânteietori și amuzați.

— Înseamnă să ai baftă. Să ieși de-atâtea ori la aplauze până se rupe cortina.

— Ah!

Alessia îi zâmbește.

— Du-te, încălzește-ți degetele! Vei fi grozavă.

Alessia își ia geanta și, cu o ultimă privire aruncată frumosului ei soț, îl urmează pe tânărul student care o aștepta răbdător.

Urcă treptele până la etajul al doilea și se îndreaptă spre un coridor. Studentul se prezintă, îl cheamă Paolo, și îi urează bun-venit la colegiu. E îmbrăcat lejer, în blugi și pulover, iar Alessia speră că nu e prea elegantă, în costumul ei cu taior negru și pantaloni. Paolo se oprește și deschide una dintre uși, care dă într-o mică sală de repetiții.

— Poți să te încălzești aici. Mă întorc să te conduc la audiție peste vreo douăzeci de minute.

— Mulțumesc, spune Alessia, privind în jur la spațiul intim, dar, mai ales, la pianina Steinway și la scaun, care sunt singurele piese de mobilier din încăpere.

Paolo închide ușa, iar Alessia își pune geanta pe podea și se așază pe scaun.

Gata! E aici. A exersat și a tot exersat. Își știe piesele pe dinafară. A urmărit numeroase videoclipuri pe YouTube despre tehnicile de audiție și știe la ce să se aștepte. E pregătită.

Inspirând adânc, își pune mâinile pe clape și începe să repete... îi place că sunetul pianului este cald și plăcut, în acest cocon izolat fonic.

În taxi, în drum spre birou, îmi bâzâie telefonul și mă gândesc că ar putea fi Alessia. Dar nu. E un alt mesaj de la Caroline. Mi-a trimis câteva mesaje în ultimele zile, rugându-mă să-i dau feedback la proiectele sale.

Pentru numele lui Dumnezeu, ne întâlnim puțin mai târziu! Nu știam că e atât de pisăloagă din punct de vedere profesional! Acum încearcă o abordare diferită.

Cum a fost în Cornwall?

A303 sau M5/M4?

Fără să vreau, mesajul ei mă face să râd.

Știi că urăsc A303.
E pentru pensionari!
Ne vedem mai târziu!

Îmi îndrept ochii spre vechea servietă de lângă mine, de pe banchetă. În ea se află notițele mele de la întâlnirea cu Jem Gladwell, pe care vreau să i le împărtășesc lui Oliver, dar și jurnalul lui Kit — simpla existență a acestuia mă sâcăie și mă face să mă simt vinovat.

Să-l citesc?

La naiba!

Sau poate c-ar trebui să-l pun pe foc?

Alessia încearcă să-și stăpânească emoțiile și intră în sala de audiții pentru a se întâlni cu trei reprezentanți ai facultății, doi bărbați și o femeie, așezați la o masă lungă. Această încăpere e mai aerisită decât prima — suficient de mare pentru a găzdui pianul de concert Steinway din centrul său. Are și o fereastră mare care dă spre Royal Albert Hall.

Bărbatul mai vârstnic se ridică în picioare.

— Alessia Trevelyan. Bine ați venit! Sunt profesorul Laithwaite, iar ei sunt colegii mei, profesorii Carusi și Stells.

Alessia îi strânge mâna.

— Bună dimineața, domnule profesor. Bună dimineața, le spune și celorlalți membri ai comisiei de examinare, care îi zâmbesc în semn de salut.

— V-ați adus partiturile?

— Da.

Din geanta ei, ea recuperează toate partiturile și le așază pe masa din fața lor.

— Vă rog să luați loc la pian.

— Mulțumesc.

— Ah! Ce este asta? întreabă Carusi, uitându-se la una dintre partituri. *Valle e Vogël*?

— Da. E un compozitor albanez. Feim Ibrahim.

— Vă rog. E o piesă scurtă. S-o auzim. Și apoi trecem la Liszt.

Alessia încuviințează din cap, mulțumită că vor să-l asculte pe unul dintre cei mai importanți compozitori din țara ei. Inspiră profund și-și

așază degetele deasupra clapelor. Se calmează imediat când le atinge și începe să cânte. Muzica e senină și expresivă, un omagiu adus unui cântec popular albanez dansând prin cameră în nuanțe de mov și albastru, care se transformă în tonuri de bleu. După ce ultimele note se estompează, Alessia își pune mâinile în poală, respiră din nou adânc și începe piesa lui Liszt... notele o duc înapoi la apartamentul din Chelsea și la zăpada care cădea dincolo de fereastră când i-a cântat-o primă oară lui Maxim.

— Ajunge, mulțumesc, o întrerupe profesorul Laithwaite la începutul penultimului crescendo.

— Ah!

— Beethoven. Aș vrea să-l aud de la măsura treizeci și șapte, spune Stells.

— Desigur, zice Alessia, un pic tulburată.

Oare nu le-a plăcut? Oare a cântat atât de prost?

Expiră ușor în timp ce parcurge mental partitura până la cea de-a treizeci și șaptea măsură. Își așază din nou mâinile pe clape, apoi își pune inima și sufletul în piesa lui Beethoven, iar culorile se aprind furioase în jurul ei, în nuanțe de roșu și portocaliu.

Din zâmbetul larg și strângerea cordială de mână a lui Oliver înțeleg că este încântat să mă vadă.

— Cum ți s-a părut Gladwell? mă întreabă el.

— Senzațional! La fel și arendașilor noștri.

Oliver bate din palme într-un gest neobișnuit și spontan de bucurie.

— Michael încearcă de mai bine de un an să pună pe picioare proiectul cu agricultura regenerativă.

— Nu mi-a spus asta.

— I-a spus lui Kit. Dar el nu a fost interesat.

Oliver clatină din cap și se uită în altă parte, jenat, ca și cum ar fi spus prea multe, iar eu îmi dau seama că nu vrea să dea dovadă de lipsă de loialitate față de prietenul său, fratele meu.

— Ei bine, Kit a ratat o șansă enormă, cred. Eu, unul, sunt entuziasmat de idee. Următoarea noastră mișcare este să-i cooptăm pe fermierii de la Angwin și Tyok. Gladwell e pregătit pentru asta. Și ar trebui să discutăm mai serios despre achiziționarea sau închirierea unor bunuri de capital. Va fi costisitor.

— Putem alocă un buget. Voi vorbi cu fiecare dintre managerii proprietăților și vom stabili o dată.

— Minunat! Ceva urgent?

— Doar designul interior al complexului de vile.

— Caro?

— Da.

Și nu cred că l-am auzit vreodată rostindu-i numele cu atâta lehamite.

— E vreo problemă?

— Nu. Firește că nu.

Oliver își drege glasul, iar eu mă duc la biroul meu.

Ce ciudat!

Prima mea grijă e s-o sun pe Leticia și să-i dau veștile de la sergentul Nancarrow.

— Și de ce vrei să studiezi la Royal College of Music? întreabă profesoara Carusi, cercetând-o pe Alessia cu ochi atenți.

— Am nevoie de puțină disciplină în educația mea muzicală, care până acum a fost... hm... destul de limitată. Dar știu că pot evolua, dacă am îndrumarea potrivită.

— Unde crezi că ai nevoie de ajutor?

— La tehnică. Vreau să-mi dezvolt vocea, să cânt mai bine la pian. Și vocabularul muzical.

— În ce scop? întreabă profesorul Stells.

— Mi-ar plăcea să concertez. Peste tot în lume.

Alessiei nu-i vine să creadă că a spus asta cu voce tare.

Membrii comisiei dau din cap ca și cum asta nu ar fi exclus, iar Alessia este încântată. Nu vrea să le spună că un alt motiv pentru care se află aici este viza pentru studenți.

— Vă mulțumim că ați venit la noi. Dați audiții și la alte conservatoare?

— Da.

Profesorul Laithwaite dă din cap.

— Veți primi vești de la noi.

Alessia habar nu are dacă audiția a mers bine, dar se bucură că s-a terminat. Știe că a cântat bine... dar oare a fost suficient? Din taxi, îl sună pe unchiul ei pe FaceTime.

— Alessia, draga mea. Ce mai faci?

Îi povestește ce a făcut în ultima săptămână petrecută în Cornwall și despre audiție.

— Cu cine te-ai întâlnit?

— Ce vrei să spui?

— Cine te-a audiat?

Alessia îi spune.

— Hmm... Toți, oameni valoroși. O să te descurci. Știu eu asta. I-ai spus mamei tale? O să se bucure. Am vorbit de multe ori, deși nu vorbește engleza la fel de bine ca tine.

Alessia zâmbește, încântată că au ținut legătura unul cu celălalt.

— Nu. O sun acum.

— Atunci, multă baftă, draga mea! Să-mi spui ce-ai făcut și când ne putem revedea.

Apoi o sună pe mama ei pentru a-i da vestea cea mare.

La masa de conferință din biroul meu, Caroline ne vorbește, mie și lui Oliver, despre planșele și desenele ei, și este clar că s-a gândit foarte mult la ele. Prima opțiune e costisitoare, dar foarte elegantă; a doua, luxoasă, în tonuri calde și foarte aerisită; a treia, îndrăzneță, dar minimalistă.

Trebuie să recunosc, variantele sunt diferite, inteligent create. Caro are gusturi excelente.

— Cred că prefer a doua variantă.

Nu e cea mai scumpă, dar nici cea mai ieftină. Îi arunc o privire lui Oliver pentru a vedea dacă este de aceeași părere.

— De acord, spune Oliver, încuviințând.

— Bine. Așa facem. Eu mă duc la treburile mele, surâde Caroline, mândră de planurile ei.

— Grozav! Pe mine mă scuzați, spune Oliver, apoi se ridică de la masă și pleacă.

Caroline îl urmărește încruntată. Apoi se întoarce spre mine.

— Așadar, cum a fost în Cornwall? Cum s-a acomodat Alessia?

— Minunat! Mulțumesc. M-am bucurat că m-am întors acolo. Alessia a fost și este uimitoare. Ne-a ajutat când au fătat oile.

— Hmm... serios? se miră Caro strâmbându-se.

Ignorându-i reacția, continui:

— Da, a știut exact ce să facă. De fapt, vrea să se întoarcă în Cornwall cât mai curând cu putință. Cred că-i place mai mult acolo.

— Cum să nu-i placă? Doar a fost menajeră, iar acolo e totul foarte rural.

— Nu e menajeră, spun eu. Ce vrei să spui cu asta?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Maxim. Calmează-te. Cred că e puțin intimidată de viața londoneză, asta-i tot. Cine n-ar fi? Atrage foarte multă atenție când e aici. Nu e o surpriză, bolborosește Caroline, strângându-și portofoliul.

În loc să mă cert cu ea, prefer să schimb subiectul.

— Vreau să vând colecția de mașini a lui Kit. Dorești să păstrezi vreuna?

Se oprește puțin, gândindu-se, apoi scutură din cap.

— Nu. Asta era pasiunea lui Kit. Nu a mea.

— Ești sigură?

Ea încuviințează.

— Ar trebui să eliberez apartamentul contesei, adaugă ea, un pic tristă.

— Nu e nicio grabă. Nu ne-am mutat din camera mea.

— Ah! ridică ea din sprâncene.

Vezi tu, Alessia nu e deloc mica profitoare parvenită care crezi tu că e, Caro!

— Deci ce treburi mai aveți cât rămâneți pe-aici?

— Nu știu cât timp vom sta. Alessia are audiții la RCM, la RAM, la Guildhall și la încă o școală de muzică. Nu mai țin minte.

— La toate!

— Da. E foarte talentată. Și trebuie să fie acceptată, ca să primească viza. Altfel, va trebui să se întoarcă în Albania pentru o lună sau două. Și niciunul dintre noi nu-și dorește asta.

Caroline își dă ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Că doar nu stă pe banii statului. Nu știu de ce e atât de dificil.

Oftez.

— Nici eu nu înțeleg! Asta e atmosfera ostilă de care guvernul nostru crede că avem nevoie. E extrem de enervant.

— De acord.

Își ia portofoliul și dă ocol mesei, dar se oprește brusc când dă cu ochii de jurnalul lui Kit pe biroul meu.

La naiba! Ar fi trebuit să-l ascund.

Se face instantaneu albă la față.

— L-ai găsit, spune ea șovăitor.

— Da. Era într-un sertar încuiat din biroul lui Kit de la moșie.

Își întoarce fața spre mine, cu ochii mari și înfricoșați, tot mai întunecați — și ne privim reciproc. Aerul parcă se rarefiază în încăpere, absorbit încet de greutatea acestui mic caiet legat în piele jerpelită. De greutatea ultimelor cuvinte scrise de Kit.

— Spune ceva, îmi șoptește ea.

— Ce ar fi de spus, Caro?

Ridic din umeri. Nu e treaba mea.

— L-ai citit?

Deschid gura și o închid din nou.

— Maxim. Spune-mi!

Îmi dau seama că mă va bate la cap până când va afla adevărul.

— L-ai citit. Știu asta. Sunt sigură.

La naiba!

— Doar ultima însemnare.

Ea înghite în sec.

— Ce scrie? întreabă ea cu glas slab.

Se aude o bătaie la ușă, apoi apare Oliver, zâmbind politicos și emanând o energie extrem de bună. O poștește pe Alessia înăuntru. Moralul mi se ridică brusc când intră ea în cameră. Soția mea e eroina care mă salvează de la o conversație mai mult decât stânjenitoare.

— V-am întrerupt cumva? întreabă Alessia, fără strop de răutate.

— Nu. Sigur că nu.

Încântat, fac un pas spre ea și o sărut ușor pe buze. Toți ceilalți parcă dispar din jurul meu.

— Cum a mers?

Ea ridică din umeri, dar zâmbește.

— Nu știu. Vom vedea. Îmi place biroul tău, spune și se uită în jur. Bună, Caroline, adaugă ea cu amabilitate.

— Alessia, draga mea. Ce mai faci?

Caroline pare să se adune și se apropie de soția mea, pupând-o pe obraji.

Oliver a ieșit din birou.

— Caroline tocmai ne arăta lui Oliver și mie planurile pentru renovarea complexului de vile despre care ți-am povestit.

Alessia mă privește cu ochii ei negri și dă ușor din cap, dar în expresia ei se citește o întrebare.

La naiba! Știe că se întâmplă ceva.

Nu i-am dezvăluit Alessiei ultimele cuvinte scrise de Kit, pe de o parte pentru că nu e treaba mea, cu atât mai puțin a soției mele, și pe de altă parte pentru că nu știu ce părere ar avea despre faptul că-i invadez intimitatea lui Kit. Dar mai ales pentru că Alessia încă nu și-a format o părere clară despre Caroline — mi-am dat și eu seama de asta — și nu vreau s-o influențez.

— Trebuie să plec. Ah, voiam să-ți spun, zice Caroline, cu glas întretăiat, dându-și părul într-o parte și revenind la atitudinea ei rece. Mama ta a luat, în sfârșit, legătura cu mine.

Ah!

— Da?

— Vrea să amâne comemorarea lui Kit până la toamnă.

— Ce părere ai despre asta?

— Cred că e cam târziu atunci. Știi, ar fi fost de dorit ca cercul să se închidă. Să-mi iau pentru ultima dată rămas-bun.

Se uită în altă parte, probabil pentru a-și ascunde emoția sau vinovăția, nu știu exact.

— Da, bineînțeles. Ar trebui să discutăm cu ea. Mă întreb ce părere are Maryanne.

Caro dă din cap. Buzele i se strâng ca și cum ar încerca să-și stăpânească suferința. Și trebuie să-mi reamintesc că fratele meu a aflat că soția lui l-a înșelat — pentru că joacă atât de convingător rolul văduvei îndurerate.

— Rowena este în Londra? întreabă Alessia.

— Da.

Alessia se uită ba la Caro, ba la mine.

— Ar trebui să vorbești cu ea. Și poate s-o convingi că... ăăă... să fie mai curând. Nu. Mai curând e mai bine.

— Vine în seara asta. Poate doriți să luați cina cu noi, propune Caro.

— Ne-ar plăcea foarte mult, spune Alessia fără ezitare, strângându-mă de mână ca să nu mă pot opune.

Poftim?

Capitolul treizeci și unu

Soția mea a încercat să mă convingă să mă împac cu mama, după căderea psihică a Rowenei din miez de noapte. Alessia crede că nu am observat, dar faptul că a insistat cu atâta entuziasm să ne întâlnim cu mama mea e absolut surprinzător, având în vedere cât de urât s-a purtat aceasta cu ea.

Ar trebui să-i ascuți povestea despre Kit. Uneori, femeile se pomenesc în... situații dificile.

A ales de bunăvoie să-și petreacă timpul cu mama și acesta este fie un semn de nesăbuință, fie de curaj.

Prietene! Pe cine vrei să păcălești?

Alessia e foarte curajoasă.

Acum iese din dormitorul de oaspeți și se îndreaptă spre mine, pe hol.

— Sunt OK? întreabă ea, ridicându-și bărbia și fixându-mă cu ochii ei negri.

Poartă pantofii ei Jimmy Choo, niște pantaloni negri eleganți și o bluză de mătase crem. Părul îi este pieptănat și prins la spate într-o coadă frumos împletită, iar în urechi are cerceii cu perle pe care i-am cumpărat pentru ea de la Paris. E discret machiată, parfumul ei e o adiere sofisticată de Chanel, iar inelul de logodnă scânteiază în lumina candelabrului.

E contesă în toată puterea cuvântului.

Și, pentru o fracțiune de secundă, îmi amintesc de vremurile în care o tânără timidă, cu cei mai negri ochi din lume, cu o mătură în mână, îmi spunea cum o cheamă, ezitând, pe holul apartamentului meu.

Eșarfa de pe cap.

Halatul albastru de nailon.

Încălțările sport scâlciate.

Mi se pune un nod în gât.

Nevasta mea e contesa desăvârșită.

Tușesc ca să-mi alung emoțiile.

— Ești perfectă.

Flutură mâna, rușinată de complimentul meu, dar știu din zâmbetul de pe buzele ei că e mulțumită.

— *Tu arăți perfect. Fără discuție.*

— Vechitura asta? zâmbesc eu și trag de reverul sacoului de la Dior. Hai să mergem și s-o facem și pe asta. Poți să mergi pe tocurile alea?

— Da.

O ajut să-și îmbrace haina, setez alarma și ieșim din apartament ținându-ne de mână.

Zilele petrecute în Cornwall au avut efectul scontat. Nu mai e niciun ziarist care să ne hărțuiască atunci când părăsim clădirea. E o seară frumoasă; aerul în amurg e cald încă, după o zi însorită care anunță venirea primăverii.

— Ar trebui să ne mutăm în noua noastră casă, spune Alessia în timp ce ne apropiem de locuința de pe Cheyne Walk.

— Ar trebui.

— Pot să mă ocup eu de asta.

— OK, zic zâmbind. Te las pe tine cu organizarea. Ne putem muta oricând.

— Cea mai importantă piesă de mobilier e pianul.

— Probabil că va trebui să-l scoatem din apartament cu macaraua.

Se oprește în fața casei.

— Cu macaraua!

— Sunt oameni care știu ce fac. Cred că așa l-am băgat acolo.

— O, *Zot!*

— Da. O, *Zot!* Tot felul de șmecherii. Aș cumpăra unul nou, dar țin foarte mult la pianul ăsta.

— Și eu, spune ea visătoare. Are un sunet atât de profund. Știi, când făceam curățenie la tine acasă, asta era evadarea mea. Obişnuiam să cânt când erai plecat. Era minunat!

Îi duc mâna la buze și îi sărut degetele.

— Mă bucur că ai putut evada cumva.

Ea întinde o mână și-mi mângâie fața.

— În mai multe feluri, șoptește ea, iar vârfurile degetelor ei îmi mângâie barba stârnindu-mi dorința.

Ajunge!

— Vino! Hai să terminăm cu povestea asta până nu te duc înapoi acasă, să te dezbrac și să ți-o trag.

Ea surâde.

— Mi-ar plăcea mult. Dar trebuie să ne întâlnim cu mama ta.

Sun la ușa casei Trevelyan, iar Blake răspunde aproape imediat.

— Bună seara, lord Trevethick.

— Blake.

— Lady Trevethick, o salută el pe Alessia, zâmbind prietenos.

— Mama a sosit?

— Încă nu, milord.

— Bine. Caroline e în salon?

— Da, cu lady Maryanne.

Ținând-o de mână pe Alessia, ne îndreptăm spre etaj și străbatem palierul, ajungând la ușa salonului. Înainte de a intra, inspir profund. Caroline va dori să termine conversația pe care am început-o în biroul meu, sunt conștient de asta.

Alessia își ia inima în dinți în timp ce Maxim deschide ușa. Când intră, o găsesc pe Caroline prinsă într-o conversație animată cu Maryanne, lângă căruciorul cu băuturi, fiecare cu câte un pahar în mână. Trei lumânări mari, cu câte trei fitiluri fiecare, ard pe măsuta de cafea. Șemineul e și el aprins, aruncând o lumină caldă în întregul salon.

— M.A.

Maxim îi rostește afectuos numele prescurtat, trădându-și dragostea pentru sora lui. Se apropie de ea și o sărută pe obraz.

— Cum a fost la Seattle?

— A fost fabulos, Maxie!

Maryanne îl îmbrățișează, cu ochii închiși. Desigur, nu s-au mai văzut de când mama lor și-a dezvăluit secretele în acel mod extrem de enervant, acasă la Maxim.

Maryanne se întoarce spre Alessia și surâde.

— Alessia, draga mea. Ce mai faci? Am auzit că ai fost o adevărată vedetă la moșie, când ai ajutat oile să fete.

O îmbrățișează pe Alessia, lung, cu putere, luând-o prin surprindere.

— Bună, Maryanne. Cu cine ai vorbit de la moșie?

— Gin tonic pentru voi? întreabă Caroline. Bună din nou, Maxim, spune ea înțepată și-i întinde obrazul, iar el o sărută scurt.

Maryanne se retrage, cu un zâmbet luminos și sincer.

— Am sursele mele. Arăți minunat!

— Mulțumesc, și tu la fel, răspunde Alessia. Da, te rog, Caroline!

Ambele femei sunt îmbrăcate impecabil, ca de obicei — Maryanne într-un costum-taior bleumarin cu pantaloni, Caroline într-o rochie de mătase de culoarea cărbunelui, cu centură — dar, de data asta, Alessia simte că și ea e la fel de elegantă.

Caroline se ocupă de băuturi, iar Maxim se oferă s-o ajute.

— Pari fericită, Alessia, remarcă Maryanne.

Alessia zâmbește.

— Și tu. Te-ai dus să-ți vezi prietenul din Seattle?

— E mai mult decât un prieten, râde Maryanne. Da. Ne-am simțit foarte bine și sper că-l veți cunoaște cu toții pe Ethan de Paște.

— Aștept cu nerăbdare.

— Povestește-mi despre Cornwall. Îmi lipsește tare mult, zice Maryanne arătând către una dintre canapele, iar Alessia ia loc.

Maryanne se așază lângă ea, toată numai ochi și zâmbete, părând sincer încântată s-o vadă și interesată de ceea ce are de spus. Alessia se relaxează puțin și o delectează pe Maryanne cu isprăvile ei.

Caroline îmi întinde un gin tonic.

— Am fost întrerupți mai devreme. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Caro. Cred că nu e nici locul, nici momentul potrivit.

— Te rog, șoptește ea atât de implorator, încât mă derutează.

Îmi simte slăbiciunea și insistă.

— *Trebuie să aflu.*

— Maxim! exclamă Maryanne. Spune-mi că nu ai învățat-o pe Alessia să conducă pe Defender. Ești sadic sau cum?

Mă întorc spre ea și spre soția mea, care se uită precaută la mine și la Caroline.

Știe că se întâmplă ceva.

— Ba da. Și, ca întotdeauna, soția mea nu m-a dezamăgit.

Îi arunc Alessiei un zâmbet dulce și, sper, liniștitor.

— Pe Defender? râde Caroline, privindu-mă printre gene. Serios? Chiar ești sadic.

— Dacă poate conduce Defenderul, poate conduce orice mașină.

Dau din umeri și sorb din gin, mulțumit că atât Caro, cât și Maryanne mă ceartă, deși inutil, luând apărarea soției mele.

Buzele lui Caroline se strâng, devenind o linie crispată și pleacă de lângă mine pentru a-i oferi Alessiei un pahar, salvându-mă de conversația stânjenitoare despre jurnalul lui Kit.

Ușa se deschide, iar Rowena intră cu pași mari în încăpere. Arată senzațional, într-o salopetă neagră și vaporosă, fără îndoială de la Chanel, dar se oprește imediat ce dă cu ochii de mine.

— Bună seara, mamă! o salut zâmbitor și mă apropii de ea, sărutând-o pe obraz.

Ea încremenește, clipind rapid, ca și cum își dorește cu disperare să dispară și să fie oriunde altundeva, dar nu aici. Ignorându-i reacția, o sărut oricum și atunci îmi dau seama că e de-a dreptul îngrozită.

Mama mea? Îngrozită?

Sunt șocat. Dar ceea ce mă supără și mai mult este privirea pe care i-o aruncă soției mele.

Acest fapt mă răscolește și mă face să mă simt distrus.

Și, înainte de a mă putea abține, strâng în brațe silueta subțire a Rowenei, ținând-o la pieptul meu în timp ce bătăile inimii mele se întetesc.

— E OK, îi șoptesc, iar ea rămâne neclintită în îmbrățișarea mea. E-n regulă. Am eu grijă de tine.

Inspirându-i parfumul scump, o strâng pur și simplu în brațe, probabil pentru prima dată în viața mea — nu-mi amintesc s-o fi ținut vreodată așa, nici măcar când eram copil — și nu vreau să-i dau drumul.

Stăm așa în mijlocul salonului și ritmul inimii mele se domolește. Devin conștient că discuția din spatele nostru a încetat și că toți ochii sunt ațintiți asupra noastră, deși niciunul dintre noi nu vede pe nimeni.

Rowena nu face... nimic. Stă acolo. În stare de șoc, probabil, și cred că a uitat să respire. Dar, în cele din urmă, tresare și, suspinând, tăcută, se ridică spre mine și mă sărută pe obraz.

— Băiatul meu, îmi șoptește și îmi cuprinde fața, cu ochii plini de lacrimi.

— O, mamă! murmur eu, sărutând-o pe frunte.

— Îmi pare rău, spune ea aproape imperceptibil.

— Știu. Și mie.

Alessia privește îmbrățișarea dintre mamă și fiu și-i dau lacrimile. Și, chiar dacă nu poate auzi ce-și spun, este mai mult decât ar fi putut spera vreodată...

Se uită la cumnatele ei. Maryanne pare uluită, uitându-se cu gura căscată la mama și la fratele ei, în timp ce Caroline îi privește extrem de confuză. În cele din urmă, se încruntă.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă ea.

— Nu i-ați spus? zice Rowena.

— Nu, clatin eu din cap.

Mă privește cu o urmă de admirație, aș îndrăzni să spun, și zâmbește.

— Ești exact ca tatăl tău. Cred că ai luat tot ce avea el mai bun.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Ea zâmbește vag, apoi își dă ochii peste cap.

— Toate aceste... sentimente. E o senzație îngrozitor de burgheză.

— Știu, chicotesc eu.

Se desprinde din îmbrățișarea mea, alungându-mi furia de odinioară.

— Vrea cineva să-mi spună și mie ce se întâmplă aici? întreabă Caroline.

— Caroline, draga mea. Cred că trebuie să-ți dau niște explicații, spune Rowena. Dar, mai întâi, Alessia.

Inima Alessiei începe să bată cu putere când mama lui Maxim se întoarce cu fața spre ea și-și ridică bărbia.

Ce înseamnă asta?

— Îți datorez scuze.

Alessia se înfioară — nu se aștepta la asta.

— Ceea ce ți-am spus ultima dată când ne-am întâlnit e de neiertat. Heath își băgase nasul unde nu-i fierbea oala, după cum știi. Dar l-am pus la punct. Nu voiam să dezvăluie nimic presei. Oricum, sper să găsești puterea de a mă ierta.

Alessia se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre Rowena.

— Bineînțeles, spune ea.

Rowena întinde brațul, iar Alessia dă mâna cu ea, surprinsă de răceala degetelor soacrei sale.

— Ai un spirit generos, draga mea. Așa să rămâi!

— Soțul meu a pierdut un părinte, iar tu ai pierdut un copil... Nu trebuie să vă rătăciți și voi unul de celălalt.

Rowena clipește de câteva ori, evident surprinsă.

— Da, exact așa stau lucrurile, spune în timp ce-i strânge mâna Alessiei. Ai o influență minunată asupra fiului meu.

— Și el asupra mea.

Maxim o cuprinde de umeri pe soția sa și o sărută pe tâmplă.

— Am auzit lucruri grozave despre tine de la moșie, draga mea, adaugă Rowena cu amabilitate.

— Ar putea cineva să-mi spună ce naiba se întâmplă? se răstește Caroline.

— Dă-mi voie să-ți pregătesc ceva de băut, mamă, spune Maxim.

— Vin, dacă se poate, dragule.

Se așază într-unul dintre fotoliile din fața șemineului, iar Alessia ia loc pe canapea.

— Sunteți pregătiți să auziți povestea asta? își întreabă Rowena copiii.

— Da, spun în cor Maryanne și Maxim.

— Să auzim ce? întreabă Caroline, încă nedumerită.

Maryanne se întoarce spre Caroline.

— Tata nu este și tatăl lui Kit.

— Poftim? zice Caroline palidă, mutându-și privirea de la Maryanne la Maxim, dar acesta e ocupat să o servească pe mama lui cu vin.

— E adevărat, spune Rowena, încruntându-se la Maryanne, pentru că i-a dezvăluit atât de direct secretul.

— Doar o puneam pe Caro la curent cu evenimentele, se apără Maryanne.

Caroline deschide gura, dar nu de uimire. Ci mai degrabă sub efectul unei revelații.

— N-am vrut să te iau prin surprindere, Caro dragă. M-am gândit că aș putea să-ți spun în particular. Nu mă așteptam ca restul familiei să fie aici. Îmi cer scuze pentru asta.

Caroline dă din cap ca și cum ar fi înțeles... sau poate e în stare de șoc. Alessia nu e foarte sigură.

*

Pun un pahar de Chablis rece pe măsuta de cafea în fața mamei și-mi reiau locul lângă Alessia.

— Vrei să auzi ceva? o întreabă Rowena pe Caroline.

— Vreau, răspunde Caro încet.

— Bine, o să spun pe scurt, zice ea pe tonul ei tăios.

Își încrucișează mâinile în poală și se uită fix la focul care se stinge.

— Când am venit la Londra, eram naivă și proastă. Nu eram interesată de locul de la universitate pe care-l aveam asigurat; voiam să mă distrez. Familia mea fusese teribil de strictă, dar se pare că părinții mei renunțaseră la orice pretenție de autoritate asupra mea, odată ce m-am mutat. Eram norocoasă, locuiam în Kensington cu niște prietene din școală, iar una dintre ele lucra ca top-model. M-a dus și pe mine la agenția ei. M-am înscris și, cum se spune... am devenit ceea ce se numea o *It-girl*.

Spune ultimele două cuvinte cu dispreț.

— Erau anii 1980. Lăcomia era o calitate. Iar eu eram lacomă. Am savurat podiumul, petrecerile, umerii lați, părul tapat... și într-o bună zi am întâlnit un bărbat care mi s-a părut un tip de treabă, un muzician cu capul pe umeri. Ei bine, nu puteam ajunge la el și am făcut o obsesie. Dar într-o noapte, după mult alcool... am ajuns la el. Nu voi intra în detalii sordide, dar după aceea nu a mai vrut să aibă de-a face cu mine. Cam în aceeași perioadă lucram mult cu John, tatăl vostru. După cum știi, era un fotograf foarte talentat — la apogeul carierei sale. Colabora cu toate revistele de modă... așa că am lucrat la multe ședințe foto împreună. Și relația noastră a devenit... mai mult decât profesională, să spunem. Știam că mă adoră.

Rowena se oprește și soarbe din băutură.

— Când am aflat că sunt însărcinată, muzicianul dispăruse. Iar când, în cele din urmă, am dat de el, mi-a spus că acel copil era problema mea.

Și asta a fost tot. A fost...

Se încruntă.

— Era prea târziu ca să mai... mă rog... Tatălui vostru i s-a făcut milă de mine. Mereu era bun, amabil. Ne-am căsătorit. L-a recunoscut pe Kit. Și a devenit secretul nostru. Cameron s-a prins, desigur.

Se uită la Alessia.

— Fratele lui John, unchiul lui Maxim. A fost furios.

Se întoarce spre Maryanne.

— Dar tatăl tău mă iubea...

Vocea i se pierde, iar ochii ei devin sclipitori, fixați asupra focului. Trosnetul flăcărilor și ticăitul vechiului ceas georgian accentuează tăcerea asurzitoare.

Ea scutură din cap ca și cum ar alunga amintirea.

— În orice caz, tatăl lui Kit s-a mutat în SUA și a devenit un antreprenor de mare succes. În plus, e homosexual declarat, ceea ce explică probabil faptul că nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine și cu copilul. Nu am mai primit niciun semn de viață de la el și nu m-am mai gândit la el. Până anul trecut, când am auzit că a murit. A apărut la știri și atunci am aflat de boala lui genetică.

Se oprește și soarbe din paharul de vin.

— A fost o zi neagră. În aceeași perioadă, Kit căuta o soluție pentru durerile lui de cap. Așa că l-am încurajat să meargă la medic, fără să-i spun povestea despre tatăl său biologic. Imediat după Anul Nou, Kit mi-a zis că are o problemă și a vrut să vă spună și vouă.

Se uită la mine și apoi la Maryanne.

— Atunci i-am mărturisit totul.

Buza de jos îi tremură, dar înghite în sec și-și ține firea.

— S-a înfuriat la culme, bineînțeles. Și după aceea a plecat cu motocicletă...

Vocea i se pierde din nou și, din mânecă, scoate o batistă de bumbac.

— În fine, restul poveștii îl cunoaștem cu toții, murmur eu cu blândețe.

— Cearta noastră a fost ultimul schimb de replici pe care l-a avut cu cineva, șoptește ea. Era atât de supărat pe mine... spune ea, cu un glas ca de copil.

În salon se lasă din nou tăcerea, întreruptă doar de ceasul care bate jumătatea de oră, speriiind-o pe Alessia. Sunetul o animă pe Caroline, care se ridică și vine să se așeze lângă mama mea, în celălalt fotoliu, întinzându-i mâna.

— Nu era supărat doar pe tine. Amândouă l-am dezamăgit, murmură ea, și am senzația că doar eu le aud.

Rowena o privește înțelegătoare.

— Știu, zice ea calmă.

— Ți-a spus?

Rowena încuviințează.

— Nu te pot judeca, draga mea. Kit era uneori... dificil.

Dificil? Kit?

Caroline se uită la mine și își ferește imediat privirea.

Despre ce naiba e vorba aici?

Ce alte secrete îmi ascunde familia mea?

— E timpul să ne luăm adio de la el pentru totdeauna, mamă. Pentru binele tuturor, intervine Maryanne.

— De acord, spunem Caro și cu mine într-un glas.

— Aveți dreptate, admite Rowena și-și șterge ochii cu batista ei delicată.

— Bine, zice Caroline. Atunci vom organiza slujba de comemorare așa cum am plănuț.

Se aude o bătaie în ușă și Blake intră în salon.

— Cina este servită, anunță el, neavând habar de veștile care ne zguduiseră pe toți mai devreme.

Dar mă bucur să-l văd. Toate aceste secrete m-au făcut să-mi fie foame.

— Ești OK? o întreb pe Alessia.

— Sunt. Tu?

— Da. Mă simt mult mai bine, de fapt. Ai avut dreptate.

Îi iau mâna și ieșim din salon, pe urmele lui Caro.

— Trebuia să-i aflu povestea.

— V-ați... împăcat înainte de a asculta ce avea de spus.

— O tânără înțeleaptă mi-a amintit că Rowena e singurul părinte pe care-l mai am.

Obrajii Alessiei se înroșesc adorabil. Zâmbește la auzul complimentului meu, în timp ce coborâm în livingul în care vom lua cina.

*

Masa enormă de mahon e un spectacol în sine, aranjată cu farfurii de porțelan fin, alb cu auriu, cu tacâmuri și sfeșnice aurii. Alessia rămâne cu gura căscată când o vede. Apoi zărește pianina Yamaha de abanos, aflată într-un colț al camerei.

Caroline insistă ca Maxim să se așeze în capul mesei. De o parte și de alta a acestuia, Caroline și mama lui își ocupă scaunele, apoi Maryanne ia loc lângă Caro și Alessia, lângă Rowena. Alessia constată cu încântare că nu s-a speriat de dispunerea seturilor impresionante de tacâmuri și, încă o dată, se bucură că s-a înscris la cursurile de etichetă.

Cina se desfășoară într-o atmosferă plăcută. Ca și cum toată lumea ar fi răsuflat ușurată. Maxim e fermecător și prietenos. Dezbate îndelung cu mama sa planurile pentru Cornwall. Distileria. Agricultura regenerativă. Maryanne și Rowena îl asaltează cu întrebări, iar Maxim le dă răspunsuri pertinente și informat.

Mama lui pare o altă persoană. Ca și cum ar fi scăpat dintr-o temniță și simte soarele pe față pentru prima dată după mult timp. Alessia e de-a dreptul fascinată.

Maryanne vorbește mai mult despre Seattle și Ethan și despre ce au făcut acolo. Alessia le povestește despre audiția ei de la RCM și despre cele care vor urma.

Singura persoană care nu pare în largul ei e Caroline. Se uită încontinuu la Maxim, ca și cum ar încerca să-i transmită ceva.

În cele din urmă, la desert, Caroline se ridică în picioare. Automat, Maxim face și el la fel.

— Dragă Maxim. Trebuie să discut cu tine și să-ți dau acele obiecte care i-au aparținut lui Kit. Te rog. Putem să mergem acum?

Privirea lui Maxim alunecă spre Alessia, iar ochii lui se măresc. Oare de panică?

De ce?

Alessia știe că e un lucru neterminat între el și fosta lui amantă. Nu are nimic de-a face cu ea. Așa că-i aruncă un zâmbet liniștitor și ridică ușor din umeri.

— Bineînțeles, îi spune el lui Caroline și o urmează, părăsind camera și lăsând-o pe Alessia cu mama și sora lui.

— Alessia, draga mea, spune Rowena. Am auzit foarte multe despre talentul tău muzical. Mi-ar plăcea să te aud cântând. Vrei să ne faci această onoare?

— Desigur. Mi-ar face plăcere.

Alessia se ridică de la masă și se îndreaptă spre pianină. O deschide și apasă pe nota do central. Instrumentul are un sunet bogat și plin care umple încăperea.

— E bine acordat, șoptește ea și se așază pe scaun.

Cu inima la gură, o urmez pe Caro în altarul întunecat care a fost odinioară biroul lui Kit. Nu am mai intrat aici de când a murit. Este puțin intimidant, cu pereți vopsiți în bleumarin, tablouri mari și un raft înțesat cu obiectele sale rare, fotografiile și trofeeale lui. Mi se pare că-i simt parfumul și o amintire dintr-un vis sau un coșmar de mult timp uitat mi se ivește în minte pe neașteptate. Se înclină spre mine. *Te descurci. Ești născut pentru asta.* Îmi aruncă zâmbetul lui pieziș și sincer, rezervat acelor momente rare — mă rog, pe atunci credeam că sunt rare — în care o dădea în bară.

Brusc, mă simt zdruncinat.

Poate că nu erau atât de rare când venea vorba de Caro.

La naiba! Întotdeauna l-am admirat și l-am invidiat pe Kit.

Pusese mâna pe o fată de milioane. Era moștenitorul titlului. Era priceput la meseria lui.

Din living se aude pianul. Pianul la care am învățat să cânt.

Alessia.

Cântă *Clair de Lune* și-mi amintesc că, ultima dată când a interpretat piesa asta, am acompaniat-o și a fost o experiență care mi-a schimbat viața. O știu aproape și asta mă liniștește, îmi abate gândurile de la problemele sumbre ale acestei familii. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să trădez secretele lui Kit. Exact asta se află în jurnalul său. Gândurile lui personale — și nu vreau să ne vârâm nasul în ele, nici eu, nici Caro.

Așa că intru direct în subiect.

— Am auzit ce i-ai spus Rowenei.

Caro se sprijină de biroul lui Kit și își încrucișează brațele.

— Deci știi.

Oftez.

— Știu despre Kit că știa că l-ai înșelat.

Caro mă fixează cu privirea.

— Ce a scris în jurnalul lui?

— Era supărat și pe tine, și pe Rowena. Asta e tot. A fost ultima însemnare. Nu cred că a vrut să se sinucidă. Era doar furios. Supărat pe ghinionul pe care-l avusese în toate privințele.

— Mă incluzi și pe mine în acel ghinion?

Pentru numele lui Dumnezeu!

Mă prăbușesc într-unul dintre fotoliile din tartan aflate în fața biroului.

— Nu știu, Caro. Nu eu am scris acolo. Și nu sunt în măsură să judec. Nici Rowena nu este, după cum a spus cu gura ei. L-ai înșelat o dată? De mai multe ori? Asta a fost între tine, Kit și conștiința ta.

Își privește unghiile, apoi se întoarce și se trânteste pe fotoliul de lângă mine.

— Chiar l-am iubit.

— Știu că l-ai iubit. Ce a vrut să spună Rowena, cum adică era dificil?

Caroline se îndreaptă și se uită din nou la unghiile ei. Apoi oftează.

— Era distant și exigent. Voia să controleze totul. Uneori devenea violent.

Ce naiba!

— Cu tine? întreb schimbându-mi poziția, în timp ce unda de șoc îmi străbate fiecare celulă a corpului.

Ea încuviințează și-și înalță ochii spre tavan.

— Nu foarte des.

— E îngrozitor. De ce nu ne-ai spus?

— Nu am fost în stare. Mi-era prea rușine. Și, ca să-i fac în ciudă, am căutat companie masculină în altă parte. N-am crezut că-l va deranja. Dar l-a deranjat.

— Vai, Caro, îmi pare atât de rău!

— Maryanne s-a prins. I-a spus totul mamei tale. Cred că Rowena a avut o discuție cu el.

Se oprește... și ascultăm împreună acordurile estompate ale pianului la care Alessia cântă cu atâta eleganță. Dar singurul gând care-mi bântuie mintea este că familia mea a fost mereu îngrozitoare, iar eu nu am fost deloc conștient de asta.

— Mi-am dat seama că am făcut o alegere greșită, îmi șoptește ea.

— Caro. Nu face asta! Nu despre asta vorbim. Ce a fost a fost.

— Mi-era foarte greu să văd că te culci cu orice tipă.

— La așa mamă, așa fiu! mă strâmb eu.

Are puterea să râdă.

— Dar perioada aceea a luat sfârșit, adaug, bucuros că are încă simțul umorului.

— Da, am remarcat, își dă ea ochii peste cap. Te luminezi tot când apare Alessia. E absolut dezgustător.

— Nu, Caro. E dragoste.

— Cu mine nu ai fost niciodată așa.

— Nu, n-am fost.

— E o fată norocoasă.

— Eu sunt un bărbat norocos.

— Ai de gând să-mi dai jurnalul lui Kit?

— Chiar vrei să știi ce scrie în el?

— Nu. Sper doar că nu m-a urât.

— Nu am avut niciodată senzația că te-a urât, Caro. V-ați distrat în Havana și Bequia de Crăciunul trecut.

— Am făcut amândoi un efort. Nu mă înțelege greșit, au fost și momente frumoase.

— Gândește-te la ele, draga mea.

— Încerc... dă ea din cap cu tristețe.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Da.

Ne ridicăm amândoi în picioare. Caro se apleacă peste biroul lui și ia o cutie de lemn.

— Acestea sunt câteva dintre lucrurile lui și m-am gândit că ți-ar plăcea să le ai.

Îmi întinde cutia.

— O să mă uit la ele pe îndelete când ajung acasă.

— Bine.

Ținând cutia într-o mână, o strâng la piept pe Caro cu celălalt braț.

— Îmi pare rău, Caro.

— Știu.

— Și bravo ție că nu ai plâns!

Ea izbucnește în râs.

— Hai să ne întoarcem la familia noastră!

Familia noastră. Da. Familia mea. Familia mea întoarsă cu susul în jos.

Pe toți dracii!

Slavă Domnului că o am pe Alessia!

Capitolul treizeci și doi

Mă întorc acasă cu Alessia de mână, ținând cutia de lemn sub braț, după ce am refuzat-o pe doamna Blake care mi-a oferit o plasă de la Waitrose.

— Am supraviețuit acestei seri, îi șoptesc Alessiei.

— A fost... prea mult.

— Într-adevăr! râd amuzat.

— Mama ta a fost amabilă cu mine la cină.

— Mama și-a dat seama că a greșit. Parcă era o persoană diferită după ce și-a spălat toate rufele murdare în familie.

Alessia oftează dezaprobat.

— Scuze, analogia cu rufele spălate a fost exagerată?

Ea scutură din cap și râde.

— Despre ce anume ai discutat cu Caroline?

— Despre Kit.

Alessia dă scurt din cap.

— Îmi fac griji, pentru că eu cred despre Caroline că e încă îndrăgostită de tine.

— Nu sunt atât de sigur. Caroline și cu mine nu ne-am potrivit niciodată. Eram prieteni buni. Și acum suntem. Și asta îi e locul. La capitolul prieteni. Știe că nu am ochi decât pentru tine. N-am iubit niciodată pe cineva așa cum te iubesc pe tine.

Alessia zâmbește larg.

— Eu nu am iubit pe nimeni în afară de tine.

— Nici măcar pe Nemernic?

Ea râde, îngrozită de acest gând.

— În niciun caz pe Nemernic!

— Mă întreb dacă el i-a omorât pe oamenii ăia. Pe traficanții de carne vie.

— Și eu m-am întrebat același lucru.

— Oare are o astfel de putere?

— Nu știu, spune Alessia.

— Mai bine să nu știm.

— Da. Așa cum spui tu... nu vreau să mai am vreo legătură cu acea lume.

— Nicidecum. Dar ar trebui să facem ceva. Să ajutăm femeile ca Bleriana. O să discut cu Maryanne. De fapt, ar trebui să te alături consiliului de administrație al fondului nostru caritabil. Putem găsi o organizație care ajută femeile disperate, așa cum e prietena ta.

— Mi-ar plăcea.

Mă strânge de mână și ne plimbăm în liniște de-a lungul malului. Alessia nu e una dintre acele femei care simt nevoia să umple toate

tăcerile cu discuții neînsemnate.

Iar eu o iubesc cu atât mai mult pentru asta.

— Ce e în cutie? mă întreabă ea, în cele din urmă.

— Câteva dintre lucrurile lui Kit. O să mă uit la ele mâine. În momentul de față, îmi schimb puțin părerea despre el.

— De ce? Pentru că e fratele tău vitreg?

— Nu. Nu din acest motiv. Va fi întotdeauna fratele meu. Ci din cauza modului în care s-a purtat cu Caro. Și cu mine, de fapt... Nu era un om bun și avea o latură întunecată pe care o ținea bine ascunsă. Dar din când în când răbufnea asupra lui Caroline.

— Ah!

— Da. Am discutat cu Caro și despre asta. Dar asta e povestea ei, nu a mea.

Ajungem în fața clădirii, Alessia descuie ușa principală și intrăm în tăcere.

— O să-mi lipsească locul ăsta, șoptesc în timp ce așteptăm liftul.

— Și mie. Aici mi-am găsit fericirea.

Alessia se ridică ușor și mă sărută pe obraz.

Dar eu vreau mai mult. O cuprind de mijloc cu brațul și o trag la pieptul meu, intrând amândoi în lift când se deschid ușile.

— La fel și eu. Te-am găsit pe tine.

Îmi apropii buzele de gura ei, o sprijin de perete și ne sărutăm până când ajungem la etajul șase. Limbi, dinți, buze, dragoste. Totul e acolo, în sărutul nostru. Când ușile se deschid, găfâim cuprinși de dorință.

— Du-mă în pat, milord, șoptește Alessia și respirația dulce i se confundă cu râsuflarea mea.

— Mi-ai ghicit gândurile, milady.

După ce opresc alarma și așez cutia de lemn pe masă, soția mea mă ia de mână și mă duce în dormitor. Mă privește fix cu ochii ei negri, îmi dă jos sacoul și-l așază pe canapea.

Apoi își dezbracă haina, așezând-o peste a mea — fără să-și desprindă nicio clipă ochii de la mine. Își duce degetele la nasturii bluzei ei și începe s-o descheie, privindu-mă atent.

Ah! Pot să joc și eu acest joc.

Ridic mâna, scot un buton, apoi și pe celălalt, îi așez pe noptieră și desfac manșetele.

Alessia își linge buza de sus, iar eu îmi imaginez că ar putea la fel de bine să fie scula mea.

La naiba!

Își scoate bluza și o lasă să cadă pe canapea, rămânând în sutienul ei crem din dantelă, cu sfârcurile întărite sub materialul fin. Se îndreaptă spre mine, pe tocuri, și-mi îndepărtează degetele care mi-au încrămenit pe nasturii cămășii, în timp ce o sorb din ochi.

— Dă-mi mie voie, spune ea, privindu-mă printre gene.

— Chiar te rog, șoptesc.

Cine este această sirenă?

Îmi scoate ușor cămașa din pantaloni și continuă să mi-o descheie.

Încet, foarte încet.

Nasture cu nasture.

De sus până jos. Simt că înnebunesc, scula mi se întărește mai mult cu fiecare mișcare. Când a ajuns la nasturele de jos, îmi desface cămașa, se înclină și mă sărută, moale și umed, pe piept.

La naiba cu toate astea!

Îi cuprind cu nesaț fața între palme și îi aduc buzele spre ale mele.

O, iubito!

Buzele ei au un gust dulce și sunt tare nerăbdătoare. Nerăbdătoare să mă satisfacă. Și e extrem de sexy. Limbile noastre se mângâie reciproc, consumându-ne și alimentându-ne dorința în timp ce o duc ușor spre pat. Alessia ia o gură de aer, își trece mâinile peste umerii mei și-mi dă jos cămașa, care cade la podea. Îmi atinge ușor abdomenul, până când ajunge la talia pantalonilor.

Iubita mea nu mai are răbdare.

Și asta îmi place la nebunie.

Și, când îmi desface nasturele pantalonilor, rămân fără suflare, cu erecția fierbinte și grea. Tânjind după ea.

Alessia vrea să-l guste pe Maxim.

Fiecare părticică din el.

Îi coboară fermoarul pantalonilor și-și strecoară mâna înăuntru. El oftează satisfăcut când ea îi atinge erecția.

Alessia face un pas înapoi.

— Dă-i jos!

El surâde, încântat că ea preia inițiativa.

— Cum dorești, nevastă, mârâie el și își dă jos pantofii și șosetele, apoi își scoate pantalonii și lenjeria intimă dintr-o singură mișcare rapidă — rămânând gol, în toată splendoarea sa... și pregătit.

Mai mult decât pregătit. Pentru ea.

— Ai prea multe haine pe tine, șoptește el și se lasă în genunchi, desfăcându-i ușor pantofii și descălțând-o.

Ridică privirea spre ea și-i descheie fermoarul pantalonilor, scoțându-i ușor și lăsând-o în sutien și chiloți.

Încet, ca o panteră cu ochii verzi, se ridică și o sărută din nou, cu limba umedă și dornică. Alessia se întoarce, astfel încât Maxim ajunge lângă pat.

— Tot ai prea multe haine pe tine, murmură el.

— Să vedem ce pot face în privința asta.

Ea zâmbește și, așezându-și mâinile pe pieptul lui cald, îl împinge pe pat. Maxim râde căzând, surprins de mișcarea ei bruscă, dar se sprijină pe coate pentru a se bucura de spectacolul din fața ochilor lui. Ea îl privește și își ia un scurt răgaz pentru a admira frumusețea soțului ei, care stă dezbrăcat și întins în fața sa. De la umerii lui lași până la firele de păr de pe piept și la abdomenul plat, pe care ar vrea să-l lingă. Arată delicios, cu pielea lui încă vag bronzată. Și e tot numai al ei.

Erecția lui crește, spre bucuria ei evidentă.

Încet, își scoate chiloții de dantelă. Apoi, fără să-și ia privirea de la ochii lui verzi și strălucitori, își dă jos cu grijă sutienul, bretea cu bretea.

— Mă tachinezi, șoptește el, ochii lui devenind din ce în ce mai întunecați de dorință.

Alessia savurează efectul pe care-l are asupra lui.

Își lasă sutienul pe jos și-și trece mâinile peste sâni, fixându-l în continuare cu privirea. Gura lui rămâne deschisă, dornică de acțiune, iar pe buzele ei apare un zâmbet triumfător. Maxim geme când ea se târăște pe pat, peste trupul lui. Îi apucă încheieturile, le țintuiește de pat, lângă capul lui Maxim, și aproape că-și lipește nasul de nasul lui.

— Ești al meu. Te doresc!

— Și eu pe tine, iubito, spune Maxim și, în timp ce Alessia se apleacă să-i guste buzele, îl eliberează.

Mâinile lui îi alunecă pe spate, până la talie și apoi peste fese. Le apucă și îi frământă carnea cu palmele sale puternice, consumându-se reciproc.

— Lady Trevethick, ai un fund senzațional, șoptește el, iar ea zâmbește, sărutându-i bărbia, pentru ca mai apoi să coboare pe piept, pe abdomen, peste buric și mai jos. Respirația lui Maxim se întetește. Se încordează nerăbdător când ea își încolăcește degetele în jurul erecției sale.

Fixându-l din priviri, ea îl linge ușor, apoi îi ia scula în gură.

Maxim închide ochii și cade pe spate pe pat, șuierând printre dinți de plăcere. Cu blândețe, el îi așază o mână pe cap în timp ce ea i-o suge. În sus. În jos. Din nou. Buzele ei îl dezmiardă ușor, în timp ce el o pătrunde din ce în ce mai adânc, cu un geamăt.

Alessia nu se poate opri.

Îl gustă. Și mai mult.

— Destul, răsuflă el greoi. Vreau să-mi dau drumul în tine.

Dorința îl face să vorbească răgușit.

Alessia îl încalecă, călăuzindu-l rapid înăuntrul ei dintr-o singură mișcare.

— Ah! strigă ea, savurând dulcele asalt.

Apoi începe să se miște în sus și în jos, prinzând ritmul, la unison cu Maxim, în timp ce el îi întâmpină fiecare ridicare și coborâre. Alessia se înclină, sprijinindu-și mâinile de pieptul lui. Ochii lui strălucesc, verzi ca pădurea, cu pupilele mari și întunecate. Plini de dragoste. Plini de poftă. Plini de dorință.

— Te iubesc!

Buzele Alessiei se lipesc de ale lui Maxim. Mișcă din șaolduri, vrând mai mult.

— Te doresc!

El se mișcă brusc, luând-o prin surprindere. Se răsucesc amândoi, încă uniți, astfel încât el să fie deasupra ei — o țintuiește de saltea cu greutatea sa, pătrunzând-o și mai profund.

Își înfășoară brațele în jurul capului ei, învăluind-o, și se mișcă intens, cu o pasiune care o lasă pe Alessia fără suflare și aproape... aproape că...

Alessia țipă, dându-și drumul, iar Maxim își îngroapă capul în scobitura gâtului ei și o urmează, strigându-i numele în timp ce ajunge la orgasm.

Alessia revine la realitate, surprinsă de viteza și intensitatea orgasmului ei. Îl strânge cu putere, adorând faptul că sunt încă intim legați. Inima îi iese din piept de emoție. Îi sărută ușor părul lui Maxim.

Nu-i vine să creadă că asta e viața ei acum, aici, întinsă alături de bărbatul pe care-l iubește.

Soțul ei iubitor.

Fustangiul cumințit.

Așa va fi mereu?

Atât de intens.

Atât de pasional.

Ea speră că da... pentru totdeauna. Satisfăcută, ia mâna stângă a lui Maxim, își împreunează degetele cu ale lui și-i duce mâna la buze.

— Asta e lucrul sexy... cel mai sexy din lume, șoptește ea, corectându-se.

— Care? Mâna mea? surâde Maxim, cu iubire în priviri.

— Nu.

Ea sărută inelul strălucitor de platină.

— Asta înseamnă că ești al meu.

— Întotdeauna, murmură el.

Își strânge brațele în jurul ei și se întind cuibăriți unul în celălalt.

— Vreau doar să te țin în brațe. Până când timpul se va sfârși.

— Ne va ajunge oare tot acest timp? șoptește Alessia, sărutându-l pe piept.

— Niciodată...

~

Când Alessia se trezește, este singură. E sâmbătă dimineața și a avut o săptămână plină. Întinsă pe mătasea moale, se bucură de liniște, dar trage cu urechea ca să audă unde ar putea fi Maxim. Însă în apartament e liniște. Îl strigă, dar nu primește niciun răspuns. Poate că a plecat să alerge sau este la scrimă, cu Joe.

Zâmbește, amintindu-și seara trecută. Ieșiseră în oraș cu Tom, Henry, Caroline și Joe pentru a sărbători faptul că fusese acceptată la Royal College of Music. Mai întâi merseseră la un restaurant nou din Mayfair, unde Maxim și Caroline îl cunoșteau pe bucătar — mâncarea mediteraneeană era grozavă —, și continuaseră până aproape de ziuă la clubul lui Maxim. Fusese o seară relaxantă și veselă — o modalitate perfectă pentru Alessia și Maxim de a se destinde după stresul provocat de dezvăluirile Rowenei de la începutul săptămânii și de audițiile solicitante ale Alessiei.

Astăzi va începe să împacheteze lucrurile din apartament, deoarece speră să se mute în casă nouă într-o săptămână. Va trebui să meargă la cumpărături, deoarece unchiul ei și Bleriana vor veni mâine la prânz și vrea să le gătească mâncarea ei albaneză preferată. Se uită la ceas, e trecut

de 10. Nu-i stă în fire să doarmă până târziu. Se dă jos din pat și se îndreaptă spre baie.

Un sfert de oră mai târziu, îmbrăcată în blugi mulați și un tricou alb, iese pe hol și observă becul roșu aprins.

Aha!

Maxim este în camera obscură. Nu l-a văzut niciodată s-o folosească. Singura dată când a intrat acolo a fost când a sărutat-o prima oară. Se apropie de ușă, își lipește urechea de aceasta și-l aude fredonând fără noimă și plimbându-se înăuntru. Ușurel, Alessia bate la ușă.

— Nu intra! strigă el.

Ea zâmbește. Nu avea această intenție.

— Vrei cafea? îl întreabă ea.

— Te rog! Termin aici în cinci minute.

— Ai luat micul-dejun?

— Nu.

Surâzătoare, se îndreaptă spre bucătărie, hotărând că în meniu va fi avocado cu pâine prăjită, una dintre mâncărurile preferate ale lui Maxim. Poate și niște somon afumat.

*

Am așteptat toată săptămâna să dezvolt fotografiile făcute în Cornwall și sunt încântat de rezultate. Fixez ultimele fotografii la uscat și îmi admir opera.

Soția mea. Zâmbitoare. Frumoasă. Conacul Tresyllian e un fundal uimitor pentru Alessia. Apoi Jensen și Healey jucându-se pe alee, cu Alessia în urma lor, cu acea lumină magică a înserării. Iar fotografia este și ea la fel... absolut magică. Alessia pe plajă, privind spre mare.

Doamne, cât este de frumoasă femeia asta!

Apoi o poză cu cerbul la orizont — e demnă de un afiș și poate fi adăugată la colecția de postere pe care le vindem în galeria din Trevethick.

Dar preferata mea este fotografia pe care am făcut-o în grajd, când fătau oile. Părul Alessiei îi scapă din coada împletită, câteva șuvițe îi încadrează chipul frumos, iar ochii ei strălucesc de emoție pură — dar ceea ce îmi place cel mai mult e zâmbetul ei de bucurie. E un surâs adresat mie, care ar putea lumina întreaga lume și pe care-l ador, molipsitor și amețitor. Zâmbesc și eu, mulțumit de munca mea. Vreau ca fotografia să fie înrămată și așezată pe fiecare birou la care lucrez.

Îmi ghiorăie stomacul. Sting becul roșu și ies pe hol.

Mă sprijin de tocul ușii și o privesc pe Alessia cum se mișcă grațios prin bucătărie, pregătind micul-dejun.

Avocado cu pâine prăjită.

Aprob în sinea mea.

În cele din urmă, își ridică privirea și mă răsplătește cu același zâmbet pe care l-am surprins pe film.

— Bună dimineața, soțul meu!

— Bună dimineața, soția mea!

Alessia dă uitării pasta de avocado pe care o întindea pe pâinea prăjită, își încolăcește brațele în jurul taliei mele și mă sărută rapid.

Îmi lipesc nasul de al ei și o îmbrățișez.

— Mă simt foarte împlinit! zic și o sărut. Am fost să alerg, continui și o sărut din nou. Am făcut duș! spun și o sărut a treia oară. Și am dezvoltat filmul pe care-l aveam în aparat când am fost în Cornwall. Abia aștept să-ți arăt pozele! Simt că merit micul-dejun! îi zic și o sărut în colțul buzelor.

— Meriți mai mult de-atât, șoptește ea, brațele ei alunecând pe pieptul meu, și mă privește printre gene timid și totuși provocator.

Ah... deci așa?

Corpul meu reacționează. O cuprind mai strâns în îmbrățișarea mea și continui s-o sărut, mușcând-o ușor de buze. Își înfinge degetele în părul meu, trăgându-mă mai aproape, și-și strecoară limba în gura mea, provocându-mă în continuare. Închid ochii, gem și prelungesc sărutul, gustându-i gura dulce, lăsându-mi limba să răspundă provocării ei. Îi mut o mână la ceafă, iar cu cealaltă o apuc de una dintre fesele ei superbe. Măinile ei sunt în părul meu, ademenindu-mă mai aproape, iar eu mă întorc și o lipesc de perete, frecându-mi scula care se trezește la viață de trupul ei apetisant.

Dă-l dracului de mic-dejun!

— Doamne, ce-mi faci tu mie, milady, șoptesc ușor lipit de obrazul ei.

— Ce-mi faci tu mie, milord!

— Vrei să sărim peste...

Soneria se aude de două ori, iar eu îmi sprijin fruntea de a ei.

— La naiba!

— Nu chiar acum, se pare.

Alessia chicotește și se smucește din îmbrățișarea mea ca să răspundă la interfonul din bucătărie.

— Da?

— Alessia! Bună dimineața! Eu sunt!

— E Caroline, spune Alessia.

Cea care nu mă lasă să fac sex!

— Bună! Intră! zice Alessia, zâmbindu-mi cu regret.

Izbucnesc în râs.

— O lăsăm pe altă dată.

O sărut pe nas.

Ea se uită la partea din față a blugilor mei. Zâmbesc larg.

— Da. Știu. Mă ocup eu de asta.

Amuzată, mă lasă să mă descurc cu erecția mea, în timp ce ea deschide ușa de la intrare pentru a o întâmpina pe Caroline.

— Bună dimineața, Alessia! zice Caroline, îmbrățișând-o rapid și sărutând-o pe fiecare obraz. Sper că nu v-am întrerupt.

— Nu. Intră! Eram gata să ne așezăm la masă. Ți-e foame?

Caroline poartă blugi, cizme de piele maro și jacheta ei de tweed peste un pulover de cașmir crem. Arată la fel de elegantă ca întotdeauna, dar

Alessia nu se mai simte intimidată de ea, chiar dacă e desculță și îmbrăcată în cei mai vechi jeanși ai ei.

— Sună grozav!

Caroline surâde sincer. Alessia se gândește la Caroline că a fost mult mai prietenoasă și mai relaxată după cina de la începutul săptămânii și se întreabă dacă nu cumva motivul este discuția ei cu Maxim de atunci.

— Avem avocado cu pâine prăjită.

— Delicios! Bună, Maxim! spune Caroline, alăturându-i-se lui Maxim în bucătărie.

— Caro! o pupă el pe obraz. Cafea?

— Te rog!

— Ia loc! zice Alessia, conducând-o spre masa din bucătărie, aranjată pentru două persoane.

— Voi doi sunteți atât de casnici! Nu vă angajați personal?

Maxim se uită la Alessia și răspunde, înainte ca ea să poată spune ceva:

— Când ne vom muta.

Alessia se încruntă. Nu e sigură că au nevoie de personal în Londra, dar nu-l contrazice. Mai scoate un tacâm și-l așază pe masă, urmat de ceștile și farfurioarele de cafea.

— Și când vă mutați? întreabă Caroline.

— La sfârșitul acestei săptămâni.

— Începem să împachetăm astăzi, spune Alessia, în principal pentru a-i reaminti lui Maxim că trebuie să se gândească la ce vrea să ia cu el.

Bagă încă o felie de pâine cu maia în prăjitor și întinde pasta de avocado cu somon afumat pe pâinea care e gata prăjită.

Caroline se încruntă, confuză.

— Nu se ocupă firma de mutări?

— Ba da. Mă refer la obiectele personale. Așa are ocazia să... cum se spune? Să se debaraseze de lucrurile inutile.

Caroline râde în timp ce Maxim o privește pe Alessia panicat.

— Multă baftă vă doresc! spune Caroline când Maxim vine la masă cu o cafetieră plină de cafea tare. Miroase foarte bine.

Alessia pune mâncarea în fața lui Caroline și a lui Maxim și așteaptă ca din prăjitor să sară și felia ei de pâine.

— Hmm... arată grozav, Alessia. Mulțumesc. Am niște vești bune pentru voi doi.

— Da? Ce anume? întreabă Maxim.

— Am vorbit cu tatăl meu despre Alessia și despre viza ei.

Alessia simte fiori în tot corpul. Maxim ridică brusc capul.

— Acum, că Alessia a fost acceptată la RCM, poate obține o viză de student... acela va fi punctul nostru de plecare, spune el.

— Dar tata va urgenta șederea pe perioadă nedeterminată. Are nevoie doar de acte.

— Poftim? întreabă uimită Alessia.

— E director la Departamentul pentru Imigranți și Vize. E în puterea lui să facă asta. Am luat cina cu el și cu scroafa vitregă joi — ah, scuze,

mama mea vitregă — și i-am spus că ești obligată să treci prin toate aceste chinuri absurde. Pentru numele lui Dumnezeu, ești căsătorită cu un nobil al regatului! A fost de acord cu mine. Și asta nu se întâmplă prea des. În orice caz, m-a sunat de dimineață că are un plan.

*

— Caro, asta e...

Nu mai am cuvinte. Pe de o parte, ar fi grozav să nu-mi mai bat capul cu privire la statutul legal al Alessiei în Marea Britanie. Pe de altă parte, mi se pare că... trișăm.

— Dragule, titlul vine cu privilegiile lui.

Caroline îmi interpretează corect îngrijorarea.

— Și bogăția, la fel. Bineînțeles, adaugă ea.

— Așa e, mormăi eu și mă întorc spre soția mea, care își întinde amestecul de avocado și somon pe pâinea prăjită.

— E grozav. Mulțumesc, Caroline! spune Alessia cu entuziasm și e limpede că ea nu-și pune nicio problemă.

— O să vorbesc cu avocata noastră pe tema asta.

Și, de asemenea, cu soția mea. Nu sunt sigur că vreau s-o luăm pe scurtătură în încercarea de a dobândi mai repede cetățenia Alessiei. La urma urmei, în adâncul sufletului, asta simt și în privința nunții noastre. Nu am respectat regulile, ceea ce a dus la întrebări incomode din partea presei, și nu vreau să ajung în ziare pentru că am eludat sistemul de acordare a vizelor. Aș vrea să facem asta conform legii, dar poate îl voi păstra pe tatăl lui Caro ca plan de rezervă.

— E foarte gustos, Alessia, spune Caroline. Nu e de mirare că nu mai ieși atât de des ca înainte, Maxim!

Alessia se așază și ea la masă.

— Suc de lămâie și ricotta. Ingredientele mele secrete.

Partea bună a prezentării Alessiei la petrecerea lui Dimitri Egonov e că suntem practic asaltați de invitații pentru evenimente sociale. Și înainte primeam destule invitații, dar acum suntem copleșiți. Toată lumea vrea s-o cunoască pe soția mea.

Las corespondența deoparte. O voi parcurge împreună cu Alessia când se va întoarce de la cumpărături. Tobias Strickland, tânăra Bleriana și Caroline ni se alătură mâine, la prânzul de duminică, iar Alessia e la vânatoare de ingrediente — este absolut entuziasmată că are oaspeți.

Eu i-am propus să ieșim cu toții în oraș, dar ea vrea să gătească.

Departe de mine gândul de a mă băga între o femeie albaneză și bucătăria ei.

Mă așez pe scaun și mă uit la cutia de lemn pe care Caroline mi-a dat-o la începutul săptămânii, rămasă nedeschisă pe biroul meu. Nu știu ce mă oprește.

Amice! Deschide cutia!

Întind mâna, o iau și o așez în fața mea și ridic capacul prins în balamale. Înfășurată cu grijă într-o bucată de catifea albastră se află

vechea curea a lui Kit cu Iron Maiden. Râd tare — Caroline știe că uram gusturile lui Kit în materie de muzică.

Petrol Head.

Metal Head.

Îi plăceau la nebunie trupele de heavy metal.

Iau cureaua grea de piele. Pe vremuri, arăta mai bine. Catarama, pe de altă parte, este la fel de impunătoare ca în ziua în care Kit și-a cumpărat cureaua. Făcută din staniu, înfățișează un cap de fiară, cu un ochi roșu pe un craniu și oase încrucișate. În stânga și-n dreapta cataramei sunt două plăcuțe, pe care sunt înscriși doi ani: 1980 și 1990. Între aceste date, este gravat numele EDDIE, mascota celor de la Maiden. Kit avea paisprezece ani când a cumpărat-o și era mândria lui supremă. Îmi amintesc că la zece ani eram atât de invidios... Ciudat, când mă gândesc că mi-am petrecut atât de mult timp din primii ani de viață invidiindu-mi fratele mai mare!

O pun deoparte, după care bag mâna în cutia de lemn și scot o cutie mai mică, de piele verde. Îmi pare vag cunoscută... Coroana de pe capac ar trebui să fie un indiciu, dar tot nu-mi pot da seama ce e. Deschizând-o, găsesc înăuntru Rolexul tatălui meu.

E ca un șoc puternic.

Tata.

Îl scot ușor din cutie. E greu. Un ceas făcut din oțel inoxidabil.

Ceasul tatălui meu.

Deasupra celor trei cadrane stă scris ROLEX OYSTER COSMOGRAPH.

Cuvântul DAYTONA apare cu roșu deasupra celui de-al treilea cadran.

La naiba! Îmi dau lacrimile privindu-l. Îmi amintesc că, în copilărie, mă jucam cu acest ceas când tata îl purta la mână. Eram fascinat de el și-mi plăcea că mă lăsa să mă joc cu el. Părea să-i facă plăcere. *Timpul este prețios, băiatul meu*, obișnuia el să spună și avea dreptate.

L-am întors și, pe spate, am văzut o inscripție.

Mulțumesc.

Pentru tot.

A ta, Row, pentru totdeauna

Uau! Nu știam că e un cadou de la mama. Îl purta în fiecare zi, îmi imaginez, ca un semn de afecțiune pentru ea. Clatin din cap, știind ce știu acum.

A fost norocoasă.

El a iubit-o foarte mult.

I-a oferit o reputație bună și un titlu nobiliar — și fiului ei la fel. Și pe spatele acestui ceas nu e altceva decât recunoștință. Ea a recunoscut că era obsedată de un alt bărbat. Un bărbat care nu voia să audă de ea și nici de copilul ei.

Poate de aceea nu voiam să deschid cutia de lemn. Știam că vor apărea... *sentimentele*. Trebuie să mă împac cu faptul că mama mea s-a

căsătorit de nevoie, nu din dragoste, și că tatăl meu nu a avut parte de dragostea adevărată a unei femei.

Așa cum am eu...

Dar i-a câștigat respectul. Și asta a fost tot. Poate că pentru el a fost suficient. Trebuie să mă împac cu gândul acesta.

Așez Rolexul la loc și scot o altă cutie, de catifea verde-închis.

Înăuntru, cuibărită în catifea, se află o pereche de butoni din argint cu blazonul familiei Trevethick. Sunt foarte reprezentativi pentru Kit și încerc să-mi amintesc dacă i-a comandat sau dacă au fost un cadou. Dacă sunt un cadou înseamnă că sunt de la Caroline. Mă bucură faptul că ea a decis că ar trebui să-mi revină mie și, mai mult decât atât, e o hotărâre corectă.

În cele din urmă, pe fundul cutiei de lemn, găsesc o fotografie cu ramă argintie — Kit, Maryanne și cu mine când eram mici. Kit stă mândru la mijloc, mai înalt decât noi, pentru că el are vreo doisprezece ani, iar Maryanne și cu mine, șapte, respectiv opt ani. Tatăl meu a făcut fotografia printre dunele de pe plaja Trevethick din Cornwall. Cu brațele întinse lateral, Kit ne ține de umeri, ocrotitor. Zâmbește mândru. Întotdeauna a fost stăpânul castelului. Buclele lui blonde lucesc în lumina soarelui din Cornwall. E un contrast evident între noi și fratele nostru luminos. Îmi amintesc că tata ne încuraja să zâmbim și probabil că spusese ceva amuzant, pentru că Maryanne și cu mine râdem — deși probabil că jucam fără știrea noastră un joc plănuir de capriciosul Kit, la mila căruia eram amândoi.

Lumina e minunată. Rămâneți nemișcați, copiii mei!

Așa ne numea tata pe toți trei.

Iar dragostea lui se reflectă clar în această fotografie.

Nu-mi amintesc să fi văzut această poză pe nicăieri acasă la Kit, dar trebuie să-i fi fost tare dragă dacă a pus-o în ramă. Și asta îmi trezește un sentiment cald, melancolic, de dor mistuitor.

Kit. Kit. Kit.

Îmi pare atât de rău!

Îmi trec degetul peste imaginea lui...

Ticălosule! Ai lăsat furia să te copleșească.

Mi se pune un nod în gât.

Chiar dacă uneori erai un nemernic, te-am iubit mult și mi-e dor de tine.

Aud cheia în ușa de la intrare, așa că abandonez cutia cu amintiri pentru a-mi ajuta soția.

Alessia închide ușa în urma ei cu piciorul, căci e încărcată cu plase de cumpărături. Dar le lasă jos când îl vede pe Maxim venind repede spre ea.

— Hei, spune ea în timp ce el o ia în brațe și o strânge la piept. Ce s-a întâmplat? întreabă Alessia, îmbrățișându-l.

— Nimic. Mi-a fost dor de tine. Atâta tot.

O ține în brațe câteva secunde, cu nasul îngropat în părul ei.

— M-am întors. Vie și nevătămată.

— Știu. Știu. Mă bucur că te-ai întors.

Îi dau drumul și-mi amintesc că am o datorie de îndeplinit.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

— OK. Pot să pun cumpărăturile deoparte mai întâi?

Izbucnesc în râs.

— Normal. Dă-mi voie să te ajut.

— Deci acesta e seiful, pe care-l știi deja. Dar acesta e cifrul.

Îi întind o bucată de hârtie.

— Memorează-l și mănâncă-l după aceea.

Ridic din sprâncene, iar ea pufnește în râs.

— Delicios!

Ne aflăm în dressingul meu și, de când am aflat că fratele meu, Kit, nu i-a permis lui Caro accesul la niciun seif, m-am gândit că trebuie să fac în așa fel încât soția mea să nu fie pusă vreodată în această situație. Răsucesc cadranul formând cifrul: 11.14.2.63. Apoi răsucesc mânerul, deschizându-l. Alessia se uită înăuntru, fascinată.

— Vezi?

— Da. Ce e înăuntru?

Jurnalul lui Kit.

— Documente importante. Certificatul meu de naștere. Pașaportul. Ar trebui să mi-l dai și pe-al tău. Bijuteriile pe care le-ai purtat la petrecerea lui Egonov, pe care ar trebui să le duc înapoi la bancă.

— La bancă?

— Da. Lucrurile scumpe sunt depozitate acolo. Avem o cutie de valori și ar trebui să mergem să ne uităm în ea. S-ar putea să mai fie ceva care să-ți placă.

— De ce îmi arăți asta?

— În caz că mi se întâmplă ceva rău.

Alessia cascadează ochii, alarmată.

— Ce să ți se întâmple?

— Sper că nimic, chicotesc eu. Cred doar că e important să știi unde se află totul. Mai avem seifuri la Angwin și la moșie. Și când vom fi acolo, o să ți le arăt și pe acelea. Trebuie să știi ce se află în ele și unde sunt.

— Bine.

— OK! zâmbesc eu ușurat.

— Dacă tot suntem aici... Ai haine pe care ai vrea să le donezi în scopuri caritabile?

— Îmi plac hainele mele.

— Maxim, nimeni nu are nevoie de atâtea haine. Mă duc să aduc un sac negru de plastic.

Oftez, studiindu-mi dressingul supraaglomerat. Poate că Alessia are dreptate, dar nu așa voiam să-mi petrec după-amiaza.

— Gata, am umplut un sac.

Ies din dressing, simțindu-mă nespus de mulțumit de mine însumi.

Alessia își ridică privirea. Stă pe podea, lângă noptieră, lângă o cutie de carton și un sac de plastic negru. Ridică o pereche de cătușe și le învârt pe degetul arătător.

— Îți aparțin?

— Ah!

— Ah! mă imită ea și zâmbește în timp ce eu simt cum mă îmbujorez.

De ce mi-e rușine?

Râd, pentru că nu știu ce altceva să fac, și mă apropii de ea.

— Credeam că ai deschis deja sertarul acela când făceai curățenie.

— Nu. Dar am mai văzut astea înainte. O dată. Și această panglică era legată de tăblia patului.

Îmi arată panglica.

La naiba! Așa o legam pe Leticia, ca să mă feresc de ghearele ei disperate.

— Acum îmi știi toate secretele perverse.

Alessia se ridică repede în picioare.

— Chiar așa?

— OK, poate nu pe toate.

Fac un pas mai aproape de ea și-i mângâi obrazul.

— Dar am putea să avem și noi propriile secrete.

— Perverse?

Ochii i se aprind și își trece degetele peste pieptul meu, ajungând la talia blugilor.

— Mai ții minte când ai zis s-o lăsăm pe altă dată?

Se uită la mine printre gene mai ademenitor ca niciodată.

La naiba, da!

Epilog

Februarie, anul următor

Cheyne Walk

— Cum ți se pare?

Alessia iese din cabina de probă și-și trece mâinile peste fusta de satin, neagră și mulată, pe care o poartă. Se uită atent la mine — și știu că îmi cere aprobarea.

Nu are nevoie de confirmarea mea.

E o zeiță.

— Uau!

— Îți place?

Are un corset cu bretele, așa că-i întrezăresc pielea apetisantă, chiar lângă talia fustei. Îi fac semn cu degetul să se învârtă, iar ea râde și se supune. La spate are trei curelușe separate, care sunt încă desfăcute.

— Vrei să-ți prind eu curelele acestei ținute senzaționale?

Alessia chicotește, iar eu bănuiesc că are emoții.

— Te rog!

— Arăți minunat!

Îi sărut pielea moale și parfumată a umărului ei gol.

— Tatăl tău a văzut rochia asta?

— Nu. E exagerată?

— Nu. E perfectă. Poți cuceri întreaga lume cu ea.

— Așa cred și eu. E de la Alaïa.

— Ți se potrivește perfect.

— Așa zice și Caroline. E o adevărată magiciană la cumpărături.

Îi prind cu îndemânare curelușele rochiei, iar când se întoarce cu fața la mine, observ că poartă cruciulița de aur și cerceii familiei Trevethick, cei cu diamante.

— Sunt un bărbat foarte norocos, lady Trevethick. Acum, hai să mergem să-ți șochezi părinții.

Alessia e încântată că părinții ei au venit în Anglia pentru această ocazie specială. Stau la noi, în casa de pe Cheyne Walk, și le place la nebunie. Mai ales mamei ei, care a înflorit de când e în Chelsea.

Acum vorbește engleza mult mai bine și se bucură din tot sufletul de revederea cu fratele mamei sale, Toby.

Ne-am acomodat în noul nostru cămin. După multe negocieri cu Alessia, avem o bucătăreasă-menajeră căreia-i place să i se spună Cook și al cărei soț locuiește cu noi și lucrează cu jumătate de normă ca șofer și om bun la toate.

Mai e și Bleriana, care mai stă cu noi două luni. Alessia e încântată s-o avem alături.

Eu, nu prea.

Dar, în timp ce studiază limba engleză, își câștigă existența ajutând-o pe Cook la treburile casei.

Așa cum și Alessia făcea odinioară.

Nu i-am spus asta lui Oliver, pentru că știu că ar vrea s-o pună pe statul de plată.

Iar Bleriana preferă să primească banii în mână.

Are încă emoții în preajma mea, iar asta mă agită și pe mine, dar face progrese cu terapia, așa că sperăm ca Bleriana să se relaxeze, într-o bună zi. Alessia a avut un rol esențial în restabilirea relației Bleriane cu părinții ei. Fata speră să se întoarcă în Albania și să predea, dar între timp ne-a ajutat cu înființarea fondului caritabil pentru femeile care au scăpat din mâinile traficantilor de carne vie. Sunt convins că va fi foarte potrivită pentru această activitate, după ce va vorbi mai bine engleza.

Jak și Shpresa vor pleca mâine, iar Alessia și cu mine vom merge în Cornwall. Duminică e aniversarea nunții noastre și am rezervat conacul Hideout pentru weekend, ca să putem sărbători, doar noi doi.

E o surpriză pentru soția mea și abia aștept.

Am planuri mari.

O urmez pe scări până în salonul de la primul etaj.

— Draga mea, arăți minunat, spune Shpresa când Alessia intră în încăpere.

Își îmbrățișează fiica.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! îi șoptește Alessiei la ureche, în albaneză.

— Ți mulțumesc, mamă. Și tu arăți grozav.

Alessia o sărută pe obraz. Tatăl Alessiei se încruntă și se uită la Maxim.

— Crezi că așa ceva e acceptabil?

Face semn cu mâna spre Alessia și e limpede că nu e deloc de acord cu ținuta acesteia.

— Arată superb, spune Maxim, deși nu a înțeles nimic din ce a zis tatăl Alessiei.

Ochii lui Maxim se aprind privind-o. Zâmbește vag, fie amuzat de reacția tatălui ei, fie cu vreun gând jucăuș și pervers.

Alessia îi zâmbește larg.

— După cum spuneam, fiica mea e acum problema ta, murmură Jak, iar Alessia își ia tatăl de mână.

Acesta îi zâmbește reticent, iar Alessia remarcă mândria care se întrezărește în ochii lui.

— Pe soțul tău nu pare să-l deranjeze că ești pe jumătate dezbrăcată.

El ridică din umeri și îi dă un sărut rapid pe obraz.

— Baba, nu depinde de soțul meu cu ce mă îmbrac. Depinde de mine. Maxim intervine.

— Ești gata? Trebuie să plecăm. Mașinile ar trebui să fie aici.

Familia Trevelyan are o lojă mare la primul nivel de balcoane de la Royal Albert Hall încă de când a fost construită sau cel puțin așa mi s-a spus. Îi poftesc înăuntru pe oaspeții noștri și sunt încântat să-i găsesc aici pe Tom și pe Henry, proaspăt căsătoriți și fericiți, alături de Caroline, Joe și Tabitha, prietena Alessiei. Îi prezint pe toți părinților soției mele și mă bucur că Bleriana este cu noi, pentru că-i poate traduce lui Jak.

Vorbește engleza din ce în ce mai bine.

Le ofer tuturor șampanie.

— Trevethick, pun pariu că nu-ți imaginezi asta când ai cunoscut-o pe Alessia, spune Tom, privind spre scena pe care a început să se strângă orchestra.

Izbucnesc în râs.

— Nu, nu-mi imaginez. Cine ar fi crezut?

— Ne bucurăm pentru ea, adaugă Henry.

— Poartă ținuta de la Alaïa? intervine Caroline.

— Da. Arată senzațional.

Caroline surâde cu îngâmfare.

— E perfectă. Mă bucur enorm. O să fie vedeta acestui concert.

— Frate! spune Joe.

— Da. Cine și-ar fi închipuit?

Încerc să mă calmez. Soția mea va concerta la Royal Albert Hall.

Din lojă, privesc sala imensă care se umple de spectatori și mă întreb dacă m-am gândit vreodată la acest moment. Îmi amintesc de ziua în care am auzit-o prima dată cântând la pian.

Bach.

Și cum m-am apropiat în vârful picioarelor și am tras cu ochiul pe ușa salonului ca s-o văd.

Poate că mi-am imaginat asta. Am știut atunci că putea cânta la nivelul unui concert și, de când s-a înscris la Royal College of Music, abilitatea și tehnica Alessiei au crescut exponențial.

Este un adevărat rockstar clasic.

În plus, e o atracție pentru presă. Povestea ei de săraca-fată bogată e irezistibilă pentru editorii de tabloide — din când în când mai suntem urmăriți de paparazzi în zilele în care nu prea au știri. Bănuiesc că acesta e unul dintre motivele pentru care locurile se ocupă văzând cu ochii, iar sala este aproape plină.

Dau din cap cu uimire. Se aude o bătaie în ușa lojii. Joe o deschide și-i urează bun-venit mamei mele, care a sosit însoțită de Maryanne și Tobias.

— Bună, dragule, spune ea și-mi întinde obrazul.

— Mamă.

Le pup pe ea și pe Maryanne, apoi îi strâng mâna lui Toby, încântat să-l revăd. Are palmele umede și bănuiesc că are și el emoții pentru strănepoata lui.

Alessia cântă în cadrul programului special RCM.

Mai sunt trei interpreți, dar Alessia va fi ultima — este atracția numărul unu a serii.

De-abia aștept!

Dar acesta nu e singurul motiv pentru care am emoții. Nu vreau să se streseze în niciun fel... însă probabil că se stresează chiar în aceste clipe. Azi-dimineață mi-a spus că e însărcinată. Și sunt amețit de bucurie, dar trebuie să păstrăm secretul câteva săptămâni.

O să devin tată.

Eu. Tată.

Sunt încântat din cale-afară.

Iau o gură de șampanie și oftez adânc, emoționat. Din depărtare, se aude gongul.

Spectacolul e pe cale să înceapă.

AEDH VREA PÂNZELE DIN RAI

*Pânze brodate de-aș avea din rai,
Lucrate cu lumină aurie,
Pânze albastre, negre, galben-pai,
De noapte, seară ori lumină vie,
Ți le-aș așterne iute sub picior:
Dar sunt sărac; doar visuri am, pe care
Le-am pus pe jos; tu să pășești ușor,
Căci o să calci peste a mea visare.¹⁶*

WILLIAM BUTLER YEATS,
Vântul printre trestii, 1865–1939

¹⁶ Traducere de Octavian Cocoș

Muzica stâpânei

CAPITOLUL PATRU

Delicious — Dafina Rexhepi

CAPITOLUL ȘASE

Sonata pentru pian și orchestră nr. 14, în do diez minor, op. 27 nr. 2 (Sonata Lunii) — Ludwig van Beethoven

CAPITOLUL ȘAPTE

Vallja E Kukesit — StrinGirls, Jeris

Vallja E Rugoves Shota — Valle

Vallja E Kuksit — Ilir Xhambazi

CAPITOLUL OPT

Magnolia — JJ Cale

CAPITOLUL NOUĂ

Only — RY X

CAPITOLUL ZECE

Partita nr. 3 pentru vioară în mi major, BWV 1006: I. Preludiu — Johann Sebastian Bach (Aranjament pentru pian de Serghei Rahmaninov)

CAPITOLUL UNSPREZECE

Lo-Fi House Is Dead — Broosnica

Only Love — Ben Howard

CAPITOLUL DOISPREZECE

Claire de Lune — Claude Debussy

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Fuga nr. 15 în sol major, BWV 884 — Johann Sebastian Bach

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Runaway (feat. Candace Sosa) — Armin van Buuren

Preludiul nr. 2 în do minor, BWV 847 — Johann Sebastian Bach

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Cornfield Chase (din *Interstellar*) — Hans Zimmer

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

North Country (Varianta John Peel din 1974) — Roy Harper

CAPITOLUL TREIZECI

Valle e Vogël — Feim Ibrahim

Années de Pèlerinage, 3ème année, S. 163 IV; Les jeux d'eaux à la Villa d'Este — Franz Liszt

Sonata pentru pian și orchestră nr. 14, în do diez minor, op. 27 nr. 2 (Sonata Lunii) — Ludwig van Beethoven

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Claire de Lune — Claude Debussy

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Claire de Lune — Claude Debussy

Mulțumiri

Scrierea acestei cărți ar fi fost mult mai dificilă fără ajutorul, sfaturile și sprijinul următoarelor persoane minunate, cărora le datorez o imensă recunoștință:

Editorul meu albanez, Manushaqe Bako de la Dritan Editions, pentru sfaturile sale neprețuite cu privire la obiceiurile nuptiale din Albania și, bineînțeles, pentru toate traducerile sale.

Kathleen Blandino, pentru abilitățile sale online și pentru că a fost un cititor beta de mare încredere.

Ben Leonard, Chelsea Miller, Fergal Leonard și Lee Woodford, pentru că mi-au explicat labirintul chinuitor al solicitărilor de viză pentru cei care doresc să trăiască alături de cei dragi în Marea Britanie.

James Leonard, pentru toată terminologia folosită de băieții fițoși — e OK, da?

Vicky Edwards, pentru sfaturile sale cu privire la legislația britanică și la căsătoriile cu cetățenii altor țări.

Chris Brewin, pentru cunoștințele sale neprețuite despre procedurile poliției britanice.

Iubitul meu „Maior“, pentru experiența sa în materie de muzică și echipamente pentru DJ.

Agentă mea, Valerie Hoskins, pentru permanentul ei sprijin emoțional și moral, pentru glumele proaste și pentru informațiile sale neprețuite legate de agricultura în Marea Britanie.

Kristie Taylor Beighley de la Silk City, producător de gin, pentru sfaturile sale experte în ceea ce privește băuturile spirtoase fine.

Și draga mea prietenă Ros Goode, care m-a învățat cum se conduce un Land Rover Defender!

Mulțumiri uriașe editoarei mele talentate, Christa Désir, pentru că mi-a corectat greșelile gramaticale cu mult umor și diplomatie și pentru că m-a ajutat enorm.

Tuturor colegilor mei minunați și harnici de la Bloom Books și Sourcebooks — vă mulțumesc pentru munca voastră, pentru profesionalism și susținere.

Le mulțumesc prietenilor mei autori pentru ajutor, pentru inspirație și pentru momentele de amuzament — știți voi cine sunteți... Sunteți prea numeroși ca să vă pot înșira pe toți și s-ar putea să uit pe cineva de pe această listă extinsă. Aș fi devastată dacă s-ar întâmpla asta!

Le mulțumesc doamnelor din Bunker pentru sprijinul lor, pentru hohotele de râs și memeurile caraghioase.

Le mulțumesc tuturor scriitorilor de la Conferința Autorilor de la Clubhouse, de la care am învățat atât de multe lucruri.

Mulțumiri doamnelor de la *I Do Crew* — sprijinul vostru înseamnă totul pentru mine.

Și le mulțumesc tuturor acestor zeițe de pe rețelele de socializare pentru prietenia lor necondiționată: Vanessa, Zoya, Emma, Philippa, Gitte, Nic et al.

Mulțumesc asistentei mele personale, Julie McQueen, pentru disputele cu mine și cu doamnele din Bunker.

Ca întotdeauna, îi mulțumesc cu multă dragoste soțului meu, Niall Leonard, pentru că mi-a îndreptat erorile gramaticale, pentru că m-a ascultat (uneori!) și pentru că m-a servit mereu cu ceai.

Și băieților mei, Major și Minor, vă mulțumesc că existați! Amândoi sunteți minunați și îmi aduceți numai bucurii. Vă iubesc, necondiționat, la nesfârșit.

Și, în cele din urmă, tuturor cititorilor mei.

Nu am destule cuvinte pentru voi... dar vă mulțumesc că mă citiți.

Vă mulțumesc pentru tot.